

ORIENTACJE ŻYCIOWE MŁODZIEŻY AKADEMICKIEJ

UNIWERSYTET IM. ADAMA MICKIEWICZA W POZNANIU
SERIA PSYCHOLOGIA I PEDAGOGIKA NR 229

BOŻENA KANCLERZ

Orientacje życiowe młodzieży akademickiej

POZNAŃ 2017

ABSTRACT. Kanclerz Bożena, *Orientacje życiowe młodzieży akademickiej* [Life orientations of students]. Adam Mickiewicz University Press. Poznań 2015. Seria Psychologia i Pedagogika nr 229. Pp. 248. ISBN 978-83-232-2978-0. ISSN 0083-4254. Text in Polish with a summary in English.

The modern world, which is characterized by diversity, uncertainty and ambiguity affects the way the younger generation functions. Young people experience a variety of problems associated with entering adulthood. Being at a stage "between" youth and adulthood requires countless choices. Paradoxically, the process of globalization, bringing with itself a new dimension of reality, is both the primary source of threats but also a development opportunity for the younger generation. As youth is still an interesting subject for academic research, the book seeks to answer the question: What is contemporary youth? The study reveals primarily that young people are characterized by a pro-developmental approach with both work and family being their most important values. However, the students' assessment of their own generation is not so optimistic. The students evaluate their peers as being mainly focused on consumerism. More than half of the respondents also believe that their peers are not inclined to responsible participation and interaction. Theoretical analysis and studies allowed diagnosis of detailed research of problems. Undertaken analysis showed the image of contemporary university students participating in global change, which became the basis for the inference of their development opportunities.

Bożena Kanclerz, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Studiów Edukacyjnych, Zakład Pedagogicznych Problemów Młodzieży, ul. Szamarzewskiego 89, 60-568 Poznań, Poland.

Recenzent: dr hab. Witold Jakubowski, prof. UW

Publikacja sfinansowana przez Wydział Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

© Bożena Kanclerz 2015

This edition © Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2015

Projekt okładki: EWA WĄSOWSKA

Redaktor: ELŻBIETA KOSTECKA

Redaktor techniczny: DOROTA BOROWIAK

ISBN 978-83-232-2978-0

ISSN 0083-4254

WYDAWNICTWO NAUKOWE UNIwersYTETU IM. ADAMA MICKIEWICZA W POZNANIU
61-701 POZNAŃ, UL. FREDRY 10
www.press.amu.edu.pl

Sekretariat: tel. 61 829 46 46, faks 61 829 46 47, e-mail: wyd nauk@amu.edu.pl

Dział sprzedaży: tel. 61 829 46 40, e-mail: press@amu.edu.pl

Wydanie I – dodruk. Ark. wyd. 16,5. Ark. druk. 15,5

DRUK I OPRAWA: VOLUMINA.PL DANIEL KRZANOWSKI, SZCZECIN, UL. KS. WITOLDA 7-9

Spis treści

Wprowadzenie	7
Rozdział 1	
Społeczeństwo w dynamicznym procesie zmiany i jego udział w kształtowaniu orientacji życiowych	17
1.1. Globalizujące się społeczeństwo – jego heterogeniczność i złożoność	17
1.2. Kondycja jednostki w płynnonowoczesnej rzeczywistości	31
1.3. Młodzież jako podmiot refleksji teoretyczno-empirycznej	48
1.4. Społeczne uwarunkowania kształtowania orientacji	72
Rozdział 2	
Orientacja życiowa jako kategoria teoretyczna i analityczna	81
2.1. Orientacja – rozważania nad definicyjnym credo	81
2.2. Przegląd wybranych typologii orientacji	88
2.3. Orientacja życiowa – interpretacje i sposoby użycia pojęcia	103
2.4. Orientacja życiowa jako kategoria badawcza	116
Rozdział 3	
Orientacje życiowe badanej młodzieży akademickiej	128
3.1. Metodologiczne założenia badań własnych oraz społeczno-demograficzna charakterystyka badanej populacji	129
3.2. (Auto)identyfikacje badanej młodzieży akademickiej	154
3.3. Orientacje życiowe – ich struktura i hierarchia w badanej grupie młodzieży studenckiej	183
3.4. Obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy badanych studentów i studentek	219
Zakończenie	229
Bibliografia	235
Aneks	246
Life orientations of students (Summary)	247

Wprowadzenie

Przeobrażenia współczesnego świata, którym podlegają nieomal wszystkie aspekty społeczno-kulturowej egzystencji jednostek, stanowią globalny problem współczesności charakteryzującej się różnorodnością, niepewnością i wieloznacznością. Jesteśmy świadkami „przejęcia od świata uporządkowanego do rzeczywistości, w której fundamentalną zasadą staje się przeżywanie ambiwalencji¹”. Jest to proces nieunikniony i wydaje się, że nie ma już powrotu do świata stałości i jednoznaczności, takiego, które budziło zaufanie. Młodzież, stając się świadomym i aktywnym członkiem społeczeństwa, pozostaje twórcą, nadawcą i odbiorcą jakości płynnonowoczesnej rzeczywistości. Współcześnie młodzi ludzie doświadczają różnorodnych problemów związanych z wchodzeniem w dorosłość. Będąc na etapie „pomiędzy” młodością a dorosłością, muszą dokonywać niezliczonych wyborów. Paradoksalnie procesy globalizacji, niosące za sobą nowy wymiar rzeczywistości, stanowią dla młodego pokolenia pierwotne źródło zagrożeń, ale i szansę rozwojową, gdyż młode pokolenie ze względu na większą plastyczność i zdolności adaptacyjne do sytuacji zmiany łatwiej może poradzić sobie z zagrożeniami współczesnego świata².

Życie w wielowymiarowej rzeczywistości, dostarcza jednostce rozmaitych możliwości własnego rozwoju. Z szerokiej palety wyborów, jakie oferuje współczesny świat, człowiek może swobodnie decydować, które zachowania i działania staną mu się bliskie i znaczące w codziennej egzystencji. Człowiek posiada zdolność i możliwość konstruowania własnej przestrzeni życiowej. Ma zatem wpływ na wybór określonych orientacji życiowych. Szczególnie młodzież jako podmiot perspektywnych zmian może znacząco

---

¹ A. Cybal-Michalska, *Jednostka, społeczeństwo i edukacja w globalnym świecie*, Wydawnictwo WSH, Leszno - Poznań 2006, s. 13.

² E. Wysocka, *Doświadczanie życia w młodości – problemy, kryzysy i strategie ich rozwiązywania*, Wydawnictwo UŚ, Katowice 2009, s. 18.

wpływać na przeobrażenia współczesnego świata, pozostając również ich głównym odbiorcą. Jest to zatem niezwykle interesujące zagadnienie dla badacza, który nie tylko pragnie poznać generalne tendencje, jakie wyznaczają sposób funkcjonowania współczesnej młodzieży, ale także kondycje poszczególnych jednostek, którym przyszło się zmierzyć z płynną i temporalnie złożoną rzeczywistością.

Powyższe rozważania implikują zasadniczy cel eksploracji badawczych, jakim jest zbadanie orientacji życiowych młodzieży akademickiej oraz czynników, które je różnicują. Funkcjonowanie młodych ludzi pozostających w okresie tranzytu z młodości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy jest interesujące i warte poznania naukowego, szczególnie w kontekście postrzegania pokolenia młodzieży jako podmiotu przemian, jakie obserwujemy w płynnonowoczesnej rzeczywistości. Podejmowane wcześniej badania nad orientacjami życiowymi młodzieży uwypuklają zróżnicowanie w preferowanych wartościach i celach życiowych, zwłaszcza gdy uwzględni się odmienne konteksty społeczno-kulturowe, w jakich prowadzone były eksploracje. Zasadna wydaje się zatem próba odczytania na nowo orientacji życiowych młodego pokolenia, które żyje w trudnej do uchwycenia wielowymiarowej rzeczywistości oraz pozostaje w specyficznym momencie pomiędzy młodością a dorosłością oraz edukacją a rynkiem pracy³.

Pojęciem nadrzędnym w pracy jest kategoria orientacji życiowej, która na podstawie literatury przedmiotu zdefiniowana została jako całościowe podejście jednostki do rzeczywistości społecznej, ukształtowane na podstawie wartości, poglądów, doświadczeń oraz wiedzy, pozwalające zdefiniować cele życiowe i sposób ich realizacji. Orientacja życiowa przejawia się zarówno w sferze deklaratywnej, jak i przekłada się na realną działalność jednostki⁴. Na podstawie przeglądu licznych stanowisk należy podkreślić, iż orientacja życiowa nie jest trwałym konstruktem przypisanym jednostce na stałe. Raz obrany kierunek rozwoju czy podejście do rzeczywistości społecznej wcale nie musi być kontynuowane przez człowieka w ciągu całego życia. Jednostka realizuje swoją wolność poprzez dokonywanie wyborów. Człowiek ma więc wpływ na własną egzystencję i jakość relacji ze światem. Dokonywane zmiany w życiu jednostki niekoniecznie muszą być gwałtowne czy radykalne. W sytuacji, gdy człowiek ma poczucie, że wybrana przez niego orientacja nie jest już taka atrakcyjna jak niegdyś, wystarczy wprowadzić niewielkie modyfikacje, by zmienić kształt i kierunek swojego życia. Jak

---

³ Problem ten w swojej pracy podejmuje A. Cybal-Michalska, badając młodzież akademicką w kontekście kariery zawodowej, patrz: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka a kariera zawodowa*, Impuls, Kraków 2013.

⁴ Definicja ta jest oparta na podejściu do orientacji T. Hejnickiej-Bezwińskiej oraz A. Cybal-Michalskiej.

konstatuje T. Hejnicka-Bezwińska, na podstawie badań orientacji życiowych można wnioskować o szansach rozwoju badanych⁵. W tym sensie uzasadnione wydaje się posługiwanie konstruktem teoretycznym orientacji życiowych w zaplanowanym procesie badawczym.

Książka składa się z trzech rozdziałów teoretyczno-empirycznych. Przedmiotem rozważań w pierwszych dwóch rozdziałach są przybliżenia teoretyczne, odnoszące się do podjętego tematu orientacji życiowych młodzieży akademickiej. Pierwszy rozdział pracy jest próbą ujęcia problematyki dynamicznych procesów zmian, jakie zachodzą we współczesnym społeczeństwie. Przeobrażenia globalne współczesnego świata, mające charakter wielowymiarowy, prowadzą do radykalnych przemian społecznych, stając się podstawą opisu współczesnego społeczeństwa. Globalizacja współczesnego świata, ujmowana jako specyficzne stadium w rozwoju kultury społeczeństw, wpływa znacząco na kondycję jednostek we współczesnej płynnonowoczesnej rzeczywistości. Metaforyczne ujęcie zaczerpnięte z Baumanowskich refleksji nad światem współczesnym uwypukla jego cechy zmienności i nieprzewidywalności⁶. Owa rzeczywistość implikuje przemiany w traktowaniu tożsamości, która rozumiana procesualnie i dynamicznie ewoluuje i jest zmienna. Jednostka nieustannie poszukuje odpowiedzi na pytania: Kim jestem? i Kim się staję? Teoretyczne rozważania nad poczuciem tożsamości, szczególnie współczesnego pokolenia, to wskazanie na model idealny – orientację prorozwojową – która za pomocą wielu wskaźników ułatwia odpowiedź na pytanie: Kim jestem?, ale także pozwala ocenić, na ile jednostka identyfikuje się z „umysłowością nowoczesną”, tak bardzo pożądaną z punktu widzenia rozwoju przyszłych społeczeństw. Warto także podkreślić, iż w dynamicznym procesie zmian jednostka narażona jest na liczne dylematy tożsamościowe. Kształtowanie się tożsamości podobnie jak orientowanie się w określony sposób jest procesem dynamicznym, przebiega w sposób intensywny, szczególnie w okresie adolescencji i młodości będącej etapem poprzedzającym dorosłość. W literaturze przedmiotu pojawiają się nowe typy tożsamości odwołujące się do zmian, jakie zachodzą w strukturze społecznej. Ważne dla zobrazowania przemian są zaproponowane przez Z. Baumana wzory osobowe: włóczęgi, turyści, spacerowicza oraz gracza. Tło przeobrażeń globalizacyjnych przejawia się także w typach tożsamości zoperacjonalizowanych przez Z. Melosika i T. Szkudlarkę⁷. Świat płynnej nowoczesności przyczynił się bowiem do rekonstrukcji wzorów toż-

⁵ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe młodzieży*, WSP, Bydgoszcz 1991, s. 28.

⁶ Z. Bauman, *Płynna nowoczesność*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2006.

⁷ Z. Melosik i T. Szkudlarek wyróżnili tożsamości: globalną przeźroczystą, globalną każdą, upozorowaną, typu supermarket, typu amerykańskiego, typu brzytwa, patrz: *Kultura, tożsamość, edukacja. Migotanie znaczeń*, Impuls, Kraków 2009.

samościowych. Cechy, za pomocą których jednostka definiuje siebie, mogą ulegać ciągłym przekształceniom lub być wymieniane na inne nowe, równie niepowtarzalne i odmienne. Należy również podkreślić, że wielość, zmienność i złożoność form społecznej organizacji przyczynia się do kryzysu oraz rozpadu poczucia tożsamości jako monolitu. W konsekwencji pojawiają się dylematy tożsamościowe, które stanowią odpowiedź na brak umiejętności ciągłej konstrukcji i rekonstrukcji tożsamości. Kondycja jednostki w dobie płynnej nowoczesności jest zatem konsekwencją bycia „pomiędzy” – jak to ujmuje A. Giddens – unifikacją a fragmentacją, zaufaniem a ciągłym ryzykiem, poczuciem bezsilności a możliwością sprawowania kontroli, posiadaniem autorytetem a niepewnością, doświadczeniem osobistym a urynkowionym⁸ czy – jak uważa Z. Melosik – bycia „pomiędzy”: nieograniczoną wolnością a zniewoleniem⁹.

Dylematy tożsamościowe są elementem dopełniającym obraz społeczeństwa permanentnej zmiany i związanych z tym zjawisk i sytuacji nieoczywistości, różnorodności, ambiwalencji i wieloznaczności, co nie pozostaje bez wpływu nie tylko na jednostkę uwikłaną w wieloznacznej rzeczywistości, ale także na całe pokolenie młodzieży, której przyszło żyć i funkcjonować w ciągle zmieniającym się świecie. Uwypuklenie zatem przedmiotu zainteresowań badawczych stało się osią narracji w kolejnym podrozdziale. Młodzież będąc czynnikiem zmiany społecznej (K. Mannheim), tworzy wartości innowacyjne oraz wywiera wpływ na przemiany społeczeństwa. W tym właśnie sensie jest niezwykle interesującym podmiotem refleksji teoretycznej. Doniosła rola, jaką przypisuje się młodemu pokoleniu, które jest odbiorcą i głównym twórcą rzeczywistości społecznej, to dominujący argument wyjaśniający fenomen tej grupy społecznej, będącej ciągle na nowo definiowanej w naukach społecznych. Zaakcentować należy także podejście sugerujące, iż młodzież jest soczewką, w której skupiają się najróżniejsze problemy i napięcia systemu, jest barometrem zmian i społecznych nastrojów (K. Szafraniec). Argumenty te bowiem przypisują znaczącą rolę młodzieży w szerszym kontekście systemów społecznych.

Warto także podkreślić, iż młodzież będąca w szczególnym okresie „przejścia” z młodości do dorosłości, ale także z edukacji na rynek pracy ma do zrealizowania wiele zadań rozwojowych, których analiza teoretyczna uwypukla szczególnie kontekst sytuacyjny, w jakim znajduje się młodzież akademicka. Do najistotniejszych zadań rozwojowych, wskazanych przez R.J. Havighursta, E.H. Eriksona, M. Kielar-Turską, A. Brzezińską, D.J. Levin-

---

⁸ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość. „Ja” i społeczeństwo w epoce późnej nowoczesności*, PWN, Warszawa 2001, s. 250-274.

⁹ Z. Melosik, *Kultura popularna i tożsamość młodzieży. W niewoli władzy i wolności*, Impuls, Kraków 2013, s. 10.

sona należą: rozpoczęcie życia rodzinnego, podjęcie pracy zawodowej, przyjmowanie na siebie obywatelskiej odpowiedzialności, ale także kreacja celów życiowych, ciekawość poznawcza czy zdolność do rozważania wielu możliwości podmiotowego działania¹⁰.

Dopełnieniem rozważań nad rolą młodzieży w społeczeństwie oraz zadań, jakie ma do wypełnienia, zarówno wobec innych, jak i w jednostkowym wymiarze rozwoju osobistego, jest zarysowanie cech charakteryzujących młodzież akademicką, która stanowi reprezentację młodzieży będącej w okresie poprzedzającym dorosłość. W tym kontekście przybliżone zostały w pracy wyniki eksploracji badawczych odwołujące się do badań: E. Trubiłowicz, A. Cudowskiej oraz A. Cybal-Michalskiej. Prezentowane badania wskazują na różnorodność podejść do zagadnienia młodzieży akademickiej i odnoszą się odmiennych uwarunkowań społecznych, stanowiąc inspirację do konstruowania własnego procesu badawczego.

Rozpoczynając w kolejnym podrozdziale od przybliżenia podstawowych prawidłowości funkcjonowania społecznego, za pomocą zobrazowania teorii strukturacji A. Giddensa, analizowane są kolejno wątki teoretyczne związane z procesami socjalizacji i wychowania jako najważniejszymi czynnikami kształtującymi orientację życiową. W kontekście przemian współczesnego świata istotne jest także zwrócenie uwagi na środowiska pełniące funkcję wychowująco-socjalizacyjną. Rola rodziny czy szkoły znacząco się zmienia we współczesnym świecie, na co zwraca uwagę Z. Tyszka oraz J. Radziewicz¹¹. Ze względu na przedmiot zainteresowań badawczych istotne jest także zwrócenie uwagi na rolę uczelni w kształtowaniu się osobowości jednostki, bo jak podkreśla J.H. Newman: „istotą wykształcenia uniwersyteckiego jest wypracowanie w sobie nawyku myślowego na całe życie¹²”. Równoległe do socjalizacji i wychowania w warunkach środowisk instytucjonalnych jednostka ma możliwość „spotkania się ze sobą”, przynależąc do grupy rówieśniczej. Znacząco oddziałują na jednostkę także media, które

---

¹⁰ M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka w pełnym cyklu życia*, [w:] *Psychologia. Podręcznik akademicki*, tom I, GWP, Gdańsk 2000, s. 317-318.

¹¹ Z. Tyszka akcentując rolę rodziny w procesie socjalizacji, podkreśla że nie ma zastosowania w pokoleniu współczesnym typowa koncepcja statyczna, gdzie adaptacja była podstawowym mechanizmem przejmowania wzorów i zachowań od pokolenia starszych, patrz: Z. Tyszka, *Rodzina w świecie współczesnym – jej znaczenie dla jednostki i społeczeństwa*, [w:] *Pedagogika społeczna*, T. Pilch, I. Lepalczyk (red.), Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2003, s. 148. J. Radziewicz wskazuje natomiast na środowisko szkolne jako pełniące funkcję dydaktyczno-wychowawczą, jednak współcześnie kładące także nacisk na aktywność własną i ekspresję twórczą jednostki, patrz: J. Radziewicz, *Środowisko społeczno-wychowawcze szkoły*, [w:] *Pedagogika społeczna*, op. cit., s. 191.

¹² Cyt. za: D. Hejwosz, *Edukacja uniwersytecka i kreowanie elit społecznych*, Impuls, Kraków 2010, s. 79.

współcześnie są nie tylko nośnikami informacji, ale także kreują określone orientacje życiowe.

Szeroki kontekst, w jakim można ukazać współczesne społeczeństwo w dynamicznym procesie zmiany, wymagał, aby odwołać się do wybranej perspektywy teoretycznej, która pozwoli opisać współczesną młodzież akademicką. W tym kontekście rozdział drugi pracy jest przybliżeniem zagadnień dotyczących natury orientacji. W interesującym poznawczo wątku prezentowany jest dorobek badaczy, którzy dokonali eksplikacji pojęcia orientacji, uszczegółowiając zagadnienia o propozycje ich kategoryzacji. Na uwagę zasługuje zaproponowana przez T. Hejnicką-Bezwińską analiza orientacji życiowych, która była w późniejszych dociekaniach innych autorów rekonstruowana i modyfikowana oraz wykorzystywana w badaniach młodzieży. Wielość kontekstów i perspektyw ujmowania orientacji można odnaleźć między innymi w pracach: T. Hejnickiej-Bezwińskiej, A. Cudowskiej, B. Idzikowskiego, A. Gańczarczyka, B. Olszak-Krzyżanowskiej, M. Piorunek, M. Ziółkowskiego, K. Obuchowskiego, A. Cybał-Michalskiej, K. Szafranec, H. Sęk oraz K. Skarżyńskiej. Ich zainteresowania oscylujące wokół młodzieży w różnych okresach społeczno-kulturowych przemian znalazły odzwierciedlenie w badaniach, których wyniki stały się przedmiotem rozważań w podrozdziale czwartym drugiego rozdziału.

Teoretyczne rozważania nad kategorią orientacji pozwoliły autorce na rekonstrukcje wcześniejszych typologii orientacji i wyłonienie na potrzeby badań jedenastu orientacji życiowych. Uwzględniając przeobrażenia współczesnego świata oraz społeczne uwarunkowania kształtowania orientacji, w pracy omówione zostały: orientacja na rodzinę, orientacja personalistyczna, orientacja rywalizacyjna, orientacja konsumpcyjna, orientacja na pracę, orientacja na karierę, orientacja na wycofanie, orientacja na perfekcjonizm, orientacja na uczestnictwo, orientacja na zdrowie oraz orientacja transcendentna. Autorska typologia orientacji życiowych młodzieży wykorzystana została jako zmienna i wskaźniki w metodologicznych założeniach badań własnych.

Zaprezentowane refleksje wobec kategorii orientacji oraz przybliżenia wyników badań prowadzonych wśród młodzieży wskazują na sensowność odwołania się do wyróżnionego konstruktów teoretycznych orientacji życiowych. Potwierdzeniem tego założenia jest porównanie w pracy orientacji życiowych z innymi konstruktami określającymi kierunkowość zachowań, co pozwoliło ukazać „pojemność” kategorii orientacji życiowych, rozumianych jako całościowe podejście jednostki do rzeczywistości społecznej. Wydaje się zatem, że przyjęta perspektywa teoretyczna okazała się niezwykle przydatna dla zarysowania najistotniejszych cech współczesnej młodzieży akademickiej.

Kolejny rozdział książki jest analizą przeprowadzonego procesu badawczego. Przedmiotem rozważań w pierwszym podrozdziale są założenia metodologiczne badań własnych oraz społeczno-demograficzna charakterystyka badanej młodzieży¹³.

Nawiązująca do założeń metodologicznych badań własnych i podjęta w dalszej części trzeciego rozdziału narracja dotyczy między innymi (auto)identyfikacji badanej młodzieży akademickiej oraz koncentruje się wokół omówienia treści i hierarchii orientacji życiowych badanych studentów. Analiza empiryczna wyników badań własnych odwołuje się także do obrazu współczesnej młodzieży postrzeganej z perspektywy rówieśników.

Wydaje się zatem, że skonstruowany proces badawczy pozwolił na wielokontekstowe scharakteryzowanie współczesnej młodzieży akademickiej, żyjącej w zmiennej i wieloznacznej rzeczywistości, która jak można przypuszczać nie wszystkim ułatwia funkcjonowanie w szczególnym okresie tranzytu z młodości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy.

Przeprowadzenie badań nie byłoby możliwe, gdyby nie pozytywne nastawienie i życzliwość respondentów. Podziękowania kieruję zatem do wszystkich studentów, którzy wzięli udział w badaniu. Młodzież wyrażała zainteresowanie podjętym tematem orientacji życiowych. Badani zgłaszali chęć poznania wyników prowadzonych eksploracji, szczególnie interesowało ich, jak różnicować się będą odpowiedzi ze względu na badane kierunki studiów. W rozmowach podsumowujących badani studenci podkreślali, iż wypełnienie kwestionariusza ankiety było dla wielu osób czasem refleksji nad sprawami, o których wcześniej nie myśleli, wyrażając tym samym zadowolenie, że mogli „zmierzyć” się z ważnymi kwestiami w ich życiu.

Istotna w prowadzonym programie badań była także pomoc i otwartość ze strony osób prowadzących zajęcia, na których udało się zebrać materiał do analiz statystycznych. Za okazaną pomoc i zrozumienie dziękuję: prof. drowi hab. Andrzejowi Gomulowiczowi oraz dr Anecie Suchoń z Wydziału

---

¹³ Osią narracji w podrozdziale pierwszym trzeciego rozdziału stało się sformułowanie przedmiotu badań, którym jest rozpoznanie orientacji życiowych wśród młodzieży akademickiej studiującej w Poznaniu. W konsekwencji przyjętych założeń wyłoniony został problem globalny oraz problemy główne, którym przyporządkowano problemy szczegółowe, określając dla nich zmienne i wskaźniki. Na podstawie wyżej zaprezentowanych wątków postawiono hipotezy badawcze. Kolejnym etapem w przygotowaniu badań stało się określenie metod, technik i narzędzi badawczych. W ramach procesu badawczego zdecydowano się na metodę sondażu diagnostycznego wykonanego techniką ankiety przy wykorzystaniu narzędzia kwestionariusza ankiety. W badaniach wzięła udział młodzież kończąca studia, dla której nadchodzi czas refleksji nad własnym życiem oraz dalszymi planami na przyszłość. Celowo zatem poddani badaniu zostali studenci stacjonarni IV i V roku studiów jednolitych magisterskich oraz I i II roku studiów uzupełniających magisterskich czterech uczelni wyższych w Poznaniu.

Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, prof. drowi hab. Witoldowi Molikowi, dr Lucynie Błażejczyk-Majce, mgr Agnieszce Kuc oraz mgr Agnieszce Włodarek z Wydziału Historycznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, dr Joannie Kozielskiej oraz mgr Agnieszce Skowrońskiej-Puće z Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, dr Katarzynie Lis, drowi Pawłowi Łuczakowi, dr Małgorzacie Szczyt oraz mgr Monice Kampioni-Zawadce z Uniwersytetu Ekonomicznego, prof. dr hab. Jolancie Dąbkowskiej-Zydroń oraz prof. drowi hab. Romanowi Kubickiemu z Uniwersytetu Artystycznego, drowi Andrzejowi Drzewickiemu, drowi Piotrowi Perzowi oraz mgr inż. Aidzie Januszkiewicz-Piotrowskiej z Politechniki Poznańskiej. Osoby te umożliwiły przeprowadzenie badań w swoich grupach zajęciowych oraz wykazały zainteresowanie podjętą problematyką badawczą. Tematyka orientacji życiowych wydawała się szczególnie interesująca ze względu na swój charakter diagnostyczny. W wielu rozmowach, które towarzyszyły procesowi badawczemu, prowadzący podkreślali ważność namysłu młodych ludzi nad własnym życiem oraz potrzebę określenia swojego miejsca we współczesnym świecie.

* * *

Niniejsza książka stanowi skróconą wersję rozprawy doktorskiej pod tytułem *Orientacje życiowe młodzieży akademickiej* napisanej pod kierunkiem Pani prof. zw. dr hab. Agnieszki Cybal-Michalskiej i to właśnie do Pani Profesor – mojego Promotora i Nauczyciela – kieruję szczególne podziękowania i wyrazy ogromnego szacunku za okazaną pomoc i cenne uwagi merytoryczne oraz opiekę naukową. Możliwość rozwoju naukowego w przyjaznej i mobilizującej atmosferze przyczyniła się do zrealizowania podjętego problemu badawczego. Jestem ogromnie wdzięczna za inspirację do podjęcia badań, dzielenie się wiedzą i doświadczeniem oraz cierpliwe i serdeczne wsparcie na każdym etapie powstawania zarówno pracy doktorskiej, jak i niniejszej publikacji.

Serdeczne podziękowania składam również recenzentom rozprawy doktorskiej prof. zw. drowi hab. Zbyszko Melosikowi oraz prof. drowi hab. Witoldowi Jakubowskiemu za dostrzeżenie walorów mojej pracy doktorskiej, słowa uznania, jak i konstruktywne uwagi oraz refleksje, które stały się przyczynkiem do dalszego pogłębionego namysłu nad podjętym przeze mnie tematem.

Dziękuję również władzom Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM w Poznaniu, w szczególności dziekanowi prof. zw. drowi hab. Zbyszko

Melosikowi za możliwość rozwoju naukowego oraz dofinansowanie niniejszej publikacji.

Pragnę także wyrazić wdzięczność moim rodzicom Urszuli i Zdzisławowi Szejnerom, których wsparcie i pomoc są dla mnie szczególnie ważne.

Słowa szczególnej wdzięczności kieruję na koniec do mojego męża Damiana i syna Antoniego, dziękując za wspólne życie pełne wyzwań i pasji, budowane dzień po dniu w przyjaźni i zrozumieniu, co daje mi siłę do dalszej pracy i rozwoju nie tylko naukowego.

Osiek nad Notecią, grudzień 2015

Spółeczeństwo w dynamicznym procesie zmiany i jego udział w kształtowaniu orientacji życiowych

Dynamiczne procesy przeobrażeń związane ze zmiennością i niejednoznacznością współczesnego świata, a nawet „wielości światów” każą wątpić w możliwości uchwycenia i charakterystyki współczesnego wymiaru rzeczywistości jako całości. Każdorazowe interpretacje nowych zjawisk społecznych pozwalają jednak na lepsze zrozumienie świata oraz funkcjonujących w nich podmiotów. „Człowiek jest z natury istotą społeczną; jednostka, która z natury, a nie przez przypadek, żyje poza społecznością, jest albo kimś niegodnym naszej uwagi, albo istotą nadludzką. Społeczność jest w naturze czymś, co ma pierwszeństwo przed jednostką¹⁴”. Prowadzenie badań nad młodzieżą w określonym czasie i miejscu implikuje konieczność odwołania się do współczesnej rzeczywistości społeczno-kulturowej. W rozdziale pierwszym podjęta zostanie próba scharakteryzowania globalizującego się społeczeństwa oraz miejsca jednostki w płynnonowoczesnej rzeczywistości. Poczynione zostaną także rozważania nad młodzieżą jako podmiotem refleksji teoretyczno-empirycznej. Przybliżone zostaną również społeczne uwarunkowania kształtowania orientacji życiowych w zmiennej rzeczywistości społecznej.

1.1. Globalizujące się społeczeństwo – jego heterogeniczność i złożoność

Przemiany współczesnego świata skłaniają do poszukiwania odpowiedzi na pytanie o kondycje społeczeństwa, w którym żyjemy. Z jednej strony jesteśmy uczestnikami wielu procesów przemian, niezależnych bezpośrednio od nas, a z drugiej jeszcze nigdy nie mieliśmy tak dużych możliwości decydowania o własnym losie i korzystania z dobrodziejstw cywilizacyj-

---

¹⁴ Arystoteles, *Polityka*, cyt. za: E. Aronson, *Człowiek istota społeczna*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2009, s. 15.

nych, jak ma to miejsce obecnie. Zmiana społeczna, jakiej jesteśmy świadkami to wynik procesów globalizacyjnych. Zdaniem Z. Baumana, globalizacja jest bramą wszystkich tajemnic teraźniejszości i przyszłości¹⁵. Już we wstępie *Globalizacji* podkreśla, że dla jednych globalizacja to praktyki, którym się oddajemy, ponieważ chcemy być szczęśliwi, dla innych natomiast stanowi przyczynę nieszczęścia¹⁶.

Rozważania nad globalizującym się społeczeństwem warto rozpocząć od próby odpowiedzi na pytanie o genezę i zakres pojęcia globalizacji. Czym jest owe zjawisko, które determinuje zmiany i wpływa na funkcjonowanie społeczeństw? W literaturze przedmiotu odnajdujemy sporne stanowiska odnośnie do pojawienia się samego terminu „globalizacja”. Niektórzy autorzy wymieniają Webster Dictionary z 1961 roku jako miejsce, gdzie definicja globalizacji została wymieniona po raz pierwszy¹⁷. Inni badacze wiążą pojawienie się terminu „globalizacja” z wczesnymi pracami H.M. McLuhana, który w latach 60. ubiegłego stulecia posłużył się terminem „globalnej wioski”¹⁸. Opisał w ten sposób szybki rozwój elektronicznych środków komunikacji w skali globalnej, który, jak przewidywał, pozwolił ludziom porozumieć się w wielu dotychczas konfliktowych sytuacjach¹⁹. Pojęcie globalnej wioski często używane jest w literaturze przedmiotu jako określenie opisujące nieograniczoną możliwość w kontaktach międzyludzkich, podróżowaniu czy chociażby dostępie do informacji. Z jednej strony oznacza to ogromny cywilizacyjny postęp, który niejako dokonuje się na naszych oczach i którego jesteśmy świadkami, w coraz szerszym zakresie mogąc korzystać z tego „nowego świata” będącego na wyciągnięcie ręki. Z drugiej zaś strony powszechny i nieograniczony dostęp do informacji powoduje, że mamy dostęp do świata, którego nie znaliśmy, jesteśmy uczestnikami owych zmian i na nowo redefiniujemy obraz rzeczywistości, w jakiej przyszło nam żyć. To trudne i nowe wyzwanie dla człowieka współczesnego, które wywołuje wiele dylematów, mogąc być przyczyną strachu czy lęku przed rzeczywistością. Zatem oprócz optymizmu związanego z możliwością zdobywania świata, w dyskusji nad „globalną wioską” pojawiają się argumenty, które każą nam podjąć dogłębną analizę zjawiska globalizacji. Pierwszym artykułem socjologicznym, w którego tytule pojawiło się słowo globalizacja, był tekst R. Robertsona zatytułowany *The Relativization of Societies: Modern*

---

¹⁵ Z. Bauman, *Globalizacja. I co z tego dla ludzi wynika?*, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 2000, s. 5.

¹⁶ Ibidem.

¹⁷ W. Misiak, *Globalizacja więcej niż podręcznik*, Difin, Warszawa 2009, s. 10.

¹⁸ *Encyklopedia socjologii*, tom I, W. Kwaśniewicz, Z. Bokszański, K. Górlach (red.), Oficyna Naukowa, Warszawa 1998, s. 241.

¹⁹ W. Misiak, *Globalizacja...*, op. cit., s. 11.

*Religion and Globalization*²⁰. Autor ten zdefiniował globalizację jako „zbiór procesów, które czynią świat społeczny jednym²¹”. W jakim sensie jednym? Jak analizuje P. Sztompka, wyraża się to na kilka sposobów. Po pierwsze nowoczesne technologie oplatają świat siecią połączeń komunikacyjnych i telekomunikacyjnych, a najbardziej wyrazistym tego przejawem staje się Internet²². Po drugie, społeczności ludzkie stają się coraz mocniej rozbudowane siecią zależności ekonomicznych, finansowych, politycznych, strategicznych i kulturalnych. Zdarzenia w jednej części świata wywierają natychmiastowy wpływ na to, co dzieje się w krajach najbardziej odległych. Pojawiają się również nowe formy organizacji ekonomicznych, politycznych czy kulturalnych oderwane od jakiegokolwiek konkretnego kraju czy państwa²³.

Ukazanie globalizacji jako procesu prowadzącego do „jednego świata” wylania się również w definicji A. Giddensa, który podkreśla że: „to nie tylko proces oznaczający zacieśnianie się stosunków i wzrost współzależności w skali globalnej, ale także świat, w którym inni odczuwają skutki naszych działań, a my odczuwamy problemy globalne²⁴”. W swoich pracach A. Giddens zwraca również uwagę, iż nie należy przedstawiać globalizacji tylko jako zjawiska ekonomicznego, gdyż jest to pogląd zbyt uproszczony. Zjawisko globalizacji jest wypadkową procesów politycznych, gospodarczych, kulturowych i społecznych²⁵. Jak zauważa Z. Bauman, globalizacja jest konstruktem pojemniejszym, niż się zdaje i dookreśla ją jako nieunikniony „los świata”, a także nieodwracalny proces, który dotyczy każdego z nas w takim samym stopniu i w ten sam sposób. W jego opinii jesteśmy „zglobalizowani”, a bycie „zglobalizowanym” znaczy niemal to samo dla wszystkich, których ten proces dotyka²⁶.

W podobny sposób globalizację ujmuje M. Archer, a mianowicie jako daleko idącą intensyfikację relacji społecznych, które zaczynają przejawiać światowy zasięg, w efekcie czego różne lokalne sprawy kształtowane są przez czynniki zachodzące w dalekiej odległości wraz ze zwrotnym ich oddziaływaniem²⁷. Za sprawą rozwoju technik informacyjnych i telekomunikacyjnych doszło do wzrostu tempa i zakresu interakcji między ludźmi na

---

²⁰ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży w perspektywie globalnego świata. Studium socjopedagogiczne*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2006, s. 19.

²¹ R. Robertson, *Globality, global culture, and images of world order*, za: P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2005, s. 582.

²² P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, op. cit., s. 582.

²³ Ibidem, s. 583.

²⁴ A. Giddens, *Socjologia*, PWN, Warszawa 2007, s. 97.

²⁵ Ibidem, s. 97.

²⁶ Z. Bauman, *Globalizacja...*, op. cit., s. 5.

²⁷ M. Golka, *Cywilizacja współczesna i globalne problemy*, Oficyna Naukowa, Warszawa 2012, s. 126.

całym świecie. Jak podkreśla A. Giddens, jest to tylko jeden z nielicznych czynników sprzyjających globalizacji. Autor zwraca również uwagę na liczne przyczyny postępu globalizacji związane z przemianami politycznymi: rozwój międzynarodowych i regionalnych mechanizmów rządowych, działalność organizacji międzyrządowych i międzynarodowych²⁸.

Analizując kwestię globalizacji jako procesu złożonego i wieloaspektowego, warto zacytować ujęcie globalizacji zaproponowane przez M. Golkę, który uważa że: „globalizacja to wielość gospodarczych, politycznych i społeczno-kulturowych wzajemnych i wielostronnych powiązań i oddziaływań tworzących pewne przejawy systemu światowego. Przy czym poszczególne społeczeństwa i kraje nie tworzą jednej globalnej całości, ale zachowują się jak część pewnej całości i są powiązane siecią zależności²⁹”. W tym ujęciu globalizacja urzeczywistnia szerokie spektrum zjawisk i procesów świata globalnego na kilku wzajemnie się przenikających i oddziaływających na siebie płaszczyznach.

Na potrzeby niniejszej publikacji należy zatem przybliżyć globalizację w wymiarze gospodarczym, politycznym oraz społeczno-kulturowym. Poszczególne areny, jak ujmuje to E. Wnuk-Lipiński, mają ze sobą punkty styczne, lecz także w części zachodzą na siebie³⁰. Globalizacja gospodarki przyczynia się do pogłębiania i poszerzania światowych powiązań ekonomicznych³¹. W globalnej ekonomii wielonarodowe korporacje przekształcają się w korporacje ponadnarodowe, kierujące się przede wszystkim zasadą maksymalizacji zysków i czystą racjonalnością wolnego rynku³². Globalizację ekonomiczną definiuje się jako postępujący proces integrowania się krajowych i regionalnych rynków w jeden globalny rynek towarów, usług i kapitału. Proces ten prowadzi do rosnącego przenikania się i scalania rynków oraz umiędzynarodowienia produkcji, dystrybucji, marketingu i przyjęcia przez firmy globalnych strategii działania³³. W tym celu powstały organizacje o charakterze ponadnarodowym, takie jak Światowa Organizacja Handlu (WTO) czy Międzynarodowy Fundusz Walutowy (IMF). Jednak jak zauważa M. Golka, globalizacja gospodarcza mimo swojej powszechności w żadnym ze swoich przejawów nie objęła całego świata. Procesy globalizacji gospodarki objęły kraje tzw. triady (Ameryki Północnej, Europy Zachodniej

---

²⁸ A. Giddens, *Socjologia*, op. cit., s. 77.

²⁹ M. Golka, *Cywilizacja...*, op. cit., s. 126.

³⁰ E. Wnuk-Lipiński, *Świat międzyepoki, globalizacja, demokracja, państwo narodowe*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2004, s. 42.

³¹ A. Cybał-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 30.

³² E. Wnuk-Lipiński, *Świat...*, op. cit., s. 46.

³³ B. Liberska, *Globalizacja – siły sprawcze i mechanizmy*, [w:] *Globalizacja – mechanizmy i wyzwania*, B. Liberska (red.), PWE, Warszawa 2002, s. 17-18.

i Azji). Tylko w nielicznych przypadkach strategii działalności korporacji gospodarczych są rzeczywiście globalne³⁴. Poszerzanie i pogłębianie się światowych powiązań ekonomicznych stało się szansą dla młodego pokolenia. Korporacje międzynarodowe dają możliwość podjęcia pracy w różnych zakątkach świata. W wymiarze gospodarczym obserwujemy niespotykany dotąd przepływ kapitału ludzkiego. Ma to wpływ na wybory młodego pokolenia w sferze ich kariery zawodowej. Powstają nowe zawody, potrzebne są niezwykle szerokie kompetencje i nastawienie na ciągłe dokształcanie, aby sprostać wymaganiom rynku. W ramach globalizacji gospodarczej unifikują się wymagania pracodawców, co jest niepowtarzalną szansą na pracę w zasadzie w dowolnym miejscu na świecie. Globalizacja gospodarcza daje także szansę przedsiębiorcom na handel również poza granicami kraju. Globalna transformacja ekonomiczna to potencjalne ogromne możliwości, ale także zagrożenia. Przede wszystkim globalizująca się gospodarka to wielka konkurencyjność rynków oraz problemy związane z utratą suwerenności gospodarek krajowych na rzecz organizacji ponadnarodowych.

Powyższe rozważania nakreślają wpływ globalizacji ekonomicznej i gospodarczej na funkcjonowanie młodych ludzi we współczesnym świecie. Jako mieszkańcy „globalnej wioski” młodzi ludzie nie mają możliwości oderwania się czy odizolowania się od zmieniającej się rzeczywistości. Zmiany na lokalnych rynkach spowodowane wpływem globalnej gospodarki decydują coraz częściej o pojawieniu się nowych gałęzi w gospodarce i przemyśle. W znacznym stopniu zmienia się technologia i sposób wykonywania zawodów, co często wpływa na wybory młodego pokolenia w obrębie edukacji czy kariery zawodowej. Młode pokolenie musi być przygotowane na ciągłe zmiany, na pojawianie się nowego i jeżeli chce wytrwać w tym zmieniającym się świecie, co często utożsamiane jest z sukcesem także w wymiarze ekonomicznym, musi być otwarte na globalizujący się świat.

Z płaszczyzną ekonomiczną ściśle powiązana jest globalizacja polityczna, która jak podkreśla M. Golka jest pułapką dla demokracji, ponieważ państwo i jego struktury tracą nie tylko swoją legitymizację, ale przede wszystkim swoje znaczenie w sytuacji, gdy faktyczny wpływ na losy społeczeństw wywierają transnarodowe korporacje nie mające nic wspólnego z demokracją³⁵. Jak zauważa A. Cybał-Michalska, „osobliwym zjawiskiem towarzyszącym politycznym przeobrażeniom współczesnego świata jest jego dyferencjacja, ze znaczącą rolą procesów subnarodowych, obok transnarodowych i ponadnarodowych”³⁶. Tendencje lokale i globalne przenikają się

---

³⁴ M. Golka, *Cywilizacja...*, op. cit., s. 128.

³⁵ Ibidem, s. 150.

³⁶ A. Cybał-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 38.

wzajemnie³⁷. Polityczna przestrzeń międzynarodowa daje szansę na rozwiązywanie konfliktów bez użycia przemocy. Liczne porozumienia i umowy międzynarodowe przekładają się na bezpośrednie korzyści dla obywateli, takie jak na przykład: możliwość przemieszczania się między państwami, możliwość studiowania na uczelniach za granicą czy dostęp do legalnej pracy. Globalizacja polityczna ma więc swój wymiar pozytywny, jednak przekonujące w dyskusji są również opinie antyglobalistów głoszące, że realną władzę posiadają ci, którzy spotykają się corocznie w Davos³⁸, a także władze najbogatszych państw³⁹, tak zwane G8⁴⁰. Skutkiem tego jest utrata suwerenności państw narodowych. Antyglobaliści podkreślają zmniejszenie się znaczenia niektórych funkcji państw narodowych na rzecz instytucji poza i quasi-rządowych⁴¹. W tego typu zależnościach politycznych dostrzega się zagrożenie dla suwerenności. Państwo uczestnicząc w procesie globalizacji, zobowiązane jest do funkcjonowania na zasadach ustalonych ogólnie, kodyfikując prawo musi uwzględniać ustalenia organizacji ponadnarodowych, do których przynależy. Krytyka antyglobalistów wskazuje zatem wyraźnie na zagrożenia, jakie niesie ze sobą proces globalizacji, nie powinna jednak przekreślać postępu w wymiarze porozumienia międzynarodowego na rzecz współpracy, które jak podkreśla A. Toffler, „niesie nadzieję na likwidację wojen⁴²”. Można jednak tylko przypuszczać, że powiązania ekonomiczne narodów i państw zmniejszą ich skłonność do prowadzenia wojen. Obecna sytuacja polityczna na świecie jest bardzo skomplikowana, nie ma zatem gwarancji, że konflikty narodowe nie przeistoczą się w wojny o charakterze globalnym. Płaszczyzny globalizacji wzajemnie się przenikają, w wyniku czego tworzy się przestrzeń polityczno-gospodarcza na skalę światową. Konflikty i wojny o charakterze lokalnym nabierają znaczenia globalnego, to znaczy odczuwalnego w mniejszym bądź większym stopniu

---

³⁷ E. Turkowska, *O globalizacji i tradycji, czyli przestrzeni i czasie*, [w:] *Imponderabilia wielkiej zmiany. Mentalność, wartości i więzi społeczne czasów transformacji*, P. Sztompka (red.), PWN, Warszawa - Kraków 1999, s. 391.

³⁸ Coroczna konferencja w Davos jest spotkaniem prezesów największych światowych korporacji, przywódców państw oraz wybranych intelektualistów i dziennikarzy. Spotkanie organizowane jest przez szwajcarską fundację Światowe Forum Ekonomiczne.

³⁹ Do grupy G8 zalicza się obecnie: Wielka Brytania, Francja, Niemcy, Włochy, Japonia, Stany Zjednoczone, Kanada, Rosja. Na szczyty G8 zapraszany jest także przewodniczący Komisji Europejskiej W celu zwiększenia reprezentatywności forum od 2005 roku odbywają się spotkania określane jako G8 + 5 z udziałem przedstawicieli Chin, Brazylii, Meksyku, Indii i RPA.

⁴⁰ M. Golka, *Cywilizacja...*, op. cit., s. 151.

⁴¹ W. Misiak, *Globalizacja...*, op. cit., s. 72.

⁴² A. Toffler, H. Toffler, *Wojna i antywojna. Jak przetrwać na progu XXI wieku*, Wydawnictwo Muza, Warszawa 1997, s. 24.

także przez społeczeństwa państw nie uczestniczących bezpośrednio w konfliktach. Żyjemy zatem w ciągłej niepewności i braku poczucia bezpieczeństwa. Atmosfera strachu, nieprzewidywalność oraz destabilizacja to czynniki, które mogą determinować wybory dokonywane przez jednostkę.

Nieuchronność procesów globalizacyjnych obserwujemy także w wymiarze społeczno-kulturowym. Kulturę, jak podkreśla A. Jawłowska, „możemy traktować zarówno jako katalizator procesów globalizacyjnych, jak i obszar, który na skutek owych procesów ulega głębokim zmianom. Wobec wielorakości, zróżnicowania, zmienności a zarazem «splątania» tego, co dzieje się obecnie w sferze ekonomii, polityki i kultury, trudno rozstrzygnąć, jakie wydarzenie jest czynnikiem sprawczym, jakie zaś efektem określonych działań⁴³”. Arena kulturowa strukturalizuje się na osi centrum – półperyferie – peryferie. Jak konstatuje E. Wnuk-Lipiński, w centrum usytuowani są globalni „nadawcy” dóbr i wartości kulturowych. Półperyferie to te obszary, gdzie odbywa się zarówno recepcja wartości i dóbr kultury będących w obiegu globalnym, jak i emisja dóbr i wartości w skali regionalnej. Na peryferie zaś składają się te części areny kulturowej, gdzie przeważa recepcja dóbr oraz wartości z obiegu globalnego i regionalnego⁴⁴. W obszarach uznanych za peryferie powstają wytwory i dobra kultury, jednak ich obieg ograniczony jest do lokalnego kręgu kulturowego. Syntetyczne ujęcie kulturowych przepływów zaprezentowane przez E. Wnuka-Lipińskiego nie odnosi się jednak do obiegu kultury, który odbywa się za pomocą Internetu. Zmiany kulturowe dokonujące się w globalnej skali dzięki sieci mają charakter hybrydalny⁴⁵. Znaczna część wytworów kultury jest obecnie dostępna dla wszystkich użytkowników Internetu, w sieci możemy także szybciej zaistnieć jako twórcy w skali globalnej. Uniformizacja i homogenizacja kultury na skalę globalną dokonuje się również za pomocą telewizji⁴⁶. Językiem komunikacji globalnej stał się język angielski. Dobra i wartości kultury powstające w tym języku są „gotowe” do globalnego obiegu⁴⁷. Kultura globalna nie jest nową jakością ani spotkaniem się głównych kręgów kulturowych i cywilizacyjnych, w literaturze jest oceniana jako przenikanie anglosaskiej czy amerykańskiej kultury do wszystkich uczestników procesu globalizacji⁴⁸. Proces ten jest skuteczny dzięki licznym globalnym sieciom dystrybucyj-

---

⁴³ A. Jawłowska, *Globalizacja i świadomość globalna*, [w:] *Globalizacja. I co dalej?*, S. Amsterdamski (red.), Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2004, s. 122.

⁴⁴ E. Wnuk-Lipiński, *Świat...*, op. cit., s. 49.

⁴⁵ J. Urry, *Global Complexities*, World Congress of Sociology, 2002 za: A. Jawłowska, *Globalizacja i świadomość globalna*, op. cit., s. 122.

⁴⁶ P. Sztompka, *Socjologia zmian społecznych*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2010, s. 98.

⁴⁷ E. Wnuk-Lipiński, *Świat...*, op. cit., s. 50.

⁴⁸ W. Misiak, *Cywilizacja...*, op. cit., s. 113.

nym, które wszędzie wprowadzają podobne wzory zachowań konsumpcyjnych, mody i rozrywki⁴⁹. W wyniku tych procesów globalizacja jest często krytykowana za zniszczenie różnorodności kulturowej, degradację lokalnych czy środowiskowych tabu kulturowych, zabijanie lokalnych tożsamości, a także lokalnej wytwórczości⁵⁰. Z drugiej jednak strony, na uwagę zasługuje fakt, że rozwój kultury o charakterze globalnym spowodował „przesycenie” jednym narzuconym stylem życia, co przyczyniło się do silnego zainteresowania zanikającą kulturą regionów⁵¹, w wyniku czego powstaje wiele inicjatyw o charakterze lokalnym, które mają nawiązywać do tożsamości i specyfiki danego regionu czy grupy.

Interesującą poznawczo w odniesieniu do zaprezentowanych powyżej stanowisk jest teoria „globalnej ekumeny kulturowej” U. Hannerza. Definiuje on pojęcie ekumeny jako obszar ciągłych interakcji, wzajemnego przenikania się i wymiany treści w obszarze kultury. Przepływy kulturowe w obrębie globalnej ekumeny nie mają charakteru ani symetrycznego, ani wzajemnego. Większość z nich jest jednokierunkowa, z wyraźnym rozróżnieniem na centrum, skąd wywodzi się przekaz kulturowy, i peryferie, gdzie jest on jedynie przyjmowany⁵². Globalizacja uczyniła kulturę powszechnie dostępną, jak konstatuje Z. Bauman: „kultura jawi się ludziom jako składnica przeznaczonych do konsumpcji towarów, z których każdy rywalizuje o przyciągnięcie nieznośnie ulotnej i rozproszonej uwagi potencjalnych klientów oraz zatrzymanie jej na sobie przez dłuższą niż mgnienie oka chwilę⁵³”.

Podsumowując powyższe rozważania, warto przyjrzeć się zagrożeniom oraz pozytywnym efektom procesu globalizacji kulturowej. Do najważniejszych zagrożeń związanych z globalizacją w wymiarze kulturowym możemy zaliczyć: unifikację przekazywanych przez mass media treści oraz wzorów stylów życia negujących obyczaje i wartości lokalne, niebezpieczeństwo relatywizmu i nihilizmu⁵⁴, poddawanie wytworów kultury mechanizmom wolnorynkowym, nadmierną unifikację pozbawioną twórczych poszukiwań. Natomiast do pozytywnych efektów globalizacji kulturowej zaliczyć należy: powszechny dostęp do informacji i nieograniczoną możliwość dystrybucji wytworów kultury, przekraczanie granic przestrzennych pozwala-

⁴⁹ A. Jawłowska, *Globalizacja...*, op. cit., s. 123.

⁵⁰ M. Golka, *Cywilizacja...*, op. cit., s. 155.

⁵¹ Przykładem mogą być Kaszuby czy Śląsk, które silnie akcentują swoją odrębność, odradzając swoją lokalną kulturę, tradycję oraz język.

⁵² P. Sztompka, *Socjologia zmian społecznych*, op. cit., s. 98-99.

⁵³ Z. Bauman, *Kultura w płynnej nowoczesności*, Agora, Warszawa 2011, s. 28.

⁵⁴ M. Balicki, *Globalizacja – szansą czy zagrożeniem dla kultur narodowych?*, [w:] *Kultury tradycyjne a kultura globalna*, J. Nikitorowicz, M. Sobiecki, D. Misiejuk (red.), Trans Humana, Białystok 2001, s. 175.

jące poznawać odległe kultury. Klasyfikacja ta ma charakter subiektywny, bezsprzeczny wydaje się jednak fakt istotnego wpływu globalizacji zarówno w wymiarze kulturowym, gospodarczym, jak i politycznym na funkcjonowanie współczesnych społeczeństw, ze szczególnym uwzględnieniem oddziaływań na jednostkę. Człowiek w dobie globalizacji ze swym skończonym poznaniem i istnieniem, jak pisze A. Leder, „skonfrontowany jest z potencjalnie nieskończoną siecią relacji, kontaktów wpływów, zagrożeń i możliwości⁵⁵”.

Wyżej zaprezentowane rozważania są próbą uchwycenia zasadniczych cech procesu globalizacji, który przebiega na wielu płaszczyznach i jest procesem żywiolowym. Globalizacja wiąże się często ze zmianami w obrębie systemów, takich jak: światowe rynki, produkcja, handel czy telekomunikacja, ale jej skutki odczuwamy każdego dnia w sferze życia prywatnego. Globalizacja, jak pisze A. Giddens, „nie przebiega po prostu gdzieś tam, w innym wymiarze, bez związku ze sprawami, w jakie zaangażowany jest pojedynczy człowiek. Globalizacja rozgrywa się «tu i teraz» i na wiele sposobów wpływa na nasze życie intymne oraz osobiste⁵⁶”. Przedstawione podejścia i sposoby definiowania nie wyczerpują zasadniczo sposobów ujmowania tego, czym globalizacja jest, jednak pozwalają z większym zrozumieniem przejść do dalszego wątku rozważań – czyli globalizujących się społeczeństw.

Globalizacja zasadniczo zmienia charakter naszych codziennych doświadczeń, a społeczeństwa do których należymy, ulegają dogłębnym przemianom⁵⁷. Odwołując się do stwierdzenia Z. Bloka, który ujął globalizację jako tworzenie się systemów społecznych na wyższym pułapie niż do tej pory⁵⁸, poniżej przybliżone zostaną najistotniejsze teorie porządkujące rozwój globalizujących się społeczeństw i ujmujące ich najważniejsze cechy. W tym kontekście warta zaprezentowania jest teoria systemu światowego, która pojawiła się już w latach siedemdziesiątych XX wieku. I. Wallerstein zaproponował swoją koncepcję „systemu-świata”⁵⁹, w której podkreślał, iż procesy globalizacyjne toczą się w makroskali już od XVI wieku, gdzie akumulacja kapitału, podział pracy i nierówna wymiana handlowa oparta na funkcjonowaniu kapitalistycznych monopolii wspieranych przez silne państwa stworzyły światowy system państw hegemonicznych, czyli centrów

---

⁵⁵A. Leder, *Globalizacja a nadmiar. Rozdęta bańka teraźniejszości*, [w:] *Kultura w czasach globalizacji*, M. Jacyno, A. Jawłowska, M. Kempny (red.), Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2004, s. 87.

⁵⁶A. Giddens, *Socjologia*, op. cit., s. 83.

⁵⁷Ibidem.

⁵⁸Z. Blok, *Globalizacja – prawdziwość czy wynaturzenie*, [w:] *Społeczne problemy globalizacji*, Z. Blok (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2001, s. 13.

⁵⁹M. Golka, *Cywilizacja...*, op. cit., s. 123.

oraz system państw półperyferii i peryferii tworzących rozliczne wzajemne relacje. W systemie tym względnie zintegrowane były instytucje państwowe, przedsiębiorstwa, klasy społeczne czy rodziny⁶⁰. Podstawowymi pojęciami koncepcji światowego systemu są centrum, peryferie i półperyferie. Na centrum składają się kraje i społeczeństwa bogate, demokratyczne o silnej administracji państwowej biurokracji, wysoko rozwinięte, posiadające najnowocześniejszą technologię i technikę. Kraje te posiadają także wysoko wyspecjalizowaną siłę roboczą, prowadzą ekspansję gospodarczą i utrzymują wysoki poziom inwestycji⁶¹. Peryferie natomiast to kraje zaliczane niegdyś do Trzeciego Świata, czyli słabe, podporządkowane państwa, które znajdują się także na obszarach neokolonialnych. Państwa te mają niski poziom rozwoju gospodarczego, dysponują tylko małą liczbą surowców naturalnych i tanią siłą roboczą. Półperyferie w teorii I. Wallersteina to kraje, które ze względu na swój poziom rozwoju sytuują się pomiędzy centrum a peryferiami i nie można ich zaliczyć do żadnej z tych dwóch kategorii⁶². Teoria ta jest traktowana często jako makrosocjologiczna teoria rozwoju społecznego⁶³. Poza tym analizuje ona relacje ekonomiczne między państwami i, jak zauważa B. Krauz-Mozer, „jest jedną z najbardziej radykalnych wersji idei globalizacji ekonomicznej⁶⁴”. System światowy w koncepcji I. Wallersteina opiera się na ekonomii, co często jest krytykowane ze względu na jednostronność i powierzchowność w wyjaśnianiu ewolucji światowych systemów⁶⁵. W literaturze przedmiotu podkreśla się jednak znaczenie tej teorii ze względu na ewolucyjne traktowanie globalizacji⁶⁶ oraz wprowadzenie istotnych pojęć do nauk społecznych.

Opisując procesy globalizacyjne, należy przytoczyć również teorię światowego ładu, jaką stworzył R. Robertson, jeden z pionierów badań nad współczesną globalizacją. W jego teorii świat jako zintegrowany system funkcjonuje dopiero od lat dziewięćdziesiątych. Koniec wieku coraz bardziej sprzyjał powstawaniu światowego systemu, zjawisku kompresji oraz powstaniu globalnej świadomości. Kulturowe różnice nadal się jednak nie zmniejszyły, a konflikty w dalszym ciągu są potrzebnym elementem skła-

---

⁶⁰ Ibidem, s. 123.

⁶¹ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji jako przykład braku jednoznaczności współczesnych procesów zmiany*, [w:] *Globalizacja – nieznośne podobieństwo? Świat i jego instytucje w procesie uniformizacji*, B. Krauz-Mozer, P. Borowiec (red.), Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008, s. 33.

⁶² Ibidem, s. 33.

⁶³ K. Gilarek, *Państwo narodowe a globalizacja – dynamika powstawania nowego ładu*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2002, s. 56.

⁶⁴ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 35.

⁶⁵ B. Szacka, *Wprowadzenie do socjologii*, Oficyna Naukowa, Warszawa 2003, s. 108.

⁶⁶ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 35.

dowym systemu. R. Robertson podkreśla również, że, w jego opinii, nie nastąpiła zgoda co do tego, jaka ma być ostateczna struktura systemu⁶⁷. Chcąc uchwycić obraz zachodzących zmian pod wpływem globalizacji, przedstawił on cztery rodzaje wyobrażeń na temat światowego ładu, będące wynikiem wzrastającej refleksyjności do świata jako całości.

Pierwsze wyobrażenie – Global Gemeinschaft I – to świat, który składa się z wielu zamkniętych, odgraniczonych od siebie relatywnie wspólnot, które są równe albo ułożone hierarchicznie, z nielicznymi przewodzącymi wspólnotami. Tak ujmowana wizja świata pokazuje negatywne skutki globalizacji, wyrażające się w dążeniu niektórych wspólnot do odgrózenia się od świata i zamknięcia na działania otoczenia⁶⁸. Kolejny Global Gemeinschaft II to świat, który jest globalną wspólnotą. Wizja ta opowiada się za powstaniem w pełni globalnego społeczeństwa lub „globalnej wioski”⁶⁹. Taki sposób widzenia rzeczywistości pociąga za sobą uniformizację wartości i kultury. Wizja ta, jak podkreśla B. Krauz-Mozer, „ma charakter bardziej postulatywny niż opisowy względem współczesnej rzeczywistości”⁷⁰. Trzeci obraz Global Gesellschaft I to w teorii R. Robertsona świat postrzegany jako mozaika suwerennych państw narodowych, wzajemnie otwartych i prowadzących intensywną wymianę ekonomiczną, polityczną i kulturową⁷¹. Ostatnia natomiast wizja Global Gesellschaft II przewiduje unifikację państw narodowych pod egidą rządu światowego bądź w ramach państwa ponadnarodowego lub federacji państw⁷². Dokonując analizy teorii światowego ładu R. Robertsona, należy podkreślić, iż we współczesnym dyskursie intelektualnym oraz politycznym ciągle rozważa się, który wariant globalizującego się świata i społeczeństwa będzie najlepszy. Obserwujemy to obecnie szczególnie na płaszczyźnie integracji w ramach Unii Europejskiej.

Interesującą poznać z punktu widzenia zagadnień opisujących współczesne społeczeństwo, podlegające ciągłym procesom globalizowania się, jest teoria M. Castellsa, który badał kondycję człowieka i społeczeństwa w kontekście współczesnych procesów „usieciowienia” życia społecznego. Twórca teorii społeczeństwa sieciowego twierdzi, że trzecie tysiąclecie stawia przed człowiekiem nowe wyzwania. Czasy współczesne to zupełnie inna rzeczywistość, którą nazywa „nowym światem” i „nowym społeczeństwem”. Przed „nowym” ludzkość nie ma ucieczki, została na ten stan

---

⁶⁷ R. Robertson, *Globalization. Social Theory and Global Culture*, London – New Delhi 1992, s. 61-82, za: B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 41.

⁶⁸ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 41.

⁶⁹ P. Sztompka, *Socjologia zmian społecznych*, op. cit., s. 101.

⁷⁰ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 41.

⁷¹ P. Sztompka, *Socjologia zmian społecznych*, op. cit., s. 102.

⁷² Ibidem.

skazana, głównie w wyniku rozwoju technologii informatycznych⁷³. Charakterystyczną cechą relacji interpersonalnych powstałych w sieci są „słabe więzi”. Umożliwiają one dostarczanie informacji oraz powszechną komunikację. Jak podkreśla M. Castells, „Internet może przyczynić się do rozszerzenia więzów społecznych w społeczeństwie, które zdaje się przechodzić proces gwałtownej indywidualizacji i obywatelskiego niezaangażowania⁷⁴”. Nowe społeczeństwo, które M. Castells nazywa „sieciowym” charakteryzuje się: pojawieniem się nowej przestrzeni przemysłowej, przeobrażaniem czasu pracy, załamaniem się rytmów biologicznych i społecznych cyklu życia, powstaniem informacyjnych miast oraz nowych strategii militarnych⁷⁵.

Analizując cechy globalizującego się społeczeństwa, interesująca z punktu widzenia kondycji współczesnego świata jest teoria społeczeństwa ryzyka zaprezentowana przez U. Becka. Autor wyraża przekonanie, iż jesteśmy świadkami – zarówno podmiotami, jak i obiektami – pęknięcia w obrębie nowoczesności, która wyzwała się z ram klasycznego społeczeństwa industrialnego i nabiera nowego kształtu sformułowanego jako społeczeństwo ryzyka⁷⁶. U. Beck zwraca uwagę, że kategoria ryzyka obejmuje obcowanie z niepewnością, której przyrost wiedzy często nie tylko nie potrafi dziś przezwyciężyć, lecz ją właśnie powoduje⁷⁷. Ryzyko jest stałym elementem życia społecznego, w zawansowanej nowoczesności społeczna produkcja bogactwa idzie w parze ze społeczną produkcją ryzyka. W związku z tym problemy i konflikty dystrybucji społecznego niedostatku przysłonięte zostały przez problemy i konflikty, które powstają przy produkcji, definiowaniu i podziale ryzyka wytworzonego przez naukę i technikę⁷⁸. Poddając pod namysł kondycję współczesnego społeczeństwa, U. Beck zwraca uwagę na „kruchość” współczesnej cywilizacji. Z jednej strony mamy do czynienia z zaawansowanymi procesami modernizacji, z drugiej zaś nie potrafimy uniknąć systematycznie produkowanego ryzyka i zagrożeń⁷⁹. Na ryzyko narażeni są wszyscy, również ci, którzy przyczynili się do jego produkcji. U. Beck porównując społeczeństwo ryzyka do społeczeństwa industrialnego, nie twierdzi, iż miniona epoka była mniej ryzykowna. W jego opinii: „zatarciu uległo raczej rozróżnienie pomiędzy obliczalnym ryzykiem a nieobli-

---

⁷³ M. Castells, *The Rise of the Network Society*, Oxford 2001, za: B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 36.

⁷⁴ M. Castells, *Spoleczeństwo sieci*, PWN, Warszawa 2007, s. 364.

⁷⁵ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 37.

⁷⁶ U. Beck, *Spoleczeństwo ryzyka. W drodze do innej nowoczesności*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2002, s. 16.

⁷⁷ U. Beck, *Spoleczeństwo światowego ryzyka. W poszukiwaniu utraconego bezpieczeństwa*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2012, s. 17.

⁷⁸ U. Beck, *Spoleczeństwo ryzyka...*, op. cit., s. 27.

⁷⁹ B. Krauz-Mozer, P. Borowiec, *Teorie globalizacji...*, op. cit., s. 45.

czalnymi niepewnościami, pomiędzy ryzykiem a jego świadomością. To właśnie owa uniwersalizacja niebezpieczeństw i niepewność oraz wynikająca z niej dominacja publicznej, zainscenizowanej przez środki masowego przekazu percepcji ryzyka stanowią tę epokową różnicę⁸⁰. W światowym społeczeństwie ryzyka na wszystkich poziomach dochodzi do obowiązkowego pozorowania kontroli nad tym, czego nie można skontrolować – w polityce, prawie, nauce, gospodarce i życiu codziennym⁸¹.

Atmosfera ryzyka i niepewności towarzyszy nam każdego dnia, ma wpływ na nasze wybory i funkcjonowanie we współczesnym społeczeństwie. Szczególnie teraz, kiedy słowo kryzys odmieniane jest przez wszystkie przypadki, możemy zaobserwować, jak zagrożenia współczesnego świata wpływają na podejmowane decyzje zarówno w sferze publicznej, jak i w indywidualnym postępowaniu jednostek. Z każdej strony informowani jesteśmy o ryzyku, jakie niesie za sobą kryzys. Bezsprzecznie globalność kryzysu, jego nieuchronność przyczyniła się do zmian w funkcjonowaniu społecznym. Jak podkreśla A. Cybal-Michalska: „w warunkach niepewności, niewyobrażalności niebezpieczeństwa i wzrostu ryzyka postuluje się reorganizację odpowiedzialności społecznej oraz ukształtowanie zdolności do antycypacji trendów cywilizacyjnych i kreowania alternatyw⁸²”.

Dokonując przeglądu teorii odnoszących się do przemian społeczeństwa globalnego, warto odwołać się do pojęcia późnej nowoczesności zaproponowanego między innymi przez A. Giddensa. Teoretycy późnej nowoczesności starają się uchwycić kierunek zmian, jakie są udziałem teraźniejszości⁸³. Świat, który ciągle intensywnie podlega procesom globalizacji, charakteryzuje się dynamicznym rozwojem. Nowoczesność proponowana wcześniej jako najbardziej adekwatne określenie zmian zachodzących w społeczeństwie, zdaniem A. Giddensa, nie przeminęła, przeciwnie, występuje obecnie w najbardziej wyrazistych formach⁸⁴. Nowoczesność radykalnie przekształca charakter życia codziennego i zmienia najbardziej osobiste doświadczenia życia człowieka, jedną z cech wyróżniających nowej epoki jest zacieśniająca się zależność między bytowością i intencjonalnością: czynnikami globalnymi z jednej strony i indywidualnymi dyspozycjami z drugiej⁸⁵. Ponowoczesna, według Z. Baumana, jest taka rzeczywistość, która jest jednocześnie niezdeterminowana i niedeterminująca; znaczy to, że nie jest całością, porządkiem, układem relacji, lecz stanowi sferę ciągłego ruchu

⁸⁰ U. Beck, *Spółczesność ryzyka...*, op. cit., s. 348.

⁸¹ Ibidem.

⁸² A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 70.

⁸³ M. Albrow, *Globalizacja. Teoretyczne aspekty zmian*, [w:] *Socjologia. Lektury*, P. Sztompka, M. Kuć (red.), Wydawnictwo Znak, Kraków 2007, s. 682.

⁸⁴ P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, op. cit., s. 576.

⁸⁵ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 3.

i zmiany⁸⁶. Dlatego o ponowoczesnym społeczeństwie trudno mówić w kategoriach systemu o pewnym stopniu spoistości czy równowagi⁸⁷. Jak konstatuje Z. Bauman, właściwie każda lub prawie każda sytuacja w ponowoczesnej rzeczywistości zawiera elementy nowe, niedoświadczone poprzednio, nie przywodzące na myśl nawykowych, zestereotypizowanych skojarzeń. Zatem wymaga to od jednostek nowatorstwa i inicjatywy, domaga się inwencji twórczej i modyfikowania, jeśli nie odrzucenia tradycji⁸⁸.

Niejednoznaczność i ciągle zmiany zachodzące w społeczeństwie późnej nowoczesności utrudniają jego jednoznaczną charakterystykę. Jesteśmy świadkami ciągłych zmian. A. Giddens starając się uchwycić strukturę współczesnego społeczeństwa, wyróżnił cztery jego zasadnicze cechy. Pierwsza to nowa forma zaufania, niezbędna do poczucia bezpieczeństwa i ciągłości życia codziennego⁸⁹. Nowe formy organizacyjne, instytucje międzynarodowe, rynki finansowe czy globalne mass media sprawiają, że w rzeczywistości tej czujemy się niepewnie, w związku z tym, jak podkreśla P. Sztompka, musimy obdarzyć cały „system światowy” zaufaniem *a priori*, by móc normalnie funkcjonować⁹⁰. Kolejną cechą późnej nowoczesności jest pojawienie się nowych form ryzyka. Istnieją rodzaje ryzyka, z którymi spotykamy się wszyscy, jako jednostki, ale również jako zbiorowości, i którym nikt z nas nie jest w stanie zaradzić⁹¹. W późnej nowoczesności nastąpiła, zdaniem A. Giddensa, globalna ekspansja ryzyka⁹². Ryzyko występuje w wielu przestrzeniach życia społecznego, obecnie najbardziej odczuwalne wydaje się to związane z kryzysem finansowym. A. Giddens zwraca również uwagę na nieprzejrzystość, płynność i niepewność sytuacji społecznych, w jakich ludziom przychodzi działać⁹³. Niepewność związana jest z nieprzewidywalnością życia codziennego. Może paraliżować jednostkę i sprawić, że wycofa się ona ze zwykłych relacji społecznych⁹⁴. Zjawisku nieprzewidywalności towarzyszy nieprzejrzystość, która przejawia się wtedy, gdy nakładają się na siebie równocześnie systemy i efekty ich interakcji⁹⁵. Temu

---

⁸⁶ Z. Bauman, *Kultura i społeczeństwo*, PWN, Warszawa 1966, s. 425.

⁸⁷ M. Matysek, *Ponowoczesność – porzucony projekt, czyli o upłynianiu świata nowoczesnego. Spojrzenie Zygmunta Baumana*, [w:] *Nowoczesność po ponowoczesności*, G. Dziamski, E. Rewers (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007, s. 25.

⁸⁸ Z. Bauman, *Kultura...*, op. cit., s. 432.

⁸⁹ P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, op. cit., s. 576.

⁹⁰ Ibidem.

⁹¹ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość*, op. cit., s. 180.

⁹² P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, op. cit., s. 577.

⁹³ Ibidem.

⁹⁴ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość*, op. cit., s. 268.

⁹⁵ P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, op. cit., s. 578.

wszystkiemu towarzyszy postępująca globalizacja, którą A. Giddens ujmuje jako czwartą cechę późnej nowoczesności.

Ciągła zmienność i wielopłaszczyznowość procesu globalizacji oraz zjawisk mu towarzyszących obrazują, jak trudna i niejednoznaczna jest współczesna rzeczywistość. W ujęciu tym globalizacja urzeczywistnia szerokie spektrum problemów świata globalnego, w sytuacji różnorodności, wieloznaczności i ambiwalencji, co nie pozostaje bez wpływu na kształtowanie się nowej jakości życia⁹⁶. Społeczeństwo w dynamicznym procesie zmiany rozwija się i przechodzi liczne przeobrażenia w swojej strukturze. Między strukturami i aktorami, mechanizmami, tendencjami oraz zjawiskami są rozliczne powiązania, sprzężenia, interakcje, interferencje. W ujęciu temporalnym można mówić o – często trudnych do wyseparowania – skutkach, efektach, następstwach czy licznych zjawiskach towarzyszących⁹⁷. Powyższe rozważania wskazują, iż rozwój procesu globalizacji, zwłaszcza w sferze społecznej, skłania do rozważań nad konsekwencjami tego zjawiska w wymiarze jednostkowym.

1.2. Kondycja jednostki w płynnonowoczesnej rzeczywistości

Jednostka partycypująca w procesach globalizacji jest odbiorcą, uczestnikiem, a także kreatorem zachodzących zmian. Jedną z jej potrzeb rozwojowych jest dookreślenie siebie, co w niepewnym świecie ciągłych fluktuacji może okazać się procesem skomplikowanym. Kondycja jednostki rozumiana jako sytuacja człowieka w świecie, wynikająca z jego natury i uwarunkowań zewnętrznych⁹⁸ jest interesująca poznawczo i skłania do refleksji nad dylematami jednostek w globalnej rzeczywistości. Dynamizm i niepewność współczesnego świata mogą być przyczyną wielu trudności, jakie jednostka napotyka na swojej drodze rozwoju. Globalna złożoność świata, mająca charakter wielowymiarowy i obejmująca wszystkie aspekty społecznej egzystencji, jest nieunikniona i niejednokrotnie trudna do uchwycenia⁹⁹. Metaforyczne ujęcie współczesnej rzeczywistości jako „płynnej” nadaje jej cechy zmienności oraz nieprzewidywalności¹⁰⁰. Jak ujmuje to Z. Bauman, „życie

⁹⁶ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 30.

⁹⁷ L.W. Zacher, *Spór o globalizację. Eseje o przyszłości świata*, Elipsa, Warszawa 2003, s. 15.

⁹⁸ Słownik języka polskiego, Wydawnictwo PWN: strona internetowa http://sjp.pwn.pl/sloownik/3027901/kondycja_ludzka_z_dnia_18.08.2013.

⁹⁹ A. Cybal-Michalska, *Dylematy tożsamościowe młodzieży w rzeczywistości popkulturowej*, [w:] *Kultura popularna. Konteksty teoretyczne i społeczno-kulturowe*, A. Gromkowska-Melosik, Z. Melosik (red.), Impuls, Kraków 2010, s. 129.

¹⁰⁰ Z. Bauman, *Płynna nowoczesność*, op. cit., s. 8.

w społeczeństwie płynnej nowoczesności nie może stać w miejscu. Musi się modernizować, pozbywać się codziennie cech i atrybutów, które przekroczyły swoją datę ważności, oraz dekomponować, porzucać aktualnie tworzone – klecone tożsamości – w przeciwnym razie zmarnieje. Życie w społeczeństwie płynnej nowoczesności, ponaglone przez widmo dezaktualizacji, toczy się wartko naprzód¹⁰¹. Rzeczywistość permanentnej zmiany powoduje liczne sprzeczności pomiędzy tym, co zastane a tym, czego oczekuje jednostka. W rezultacie istnienia dwóch przeciwstawnych tendencji jednostka „znajduje się pomiędzy”, ciągle na nowo „kształtując siebie”. Z tej perspektywy ważne zatem wydają się pytania: Jak jednostka funkcjonuje w płynnowoczesnej rzeczywistości? Jakie trudności napotyka na drodze kreowania swojej tożsamości? Jakie towarzyszą jej dylematy?

Kondycja jednostki i społeczeństwa płynnej nowoczesności ujmowana jako „bycie pomiędzy” związana jest z przeobrażeniami w płaszczyźnie społeczno-kulturowej, które implikują zmiany w tożsamościowych aspektach życia społecznego, w jakich jednostka poszukuje i dookreśla siebie¹⁰². Istotne zatem, w kontekście charakterystyki kondycji jednostki w płynnowoczesnym świecie, jest przybliżenie pojęcia tożsamości. Kształtowanie tożsamości to tworzenie własnej definicji siebie, która może odnosić się do wielu aspektów osobowości: jej funkcjonowania psychicznego, jej interakcji z innymi jednostkami i jej konfrontacji z wartościami kulturowymi¹⁰³. Człowiek kształtuje się w obliczu interakcji społecznych oraz doświadczeń, które powinny zintegrować się w spójny system¹⁰⁴. W ujęciu E. Eriksona tożsamość wiąże się ze spostrzeganiem identyczności i ciągłości mimo upływu czasu oraz z poczuciem, że inni ludzie uznają tę jedność osobową i ciągłość osobowości¹⁰⁵. Problem tożsamości, jak pisze autor, ogniskuje współcześnie dylematy i potrzeby człowieka. Kształtowanie tożsamości, chociaż przechodzi fazę krytyczną u młodzieży, jest w rzeczywistości sprawą pokoleniową¹⁰⁶. Jak podkreśla H. Mamzer, „zbudowanie własnej tożsamości, czyli definicji samego siebie, jest niezbędne, aby jednostka zdobyła w miarę pewne przekonanie o tym, kim jest, co sobą reprezentuje i w jakim zmierza kierunku¹⁰⁷”. Tożsa-

---

¹⁰¹ Z. Bauman, *Płynne życie*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2007, s. 8.

¹⁰² A. Cybal-Michalska, *Dylematy tożsamościowe...*, op. cit., s. 130.

¹⁰³ H. Mamzer, *Tożsamość w podróży. Wielokulturowość a kształtowanie tożsamości jednostki*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2002, s. 49.

¹⁰⁴ Ibidem, s. 50.

¹⁰⁵ B. Harwas-Napierała, *Tożsamość jednostki w epoce współczesnych przemian*, [w:] *Tożsamość a współczesność*, B. Harwas-Napierała, H. Liberska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007, s. 13.

¹⁰⁶ L. Witkowski, *Rozwój i tożsamość w cyklu życia. Studium koncepcji Erika H. Eriksona*, Wydawnictwo Wit-Graf, Toruń 2000, s. 18.

¹⁰⁷ Ibidem, s. 52.

mość jest więc w tym rozumieniu stałym elementem osobowości, pomimo że otaczający kontekst społeczny zmienia się diametralnie. Świat permanentnej zmiany doprowadził jednak do przemian w traktowaniu tożsamości, która stała się „rozpisany na całe życie zadaniem dla jednostek pozbawionych niepodważalnej schedy i wiarygodnych punktów oparcia, musiała się zmienić – i zmieniała się rzeczywiście – w zawsze nieostateczne i irytująco wieloznaczne próby pozbycia się dawnych zobowiązań i uniknięcia groźby wplątania się w nowe, których chętnie i raz na zawsze pozbyliby się inni¹⁰⁸”. W ujęciu Z. Baumana ludzka tożsamość staje się nierozłącznie związana z terażniejszością i wyzbywa się wszelkiego trwałego znaczenia¹⁰⁹. Nowoczesna jednostka poddawana jest ciąglemu ciśnieniu wzajemnie ze sobą sprzecznych zewnętrznych oddziaływań, co, zdaniem autora *Płynnego życia*, wpływa na to, iż tożsamość musi być czymś ciągle od nowa negocjowanym, regulowanym i bez końca rekonstruowanym¹¹⁰.

Tożsamość jednostek ponowoczesnych cechuje się heterogenicznością, efemerycznością, ulotnością, niespójnością i zmiennością¹¹¹ – kontynuuje narrację Z. Bauman. Wraz z refleksją nad permanentną zmianą warunków psychospołecznej egzystencji jednostki w społeczeństwie płynnej nowoczesności nasila się tendencja do definiowania tożsamości jako nieustanny, ciągle formowany proces¹¹². Według B. Misztala „tożsamość jest rodzajem nagromadzonych umiejętności rozpoznawania swojej odrębności lub podobieństwa, zdobytych kwalifikacji poznawczych, emocjonalnych, moralnych i politycznych, które pozwalają na określenie swojego miejsca w świecie¹¹³. Tożsamość jest rozumiana procesualnie, kontekstowo i dynamicznie, ewoluuje i jest zmienna oraz podtrzymywana przez świadomość refleksyjną jednostki. Jednostka poszukuje nie tylko odpowiedzi na pytanie „kim jestem?”, ale również na pytanie „kim jestem, skoro jestem tak różny od innych?”¹¹⁴. A. Giddens podkreśla, że pytania egzystencjalne o poczucie tożsamości wiążą się ze szczególnym akcentowaniem różnicy względem „znaczącego innego” i „nieobecnego innego”. Wymaga to refleksji, odnośnienia się do czegoś stałego¹¹⁵. Wrażenie odrębności własnego „Ja” od oto-

¹⁰⁸ Z. Bauman, *Płynne życie*, op. cit., s. 54.

¹⁰⁹ Ibidem, s. 55.

¹¹⁰ Z. Bauman, *Wolność*, Wydawnictwo Znak, Kraków 1995, s. 51.

¹¹¹ Z. Bauman, *Płynne życie*, op. cit., s. 50.

¹¹² E. Wnuk-Lipiński, *Świat...*, op. cit., s. 209.

¹¹³ B. Misztal, *Tożsamość jako pojęcie i zjawisko społeczne w zderzeniu z procesami globalizacji*, [w:] *Tożsamość bez granic. Współczesne wyzwania*, E. Budakowska (red.), Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 2005, s. 24.

¹¹⁴ B. Misztal, *Teoria socjologiczna a praktyka społeczna*, Wydawnictwo Universitas, Kraków 2000, s. 158-159.

¹¹⁵ A. Kotlarska-Michalska, *Czynniki utrudniające proces tworzenia się tożsamości*, [w:] *Tożsamość a współczesność*, op. cit., s. 131.

czenia, jak konstatuje A. Cybal-Michalska, stanowi podstawowy wymiar tożsamości świadczący o poczuciu własnej niepowtarzalności, odmienności i indywidualności¹¹⁶. Włączając w obraz własnego „Ja” cechy, które przynależą do różnych definicji siebie, osiągnięcie spójności, ciągłości i odmienności tożsamości okazują się trudne do urzeczywistnienia¹¹⁷. Płynnonowoczesna rzeczywistość otwiera przed jednostką wachlarz licznych możliwości autokreacji, a tożsamość staje się elastycznym systemem odniesień¹¹⁸.

Charakteryzując kondycję człowieka we współczesnej rzeczywistości, warto także zwrócić uwagę, iż jednostka dostrzegając tempo i intensywność przeobrażeń współczesnego świata, „szukając” siebie, stara się zorientować, w jakim stopniu jest podmiotem perspektywnych zmian, zachodzących w społeczno-kulturowej rzeczywistości społecznej. Na podstawie rozważań teoretycznych, jak i wyników rozmaitych badań empirycznych¹¹⁹ T. Zysk opisał zespół cech, które charakteryzują umysłowość „nowoczesną”, aktywnie uczestniczącą w procesach zmiany społecznej¹²⁰. Cechy te zostały pogrupowane w sześć klas, w ramach których za pomocą licznych wskaźników w obszarze życia politycznego, ekonomicznego oraz rodzinnego podjęta została próba uściślenia, jaka jest umysłowość prorozwojowa. Analiza zaproponowana przez autora owej koncepcji orientacji prorozwojowej pozwala zorientować się, jaki jest model pożądany, będący promotorem i efektem zmian rozwojowych w społeczeństwie.

Pierwszą z cech charakteryzujących nowoczesną umysłowość, wyróżnioną przez T. Zyska jest giętkość poznawcza, która zdefiniowana została jako otwartość na nowe doświadczenia, zdolność do asymilacji nowych doświadczeń. W sferze życia politycznego oznacza tolerancyjność wobec poglądów innych oraz świadomość istnienia różnorodności opinii, postaw czy działań. Człowiek tak myślący nie uważa, że inni koniecznie muszą myśleć tak samo jak on, gdyż jest przekonany, że odmiennosc poglądów sprzyja dobru indywidualnemu i ogólnemu. W sferze ekonomii giętkość poznawcza przejawia się w innowacyjności działań oraz otwartości na nowe rozwiązania. Obszar życia rodzinnego natomiast to tolerancja wobec innych kultur, zwyczajów, ubioru i zachowań oraz świadomość różnorodności wartości.

---

¹¹⁶ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 94.

¹¹⁷ Ibidem, s. 101.

¹¹⁸ A. Cybal-Michalska, *Rozwój autentycznego „Ja” – elastyczne i otwarte formy jednostkowej identyfikacji*, [w:] *Jednostka, społeczeństwo i edukacja w globalnym świecie*, op. cit., s. 30.

¹¹⁹ W swoich rozważaniach T. Zysk odwołuje się między innymi do A. Inkelesa oraz I.N. Smitha, patrz: T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski, K. Skarżyńska, M. Ziółkowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990, s. 186-188.

¹²⁰ T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, op. cit., s. 196-199.

Kolejnym charakterystycznym elementem umysłowości nowoczesnej jest ciekawość poznawcza, zdefiniowana jako wysoki poziom aspiracji do zdobywania wiedzy, przejawiający się w pozytywnej ocenie użyteczności wiedzy oraz chęci do jej stałego zdobywania. W życiu politycznym oznaczająca dążenie do aktywnego zdobywania wiedzy o mechanizmach rządzących światem społecznym wraz z przekonaniem o jej użyteczności, ale także rozumiana jako gotowość do wyrażania opinii o zjawiskach społecznych w sytuacjach tego wymagających. Jednostka nowoczesna interesuje się sprawami ogólnymi, a nie tylko własnym otoczeniem i zawodem oraz ocenia ludzi nie ze względu na przynależność do określonej grupy czy instytucji, ale ze względu na kwalifikacje. W obszarze życia ekonomicznego zdeterminowana jest w ramach ciekawości poznawczej, do zwiększania kwalifikacji zawodowych oraz wiedzy o mechanizmach rządzących życiem ekonomicznym. Ciekawość poznawcza to także dążenie do zdobywania wiedzy o mechanizmach rządzących życiem rodzinnym, potrzebach i oczekiwaniach pozostałych członków rodziny. Jednostce z syndromem umysłowości prorozwojowej towarzyszy przekonanie, że problemy rodzinne można rozwiązać w sposób racjonalny¹²¹.

Trzecią klasą zaproponowaną przez T. Zyska jest orientacja temporalna opisywana jako poczucie czasu, nastawienie na przyszłość oraz zdolność do planowania i umiejętność przełożenia zadań i celów ogólnych na bardziej konkretne działania. W sferze życia politycznego oznacza umiejętność dobierania działań do aktualnej sytuacji oraz przełożenie celów i wartości ogólnych związanych z życiem politycznym na konkretne działania. Natomiast obszar życia ekonomicznego dla orientacji temporalnej to przede wszystkim wysokie poczucie czasu przejawiające się w umiejętności realistycznej oceny przebiegu działań, punktualność, rygorystyczny czasowy, zainteresowanie efektem działań własnych, a także umiejętność planowania i organizacji miejsca pracy. Orientacja temporalna w życiu rodzinnym przekłada się na umiejętność formułowania celów i działań dotyczących przyszłości oraz uniezależnienie się od tradycji ze zdolnością do planowania i organizacji życia rodzinnego¹²². Poczucie sprawstwa to kolejna cecha charakteryzująca syndrom umysłowości prorozwojowej, rozumiana jako możliwość wpływania na bieg zdarzeń. W polityce przejawia się przekonaniem, że można coś zrobić nawet wówczas, gdy państwo lub okoliczności narzucają „złe” lub nieakceptowane prawa; poczucie, że od moich działań coś zależy. W obszarze życia ekonomicznego to przeświadczenie jednostki o możliwości wpływania na organizację pracy. Natomiast w życiu rodzinnym to

---

¹²¹ Ibidem, s. 196.

¹²² Ibidem, s. 197.

przekonanie, że problemy można rozwiązać, a kształt życia rodzinnego jest wyborem jednostki¹²³.

Kolejnym elementem orientacji prorozwojowej jest ufność wobec innych i świata, charakteryzująca się przekonaniem, że można polegać na innych ludziach, na ich zobowiązaniach czy wytworach ich pracy, że świat przede wszystkim społeczny, otaczający człowieka, jest zrozumiały i przyjazny, a więc można mu „zaufać” i być z nim w konstruktywnej relacji. W obszarze życia politycznego, jednostka ufna wobec innych i świata ma poczucie, że instytucje społeczne, delegaci i reprezentanci społeczeństwa będą wykonywać to wszystko, co jest w interesie dobra ogólnego, że instytucje te funkcjonują w sposób obiektywny i „uczciwy” i robią to, co do nich należy. Orientacji tej towarzyszy przekonanie, że życiem społecznym nie rządzi korupcja i interes własny. W ekonomii natomiast wyraża się zaufaniem do jakości pracy innych oraz do instytucji życia ekonomicznego. Ufność wobec innych i świata w obszarze życia rodzinnego to ufność nie tylko wobec najbliższych, ale także wobec innych osób, reprezentujących odmienne zwyczaje, poglądy lub wyznających inne wartości czy ideologie, towarzyszy temu ogólne przekonanie, że ludzie z natury są dobrzy i można na nich polegać niezależnie od rasy czy wyznawanej religii¹²⁴.

Ostatnią klasą wyróżniającą umysłowość „nowoczesną” jest poczucie godności i wzajemnego szacunku jako przekonanie o własnej wartości, przeświadczenie, że człowiek ma prawo do uznawania pewnych niezbywalnych wartości oraz do akceptacji siebie i innych. W sferze polityki i ekonomii poczucie to wyraża się tym, że wszyscy obywatele, niezależnie od pozycji czy przekonań, mają niezbywalne prawo do realizacji uznawanych przez siebie wartości. Charakteryzuje się również szacunkiem dla władzy i obywatela oraz kierującego i podwładnego czy urzędnika i petenta. Natomiast w obszarze życia rodzinnego poczucie godności i wzajemnego poszanowania to przekonanie, że każdy, nie tylko najbliżsi, mają prawo do własnych poglądów bez względu na odmienny światopogląd czy zachowanie¹²⁵. Tak opisany syndrom „nowoczesnej osobowości”, będący charakterystyką jednostki nastawionej prorozwojowo, jest ponadczasowy, jednak ze względu na swój ogólny i ponadhistoryczny charakter musi on zostać ukonkretniony i „zakotwiczony” w określonej tradycji kulturowej.

Kondycja jednostki w płynnonowoczesnej rzeczywistości postrzegana z perspektywy orientacji prorozwojowej, pozwala nie tylko odpowiedzieć na pytanie: Kim jestem w świecie permanentnej zmiany?, ale także ocenić, na ile jednostka poszukując swej tożsamości, identyfikuje się z umysłowo-

---

¹²³ Ibidem.

¹²⁴ Ibidem.

¹²⁵ Ibidem.

ścią „nowoczesną” tak bardzo pożądaną i potrzebną dla aktywnych procesów rozwojowych. Tożsamość będąca niegdyś projektem na całe życie zmienia się dziś w znamię „chwili”. Cechy, za pomocą których jednostka definiuje siebie, mogą ulegać przekształceniom i wymianie na inne nowe, równie niepowtarzalne i odmienne. Jak konstatuje Z. Bauman, podczas projektowania nie zakłada się, że tożsamość trwać będzie wiecznie¹²⁶.

W tym kontekście należy także zwrócić uwagę, że świat płynnej nowoczesności przyczynił się do rekonstrukcji wzorów tożsamościowych. Uwzględniając globalne przeobrażenia współczesnego świata, które wpływają na funkcjonowanie jednostek w świecie permanentnej zmiany, Z. Bauman opisał za pomocą metafor ponowoczesne „wzory osobowe”: włóczęgi, spacerowicza, turysty i gracza. Trzy pierwsze – spacerowicz, włóczęga i turysta – odnoszą się do zachowań wymuszających ciągłe zmiany miejsca pobytu. Przemieszczanie się i zmiana stają się niezbędnymi elementami rzeczywistości społecznej¹²⁷. Metaforyczne ujęcie postaw ludzkich w postaci osoby wędrującej, przemieszczającej się w roli turysty bądź włóczęgi wskazuje na takie cechy aktualnych warunków społeczno-kulturowych, jak: zmiana, brak jasno określonego celu, tymczasowość, brak „zakorzenienia”, poczucie zagrożenia i wyobcowania, co skutkuje chwiejnością poczucia bezpieczeństwa ontologicznego jednostek.

Spacerowicz w ponowoczesnej rzeczywistości ma być osobą „przechodzącą obok”, dokonującą interpretacji, widzącą, ale nie widzianą, wmieszaną w tłum, ale z nim nie zintegrowaną. Życie spacerowicza jest jak spacer po mieście – jego decyzje i sądy nie mają wpływu na innych ludzi. Owa „przechadzka” ma dawać jednostce wrażenie wolności, które jest jednak oparte na powierzchowności kontaktów. Wzór zachowania spacerowicza ma być wytworem nowoczesności i miejskiej egzystencji, przesyconej anonimowością, obcością i brakiem bliskości w międzyludzkich kontaktach¹²⁸.

Drugim ponowoczesnym wzorem osobowym jest postać włóczęgi, która w epoce nowoczesności jest synonimem wymykania się spod kontroli instytucji społecznych i omijania narzucanego porządku. Jest niechętnie widziana, traktowana pejoratywnie, trzyma się na uboczu społecznego świata. Nie jest jednak niebezpieczna. Każdy stan traktuje jako przejściowy, chwilowy, długo nie przebywa w jednym miejscu¹²⁹. Włóczęga nie ma celu swojej wędrówki. Cel długoplanowy go nie interesuje, bo wie, że świat – do czasu jego realizacji – zmieni się jeszcze wielokrotnie. Ten wzór osobowy, zdaniem Z. Baumana, charakteryzuje niespełniona nadzieja, pogoń za odmianą. Świat

---

¹²⁶ Z. Bauman, *Sztuka życia*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 3009, s. 28.

¹²⁷ H. Mamzer, *Tożsamość w podróży...*, op. cit., s. 54.

¹²⁸ Ibidem.

¹²⁹ Z. Bokszański, *Tożsamości zbiorowe*, PWN, Warszawa 2007, s. 256.

jest zbiorowiskiem szans, które włączą chce wykorzystać. Zmiana nie jest już zagrożeniem – została włączona jako element w strukturę osobowości¹³⁰.

Kolejnym wyróżnionym przez Z. Baumana typem osobowości jest turysta, który opuszcza dom w poszukiwaniu wrażeń i tylko ich poszukuje. Celem działań wyrażonych w powierzchownym i szybkim zwiedzaniu jest odbiór wrażeń i przeżyć hedonistycznych. Turysta demonstruje swoją odmienną, swoje pochodzenie, traktuje rzeczywistość fragmentarycznie – bez ciągu przyczynowo-skutkowego z określonym celem na horyzoncie¹³¹. Jak konstatuje Z. Bokszański, zajmujący się analizą baumanowskich postaci, „turyści wszędzie są gośćmi, wszędzie są przejazdem, odpowiada im usytuowanie na zewnątrz i zaznaczanie dystansu wobec miejsc, ludzi i zdarzeń¹³²”. W świecie ponowoczesnym „winno się być turystą zawsze i wszędzie. Nie należeć do miejsca, w którym się jest. Utrzymywać dystans duchowy wbrew fizycznej bliskości. Zachowywać się z rezerwą. Nie udzielać się. Być wolnym¹³³”. W ten sposób Z. Bauman rozumie turystykę ponowoczesności. Turysta ma kontrolę nad biegiem wydarzeń, ma moc sprawczą, która stwarza możliwość kreowania własnego życia bez przewidzianych zwrotów akcji. Wolność wyboru turysty prowadzi do tego, że jego decyzje są odwołalne, a zatem również niepewne i nietrwale.

Ostatnim wzorem osobowym jest postać gracza, którego świat organizowany jest przez ryzyko – dużo więc zależy od samego gracza, od tego, jak się zachowa i jakie podejmie decyzje. Gra toczy się o zajmowaną pozycję społeczną w ponowoczesnym świecie. Działania ukierunkowane są na to, żeby wygrać, nie ma więc miejsca na sentymenty i sympatie¹³⁴. Ryzyko wpisane jest w społeczną rzeczywistość gracza, a jedyną dla niego przeciwwagą jest zbudowanie zaufania¹³⁵.

Zaprezentowane wzory osobowe współlistnieją i nachodzą na siebie, tworząc niepowtarzalne kombinacje. Jednostka ponowoczesna nie przejawia cech jednego tylko sposobu funkcjonowania. Możliwość fragmentaryzacji, a następnie łączenie różnych elementów w całość powoduje w jednostce nie-spójność, rozchwianie, wieloznaczność i niekonsekwencję¹³⁶. Jeśli jednostka chce pozostać wierna jednemu modelowi, to musi popaść w konflikt z pozostałymi. W koncepcji wzorów osobowych opozycja turysta – włączą najbardziej wyraża podział społeczeństwa ponowoczesnego. Wolność wyboru

---

¹³⁰ Ibidem, s. 55.

¹³¹ Ibidem, s. 57.

¹³² Z. Bokszański, *Tożsamości...*, op. cit., s. 256.

¹³³ Z. Bauman, *Etyka ponowoczesna*, PWN, Warszawa 1996, s. 331.

¹³⁴ H. Mamzer, *Tożsamość w podróży...*, op. cit., s. 56.

¹³⁵ Ibidem.

¹³⁶ Z. Bauman, *Ponowoczesne wzory osobowe*, *Studia Socjologiczne* 1993, nr 2, s. 18.

jako główny czynnik stratyfikacyjny lokuje jednostki na którymś z dwóch biegunów, wyznaczając jej losy życiowe jako turysty – kolekcjonera wrażeń posiadającego dzięki wolności wyboru wyższą pozycję w hierarchii społecznej albo włóczęgi – ofiary tego świata, którego możliwości wyboru są ograniczone¹³⁷. Ujęcie Z. Baumana rekonstruuje dotychczasowe podejście do zagadnienia tożsamości, umiejscawiając wzory osobowe w płynnonowoczesnej rzeczywistości. Wyróżnione typy odnoszą się nie tylko do zajmowanej przez podmiot pozycji na drabinie stratyfikacyjnej, ale wskazują także na sposób i jakość ekspresji posiadanych przez niego predyspozycji. W sytuacji, gdy turyści wpisali się w globalny świat, a sposób radzenia sobie z ambiwalentną rzeczywistością ma charakter twórczy, to włóczędzy funkcjonują w jego lokalnym wymiarze, a ich sposób funkcjonowania rzadko bywa innowacyjny¹³⁸.

Ciekawą typologię tożsamości współczesnego mieszkańca świata przedstawili Z. Melosik i T. Szkudlarek. Odnosząc się do warunków postmodernizmu, autorzy wyróżnili tożsamość „globalną przeźroczystą”, która cechuje się całkowitą niewrażliwością na różnice kulturowe. Powstanie tożsamości „globalnej przeźroczystej” stało się odpowiedzią na potrzeby wielkich korporacji i instytucji międzynarodowych – potrzeby wykreowania uniwersalnego eksperta, negocjatora, badacza¹³⁹. Taka osoba bardzo często zmienia miejsce pobytu, dostrzega przede wszystkim to, co wspólne dla różnych miejsc i ludzi, analizuje wszelkie zjawiska z perspektywy kultury zachodnioeuropejskiej. Jednostka prezentująca typ tożsamości „globalnej przeźroczystej” nigdy nie jest zdziwiona, umie „współżyć z różnicą” bez „wchodzenia w różnicę”. Nie posiada ona korzeni lub znaczącego kulturowego punktu zaczepienia. Jak ujmują to autorzy typologii, taka osoba ma dobrze zintegrowaną tożsamość: „odbiera” tylko na jednej fali – europejskiej lub anglosaskiej¹⁴⁰.

W epoce ponowoczesnej – jak zauważają Z. Melosik i T. Szkudlarek – wyłonił się także zupełnie inny typ tożsamości, ujmowany przez autorów jako tożsamość „globalna każda”. Jej cechą charakterystyczną jest asymilacja elementów każdego typu kultury. Osoba o tym typie tożsamości potrafi żyć różnicą kulturową, charakteryzuje się wysokim poziomem empatii kulturowej. Umiejętność wtapiania się w rzeczywistość miejsca, w którym aktualnie przebywa, jest dla jednostki zupełnie naturalną cechą¹⁴¹. Kolejnym wyróżnionym przez autorów typem tożsamości ponowoczesnej jest tożsamość

¹³⁷ A. Cybał-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 101-102.

¹³⁸ Ibidem, s. 102.

¹³⁹ Z. Melosik, T. Szkudlarek, *Kultura, tożsamość i edukacja. Migotanie znaczeń*, Impuls, Kraków 2009, s. 61-62.

¹⁴⁰ Ibidem, s. 60.

¹⁴¹ Ibidem, s. 62.

„upozorowana”. Taki typ osobowości jest efektem życia prowadzonego w świecie pozbawionym stabilnych znaczeń. Jednostka żyje w kulturze, gdzie jakiegokolwiek znaczenie jest niemożliwe, bowiem wszystkie różnice pozbawione zostały znaczeń¹⁴². W tym kontekście różnica staje się zatem kategorią absurdalną. W konsekwencji jakiegokolwiek zaangażowanie się jednostki polega jedynie na celebrowaniu afektywnej dwuznaczności wyobrażeń, które są fascynujące w swojej powierzchowności i braku treści. Takie postępowanie prowadzi w konsekwencji do przyjęcia nihilistycznej postawy wobec życia¹⁴³.

Spółczesność konsumpcji będące wytworem nowoczesności wytworzyło także tożsamość typu „supermarket”. Do pewnego stopnia związana jest ona z tożsamością „upozorowaną”, jednak posiada nieco odmienną specyfikę. W tożsamości „upozorowanej” aktualny kształt tożsamości zależy od luźnego i niekontrolowanego przepływu znaczeń, natomiast w tożsamości typu „supermarket” ludzie mają poczucie wolności i są przekonani, że sami świadomie mogą wybierać i konstruować własne „Ja”.

Podjmując narrację nad zmieniającym się światem i funkcjonującą w nim jednostką, Z. Melosik i T. Szkudlarek wyróżnili także tożsamość typu „amerykańskiego” charakteryzującą się bezkrytycznym przyjmowaniem trendów kultury amerykańskiej. Dla mieszkańców świata – Ameryka nadal pozostaje miejscem, gdzie jednostka ma szansę na lepsze życie i zdobycie pełni indywidualnej wolności. Jak podkreślają jednak autorzy typologii, coraz częściej zauważa się zagrożenia, jakie niesie dla rodzimych kultur zalew popularnych wartości amerykańskich¹⁴⁴.

Przeciwieństwem do powyżej zaprezentowanych modeli jest tożsamość typu „brzytwa”, która opiera się na esencjalizowaniu określonej formy różnicy jako podstawy konstruowania tożsamości i odcinaniem wszystkiego tego, co nie pasuje. Prowadzi to do zjawiska celebrowania różnicy, zwanego również separatystyczną polityką tożsamości, które polega na swoistym zamknięciu się w określonej formie tożsamości¹⁴⁵. Jak konstatuje Z. Melosik, „te wszystkie typy tożsamości są wokół nas jednocześnie. Spotykamy się z nimi w życiu codziennym, w procesach fragmentaryzacji „naszej” tożsamości przyjmujemy po kawałku cząsteczki „tych tożsamości”. W konsekwencji stajemy się wewnętrznie sprzeczni¹⁴⁶.

W kontekście powyższych rozważań należy również podkreślić, że wielość, zmienność i złożoność form społecznej organizacji przyczynia się do

¹⁴² Ibidem, s. 63.

¹⁴³ Ibidem, s. 63-64.

¹⁴⁴ Ibidem, s. 67.

¹⁴⁵ Ibidem.

¹⁴⁶ Ibidem, s. 68.

kryzysu i rozpadu poczucia tożsamości jako monolitu. W konsekwencji pojawiają się dylematy tożsamościowe, które stanowią odpowiedź na brak umiejętności ciągłej konstrukcji i rekonstrukcji tożsamości przez jednostkę zdolną do ciągłego, wielokrotnego i pogłębionego namysłu nad własną osobą¹⁴⁷. Procesy globalizacyjne odzwierciedlające pluralizm, wieloznaczność, epizodyczność czy sfragmentaryzowanie wywołują liczne konsekwencje dla konstytuowania się indywidualnej osobistej i społecznej tożsamości podmiotu¹⁴⁸. Kondycja jednostki w dobie płynnej nowoczesności jest zatem konsekwencją bycia pomiędzy, jak to ujmuje A. Giddens, unifikacją a fragmentacją, zaufaniem a ciągłym ryzykiem, poczuciem bezsilności a możliwością sprawowania kontroli, posiadanym autorytetem a niepewnością, doświadczeniem osobistym a urynkowionym¹⁴⁹, czy, jak to ujmuje Z. Melosik, bycia pomiędzy nieograniczoną wolnością a zniewoleniem¹⁵⁰.

W ujęciu A. Giddensa późnonowoczesna tożsamość to nie jest „Ja” minimalne, ale doświadczenie wielkich obszarów bezpieczeństwa przecinających się niekiedy w subtelny, a niekiedy w dramatyczny sposób ze źródłami ogólnego niepokoju¹⁵¹. Istotne zatem do dopełnienia zagadnienia kondycji jednostki we współczesnej rzeczywistości wydaje się podkreślenie występującego dylematu tożsamościowego, a mianowicie poczucie ryzyka w opozycji do ufności wobec otaczającego świata. Jednostka zmagająca się z nieustannym procesem własnej autokreacji stoi przed wyborem zasad, wartości i idei, którymi chce się kierować w życiu. W rzeczywistości płynnej nowoczesności elementy stałe, które uległy rozpuszczeniu nie zapewniają nam już poczucia bezpieczeństwa, co skutkuje niepewnością wobec siebie i świata. Fundament, na którym opiera się poczucie bezpieczeństwa, stanowi kategoria zaufania. Aby żyć i funkcjonować w społeczeństwie, musimy ciągle podejmować „skoki w niepewność”. Testować bez przerwy otaczający nas świat i jak podkreśla P. Sztompka, „tu z pomocą przychodzi właśnie zaufanie, ludzki pomost nad przepaścią niepewności, proteza pozwalająca czuć się pewniej w niepewnym świecie¹⁵²”. Zaufanie to przekonanie i oparte na tym działanie, że niepewne przyszłe działania innych ludzi lub funkcjonowanie urzędzeń czy instytucji – będą dla nas korzystne¹⁵³. Rolę zaufania we

---

¹⁴⁷A. Cybal-Michalska, *Dylematy tożsamościowe...*, op. cit., s. 132.

¹⁴⁸A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 96.

¹⁴⁹A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 250-274.

¹⁵⁰Z. Melosik, *Kultura popularna i tożsamość młodzieży. W niewoli władzy i wolności*, Impuls, Kraków 2013, s. 10.

¹⁵¹Ibidem, s. 248.

¹⁵²P. Sztompka, *Zaufanie. Fundament społeczeństwa*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2007, s. 22.

¹⁵³Ibidem, s. 99.

współczesnym świecie P. Sztompka przedstawił na podstawie cech społeczeństwa. Przede wszystkim odwołał się do faktu, iż na świat, w którym żyjemy coraz większy wpływ mają celowe działania ludzi. Społeczeństwa są kształtowane i przekształcane, historia jest nieustannie tworzona i przetwarzana. Coraz większa liczba ludzi wybiera orientację „ku przyszłości”, dostrzegając swoją podmiotowość. Przeszliśmy drogę od społeczeństw opartych na losie do społeczeństw opartych na ludzkiej podmiotowości. Aby aktywnie i konstruktywnie zmierzyć się z przyszłością, musimy okazywać zaufanie. Poza tym P. Sztompka zwraca uwagę na to iż, rozmaite elementy naszego świata stały się w ogromnym stopniu współzależne. Współpraca – zarówno w skali międzynarodowej, jak i w obrębie poszczególnych społeczeństw – staje się „palącą” koniecznością, podstawowym wyzwaniem, ale również obszarem niepewności. Postępujący proces pogłębiania się globalnej współzależności jeszcze bardziej zwiększy zapotrzebowanie na zaufanie jako niezbędny warunek współpracy¹⁵⁴. P. Sztompka wskazuje też na pojawiające się niebezpieczeństwa i zagrożenia, do których powstania sami się przyczyniliśmy. Osiągnięcia cywilizacyjne i techniczne stwarzają możliwości fatalnych w skutkach katastrof przemysłowych, dewastacji środowiska naturalnego. Sprostanie tym zjawiskom wymaga zwiększenia zasobów zaufania. Świat, w którym żyjemy, oferuje nam coraz większą pulę możliwości. Decyzje podejmowane przez jednostki stają się coraz mniej przewidywalne. Spektrum potencjalnych wyborów jest olbrzymie. Aby wybrać spośród możliwych dróg postępowania, musimy uciekać się do zaufania. Istotną cechą współczesnego społeczeństwa jest także złożoność i nieprzejrzystość systemów instytucjonalnych, organizacyjnych i technicznych. Jednostka w zderzeniu z niezrozumiałością i brakiem dostatecznej wiedzy czuje się zagubiona, nie potrafi się odnaleźć we współczesności, często zaskakiwana jest czymś nowym, musi więc ciągle się doskonalić, chcąc nadążyć za zmianami. Wobec powyższego tylko strategia oparta na zaufaniu może okazać się skuteczna¹⁵⁵.

Kategorią zaufania zajmował się również F. Fukuyama, który zdefiniował je jako mechanizm oparty na założeniu, że innych członków danej społeczności cechuje uczciwe i kooperatywne zachowanie oparte na wspólnie wyznawanych normach. W opinii F. Fukuyamy produktem wynikającym z rozpowszechniania zaufania w obrębie społeczeństwa lub jego części jest kapitał społeczny. Zatem postawa ufności jednostek wobec systemów i instytucji prowadzi w konsekwencji do rozwoju społeczeństw. Jest bardziej pożądaną cechą w kontekście autokreacji tożsamości jednostki. Wartość za-

---

¹⁵⁴ Ibidem, s. 46.

¹⁵⁵ P. Sztompka, *Zaufanie...*, op. cit., s. 45-49.

ufania, uznawana wśród większości społeczeństwa, powoduje otwartość na innych oraz częste nawiązywanie relacji interpersonalnych¹⁵⁶.

Obdarzaniu zaufaniem, to znaczy czynieniu zakładu na temat niepewnych i niemożliwych do kontrolowania przyszłych działań innych ludzi, towarzyszy zawsze ryzyko¹⁵⁷. W ujęciu P. Sztompki to zagrożenie, niebezpieczeństwo, prawdopodobieństwo niepowodzenia i niekorzystnych skutków, które wyzwala podjęcie przez nas pewnych działań¹⁵⁸. Ryzyko zakłada niepewność związaną z wystąpieniem w przyszłości niepożądanego stanu świata, jak również przynajmniej częściową niemożność zapobieżenia takiemu rozwojowi wypadków, może jednak wiązać się z podmiotowym zaangażowaniem jednostki, kiedy to skutki naszych działań są bezpośrednią konsekwencją naszych decyzji¹⁵⁹. Nowoczesność zmniejsza ogólną ryzykowność pewnych sposobów życia, ale jednocześnie wprowadza nowe, prawie lub całkiem nieznanne wcześniejszym epokom parametry ryzyka. Są wśród nich rodzaje ryzyka na wielką skalę, wynikające z globalnego wymiaru systemów nowoczesności¹⁶⁰. Postawa zaufania i ryzyko wzajemnie przenikają się w codziennym życiu. Sytuacje wiążące się z zaufaniem stanowią podklasę sytuacji związanych z ryzykiem. Są to uwarunkowania, w których podejmowane ryzyko zależy od poczynań innych jednostek. Obdarzanie zaufaniem oznacza zawieszenie, pominięcie, „wzięcie w nawias” ryzyka, oznacza działanie jakby ryzyko nie istniało¹⁶¹. Jednostka obdarzająca zaufaniem pozostaje w ciągłej niepewności, musząc tym samym ryzykować wobec podjętych działań. Należy zatem przyjąć prawdopodobieństwo, iż nasze oczekiwania wyrażone w akcie zaufania nie zostaną spełnione. P. Sztompka podkreśla również, że jednostki w swoich działaniach podejmują ryzyko ufności, czyli narażają się na dodatkowe przykrości psychiczne – zawód, frustrację, niesmak, zażenowanie, jakie mogą ich dotknąć, kiedy osoba nie sprostą pokładanemu w niej zaufaniu¹⁶².

Współczesna płynnonowoczesna rzeczywistość wymusza ciągle podejmowanie ryzyka w obliczu zmienności i niepewności. Zaufanie jest tą postawą, która ułatwia i pozoruje bezpieczeństwo w naszym życiu. Jak zauważa Z. Bauman, niepewność jest naturalną cechą ludzkiego życia, a nadzieja pozbycia się niepewności – podstawowym motorem napędowym ludzkiego działania. Pozbycie się niepewności stanowi zasadniczy, nawet jeśli tylko

---

¹⁵⁶ F. Fukuyama, *Zaufanie...*, op. cit., s. 39.

¹⁵⁷ Ibidem, s. 82.

¹⁵⁸ P. Sztompka, *Zaufanie...*, op. cit., s. 100.

¹⁵⁹ Ibidem, s. 81.

¹⁶⁰ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 8.

¹⁶¹ Ibidem, s. 83.

¹⁶² Ibidem, s. 100.

milcząco zakładany, składnik każdej wizji szczęścia¹⁶³. Zaufanie jest jedną z tych postaw, które mogą ułatwić jednostce dążenie do szczęścia. Jednak są jednostki, które w swoich działaniach dążą do ryzyka i niepewności, co daje im poczucie satysfakcji i spełnienia, nadaje ich życiu sens. Każda osoba reaguje wybiórczo na rozmaite źródła doświadczeń. Życie w świecie późnej nowoczesności, jak konstatuje A. Giddens, niesie wiele rozmaitych napięć i problemów na poziomie tożsamościowym. Rozwiązywanie tych dylematów jest warunkiem zachowania spójnej narracji tożsamościowej¹⁶⁴.

Za ważny dylemat tożsamościowy jednostki w ponowoczesności A. Giddens uznaje opozycję: unifikacja – fragmentacja. Nowoczesność dzieli, ale także ujednolica. Tendencje integracyjne konkurują ze skłonnościami do rozproszenia. Problem unifikacji dotyczy ochrony i restrukturyzacji narracji tożsamościowej w obliczu wielkich jednoznacznych i niejednoznacznych przemian, do których przyczynia się nowoczesność. W ramach porządku posttradycyjnego pojawia się nieskończenie wiele możliwości, nie tylko w odniesieniu do sposobów działania, ale także możliwości, jakie otwierają się przed jednostką, przed którą „świat stoi otworem”¹⁶⁵. Fragmentacja rzeczywistości społecznej prowadzi do fragmentacji tożsamości osobniczych. Konsekwencją tego stanu rzeczy bywa dysonans poznawczy, a jego usunięcie możliwe jest tylko poprzez pozbycie się jednej ze sprzecznych tożsamości – pisze E. Wnuk-Lipiński¹⁶⁶. Fragmentacja towarzysząca globalizacji narusza dotychczasowe tożsamości indywidualne i grupowe w tym sensie, że w życiu człowieka pojawia się wielość punktów odniesienia. Właściwości współczesnego świata mogą równie służyć unifikacji. Oddalone zdarzenia stają się bliższe niż to, co faktycznie dzieje się w pobliżu, i wchodzi w skład struktur osobistych doświadczeń. Natomiast to, co dzieje się tu i teraz, może być bardziej nieuchwytnie dla jednostki niż wydarzenia na skalę globalną¹⁶⁷. Fragmentacji wyraźnie sprzyja czynnik różnicowania się kontekstów interakcji. W warunkach ponowoczesności jednostki wchodzi w wiele różnych środowisk i sytuacji, z których każda może wymagać innego rodzaju zachowań. Często podkreśla się, że jednostka ma tyle tożsamości, ile istnieje różnych kontekstów interakcji¹⁶⁸. Należy jednak zauważyć, iż trendy globalne, takie jak kosmopolityzm mogą prowadzić do pewnej unifikacji tożsamości jednostki. Jednostka będąc obywatelem świata, wszędzie czując się jak u siebie, może wykorzystać otaczającą ją różnorodność do tworzenia włas-

---

¹⁶³ Z. Bauman, *Sztuka życia*, op. cit., s. 41.

¹⁶⁴ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 258.

¹⁶⁵ Ibidem, s. 259.

¹⁶⁶ E. Wnuk-Lipiński, *Świat...*, op. cit., s. 222.

¹⁶⁷ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 259.

¹⁶⁸ Ibidem, s. 260.

nej, wyjątkowej tożsamości, której spójna narracja będzie łączyła elementy wyniesione z różnych sytuacji¹⁶⁹.

Kolejnym dylematem, jakim zajął się A. Giddens, jest opozycja: bezsilność – kontrola. Zróżnicowana ponowoczesna rzeczywistość wywołuje poczucie bezsilności w opozycji do świata tradycyjnego, kiedy to jednostka, jak się zdaje, panowała nad wieloma oddziaływaniami kształtującymi warunki jej życia. Jednak jak podkreśla A. Giddens, panowanie czy poczucie kontroli często miało charakter pozorowany. Ludzie żyli w mniejszych grupach i społecznościach, co niekoniecznie stanowiło o ich sile i możliwości wpływu na swoje losy. Przednowoczesne układy rodzinne były często sztywne i nie pozostawiały jednostce pola do indywidualnego działania. Tradycja obowiązywała w sposób niekwestionowany¹⁷⁰. Przykłady te wskazują, jak trudno było przejąć kontrolę nad swoim życiem. Z jednej strony ponowoczesność w wymiarze pojawienia się globalnych zależności czy ryzyka na wielką skalę wskazuje na te parametry życia społecznego, nad którym jednostka znajdująca się w określonym miejscu zdaje się nie panować¹⁷¹. Z drugiej jednak – zachodzą procesy, które umożliwiają podmiotom kontrolę własnego życia w zakresie, jaki nie był osiągalny w warunkach przednowoczesnych. Bezsilność i przejmowanie kontroli przeplatają się ze sobą w różnych sytuacjach i w różnym czasie. Biorąc pod uwagę dynamikę nowocześnieści, ich wzajemna relacja nie jest stabilna. Jak podkreśla A. Giddens, „jednostka, która pokłada zaufanie w innych lub w danym systemie abstrakcyjnym, zazwyczaj ma jednocześnie świadomość, iż nie ma na nie większego wpływu”¹⁷². Dylemat bycia pomiędzy poczuciem kontroli a bezsilnością wobec zastanego świata dotyczy celów, planów i aspiracji jednostki oraz tego, jak wygląda jej świat przeżywany. Trudnościom w zachowaniu kontroli czy występowaniu bezsilności towarzyszą określone postawy. Z „przetrawianiem” mamy do czynienia wtedy, gdy jednostka nie ma poczucia społecznej kontroli nad groźnym środowiskiem spraw osobistych i ogólnospołecznych. Ale wyznaczony przez przetrawianie światopogląd ma sens zarówno pozyskiwania kontroli, jak i poczucia bezsilności. Kiedy zaś poczucie bezsilności przytłacza jednostkę w głównych dziedzinach przeżywanej przez nią rzeczywistości, możemy mówić o pochłanianiu, którego istotę stanowi bezwolne poddanie się czynnikom zewnętrznym, odbierającym jej autonomię działania. Na przeciwległym biegunie znajduje się postawa omnipotencji, wyrażona jako stan fantazji dominacji. Jednostce wydaje się, że panuje nad światem przeżywany i jest jedynym kreatorem swojego losu.

---

¹⁶⁹ Ibidem.

¹⁷⁰ Ibidem, s. 262.

¹⁷¹ Ibidem, s. 263.

¹⁷² Ibidem.

Jak konstatuje A. Giddens, jako mechanizm obronny omnipotencja jest krucha i w sytuacjach krytycznych może przejść w swoje przeciwieństwo, czyli pochłonięcie¹⁷³.

Kolejnym interesującym poznawczo dylematem jednostki, partycypującej w dynamicznym procesie przemian, jest opozycja: autorytet – niepewność. W obliczu procesów globalizacyjnych, odzwierciedlających pluralizm, epizodyczność, sfragmentaryzowanie, nie sposób nie uwzględnić zmian w sposobie postrzegania i znaczenia autorytetu. W okresie przednowoczesnym sama tradycja była głównym źródłem autorytetu. Obecnie, jak zauważa A. Giddens, mamy źródła pretendujące do rangi autorytetu¹⁷⁴. Siła autorytetu daje możliwość eliminowania niepewności z życia człowieka. Za przykład A. Giddens podaje religię, która dostarcza wiążących doktryn oraz wzorów zachowań związanych z silnym nakazem normatywnym¹⁷⁵. Oczywiście poddanie się autorytetom nie eliminuje całkowicie niepewności z życia codziennego, ale pozwala odnaleźć wartości, którymi będziemy się kierować w naszym życiu. Doświadczenia życia codziennego to zarówno postępowanie zgodnie z określonymi doktrynami, jak i wątpliwości czy pytania, na które jednostka nie znajduje odpowiedzi. Powszechnym sposobem radzenia sobie z dylematem: autorytet – zwątpienie jest działanie rutynowe i oddanie się określonemu stylowi życia oraz pokładanie zaufania w danym układzie systemów abstrakcyjnych¹⁷⁶. W świecie ponowoczesnym nie ma jednego i niezaprzeczalnego autorytetu, zastąpiły go różne często wzajemnie sprzeczne wzory osobowe, które powodują nowoczesne wątplenie. Są podmioty, których taka wolność wyboru nie zadowala i jest dla nich ciężarem. Takie jednostki wyrzekają się swojej zdolności do krytycznej oceny na rzecz przekonań sformułowanych przez autorytet, którego reguły i orzeczenia odnoszą się do większości aspektów jej życia¹⁷⁷. Na przeciwnym biegunie jest postawa, w której nieustające uogólnione wątplenie paraliżuje jednostkę, w konsekwencji doprowadzając do jej wycofania się z życia społecznego¹⁷⁸.

Ważnym dylematem jednostki wyrażającym jej kondycję w płynnonowoczesnej rzeczywistości jest opozycja doświadczeń osobistych i doświadczeń urynkowionych. Istotą przeżywanych przez jednostkę dylematów jest rozwój kapitalizmu jako jeden z głównych instytucjonalnych wymiarów nowoczesności¹⁷⁹. Refleksyjny projekt tożsamości musi po części wiązać się ze zmaganiem z wpływami rynku. Indywidualizm w postaci praw i obo-

---

¹⁷³ Ibidem, s. 265.

¹⁷⁴ Ibidem.

¹⁷⁵ Ibidem, s. 266.

¹⁷⁶ Ibidem, s. 267.

¹⁷⁷ Ibidem.

¹⁷⁸ Ibidem, s. 268.

¹⁷⁹ Ibidem, s. 269.

wiązków jednostek rozciągnął się na sferę konsumpcji. Zarządzana przez rynek jednostkowa wolność wyboru przejmuje rolę ogólnej struktury, za pośrednictwem której jednostka wyraża sama siebie. Jak to określa Z. Bauman, „odczuwana przez jednostkę potrzeba osobistej autonomii, samookreślenie się, indywidualna doskonałość, przekształcone zostały w potrzebę posiadania i konsumowania dóbr oferowanych przez rynek¹⁸⁰”. Dylemat zatem polega na wyborze pomiędzy tym, co indywidualne a tym, co urynkowane. Styl życia, ale i samorealizacja została „spakowana” i „rozprowadzona” zgodnie z zasadami rynku. Konsumpcja w warunkach dominacji masowych rynków jest zjawiskiem nowym i bezpośrednio wpisanym w procesy ciągłych przekształceń życia codziennego. Środki masowego przekazu rutynowo pokazują modele życia, do których, jak należy sądzić, każdy powinien aspirować. System rynkowy niejako z definicji wytwarza wielość możliwości wyboru dóbr i usług. Urynkowanie czyni wygląd zewnętrzny miarą wartości jednostki, a rozwój osobowy efektem na pokaz. Sytuacja ta przyczynia się do rozwoju postawy narcystycznej. Jednostce funkcjonującej w rzeczywistości urynkowanej trudno jest przy preferowaniu konsumpcji i określonych stylów życia zachować indywidualizm. Doświadczenie osobiste pozwala jednak na bycie innym pośród wszystkich, pozwala na kreatywność oraz na rozwój w sytuacji krytycznego podejścia do doświadczeń urynkowanych. Jednak, jak podkreśla A. Giddens, bycie „innym” niż wszyscy powoduje ryzyko zaburzeń w sferze budowania spójnej tożsamości, a przesadny indywidualizm wiąże się z koncepcją przerostu własnej wartości¹⁸¹.

Na sprzeczność w tożsamości współczesnego człowieka zwraca uwagę także Z. Melosik, podkreślając opozycję wolności jednostki i jej zniewolenia. Jak pisze autor *Kultury popularnej i tożsamości młodzieży*, z jednej strony u jednostek występuje orientacja na dryfowanie po różnych sferach (pop)-kultury, na przyjemność, afektywność i konsumpcję. Z drugiej strony jednostka w kontakcie z biurokracją i instytucjami, bądź w sferze prawnej czy medycznej, powinna być „maksymalnie racjonalna, zdyscyplinowana i wyregulowana¹⁸²”. Rzeczywistość, w której „wszystko zdaje się dozwolone”, a jednostka ma możliwość swobodnego nadawania znaczeń oraz indywidualizacji swojego życia, jest także rzeczywistością nakazów i zakazów¹⁸³.

Dylematy tożsamościowe, z jakimi przyszło zmagać się człowiekowi w płynnonowoczesnej rzeczywistości, stanowią odpowiedź na brak umiejętności ciągłej konstrukcji i rekonstrukcji tożsamości przez jednostkę zdolną

---

¹⁸⁰ Z. Bauman, *Prawodawcy i tłumacze*, Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 1998, s. 245.

¹⁸¹ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 274.

¹⁸² Z. Melosik, *Kultura popularna i tożsamość młodzieży*, op. cit., s. 10.

¹⁸³ Ibidem, s. 11.

do ciągłego, wielokrotnego i pogłębionego namysłu nad własną osobą¹⁸⁴. Kondycja podmiotu odzwierciedla się zarówno w typach tożsamości, jakie może sama konstruować oraz w niezliczonej liczbie dylematów, jakie towarzyszą jednostce w świecie pełnym sprzeczności. Dylematy tożsamościowe stanowią element ludzkiej egzystencji. Kondycja człowieka uzależniona jest od umiejętności radzenia sobie jednostki z byciem „pomiędzy” oraz od jej rozważań i odpowiedzi na ważne pytania: Kim jestem? czy Kim chcę być pośród innych? Należy również mieć na uwadze, że w znacznym stopniu to człowiek odpowiada za swoją kondycję, ponieważ, jak konstatuje A. Giddens, „tożsamość jest projektem refleksyjnym, za który jednostka jest odpowiedzialna. Jesteśmy nie tym, czym jesteśmy, ale tym, co z siebie robimy¹⁸⁵”. Aby w naszym płynnonowoczesnym świecie uprawiać sztukę życia, aby czynić ze swego życia dzieło sztuki, trzeba zmieniać się nieustannie, definiować na nowo swoją tożsamość, stając się kimś innym niż tym, kim było się dotychczas – pisze Z. Bauman – dodając, że pracując nad samookreśleniem i autodefinicją uprawiamy twórczą destrukcję każdego dnia¹⁸⁶.

Te ważne refleksje teoretyczne nad kondycją jednostki we współczesnym świecie oraz wcześniejsze przybliżenia zagadnień globalizującego się społeczeństwa pozwalają lepiej zrozumieć przeobrażenia współczesnego świata, wprowadzając tym samym czytelnika w problematykę dotyczącą kategorii młodzieży, która to jako grupa społeczna jest niewątpliwie podmiotem zachodzących zmian, ale także ich kreatorem oraz odbiorcą, co czyni ją kategorią niezwykle interesującą i wartą poznania naukowego.

1.3. Młodzież jako podmiot refleksji teoretyczno-empirycznej

Zainteresowanie młodzieżą zauważyć można w niemalże każdej dziedzinie nauki, szczególnie w psychologii, socjologii, filozofii czy pedagogice. Szybkość zmian, w których uczestniczymy, a za które odpowiada także młode pokolenie, sprawia, że studia nad młodzieżą, które odbywają się wciąż na nowo, mogą się dezaktualizować znacznie szybciej niż w czasach, kiedy mogliśmy mówić o stabilizacji pewnych wartości i poglądów, a zmiany nie były tak szybkie i gwałtowne. Uwarunkowania te sprawiają, że prowadzone eksploracje nad młodzieżą są niezwykle interesujące, ale i stanowią wyzwanie dla badacza. Nie ulega jednak wątpliwości, że ze względu na

---

¹⁸⁴ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży ...*, op. cit., s. 97.

¹⁸⁵ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 105.

¹⁸⁶ Z. Bauman, *Sztuka życia...*, op. cit., s. 131.

rolę, jaką przypisuje się młodzieży, badania nad pokoleniem młodych stanowią istotne pole badawcze na gruncie nauk społecznych.

Młodzież – w kontekście tego, na co zwraca się uwagę w literaturze przedmiotu – jest bardzo dobrym punktem odniesienia do obserwacji przeobrażeń zachodzących we współczesnym społeczeństwie. Jest soczewką, w której skupiają się najróżniejsze problemy i napięcia systemu. Jest barometrem zmian i społecznych nastrojów. Sytuacja młodych, ich sposób postrzegania świata, ich aspiracje i dążenia życiowe są miarą zmian, które już się dokonały i dystansu, jaki jeszcze jest do pokonania¹⁸⁷. Przed współczesną młodzieżą stoją zatem ogromne wyzwania, wynikające z usytuowania jej jako uczestnika życia społecznego i odbiorcy owych przemian, ale przede wszystkim będące konsekwencją podmiotowości, jaka została nadana tej grupie społecznej. Warto zatem przybliżyć, jak owa podmiotowość rozumiana jest w literaturze przedmiotu. Egzemplifikacja podmiotowości jest wieloznaczna, a jej główny sens uzależniony jest od dyscypliny naukowej lub teorii, jaka tłumaczy owe pojęcie. Podkreślając strukturotwórczą i kreatywną rolę działań ludzkich, P. Sztompka rozumie „podmiotowość, jednostek, klas, mas, ruchów społecznych jako zdolność do wywierania wpływu na kształt struktury społecznej lub podmiotowość społeczeństwa – rozumianą jako podatność struktur społecznych na tego rodzaju wpływy¹⁸⁸”. Ujęcie podmiotowości nie tylko definiowanej jako cecha jednostkowa wpisuje się w rozumienie młodzieży jako grupy społecznej, mającej wpływ na to, co dzieje się „tu i teraz”, ale także w znacznym stopniu decydującej o przyszłości. Doniosłość roli młodzieży zaakcentowała K. Szafraniec, pisząc, iż „nie można mówić o młodych bez mówienia o przyszłości i nie można mówić o przyszłości bez mówienia o młodych”. Tak zaprezentowane podejście czyni kwestię młodzieży – ich świat przeżywany, opinie, poglądy oraz wybory życiowe niezwykle interesującym i ciągle aktualnym problemem, zarówno w sferze teoretycznych rozważań, jak i eksploracji badawczych.

Wyjaśnienie istoty podmiotowości w kontekście przemian społecznych, za jakie odpowiada młode pokolenie, jest wstępem do szerszych rozważań teoretycznych i przeglądu literatury przedmiotu oraz teorii dotyczących młodzieży. Uszczegółowienia oraz eksplikacji wymaga pojęcie młodzieży, które jest definiowane w naukach społecznych na wielu płaszczyznach. Dokonując operacjonalizacji pojęcia młodzież, przybliżone zostaną również

---

¹⁸⁷ W ten sposób w swoich pracach postrzega młodzież K. Szafraniec. Ujęcie to autorka zaprezentowała w *Raporcie Młodzi 2011*, s. 11.

¹⁸⁸ P. Sztompka, *Socjologiczna teoria podmiotowości*, [w:] *Podmiotowość. Możliwość – rzeczywistość – konieczność*, P. Buczkowski, R. Cichoński (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1989, s. 13, cyt. za: P. Peret-Drażewska, *Współczesna młodzież postrzegana z perspektywy rówieśników. Studium teoretyczno-empiryczne*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014, s. 90.

zagadnienia młodości oraz adolescencji, a także kategoria pokolenia, jako pojęcia uzupełniające definiowanie młodzieży w naukach społecznych. Rozszerzeniem zagadnień teoretycznych będzie także ukazanie najważniejszych zadań rozwojowych przypisanych jednostce będącej pomiędzy młodością a dorosłością. Rozważania teoretyczne poszerzone zostaną o przedstawienie badań prowadzonych nad młodzieżą akademicką, ukazujących ich świat oraz specyfikę funkcjonowania w odmiennych warunkach społeczno-kulturowych.

Wielowymiarowość i wielowątkowość narracji nad problematyką młodzieży oraz przeobrażenia w konceptualizacji pojęcia „młodzież” wymagają interdyscyplinarnej eksplikacji pojęcia oraz próby uporządkowania cech charakterystycznych dla owej grupy społecznej.

Różnorodność podejść teoretycznych związana jest z wielością ujęć problemowych, ale przede wszystkim ze zmianą kryteriów młodości, gdyż obok zjawiska akceleracji – kolejne młode pokolenia coraz szybciej dojrzewają, mamy do czynienia ze sztucznym wydłużaniem młodości – duża liczba młodych osób coraz więcej lat spędza w szkole, instytucji przygotowującej dopiero do podjęcia ról dorosłych członków społeczeństwa¹⁸⁹. Rozważania nad eksplikacją kategorii młodzieży warto rozpocząć od ogólnego ujęcia terminu młodzież, rozumianego jako osoby młode pomiędzy dzieciństwem a wiekiem dojrzałym, które odnaleźć można w *Słowniku języka polskiego*¹⁹⁰. Doprecyzowanie i rozwinięcie tej ogólnej definicji odnaleźć można w *Słowniku pedagogicznym*, gdzie pod kategorią młodzież odnajdziemy odniesienie do wieku młodzieńczego, rozumianego jako okres przejściowy od osiągnięcia dojrzałości biologicznej i psychicznej do uzyskania statusu człowieka dorosłego, rozpoczyna się on w 17. – 18. roku życia i trwa do 22. – 25. roku życia¹⁹¹.

Przywołując podstawowe ujęcia słownikowe, warto także ukazać kierunek przeobrażeń w konceptualizacji kategorii młodzieży. Definicję młodzieży, która wskazywała na granicę pomiędzy młodością a dorosłością, wyznaczoną pełnionymi rolami w społeczeństwie zaproponował W. Okoń – w jego rozumieniu kategoria młodzieży odnosiła się do osób wchodzących w okres dojrzałości i samodzielności, ale nie pełniących jeszcze ról przypisanych dorosłym, takich jak podjęcie pracy zawodowej i założenie rodziny¹⁹². Należy

---

¹⁸⁹ R. Borowicz, *Współczesna młodzież – pola przedsiębiorczości oraz bezradności i bierności*, [w:] *Edukacja i młodzież wobec społeczeństwa obywatelskiego*, K. Przyszczykowski, A. Zandeki (red.), Wydawnictwo Edytor, Poznań – Toruń 1996, s. 140.

¹⁹⁰ *Słownik języka polskiego*, M. Szymczak (red.), tom II, PWN, Warszawa 1979, s. 191-192.

¹⁹¹ W. Okoń, *Nowy słownik pedagogiczny*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1984, s. 311.

¹⁹² *Ibidem*.

jednak podkreślić, iż takie ujęcie nie wpisuje się we współczesność, w której młodzież łączy naukę z pracą, pozostając w częściowej zależności finansowej od rodziców, lub decyduje się na założenie rodziny, często łącząc to z dalszą nauką, co także nie wyklucza konieczności korzystania z pomocy rodziców. Młode pokolenie wchodzi zatem w role przypisane kiedyś dorosłym, pozostając często w roli ucznia – studenta, która to wpisana jest w okres dorastania – uwidacznia się zatem brak wyraźnych granic pomiędzy okresem dorastania, wczesną dorosłością a pełną dorosłością. W kontekście przemian w definiowaniu kategorii młodzieży warto również przytoczyć definicję zaproponowaną przez F. Znanieckiego. Twórca socjologicznej teorii wychowania analizował zjawisko młodzieży z perspektywy procesu wychowania. Z tego punktu widzenia młodzież to przedmiot oddziaływań pokolenia starszego – dokonującego reglamentacji ról społecznych według określonych przez siebie kryteriów – zorganizowanego w różne grupy społeczne. Warto jednak zaznaczyć, że nie jest to relacja jednostronna, bowiem obie strony są częścią systemu społecznego, w ramach którego mogą występować różne relacje między jego elementami¹⁹³. Zaproponowana przez F. Znanieckiego definicja zdaje się w coraz mniejszym stopniu pasować do współczesnych relacji młodych z dorosłymi i jest przykładem zmian w sposobie myślenia o młodzieży. Intensywne przeobrażenia współczesnego świata zmieniają zależność zaproponowaną przez F. Znanieckiego na sytuację, w której to coraz częściej dorośli są przedmiotem oddziaływań pokolenia młodszego.

W literaturze przedmiotu szersze ujęcie teoretyczne charakteryzujące młodzież w perspektywie współczesnego świata i społeczeństwa w dynamicznym procesie zmiany odnajdziemy w *Encyklopedii pedagogicznej*, gdzie młodzież zdefiniował W. Adamski, który pisze, że jest to grupa społeczna lub kategoria społeczno-demograficzna, pozostająca w stadium przejściowym pomiędzy okresem dzieciństwa i dorastania a dorosłością, która równoznaczna jest z osiągnięciem samodzielności ekonomicznej i społecznej. W tej definicji autor zwraca uwagę na wydłużający się okres przejściowy, w którym młodzież zmierza do statusu pełnoprawności w społeczeństwie. Zaznaczone jest również rozumienie młodzieży nie tylko jako przedmiotu socjalizacji i wychowania, lecz także jako aktywnego podmiotu, który dzięki swej młodości i dynamice może stawać się czynnikiem zmiany społecznej i wywierać wpływ na przemiany całego społeczeństwa¹⁹⁴.

---

¹⁹³ J. Głuszyński, *Młodzież w ujęciu socjologii wychowania*, [w:] *Teoretyczno-metodologiczne problemy badań nad młodzieżą*, J.M. Kurowski (red.), Centrum Badań Problemów Młodzieży, Warszawa 1985, s. 20.

¹⁹⁴ *Encyklopedia pedagogiczna*, W. Pomykała (red.), Fundacja Innowacyjna, Warszawa 1993, s. 380-381.

Wskazując na podmiotowość młodzieży, warto przywołać definicję W. Hładkiewicza, który rozumie młodzież nie tylko jako kategorię społeczno-demograficzną, ale przede wszystkim jako wspólnotę pokoleniową, zespoloną więzią historyczną i kulturową, posiadającą wszystkie istotne atrybuty wielkiej grupy społecznej i jako całość jest podmiotem społecznym¹⁹⁵. O młodzieży jako grupie społecznej pisał także B. Suchodolski, podkreślając iż łączy ją określona postawa wobec życia, styl przeżywania oraz odwaga twórczości¹⁹⁶.

W interesujący sposób przedstawił kategorię młodzieży także L. Rosenmayer, który sformułował pięć atrybutów pojęcia „młodzież”. Przede wszystkim podkreśla charakterystyczną fazę życia, określaną przez cechy społeczno-indywidualne, której początkiem jest rozpoczęcie dojrzewania płciowego jednostki. Z pojęciem młodzieży łączy także ograniczenie społecznych uprawnień. Kolejnym atrybutem jest rozproszona pozycja w strukturze, to znaczy zmienność pozycji zależna od warstwy i klasy, do której młody człowiek przynależy. Grupę tą charakteryzuje witalność i dynamizm życiowy oraz wspólnota wartości spowodowana wspólnym przeżyciem i przyjęciem jako własne ważnych doświadczeń, co powoduje poczucie pokoleniowej tożsamości z innymi osobami młodymi. W opinii L. Rosenmayera młodzi ludzie nie są zainteresowani kultywowaniem wartości wyznawanych przez starszych, ale wprost przeciwnie – dążą do ich zmiany¹⁹⁷.

Syntetyczne ujęcie kategorii młodzieży zaproponował również A. Sosnowski, wyróżniając pięć konstytutywnych cech młodzieży. Przede wszystkim w jego definicji młodzież jest przygotowana do pełnienia w społeczeństwie funkcji wyznaczonych przez istniejący porządek i strukturę społeczną. Autor podkreśla również szczególną rolę w przeobrażeniach społecznych, jaką przypisuje się młodym ludziom. Akcentowana jest także samodzielność, świadomość i odpowiedzialność jako cechy pojawiające się u młodzieży, a w konsekwencji utrwalające ich miejsce w społeczeństwie. Młodzież w definicji A. Sosnowskiego charakteryzuje się odmiennymi doświadczeniami życiowymi, kształtowanymi w różnych okresach historycznych i specyficznych warunkach bytowych, społecznych i kulturalnych. Ostatnim z komponentów definicji A. Sosnowskiego jest charakterystyczne dla mło-

---

¹⁹⁵ W. Hładkiewicz, *Młodzież jako podmiot procesu dziejowego*, [w:] *Teoretyczno-metodologiczne problemy...*, op. cit., s. 49.

¹⁹⁶ B. Suchodolski, *Problemy młodzieży świata*, *Kwartalnik Pedagogiczny* 1986, nr 2, s. 8, cyt. za: A. Cudowska, *Orientacje życiowe współczesnych studentów*, *Trans Humana*, Białystok 1997, s. 19.

¹⁹⁷ W. Pawliczuk, *Definicje terminu „młodzież” – przegląd koncepcji*, *Postępy Nauk Medycznych* 2006, nr 6, s. 311-315.

dzieży kształtowanie się postaw wobec społeczeństwa, idei i symboli, jak to ujmuje autor, „tożsamości ludzi młodych”¹⁹⁸.

W przywołanych definicjach i ujęciach teoretycznych pojawia się kategoria młodości oraz kategoria pokolenia jako pojęcia komplementarne do wyjaśnianej kategorii młodzieży. Warto zatem przeanalizować stanowiska teoretyczne analizujące te dwa pojęcia.

B. Suchodolski różnicuje te dwa terminy – młodzież jako kategorię wieku i młodość jako postawę – twierdząc, że w pojęciu młodości zawiera się to wszystko, co jest niezbędne dla dalszego rozwoju współczesnej cywilizacji – odwaga twórczości i wspólnota przyjaźni¹⁹⁹. W okresie młodości charakterystyczne jest także roztoczenie nad młodzieżą pewnej przestrzeni ochronnej, dającej szansę na znalezienie swojego miejsca w życiu i wypróbowanie siebie samego²⁰⁰. Jak wskazuje R. Leppert, najbardziej użyteczne do opisu młodości wydaje się zaproponowane przez E.H. Eriksona pojęcie moratorium, rozumiane jako odroczenie. Po okresie pokwitania dorastające osoby są już dojrzałe seksualnie, ale nie podlegają jeszcze prawom i obowiązkom przyznawanym osobie uchodzącej za całkowicie dorosłą. Młodość zgodnie z założeniami tej koncepcji charakteryzuje się odroczeniem odpowiedzialności, wiążącej się z utrzymaniem w sensie finansowym czy z założeniem rodziny i opiekowaniem się dziećmi. Dorastającym osobom daje się jednocześnie możliwość eksperymentowania co do sposobu zachowywania się, kontaktów towarzyskich i przekonań, tak aby mogły znaleźć swoje miejsce w życiu. Z odroczeniem charakterystycznym dla młodości są jednak związane pewne społeczne wymagania, którym młodzież musi się podporządkować, takie jak: stopniowe odrywanie się od domu rodzinnego, wybór drogi kształcenia i zawodu czy spełnianie wymagań dotyczących osiągnięć stawianych przez szkołę czy zakład pracy²⁰¹. Współcześnie silnie akcentuje się wątek wydłużania się stadium młodości jako znacząca zmiana w eksplikacji kategorii młodzieży. W. Adamski zwraca uwagę, że związane jest to z bezwzględny i relatywnym wzrostem liczebności i udziału młodzieży w strukturze demograficznej i społecznej. Autor wskazuje na dwie główne przyczyny wydłużania się okresu młodości: pierwsza to akceleracja biologiczna, czyli wcześniejsze we współczesnych pokoleniach osiąganie przez młodzież dojrzałości fizycznej i płciowej, druga natomiast to wydłużanie się okresu zdobywania niezależności ekonomicznej i społeczno-zawodowej.

¹⁹⁸ E. Trubiłowicz, *Studenci i ich świat – od stanu wojennego do Unii Europejskiej*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, s. 32.

¹⁹⁹ B. Suchodolski, *Wychowanie mimo wszystko*, WSiP, Warszawa 1990, s. 158, cyt. za: J. Jakubowska-Baranek, *Adaptacja młodzieży...*, op. cit., s. 34.

²⁰⁰ R. Leppert, *Młodzież – świat przeżywany i tożsamość*, Impuls, Kraków 2010, s. 12.

²⁰¹ Ibidem.

Efektorem łącznym tych procesów jest fakt, iż młodzi ludzie coraz wcześniej wchodzą w okres dorastania oraz coraz później zaliczają się do dorosłych członków społeczeństwa. Tak więc w zależności od środowiska społecznego, w którym upływa dzieciństwo i młodość – okres przynależności do kategorii młodzieży może trwać od 3 do 5 lat, ale może także u niektórych osób rozciągać się do 15 lat i więcej²⁰². Warto jednak podkreślić, że młodość nie jest tylko zjawiskiem biologicznym, ale także społeczno-kulturowym²⁰³. W potocznym rozumieniu młodość to także stan „ducha”, umysłu czy poczucie jednostki oraz przekonanie, że jest się młodym.

Kolejnym po młodości rdzeniem definicji młodzieży jest kategoria pokolenia, które w różny sposób definiowane jest w literaturze przedmiotu. Historyczną koncepcję pokolenia zaproponował W. Dilthey, zaliczając do tej kategorii ludzi, którzy wspólnie uczestniczyli w wielkich wydarzeniach historycznych, mających dla nich na tyle istotne znaczenie, że stało się to podstawą ich osobowego podobieństwa i wzajemnego zrozumienia²⁰⁴. Definicję tę w swoich rozważaniach teoretycznych odrzuciła H. Świda-Ziemba, podkreślając iż ogranicza ona pole zainteresowań badawczych do wąskiej grupy jednostek, dla których wydarzenia historyczne miały taką rangę, że pozostawiły trwale piętno i ukształtowały ich osobowość społeczną²⁰⁵. Autorka definiuje pokolenie jako zbiorowości młodych osób, które pod wpływem pewnych podobnych doświadczeń społeczno-kulturowych w okresie socjalizacji i dojrzewania wytwarzały to, co autorka określiła mianem „zbiorowego światopoglądu”²⁰⁶. Konsekwencją owego zbiorowego światopoglądu jest określony zespół postaw i wartości – podzielanych przez znaczną większość grupy, co dla formowania osobowości ma znaczenie szczególne²⁰⁷. H. Świda-Ziemba zwraca także uwagę, iż światopogląd zbiorowy wykształca się w otoczeniu, które łączy wspólne wątki biograficzne i podobne środowisko kulturowe. Warto jednak podkreślić, że przez lata eksploracji badawczych H. Świdy-Ziemby kategoria pokolenia nabierała nowych znaczeń. Istotne zmiany w tym zakresie przyniosły wyniki badań z lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych. Autorka zaobserwowała na ich podstawie stopniowy zanik światopoglądu zbiorowego i postępujący proces różnicowania postaw. Nie stało się to jednak dla niej przyczynkiem do ogłoszenia tezy o zaniku zjawiska „pokoleniowości”, lecz raczej impulsem do posze-

---

²⁰² W. Adamski, *Encyklopedia pedagogiczna*, Fundacja Innowacja, Warszawa 1993, s. 380.

²⁰³ Ibidem.

²⁰⁴ H. Świda-Ziemba, *Wartości egzystencjalne młodzieży lat dziewięćdziesiątych*, ISNS UW, Warszawa 1995, s. 47.

²⁰⁵ Ibidem.

²⁰⁶ Ibidem.

²⁰⁷ Ibidem.

rzenia definicji pokolenia²⁰⁸. H. Świda-Ziemba na potrzeby swoich badań nad młodzieżą, proponując definicję pokolenia, zaakcentowała fakt, iż okres dojrzewania i młodości ma istotne znaczenie dla formowania się osobowości. Warunki społeczno-kulturowe, w jakich ten proces przebiega, są dla określonych roczników podobne, łączy ich wspólny los dorastania i młodości. To te czynniki, zdaniem autorki, decydują o tym, że wśród tych roczników (czyli wśród badanej młodzieży lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych) nie wykształca się wspólna „wizja świata”, a co najwyżej mamy do czynienia z określonym horyzontem światopoglądowym lub też z nieskończoną liczbą światopoglądów indywidualnych o różnej konfiguracji elementów, które tylko możemy identyfikować. Światopogląd zbiorowy pokolenia, jak i współczesny jego brak, stanowi, zdaniem H. Świdy-Ziemby, efekt owego „wspólnego losu” – to znaczy określonego kontekstu społeczno-kulturowego²⁰⁹.

Konstatując, należy podkreślić, że definicje i teoretyczne rozważania nad kategorią młodzieży, odnoszące się do ról społecznych czy pozycji młodzieży w strukturze społecznej, są wielokontekstowe i różnią się kryteriami, według których podejmuje się próbę porządkowania ustaleń terminologicznych. W definiowaniu młodzieży widoczne jest przenikanie się wątków biologicznych, psychologicznych, pedagogicznych, socjologicznych, a nawet ekonomicznych czy prawnych. Dojrzewanie, adolescencja, młodość, pokolenie – to najczęściej pojawiające się pojęcia uzupełniające kategorię młodzieży. Wyróżniona mnogość stanowisk i podejść, każe przede wszystkim zwrócić uwagę na to, iż młodość nie jest tylko fazą rozwojową wyznaczoną wiekiem, lecz, jak konstatuje H.M. Griese, jest fenomenem społeczno-kulturowym, który w swoich przejawach podporządkowany jest czynnikom historyczno-społecznym²¹⁰.

Analizując eksplikacje teoretyczne kategorii młodzieży, warto przybliżyć znaczenie przypisywane temu pojęciu w języku potocznym. Interesujące ujęcie tego zagadnienia przedstawił R. Leppert, który uczynił przedmiotem swojego zainteresowania potoczne rozumienie terminu „młodzież”²¹¹. Naj-

---

²⁰⁸ H. Świda-Ziemba, *Wartości...*, op. cit., s. 50.

²⁰⁹ Ibidem.

²¹⁰ H.M. Griese, *Socjologiczne teorie młodzieży. Wprowadzenie*, Impuls, Kraków 1996, s. 19.

²¹¹ Rozważania nad potocznym rozumieniem terminu „młodzież” są elementem szerszej perspektywy poznawczej współczesnej młodzieży, jaką zaproponował R. Leppert w swojej książce *Młodzież – świat przeżywany i tożsamość*. Badania przeprowadzone zostały w 2000 roku na grupie 212 studentów II roku pedagogiki WSP w Bydgoszczy; w grupie tej autor prosił o sformułowanie definicji młodzieży. Do analizy materiału badawczego R. Leppert zastosował metodę pól semantycznych wersji zaproponowanej przez M. Kłosińskiego. Dzięki analizie treści autor wyłonił występujące w definicjach słowa kluczowe, które posłużyły do rekonstrukcji zawartości definicji, patrz: R. Leppert, *Młodzież – świat przeżywany i tożsamość*, Impuls, Kraków 2010, s. 13.

częściej pojawiającą się kategorią w definicjach zaproponowanych przez respondentów był wiek jako kategoria różnicująca. Wskazania badanych mieściły się w przedziale 11 lat (początek młodości) – 25 lat (koniec młodości). Najczęściej w ujęciu potocznym młodość była kojarzona z osobami kilkunastoletnimi²¹². Jak zwraca uwagę autor, w rozróżnieniu tym zaznacza się podział spotykany w literaturze psychologicznej na wczesną i późną adolescencję²¹³. Badani studenci określali także młodzież jako osoby uczące się odpowiedzialności i świadome odpowiedzialności za samego siebie. Ankietowani podkreślali często w swoich wypowiedziach zależność od rodziców (szczególnie finansową) i pewne podporządkowanie dorosłym jako cechy charakterystyczne dla okresu młodości. Z młodością kojarzony jest również bunt, sprzeciw i konflikt będące postawą dominującą u młodzieży jako grupy społecznej. Według badanych studentów młodość – to także okres kształtowania postaw społecznych i moralnych, poglądów, przekonań oraz określania systemu wartości²¹⁴. W zaproponowanych potocznych definicjach młodzieży pojawiły się też wskazania na rozwój biologiczny charakterystyczny dla tego okresu oraz rozumienie młodzieży jako osób poszukujących odpowiedzi na pytanie „Kim jestem?” czy „Jakie są moje cele życiowe?”²¹⁵. Analizując definicje młodzieży zaproponowane przez badanych studentów, R. Leppert zwrócił uwagę na subiektywizowanie znaczenia terminu „młodzież”, jak pisze polegające na „uzależnieniu jego zakresu nie od obiektywnych kryteriów (np. wiek, rodzaj aktywności), lecz od samopoczucia jednostki²¹⁶. Potoczne rozumienie kategorii młodzieży, będące dopełnieniem rozważań teoretycznych, wskazuje na wieloznaczność, wielokontekstowość oraz nieostrość w wyznaczaniu granic dla kategorii młodzieży, szczególnie tych związanych z wiekiem i pełnionymi rolami. Przybliżone definicje i ujęcia teoretyczne wskazują na wielość znaczeń i możliwości interpretacyjnych.

Przywołane powyżej eksplikacje kategorii młodzieży oraz przeobrażenia w konceptualizacji pojęcia wskazują na solidne podstawy teoretyczne wypracowane w naukach społecznych oraz różnorodność podejść i stanowisk, które nakreślają obraz młodzieży i pozwalają zrozumieć jej fenomen we współczesnym świecie.

Dopełnieniem rozważań teoretycznych nad kategorią młodzieży będzie omówienie w dalszej części podrozdziału zadań rozwojowych, jakie stoją przed młodzieżą, szczególnie tą pozostającą w trudnym okresie tranzycji z młodości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy. Rozważania nad

---

²¹² Ibidem.

²¹³ Ibidem.

²¹⁴ Ibidem, s. 15.

²¹⁵ Ibidem.

²¹⁶ Ibidem, s. 18.

kategorią młodzieży oraz analiza literatury przedmiotu pozwalają zauważyć, że w okresie będącym etapem pomiędzy dzieciństwem a dorosłością jednostki mają do spełnienia wiele różnych zadań. Młody człowiek musi przejść następujące po sobie kolejne etapy, zanim z pewnością, za pomocą określonych kryteriów będziemy mogli uznać go za dorosłego.

W tym kontekście niezbędne jest odwołanie się do bogatej literatury psychologicznej, w której u wielu autorów koncepcji rozwojowych wejście w dorosłość poprzedza wiek młodzieńczy, zwany także wczesną dorosłością²¹⁷. Okres młodzieńczości obejmuje lata od 18. do 25. – 30. roku życia²¹⁸. Warto zwrócić uwagę, że rozpoczęcie etapu młodzieńczości przypada na okres uzyskania pełnoletności, a zatem jest także związane z uzyskaniem praw i obowiązków osoby fizycznej. Jednak zakończenie ostatniego etapu młodości i wejście w dorosłość jest trudne do uchwycenia i niesprecyzowane, a rozpiętość wieku i tym samym przejście z młodzieńczości do dorosłości związane jest z rozwojem jednostki, jej indywidualnymi wyborami, zależy także od sytuacji, w jakich jednostka znalazła się w ciągu swojego życia. Osiągnięcie dojrzałości obejmuje zarówno sferę fizjologiczną, intelektualną, emocjonalną osobowości, jak i społeczną²¹⁹.

Mając na uwadze całokształt funkcjonowania człowieka, jego rozwój biologiczny, psychologiczny i moralny, warto podkreślić, że koncepcje rozwoju i zadań rozwojowych określają, jakie aktywności i działania są charakterystyczne dla okresu młodzieńczości, a także, jakie role przypisane są tej fazie życia, co w pewnym stopniu pozwala na zakreślenie granic i odróżnienie tej grupy młodzieży od młodych pozostających na wczesnym etapie dorastania, który charakterystyczny jest dla młodzieży pomiędzy 11. a 18. rokiem życia²²⁰.

Odróżniając zatem fazę wczesnego okresu dorastania od wieku młodzieńczego, jako dwóch charakterystycznych faz rozwojowych okresu młodości, należy poddać analizie teoretycznej eksplikację pojęcia zadania rozwojowego. W. Okoń definiuje zadanie rozwojowe jako sytuację, w której pojawia się jakaś potrzeba lub konieczność przewyciężenia pewnych trudności, wywołująca określone działanie, którego efektem są jakieś osiągnięcia w sferze materialnej bądź w dziedzinie wartości²²¹. W ujęciu pedagogicznym najbardziej ogólnym zadaniem rozwojowym jest działalność wychowawcza z ideałem wychowania, który zakłada ukształtowanie dojrzałej, osobowości. Ideał wychowania osiąga się poprzez wyłonienie celów szcze-

²¹⁷ M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 317.

²¹⁸ Ibidem.

²¹⁹ Ibidem.

²²⁰ M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 309.

²²¹ W. Okoń, *Nowy słownik...*, op. cit., s. 123.

gółowych wychowania. Dopiero ustalenie tych celów pozwala na rozwinięcie ściśle określonych działań i realizację zadań rozwojowych²²². W literaturze psychologicznej zadanie rozwojowe rozpatrywane jest w kontekście celów oraz aktywności. Zadanie w rozumieniu psychologicznym – to zatem opis celu, który podmiot chce osiągnąć, oraz działań, jakie zamierza podjąć²²³. Zadanie rozwojowe, a dokładniej, jak twierdzi A. Szczurek-Boruta, jego realizacja wiąże się z celowością ludzkich zachowań²²⁴. Przywołując myśl J.H. Havighursta, autorka podkreśla, że w większości społeczeństw istnieją ramy czasowe przeznaczone na realizację przez jednostkę różnorodnych celów. Cele te nazwane zostały przez J.H. Havighursta zadaniami rozwojowymi²²⁵.

Przywołując rozważania teoretyczne nad kategorią zadań rozwojowych, warto uchwycić i wskazać zależność, jaka występuje pomiędzy tymi definicjami a kategorią orientacji życiowych. Odwołując się do definicji T. Hejnickiej-Bezwińskiej, która rozumie orientację życiową jako układ celów życiowych i środków ich realizacji²²⁶, nie sposób nie zauważyć, iż oba pojęcia dotyczą ludzkiego działania, a orientację życiową młodzieży akademickiej można rozpatrywać w kontekście faz rozwojowych, którym przypisane są określone cele do zrealizowania przez jednostkę. Należy jednak rozróżnić indywidualny i subiektywny charakter orientacji życiowych²²⁷ od zadań rozwojowych rozumianych jako oczekiwania społeczne²²⁸.

W tym kontekście podkreślić należy, że okres młodzieńczości uchodzi za kryzysowy niejako z definicji. Jego zasadniczym problemem jest uporanie się ze społecznie i kulturowo uwarunkowanym „moratorium” – jest się fizycznie dorosłym, ale nie spełnia się społecznych warunków, by być uznanym za dorosłego i jak dorosłym traktowanym. Między dojrzałością biologiczną a społeczną istnieje wyraźna rozbieżność, która wymaga rozwiązania konfliktów rozwojowych²²⁹. Analizując kwestię wyjścia z okresu moratorium, którego pokonanie sprzyja dojrzewaniu osobowości, E.H. Erikson wskazuje na trzy problemy. Przede wszystkim zwraca uwagę na nadmierne wydłużanie się moratorium, które może stać się stylem życia charakteryzu-

---

²²² H. Muszyński, *Zarys teorii wychowania*, PWN, Warszawa 1978, s. 154-157.

²²³ A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe młodzieży i edukacyjne warunki ich wypełniania w środowiskach zróżnicowanych kulturowo i gospodarczo. Studium pedagogiczne*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2007, s. 29.

²²⁴ Ibidem.

²²⁵ Ibidem, s. 29.

²²⁶ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 27.

²²⁷ Ibidem.

²²⁸ R.J. Havighurst, *Human Development and Education*, cyt. za: A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe młodzieży...*, op. cit., s. 42.

²²⁹ H.M. Griese, *Socjologiczne teorie...*, op. cit., s. 69.

jącym się biernym wyczekiwaniem na najważniejsze zadania życiowe, brakiem intensywnego zaangażowania w wybraną działalność czy też izolacją od otoczenia. Przeciwnością tej sytuacji może być zbyt wczesne przerwianie moratorium poprzez narzucanie przez otoczenie konkretnych rozwiązań i decyzji oraz zmuszanie młodego człowieka do pełnienia określonych ról bez doczekania miejsca dla siebie. Ostatnią kwestią jest natomiast przyjęcie przez młodzież tożsamości negatywnej, co może spychać młodą osobę do środowiska marginesu społecznego²³⁰. Kryzys w okresie dorastania – będący momentem przelomowym – jest spowodowany konfliktem między nowo pojawiającymi się zdolnościami fizjologicznymi i umysłowymi a wymaganiami społecznymi, między potrzebą i antypotrzebą, między własnymi dążeniami jednostki a ograniczeniami ze strony społeczeństwa²³¹.

Odwołując się do powyższych ustaleń teoretycznych, konieczne i uzasadnione jest zatem omówienie najważniejszych zadań rozwojowych przypisanych młodzieńczości, a zatem odnoszących się także do studentów, którzy to będą przedmiotem badań empirycznych.

Jako jedno z ważniejszych zadań rozwojowych okresu młodzieńczości należy uznać problem kształtowania się tożsamości lub dyfuzji tożsamości, który E.H. Erikson definiuje w teorii rozwoju będącej teorią stadialną²³². W myśl tej koncepcji zadaniem rozwojowym przypisanym młodzieńczości jest zatem określenie wizji swojej własnej osoby, świadomości swojego „Ja”. Według E.H. Eriksona tożsamość można rozpatrywać w wymiarze jednostkowym (osobowym), gdzie punktem odniesienia jest ustosunkowanie się do samego siebie, lub też społecznym, gdzie poziom analizy dotyczy relacji międzyludzkich, a zatem stosunku do innych ludzi. Uwidacznia się jednak relacyjny charakter obu wymiarów tożsamości w takim sensie, iż istotą składową tożsamości osobowej jest poczucie, że inni ludzie uznają ją, a zatem osiągnięte zostaje społeczne potwierdzenie obrazu siebie jako odrębnego bytu²³³. Jak podkreśla A. Cybał-Michalska, dynamika zmian w płaszczyźnie społeczno-kulturowej implikuje zmiany w tożsamościowych aspektach życia społecznego, w jakich jednostka poszukuje i dookreśla siebie. Dla partycypujących w chybotliwej rzeczywistości jednostek i grup społecznych znalezienie odpowiedzi na pytania: „Kim jestem?”, „Kim się staję?” nabiera szczególnego znaczenia i okazuje się coraz trudniejsze do sprecyzowania. Konstruowanie tożsamości ma charakter twórczy, a w warunkach

---

²³⁰ A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe...*, op. cit., s. 47-48.

²³¹ Ibidem, s. 47.

²³² Ibidem, s. 68.

²³³ P. Peret-Drażewska, *Współczesna młodzież postrzegana z perspektywy rówieśników. Studium teoretyczno-empiryczne*, op. cit., s. 107.

późnej nowoczesności staje się elastycznym i otwartym procesem poszukiwania informacji²³⁴. Podejmując refleksję nad tym, czym tożsamość jest dla jednostki w obrębie dyskursu nad zadaniami rozwojowymi, istotny jest problem, w jaki sposób tworzy się tożsamość i zmienia w kontekście współczesności. Zdolność podmiotu do kreowania własnej tożsamości i kształtowania koncepcji własnego „ja” uległa przekształceniom w stosunku do warunków, jakie panowały w społeczeństwach przemysłowych. Jak pisze A. Cybal-Michalska, tożsamość została wyłuskana z kontekstu roli społecznej oraz uwolniona od roli determinującego wpływu²³⁵. Przemiany w funkcjonowaniu współczesnych społeczeństw czy precyzując za B. Misztalem – globalizacja, pozbawiły pewności konstruowania się tożsamości²³⁶. W społeczeństwie późnej nowoczesności nasiliła się tendencja do definiowania tożsamości jako nieustanny, ciągle formowany na nowo proces, kwestionując tym samym istnienie trwałej tożsamości. Tożsamość jako kluczowy determinant subiektywnego wymiaru rzeczywistości, kształtowana, podtrzymywana i modyfikowana jest w procesie socjalizacji pierwotnej i wtórnej oraz pozostaje w dialektycznym związku ze światem społecznym i jego epizodyczną naturą²³⁷. Tożsamość nie jest więc dana, lecz ewoluuje, jest kształtowana i podtrzymywana przez świadomość refleksyjną jednostki, która dysponuje pojęciem bycia „osobą” i to zarówno wobec siebie, jak i też innych podmiotów życia społecznego²³⁸. Autoidentyfikacja jednostki uzależniona jest od fazy rozwojowej, w jakiej znajduje się podmiot, ale także od rzeczywistości społecznej, w jakiej przyszło jej żyć i funkcjonować. Poszukiwanie tożsamości jako zadanie, które nie jest przypisane tylko etapowi dorastania czy młodości, ale rozumiane jako proces całościowy, pozwala poprzez formułę pytania „Kim jestem?” zorientować się, w jakim stopniu jednostka jest aktywnym podmiotem perspektywnych zmian zachodzących w kulturowo-społecznych kontekstach²³⁹. Kształtowanie się tożsamości jako jedno z dominujących zadań rozwojowych wpisuje się zatem w interpretowanie orientacji życiowych młodzieży będącej na etapie pomiędzy młodością a dorosłością. Warto jednak podkreślić, iż kształtowanie się tożsamości jest po prostu czymś, co musi być rutynowo wytwarzane i podtrzymywane przez refleksyjnie działającą jednostkę (A. Giddens).

---

²³⁴ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 87.

²³⁵ Ibidem.

²³⁶ B. Misztal, *Teoria socjologiczna*, op. cit., s. 114-145, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 86-87.

²³⁷ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 89.

²³⁸ A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość...*, op. cit., s. 75.

²³⁹ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 90.

Młodzieńczość, to okres, w którym jednostka intensywnie poszukuje, dysponując mnogością celów i programów, staje przed koniecznością hierarchicznego ich uporządkowania. A. Niemczyński proces ten określa jako zawiązywanie się trzeciego procesu kształtującego swoiście ludzką drogę rozwoju indywidualnego²⁴⁰. Proces personalizacji działań jednostki, to w myśl koncepcji rozwoju indywidualnego nowe centrum organizacyjne działań podmiotu, w którym na plan pierwszy wysuwa się nie tyle sam sąd – deskryptywny, ewaluatywny, pragmatyczny – co raczej własny subiektywny stosunek do sądu, do jego podstaw oraz możliwych, alternatywnie konstruowanych następstw. Młodzieńcze cele i projekty spotykają się z układem kulturowo określonych zadań człowieka w świecie, z układem społecznie ukształtowanych ludzkich dążeń. W toku formułowania dążeń i celów oraz dostosowywania do ich realizacji programów, zbiorowość ludzka konstytuuje swą podmiotowość ulegającą dystrybucji na poszczególne grupowe lub indywidualne podmioty działania zbiorowego. Podobnie młody człowiek tworząc i przekształcając system projektów, tworzy swoją indywidualną podmiotowość w świecie ludzkich zadań i dążeń²⁴¹.

W literaturze przedmiotu często przywoływaną, ale także coraz częściej dyskutowaną koncepcją zadań rozwojowych jest teoria R.J. Havighursta, który po okresie adolescencji wyróżnił wczesną dorosłość (między 18. a 35. rokiem życia) i przypisał jej osiem głównych zadań. Pierwsze dwa zadania dotyczą związków z innymi ludźmi i są dookreślane jako: wybór partnera do małżeństwa oraz uczenie się życia z partnerem małżeńskim i nawiązują do eriksonowskiej koncepcji rozwoju. Ze względu na przedłużający się wiek młodzieńczy warto zaznaczyć, iż początkowy etap wyboru partnera to fazy: zauważania się nawzajem i powstanie gotowości do nawiązania znajomości, podjęcie bezpośrednich kontaktów oraz pogłębienie wzajemnego zaangażowania (G. Levinger)²⁴². To doprecyzowanie dotyczyć może kategorii studentów, dla których w większości związek małżeński pozostaje perspektywą na przyszłość. Kolejne trzy zadania rozwojowe zaproponowane przez R.J. Havighursta dotyczą sfery rodzinnej i związane są z założeniem rodziny, wychowywaniem dzieci i prowadzeniem domu²⁴³. Warto jednak zauważyć, że przemiany społeczno-kulturowe, których jedną z konsekwencji jest wydłużanie się okresu edukacji, są przyczyną przesunięcia zadań rozwojowych zaproponowanych przez R.J. Havighursta na okres późniejszy. „Odro-

---

²⁴⁰ A. Niemczyński, *Procesy rozwojowe człowieka w pełnym cyklu życia indywidualnego*, [w:] *Rozwój psychiczny człowieka w ciągu życia. Zagadnienia teoretyczne i metodologiczne*, M. Tyszkowa (red.), PWN, Warszawa 1988, s. 227.

²⁴¹ Ibidem, s. 228, cyt. za: T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 64.

²⁴² M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 318.

²⁴³ Ibidem, s. 317.

czenie” zadań rozwojowych związanych ze sferą rodzinną związane jest z kontynuowaniem nauki, realizacją swoich planów zawodowych czy pasji. Współczesność zniósła także obowiązek wykonywania tych zadań rozwojowych w ściśle określonej kolejności. Według D.J. Levinsona wchodząca w dorosłość jednostka podejmuje nowe role społeczne, z których wynikają nieraz wzajemnie sprzeczne obowiązki. Musi zatem równoważyć oczekiwania i naciski grupy społecznej z własnymi dążeniami. Zatem, co charakterystyczne dla koncepcji fazowych, dochodzi do kryzysu, powstają stresy i konflikty. Z jednej strony jednostka coraz pełniej w swoich planach i zamierzeniach uniezależnia się od otoczenia – z drugiej zaś – jej plany, aby miały szansę realizacji, muszą być konfrontowane z wymaganiami otoczenia²⁴⁴. Młodzi „uczą się”, jak to określiła M. Kielar-Turska, roli żony/męża oraz matki/ojca²⁴⁵, często nie ulegając presji społecznej i decydując się na realizację tego zadania w znacznie późniejszym okresie niż pokolenie wcześniejsze.

Istotnym zadaniem rozwojowym poprzedzającym dorosłość jest wspólnie także podjęcie roli zawodowej, na co zwraca uwagę zarówno R.J. Havighurst, jak i D.J. Levinson. Podjęcie pracy zawodowej i jej wykonywanie zależy od nastawienia jednostki. B. Lievegoed wyróżnił sześć nastawień zawodowych (badawcze, refleksyjne, organizacyjne, opiekuńcze, innowacyjne, utrwalające), w których każde może wyrażać się w jednej z dwu rodzajów modalności: twórczej i nietwórczej. Nastawienie zawodowe stanowi klucz, według którego komponowana jest biografia jednostki. Nastawienie refleksyjne jest charakterystyczne dla osób, które porządkują wiedzę w systemy i teorie. Jednostka może także porządkować, kierować, ujarzmić się wartościami praktycznymi (nastawienie organizacyjne). Innowacyjność to natomiast nastawienie zawodowe charakteryzujące się poszukiwaniem i wprowadzaniem ulepszeń. Jednostka może także reprodukować, podtrzymywać to, co istnieje (nastawienie utrwalające). W każdym zawodzie i każdej biografii w cyklu życia może ujawnić się jedno bądź więcej nastawień²⁴⁶. Zadanie rozwojowe związane z podjęciem pracy zawodowej ma zatem bardzo indywidualny charakter. Szczególnym zadaniem, charakterystycznym dla studentów jest tranzycja z edukacji na rynek pracy. W ujęciu K. Robertsa pod pojęciem przejścia z nauki szkolnej do życia zawodowego rozumie się nie jednorazowy akt podjęcia pracy zawodowej po ukończeniu szkoły, ale rozciągnięty w czasie proces przechodzenia od młodszej zależności do dorosłej niezależności w aspekcie ekonomicznym,

---

²⁴⁴ A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe...*, op. cit., s. 51-52.

²⁴⁵ M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 318.

²⁴⁶ B. Lievegoed, *Phases crisis and development and the individual*, Rudolf Steiner Press, London 1979, patrz w: M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 319.

rodzinnym i możliwości utrzymania własnego gospodarstwa domowego²⁴⁷. Jest to stan bycia „pomiędzy”, co w kontekście zadań rozwojowych może być przyczyną pewnych trudności czy kryzysów w funkcjonowaniu jednostki. Dla wielu młodych ludzi, moment, w którym opuszczają szkołę i wchodzi na rynek pracy, nie jest jasno zdefiniowany. Często bowiem trudno jest uchwycić czas, w którym podmiot na rynku pracy podejmuje pierwszą „stabilną” pracę i doświadcza regularności zatrudnienia. Konsekwencją wydłużonego procesu wejścia na rynek pracy jest niemożliwość określenia, kiedy ono dokładnie następuje²⁴⁸. Wcześniejsze, istotnie dające się wyróżnić „przejście” z edukacji na rynek pracy przekształciło się w wiele różnych aktywności nakładających się na siebie. W czasie studiów młodzież może równocześnie pracować, korzystać z wyjazdów zagranicznych, rozwijać swoje zainteresowania i pasje poprzez wolontariat czy praktyki. Przechodzenie ze środowiska edukacyjnego do środowiska zawodowego wiąże się z aktywnym radzeniem sobie z zadaniami nie tylko zawodowymi, lecz także rozwojowymi²⁴⁹. Te ogromne możliwości związane ze zdobywaniem wykształcenia czy nabywaniem doświadczenia w czasie edukacji mogą stać się początkiem zaplanowanej i realizowanej konsekwentnie kariery, będącej także źródłem satysfakcji. Wyższy poziom wykształcenia stwarza większe szanse otrzymania satysfakcjonującej pracy²⁵⁰, nie jest to jednak obecnie jedynie warunek konieczny do spełnienia, aby osiągnąć sukces czy nawet po prostu pracować w wyuczonym zawodzie. Oprócz nastawienia zawodowego wpływ na to będzie miało wiele czynników zarówno wewnętrznych (uwarunkowania jednostki), jak i uwarunkowań środowiskowych. Jak zwraca uwagę A. Cybal-Michalska, powołując się na raport Commission of the European Communities, współczesna młodzież jest lepiej wykształcona niż pokolenia wcześniejsze, a to właśnie okres „przejścia” ma swoją osobliwość i wiąże się z doświadczaniem kryzysów. Wśród nich, biorąc pod uwagę czynniki zewnętrzne, wymienia się mniejszą chłonność rynku pracy, brak stabilności zatrudnienia, brak kongruencji pomiędzy zdobytą wiedzą, nabytymi umiejętnościami a wymaganiami rynku pracy²⁵¹. Pojawia się bezradność i frustracja będące rezultatem uwarunkowań zewnętrznych. Wydaje się zatem, że zarówno konstruowanie wciąż na nowo swojej tożsamości oraz podjęcie roli zawodowej są współcześnie niezwykle złożonym procesem, a nie tylko zadaniem rozwojowym do wykonania w określonej fazie życia.

²⁴⁷ A. Bańka, *Psychologiczne doradztwo karier*, SPiA, Poznań 2007, s. 16, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 190.

²⁴⁸ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 193.

²⁴⁹ Ibidem, s. 195.

²⁵⁰ A. Zandecki, *Wykształcenie a jakość życia. Dynamika orientacji młodzieży szkół średnich*, Wydawnictwo Edytor, Toruń - Poznań 1999, s. 56.

²⁵¹ A. Cybal-Michalska, *Młodzież a kariera zawodowa*, op. cit., s. 194.

Fazie życia poprzedzającej dorosłość R.J. Havighurst przypisuje także zadania związane z dalszym otoczeniem jednostki, a mianowicie przyjmowanie na siebie obywatelskiej odpowiedzialności oraz znalezienie ważnych dla siebie grup społecznych²⁵². Bliskie temu rozróżnieniu zadań rozwojowych jest podejście zaproponowane przez R.Ł. Drwała, według którego, jednym z zadań rozwojowych jest zdobycie wiedzy o polityce jako przygotowanie się do pełnienia roli obywatela²⁵³. Zadania te są ściśle związane z rolą pełnoprawnego obywatela, jakim staje się młody człowiek, chociażby poprzez fakt nabycia pełnych praw wyborczych zarówno czynnych, jak i biernych. Można by zatem sądzić, iż to zadanie przypisane okresowi młodości jest dosyć oczywiste, jednak jeżeli przyjrzymy się sytuacji współczesnych młodych ludzi, ujawni się wiele sprzeczności i sytuacji problemowych, które związane są z charakteryzowanym wcześniej globalizującym się społeczeństwem, a przede wszystkim z doświadczeniami wchodzenia Polski w złożone relacje ze światem globalnym. „Wiek niepewności” (K. Galbraith), „społeczeństwo ryzyka” (U. Beck), „płynna nowoczesność”, jak zauważa K. Szafraniec, coraz wyraźniej stawały się także polskimi metaforami²⁵⁴. Z jednej strony dociera do młodych ideologia sukcesu i wielkich możliwości, których konsekwencją jest wzrost aspiracji edukacyjnych i statusowych, optymizm, pragmatyzm i aktywne postawy życiowe. Z drugiej strony młode pokolenie, które dość szybko „zderzyło się” z niewydolnością systemu najpierw w sferze edukacji, a potem na rynku pracy, odczuło rozczarowanie, niepewność i frustrację²⁵⁵. W kontekście zadań rozwojowych związanych ze sferą publiczną trafne wydaje się zatem pytanie, które zadała sobie K. Szafraniec: Czy młodzi ludzie uważają, że społeczeństwo „jest do zrobienia”, czy raczej uważają, że „ma być zrobione”?²⁵⁶. Pytania, jaką rolę w społeczeństwie obywatelskim pełni młode pokolenie są często zadawane zarówno w literaturze przedmiotu, jak i w aktualnej publicystyce. Autorka sformułowała na podstawie licznych publikacji tezę, iż niezaangażowanie polityczne młodzieży nieznacznie tylko faluje i jest raczej przykładem „różnic cyklu życiowego” (czyli z wiekiem mija) niż cechy pokoleniowej, która trwale przyrasta do młodych i wyznacza styl ich politycznego uczestnictwa w przyszłości²⁵⁷. W kontekście niejednoznaczności co do zaangażowania

²⁵² M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 317.

²⁵³ A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe...*, op. cit., s. 52.

²⁵⁴ K. Szafraniec, *Raport Młodzi 2011*, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, Warszawa 2011, s. 265.

²⁵⁵ Ibidem.

²⁵⁶ Ibidem.

²⁵⁷ Autorka powołuje się między innymi na badania International Civic and Citizenship Education Study (ICCS), według których w wyborach z 1983 roku 62% młodych Brytyjczyków zależało na tym, kto wygra, po 14 latach nie było to obojętne już 77% młodzieży, patrz: K. Ko-

młodzieży, ciągle nierozstrzygniętym i interesującym pozostaje zagadnienie związane ze stopniem realizacji przez pokolenie młodych zarówno zadania przyjmowania na siebie obywatelskiej odpowiedzialności, jak i odgrywania roli obywatela.

Dopełnieniem zadań rozwojowych przypadających na wiek młodzieńczy jest zaproponowane przez D.J. Levinsona znalezienie mentora i podtrzymywanie z nim wzajemnych stosunków i relacji. Mądry doradca może pomóc młodemu człowiekowi w dokonywaniu trudnych wyborów i podejmowaniu decyzji. Zgodnie z tą koncepcją mentor w sposób moralny i rzeczowy pomaga w sprecyzowaniu i osiągnięciu nadrzędnego celu czy marzenia w życiu jednostki²⁵⁸. Wydaje się, że zaproponowane przez D.J. Levinsona zadanie rozwojowe jest niezwykle istotne dla młodego pokolenia, które żyje w obliczu ciągłych wyborów w świecie niejednoznaczności i niepewności. Autorytet czy mentor jako osoba wspierająca zapewne pomogłaby młodemu człowiekowi „przejść” przez wcześniej przywołane zadania rozwojowe, których konieczność realizacji może być przyczyną wielu kryzysów i dylematów w życiu jednostki. Radzenie sobie z wielorakimi zadaniami okresu młodzieńczości wymaga dojrzałości intelektualnej, to jest zdolności do podejmowania problemów i ich rozwiązywania, ale także dojrzałości emocjonalnej, wyrażającej się odpornością na stres czy umiejętnością postawiania samemu w obliczu postawionych dylematów. Wreszcie równie istotna jest w wykonywaniu zadań rozwojowych dojrzałość społeczna przejawiająca się przyjmowaniem odpowiedzialności za siebie oraz za inne osoby²⁵⁹.

Problem zadań rozwojowych przypadających na okres młodzieńczości jest istotną częścią rozważań nad młodzieżą w kontekście orientacji życiowych. Poczynione narracje wskazują na to, jak powinien przebiegać rozwój jednostki, w szczególnym okresie jej życia, jakim jest „bycie pomiędzy” młodością a dorosłością. Młodzi ludzie kształtują swoje całościowe podejście do rzeczywistości społecznej w procesie rozwoju. Wielość zadań, jakie przypisuje się okresowi młodzieńczości, wpływa także na proces „orientacyjno-twórczy”. Podsumowując, warto podkreślić, że przygotowanie się młodego człowieka do dorosłości jest procesem długotrwałym, a przypisane młodzieży w koncepcjach psychologicznych zadania rozwojowe nie zawsze wpisują się we współczesne warunki funkcjonowania młodych ludzi.

Konsekwencją podjęcia tematu orientacji życiowych młodzieży akademickiej jest nie tylko próba eksplikacji i dookreślenia kategorii młodzieży w ujęciu socjologicznym, pedagogicznym czy psychologicznym, ale także

---

seła, *Badanie ICCS – źródło nowych danych o młodzieży*, [w:] *Zrozumieć społeczeństwo – zrozumieć pokolenia*, K. Szafraniec, M. Zielińska (red.), Roczniki Lubuskie 2011.

²⁵⁸ M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 320.

²⁵⁹ Ibidem.

zasadna jest refleksja nad młodzieżą akademicką jako grupą będącą przedmiotem zainteresowań badawczych w naukach społecznych. Odwołując się do faz rozwoju jednostki w cyklu jej życia, należy podkreślić, że okres studiów przypada na scharakteryzowany powyżej wiek młodzieńczy. Podjęcie edukacji na studiach wyższych, to niezwykle interesujący okres w życiu jednostki związany z wchodzeniem w nowe role, poznaniem siebie i rozpoznaniem świata często z zupełnie nowej perspektywy. Okres studiów to także czas przygotowania się do dorosłego życia, w którym zachodzi konsolidacja struktury osobowości prowadząca do ukształtowania się nowego, spójnego obrazu siebie i świata²⁶⁰. Młodzież akademicka to jednak nie tylko grupa wiekowa, której przypisane są określone zadania rozwojowe, to także specyficzna kategoria społeczna. Jak konstatuje A. Zandecki, istotę statusu społecznego studenta stanowi jego przejściowy charakter lokujący go w strukturze społecznej między warstwą społeczną pochodzenia a warstwą, do której aspiruje i w której znajdzie swoje miejsce z tytułu uzyskanego wykształcenia²⁶¹. Faza studiowania – poszerzania horyzontów poznawczych stanowi dla młodzieży okazję do precyzowania własnych planów i aspiracji życiowych oraz sprzyja dążeniom do zmiany rzeczywistości stosownie do wizji świata²⁶². Okres studiowania wiąże się zazwyczaj z pierwszym samodzielnym mieszkaniem, co także jest ogromnym wyzwaniem dla jednostki, która często osiągając dojrzałość biologiczną, nie jest dojrzała społecznie. Studenci zazwyczaj mają szansę po raz pierwszy odpowiadać sami za siebie, ucząc się samodzielności i niezależności. Wchodzenie w nowe role to naturalna konsekwencja podjęcia nauki na szczeblu wyższym. Poznaje się nowych ludzi i szuka się grup rówieśniczych, z którymi jednostka może się utożsamiać. Kontakty społeczne młodzieży studenckiej między sobą zmuszają poszczególne osoby do refleksji, konfrontacji własnych poglądów, przekonań, zachowań, identyfikacji z jednymi wzorami, a także odrzucenia innych. Relacje interpersonalne studentów mają charakter poznawczy, wzbogacają doświadczenie, często kształtują nowy dojrzały obraz świata, utrwalają wzory myślenia i działania²⁶³. Okres studiów jest także czasem intensywnego poszukiwania swojego „miejsca w świecie”. Charakterystyczne zatem dla grup studentów jest uczestnictwo w różnych organizacjach czy instytucjach non-profit. Często ze względów ekonomicznych, ale także

---

²⁶⁰ G. Teusz, *Młodzież studencka wobec krytycznych wydarzeń życiowych*, [w:] *Młodzież w świecie współczesnym. Z badań orientacji biograficznych młodych okresu transformacji*, M. Piorunek (red.), Wydawnictwo „Rys”, Poznań 2004, s. 167.

²⁶¹ A. Zandecki, *Struktura społeczna w świadomości młodzieży akademickiej*, UAM, Poznań 1989, s. 34.

²⁶² Ibidem, s. 39.

²⁶³ Ibidem.

w związku z własnym rozwojem, młodzież łączy studiowanie z pracą. Współcześnie nie tylko studenci studiów niestacjonarnych podejmują pracę, to zjawisko ze wzmożoną intensywnością obserwuje się także wśród studentów stacjonarnych. Studiowanie zatem przebiega zasadniczo w dwóch różnych od siebie wymiarach. Część osób podejmuje się trudu studiowania, skupiając się na samorozwoju i samorealizacji, inni natomiast traktują studiowanie jako zadanie do wykonania spośród wielu innych realizowanych równocześnie. Trudno zatem współcześnie nadać studiowaniu jakiś jeden określony kierunek, który charakteryzowałby ten okres życia jednostki. Studiowanie jest bardzo zindywidualizowane, a nieomal nieograniczona wolność daje jednostce całe spectrum możliwości. Wolność wyboru, dla jednych może być ogromną szansą rozwojową, dla innych staje się zagrożeniem, szczególnie wtedy, gdy zbliża się przypisany wszystkim studentom okres tranzytu z edukacji na rynek pracy. Wydaje się to moment przełomowy, który dla wielu będzie owocnym ukończeniem procesu uczenia się, zdobywania wiedzy i rozwoju, dla innych może stanowić czas rozczarowań i frustracji.

Ową opisaną zaledwie w kilku odniesieniach różnorodność młodzieży akademickiej w literaturze przedmiotu wyjaśnia się czynnikami różnicującymi strukturę tej grupy społecznej. Mają one źródło w pochodzeniu społecznym, terytorialnym, stopniu zamożności oraz tożsamości kulturowej. Zróżnicowanie współczesnych studentów wynika również z odmiennych oczekiwań, aspiracji, dążeń życiowych i zawodowych, a także różnych orientacji światopoglądowych, u których podstaw leżą uznawane systemy wartości ukształtowane we wcześniejszych fazach socjalizacji, jak też w toku trwania studiów²⁶⁴. Jak podkreślają M. Susułowska i Z. Nęcki, istotną grupę czynników różnicujących studencką grupę społeczną stanowią cechy osobowości, takie jak samodzielność, rzeczowość, krytycyzm, komunikatywność, świadoma odpowiedzialność czy stabilność zainteresowań, których rozwój, jak zauważają badacze, w trakcie studiów jest znaczący, ale jednocześnie różnicuje on studentów pod względem tempa „dojrzewania osobowości” społecznej²⁶⁵. Obok tych cech różnicujących pojawiają się w rozważaniach teoretycznych pewne czynniki wspólne dla tej grupy społecznej. K. Gonet-Jasińska wymienia przede wszystkim podkulturę studencką, rozumianą jako formy spędzania wolnego czasu i wzajemnych kontaktów.

---

²⁶⁴ B. Bromberek, *Młodzież rozpoczynająca studia wyższe wobec wartości wykształcenia, zawodu i perspektyw życiowych*, *Dydaktyka Szkoły Wyższej* 1984, nr 2, cyt. za: J. Jakubowska-Baranek, *Adaptacja młodzieży rozpoczynającej studia uniwersyteckie do środowiska akademickiego*, Oficyna Wydawnicza Garmond, Poznań 2004, s. 42.

²⁶⁵ M. Susułowska, Z. Nęcki, *Psychologiczna analiza przebiegu studiów wyższych*, PWN, Warszawa 1977, s. 23.

Młodzież studencką charakteryzuje również względna jednorodność wiekowa, a także koncentracja miejsca zamieszkania zwiększająca częstotliwość i jakość kontaktów społecznych studentów²⁶⁶.

Dostrzegając jednak przeobrażenia, jakie zachodzą w tej grupie społecznej oraz uwypuklając znaczącą rolę młodzieży, także akademickiej w kształtowaniu się rzeczywistości społecznej – co czyni tę grupę interesującym podmiotem poznania naukowego, oraz wreszcie akcentując przełomowość wieku młodzieńczego, w którym młodzież dokonuje istotnych wyborów w wielu sferach życia, kształtując swoją osobowość, warto na potrzeby niniejszej pracy odwołać się do badań, jakie były prowadzone wśród młodzieży akademickiej.

Przywołanie badań nad młodzieżą akademicką stanowić będzie uzupełnienie obrazu prezentowanej grupy oraz istotnie posłuży jako inspiracja w planowaniu procesu badawczego. Rozwój interdyscyplinarnej nauki o młodzieży, którą zainteresowani są psychologowie, socjologowie, pedagodzy, demografowie, politolodzy czy osoby zajmujące się polityką społeczną, przyczynił się do powstania wielu prac podejmujących zagadnienia teoretyczne, ale także ukazujących wyniki prowadzonych badań nad młodzieżą akademicką.

W zakresie badań nad studentami literatura przedmiotu stanowi materiał obszerny i dość zróżnicowany merytorycznie i metodologicznie, przy czym najczęściej nie dotyczy problematyki orientacji życiowych w sposób bezpośredni²⁶⁷. Orientacjami życiowymi młodzieży zajmowała się A. Cudowska, a wyniki badań nad młodzieżą akademicką Białegostoku omówione zostaną w podrozdziale dotyczącym orientacji życiowej jako kategorii badawczej. Przyjmując jednak założenie, że orientacje życiowe to układ celów życiowych i sposób ich realizacji²⁶⁸, a zatem są konstruktem teoretycznym wyznaczającym kierunkowość zachowań, można przywołać liczne badania prowadzone nad młodzieżą akademicką odwołujące się do innych terminów z tego zakresu, takich jak: postawy, aspiracje, plany życiowe czy styl życia. Poniżej przedstawione wątki przybliżające badania nad młodzieżą akademicką będą stanowiły uporządkowaną chronologicznie narrację.

Pierwsze badania nad młodzieżą akademicką w powojennej Polsce na temat aspiracji życiowych prowadzone były przez S. Nowaka w latach 1958–1961²⁶⁹. Warszawska młodzież akademicka wskazywała na pragnienie

---

²⁶⁶ J. Jakubowska-Baranek, *Adaptacja młodzieży...*, op. cit., s. 42.

²⁶⁷ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 13.

²⁶⁸ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 27.

²⁶⁹ Wyniki badań zaprezentowane zostały w: S. Nowak, *Determinanty studenckiej ideologii*, *Studia Socjologiczne* 1962, nr 2 oraz w: S. Nowak, *Studia z metodologii nauk społecznych*, PWN, Warszawa 1965.

osiągnięcia w życiu przyzwoitej pozycji, rozumiejąc przez to życie wygodne, posiadanie przyjaciół, możliwość realizacji własnych zainteresowań. Badana młodzież wymieniała takie cele życiowe, jak: zdobycie ludzkiego szacunku dzięki własnej postawie i wykształceniu, wniesienie nowych wartości do dorobku kultury oraz życie pełne wrażeń i przygód w gronie przyjaciół²⁷⁰.

Ważną pracą ukazującą obraz młodzieży akademickiej lat dziewięćdziesiątych są *Wartości preferowane przez studentów w okresie transformacji* autorstwa W. Sawczuka. Badania wykazały, iż preferowane przez młodzież wartości allocentryczne i socjocentryczne często występują w powiązaniu z innymi typami wartości²⁷¹. Zdecydowanie jednak wartości allocentryczne dominowały u badanych jako najważniejsze – udane życie rodzinne było wskazywane jako bardzo ważny cel przez 91,8% badanych, pasjonująca praca okazała się bardzo ważna dla 62,7% studentów. Kolejne w hierarchii celów były: zdobyta wiedza i wykształcenie (42,4%) oraz życie wśród grona znajomych i przyjaciół (31,8%). Wychowanie dzieci na porządnym obywateli jest celem życiowym, który dla zdecydowanej większości badanych (89,9%) ma bardzo duże znaczenie. Najmniej istotne w badanej grupie młodzieży akademickiej okazało się zaangażowanie w działalność użyteczną społecznie (1,1% wskazań) oraz praca na rzecz środowiska lokalnego (0,9% badanych przypisało temu celowi bardzo duże znaczenie)²⁷². Badana grupa wykazała zatem bardzo małe zainteresowanie orientacją socjocentryczną, a sprawy publiczne znalazły się nisko w hierarchii wartości studentów. Autor badań z niepokojem postrzegał niski poziom aktywności społecznej studentów piątego roku i skoncentrowanie na kręgu najbliższych osób, refleksyjnie zastanawiając się nad ich dalszą aktywnością w życiu zawodowym i społecznym. Jak zwracał uwagę W. Sawczuk, okres transformacji i przeobrażeń potrzebował bowiem ludzi aktywnych i dynamicznych²⁷³.

Po okresie transformacji badania wśród młodzieży prowadzone są w nowym wymiarze społeczno-kulturowych przemian ponowoczesności i globalizacji. Wymagającą uwagi, w kontekście przyjęcia orientacji życiowej jako konstruktu teoretycznego umożliwiającego interpretację wyników badań empirycznych, jest praca E. Trubiłowicz pod tytułem *Studenci i ich świat – od stanu wojennego do Unii Europejskiej*. Autorka bada postawy studentów, które bywają zamiennie określane jako orientacje. Innym interesującym

---

²⁷⁰ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 21.

²⁷¹ Badania przeprowadzone zostały wśród studentów piątego roku dwóch uczelni: Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie i Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy. Zbadano 450 studentów w roku akademickim 1996/1997, patrz: W. Sawczuk, *Wartości preferowane przez studentów w okresie transformacji ustrojowej*, Wydawnictwo UW-M, Olsztyn 2000, s. 88.

²⁷² W. Sawczuk, *Wartości preferowane...*, op. cit., s. 91-93.

²⁷³ Ibidem, s. 112.

aspektem metodologicznym prowadzonych przez E. Trubiłowicz badań jest ich trój etapowość. Badania prowadzone były w latach 1984–1989, 1991–1992, 2001–2002; pozwoliły zatem autorce na zaobserwowanie zmian w postawach studentów²⁷⁴. E. Trubiłowicz podjęła się badania tożsamości indywidualnej, która została wyznaczona przez postawę wobec pojęcia „Ja” i „moja rodzina” oraz badania tożsamości społecznej, która odwoływała się do postaw wobec studiów (edukacji) oraz postawy Polaka i Europejczyka. W kontekście postrzegania siebie, uwzględniając trój etapowość badań, E. Trubiłowicz zauważyła istotne zmiany w poprawie obrazu własnego „Ja” badanych studentów. Jak zauważa autorka badań, poprawił się również wizerunek rodziny i postaw wobec niej. Tożsamość indywidualna studentów badanych w latach 2001–2002 oparta jest na pozytywnych sądach o sobie i swoich najbliższych. Co interesujące – okres studiów poprawia obraz siebie – studenci ostatniego roku mają bardziej pozytywne konotacje wobec pojęcia „Ja” niż ich młodsi koledzy. Badanie zmiany postaw studentów w trzech okresach przemian wykazało, iż wszyscy badani mieli zbliżone i pozytywne skojarzenia z nauką. Na podstawie tych wyników autorka podkreśla brak wpływu przemian społeczno-politycznych na postawy wobec edukacji²⁷⁵. Analiza wyników ukazała istotną zależność między etapem transformacji, w którym były prowadzone badania, a postawami studentów. Zmieniający się obraz młodzieży przedstawiony z perspektywy przemian społeczno-ustrojowych wyraźnie wskazuje na konieczność ciągłego „przyglądania” się na nowo młodzieży jako grupie społecznej, która nie pozostaje bez wpływu zmieniającej się płynnonowoczesnej rzeczywistości.

Pogłębione studium nad współczesną młodzieżą akademicką odnajdziemy również w pracy A. Cybal-Michalskiej pod tytułem *Młodzież akademicka a kariera zawodowa*. W ujęciu autorki problematyka relacji młodzieży akademickiej do kariery to swoista kontynuacja interakcyjnego podejścia do zagadnienia konstytuowania się tożsamości młodych ludzi²⁷⁶. Badania przeprowadzone przez A. Cybal-Michalską to nie tylko próba wyłonienia postaw zachowaniowych w karierze, ale także próba uchwycenia stylów tożsamości badanej młodzieży oraz orientacji normatywnych. Badanie zjawiska kariery z perspektywy młodzieży akademickiej skłoniło autorkę badań do podjęcia się analizy subiektywnego aspektu poczucia tożsamości. Przedmiotem badań stały się także poglądy i opinie badanych na temat kariery oraz obraz własnej kariery z perspektywy młodzieży akademickiej²⁷⁷. Jednym z elementów prowadzonych badań było także wyłonienie wartości prefero-

---

²⁷⁴ E. Trubiłowicz, *Studenci i ich świat...*, op. cit., s. 72.

²⁷⁵ Ibidem, s. 167.

²⁷⁶ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 23.

²⁷⁷ Ibidem, s. 209.

wanych przez badaną młodzież. Jak wskazuje autorka, analiza badań ukazuje względną niezmiennosc w hierarchii wartości. Za wartości wysoko cenione w życiu respondenci uważają: udane małżeństwo (61%), zdrowie (49%), pieniądze (25,8%), dzieci (24,9%), posiadanie przyjaciół (23,8%) oraz pracy (23,5%). Wartością uplasowaną w hierarchii najniżej jest uczciwość preferowana przez 6,2% badanych²⁷⁸. Analizy wyników badań prowadzonych przez A. Cybal-Michalską koncentrowały się wokół poglądów i opinii młodzieży na temat domeny kariery. Wyniki badań potwierdziły polisemantyczność konstruktów kariery, a zebrany materiał pozwolił na uchwycenie różnorodności konceptualizacji problematyki kariery²⁷⁹. Odnosząc się do badań empirycznych nad młodzieżą akademicką, A. Cybal-Michalska wyróżniła hierarchię czynników sprzyjających osiągnięciu sukcesu w karierze, uznając je za „przewodniki” w karierze. Centralne miejsce w systemie wartości badanej młodzieży zajmuje styl życia, w którym kariera jest ujmowana jako jedna z wielu domen życiowej aktywności podmiotu nastawionego na poczucie dobrostanu psychicznego, poczucie równowagi oraz harmonii. Ważnym przewodnikiem w karierze dla badanej grupy młodzieży akademickiej są również kompetencje zawodowe. Jednostce zależy przede wszystkim na profesjonalizmie i byciu kompetentnym ekspertem. W układzie hierarchicznym na kolejnym miejscu pod względem wyborów młodzieży można wyróżnić jej zainteresowanie na autonomię i niezależność oraz poświęcanie się dla innych. Na kolejnym poziomie wśród „drogowskazów” sukcesu w karierze wyłoniły się kreatywność i przedsiębiorczość. Analizy wyników badań wskazały również, że przywództwo, utożsamiane ze zwiększaniem zakresu władzy, jako „przewodnik” dla osiągnięcia sukcesu w karierze jest najmniej preferowaną wartością²⁸⁰. Należy także podkreślić, że badana młodzież wpisuje się, w opinii autorki, w świat karier „bez granic”, a wnioski te A. Cybal-Michalska wyciąga na podstawie wnikliwej analizy stylów tożsamościowych badanej młodzieży oraz jej prorozwojowych i proaktywnych orientacji zachowaniowych. Przeprowadzone przez A. Cybal-Michalską badania nad młodzieżą akademicką tworzą niezwykle interesujący obraz współczesnej młodzieży. Wielowątkowość prowadzonych narracji pozwala nam poznać nie tylko zagadnienia związane z karierą, ale także poznać badaną młodzież w kontekście tożsamości oraz orientacji prorozwojowej i proaktywnej, które określają kierunkowość zachowań jednostki, zarówno w karierze, jak i w innych sferach życia i w tym sensie są niezwykle interesujące w kontekście orientacji życiowych młodzieży. Bowiemy w perspektywie prognozowania jakości rozwoju nowej konfiguracji

---

²⁷⁸ Ibidem, s. 255.

²⁷⁹ Ibidem, s. 352.

²⁸⁰ Ibidem, s. 332-334.

społecznej – o której nie sposób mówić bez odwołania się do młodzieży (K. Szafraniec) będącej czynnikiem dynamizującym strukturę społeczną (K. Mannheim), szczególne znaczenie mają badania, w których próbuje się rozpoznać, jaki sens swojemu życiu chce nadać młodzież (T. Hejnicka-Bezwińska).

Poczynione powyżej rozstrzygnięcia teoretyczne i empiryczne nad współczesnym społeczeństwem, jednostką oraz miejscem i rolą młodzieży w ponowoczesnej rzeczywistości stanowią podstawę dalszych rozważań teoretycznych, ale także formułowania założeń metodologicznych, które pozwolą na przeprowadzenie zamierzonego procesu badawczego.

1.4. Społeczne uwarunkowania kształtowania orientacji

Analizując zagadnienie globalizującego się społeczeństwa, rozważając, na jakich płaszczyznach przebiega unifikacja i integracja podmiotów, należy podkreślić nie tylko istotny wpływ globalizacji na kształtowanie się orientacji w wymiarze jednostkowym, ale także na kierunki rozwoju współczesnych społeczeństw. Kondycja współczesnego świata wpływa na wybory jednostek, będąc tym samym podstawowym uwarunkowaniem podejmowanych przez podmiot celów życiowych i sposobów ich realizacji.

Porządkując wątek społecznych uwarunkowań kształtowania orientacji życiowych, warto rozpocząć od czynników, jakie mają wpływ na stosunek jednostki do rzeczywistości społecznej oraz sposób jej życia. Ważna jest zatem analiza zjawisk i procesów, które wpływają na kształtowanie się poglądów, nastawień, wartości czy doświadczeń podmiotu, które w konsekwencji warunkują u jednostek kształtowanie się orientacji.

W tym kontekście interesująca jest teoria strukturacji, opisująca prawa działania społecznego oraz akcentująca podmiotowość sprawczą, co nie jest bez znaczenia dla kształtowania się orientacji życiowych. A. Giddens, autor koncepcji, wyjaśnia, w jaki sposób jednostkowe działanie jest ustrukturyzowane w codziennych praktykach życia społecznego, przyznając jednocześnie, że strukturalne i organizacyjne aspekty współczesnych społeczeństw są reprodukowane przez jednostkowe działania²⁸¹. Ujęcie to podkreśla wzajemny obustronny wpływ działań indywidualnych podmiotów i ponadindywidualnych struktur²⁸². A. Giddens podkreśla, że wpływ na zachowanie ludzi, a zatem również na sposób ich orientowania się w rzeczywistości społecznej, ma zdolność rozumienia ich własnego działania²⁸³. Podmioty

²⁸¹ A. Eliott, *Współczesna teoria społeczna*, PWN, Warszawa 2011, s. 151.

²⁸² A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 83.

²⁸³ A. Giddens, *Stanowienie społeczeństwa*, Wydawnictwo Zysk i S-ka, Poznań 2003, s. 21.

ludzkie bądź aktorzy, jak używa tych pojęć wymiennie autor, funkcjonują w strukturze społecznej, na którą składają się reguły i zasoby²⁸⁴. Reguły są „uogólnionymi procedurami”, które aktorzy rozumieją i wykorzystują w różnych okolicznościach. Zasoby stanowią natomiast rodzaj udogodnień, które służą aktorom w ich działaniach²⁸⁵. Reguły i zasoby mogą ulegać przekształceniom według wielu rozmaitych wzorów i pod różnymi kątami²⁸⁶. W systemach społecznych, gdzie ludzie są obecni w tym samym czasie i wchodzi w interakcje ze sobą, władza jest stosowana jako system komunikacji oraz do ochrony poszczególnych zestawów uprawnień i zobowiązań. Struktura jest tym, czym posługują się aktorzy. A. Giddens podkreśla, że jednostki jako podmioty działania podejmują interakcje w systemach społecznych, odtwarzając reguły i zasoby bądź je przekształcając. Czynniki kształtujące działania podmiotów autor teorii strukturacji opisał jako „stratyfikacyjny model podmiotu działającego”. Zakłada on, iż refleksyjne monitorowanie działalności jednostki jest chroniczną właściwością codziennych działań i obejmuje nie tylko postępowanie jednostki, lecz również innych aktorów. Znaczący to, że aktorzy nie tylko stale monitorują własne czynności i oczekują tego samego od innych, lecz nadto kontrolują fizyczne i społeczne aspekty sytuacji, w których się poruszają²⁸⁷. Teoria strukturacji wyraźnie podkreśla również, iż na świadomość i zachowanie człowieka ma wpływ jakość socjalizacji i doświadczenie²⁸⁸.

Socjalizacja jest jednym z kilku znaczących procesów społecznych, które wpływają na kształtowanie się jednostek. Porządkując wątek kształtowania orientacji, warto podkreślić, że społeczne uwarunkowania orientacji są częścią szerszej perspektywy teoretycznej, która definiuje czynniki „orientacyjtwórcze”. W literaturze przedmiotu rozważaniom nad definiowaniem kategorii orientacji życiowych towarzyszą liczne odniesienia do czynników kształtujących owe orientacje. T. Hejnicka-Bezwińska zauważa, że na wybór celów życiowych i środków ich realizacji wpływ mają czynniki biologiczne, psychologiczne, społeczne i kulturowe²⁸⁹. Na kształtowanie się orientacji życiowych jednostki składa się zatem wiele złożonych procesów, które wzajemnie się przenikają. Czynniki te mogą wpływać na jednostkę w różnym nasileniu i w określony sposób. Wpływ na kształtowanie się orientacji życiowych może być generowany także przez czynniki wewnętrzne, związane z kreowaniem tożsamości (dylematy i kryzysy rozwojowe) i zewnętrzne –

---

²⁸⁴ J.H. Turner, *Struktura teorii socjologicznej*, PWN, Warszawa 2004, s. 573.

²⁸⁵ A. Giddens, *Elementy teorii strukturacji*, [w:] *Współczesne teorie socjologiczne*, A. Jasińska-Kania, J. Szacki, M. Ziółkowski (red.), Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2006.

²⁸⁶ J.H. Turner, *Struktura teorii...*, op. cit., s. 574.

²⁸⁷ A. Giddens, *Stanowienie społeczeństwa...*, s. 43.

²⁸⁸ A. Cybal-Michalska, *Młodość akademicka...*, s. 87

²⁸⁹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 25.

jak pisze E. Wysocka – powiązane z niemożnością konstruktywnego wyrażania siebie i samorealizacji, które człowiek musi pokonać, by możliwa stała się nie tylko jego indywidualna wewnętrzna integracja, ale też integracja ze światem zewnętrznym.

W tym sensie niezwykle istotne znaczenie mają czynniki społeczne kształtujące orientacje życiowe. Odwołując się do teorii strukturalizmu A. Giddensa opisującej prawa działania społecznego, poniżej omówione zostaną dwa znaczące procesy: socjalizacji i wychowania, które kreują świadome zachowania człowieka w codziennych praktykach życia społecznego.

Proces socjalizacji, definiowany jest jako mechanizm wyznaczający typ społecznego uczestnictwa istoty ludzkiej w danym układzie społecznym²⁹⁰. Socjalizacja jest procesem złożonym, w którym z jednej strony ma miejsce oddziaływanie środowiska, na które składają się zróżnicowane sposoby integrowania członków tego środowiska i przygotowania ich do określonych ról społecznych, z drugiej zaś jest to nabywanie zróżnicowanych kompetencji indywidualnych²⁹¹. W ocenie J. Modrzewskiego to właśnie dzięki socjalizacji następuje proces umożliwiający jednostce zaistnienie społeczne czy też zmanifestowanie gotowości stawania się i bycia istotą społeczną, która przeżywa biologiczne życie w formie uczestnictwa społecznego bądź konstruuje w danym układzie społecznym sekwencje następujących po sobie różnych typów tego uczestnictwa²⁹². Proces socjalizacji przypisywany jest do środowiska społecznego jednostek i uzależniony jest od wartości, norm i wzorów zachowań w nim obowiązujących²⁹³. Socjalizacja jest zatem kształtowaniem się osobowości ludzkiej i przebiega na wielu poziomach. Jednym z nich jest wejście do konkretnej kultury, a więc przyswojenie w podzielanych jej ramach swoistych dla niej idei, przekonań, reguł, norm, wartości, symboli²⁹⁴. Socjalizacja to także opanowanie konkretnych ról społecznych związanych z określonymi pozycjami, do których jednostka aspiruje. Jak podkreśla P. Sztompka, z innej perspektywy oznaczać to może również zdobycie umiejętności i kompetencji niezbędnych do akceptacji w konkretnych grupach, do których jednostka pragnie należeć²⁹⁵. Proces ten wspomagany jest przez układ wpływów różnorodnych instytucji i sytuacji środowiskowo-wychowawczych. Zatem na cele życiowe, jakie wyznacza sobie człowiek w toku swojego życia, ogromny wpływ mają cechy struktur spo-

---

²⁹⁰ A. Radziewicz-Winnicki, *Pedagogika społeczna*, Wydawnictwo Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2008, s. 436.

²⁹¹ Ibidem, s. 435.

²⁹² J. Modrzewski, D. Sipińska, *Socjalizacja*, [w:] *Encyklopedia pedagogiczna XXI wieku*, tom V, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2006, s. 803.

²⁹³ H. Mielicka, *Proces socjalizacji i enkulturacji*, [w:] *Socjologia wychowania*, H. Mielicka (red.), Wydawnictwo Stachurski, Kielce 2000, s. 15.

²⁹⁴ P. Sztompka, *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, op. cit., s. 393.

²⁹⁵ Ibidem.

łecznych, w których życiu jednostki uczestniczą i które tym samym współtworzą²⁹⁶.

Obok socjalizacji bardzo ważnym czynnikiem mającym wpływ na kształtowanie się orientacji życiowych jest wychowanie, które F. Znaniecki definiuje jako „działalność społeczną, której przedmiotem jest osobnik będący kandydatem na członka grupy społecznej, i której zadaniem, warunkującym faktyczne jej zamiary i metody, jest przygotowanie tego osobnika do stanowiska pełnego członka²⁹⁷”.

Jak wynika z poczynionych powyżej analiz, socjalizacja i wychowanie są wzajemnie ze sobą współwystępującymi procesami, które odbywają się w środowisku społecznym i przyczyniają się do rozwoju jednostki. Wychowanie jest procesem celowym i ukierunkowanym, podczas gdy socjalizacja to oddziaływanie wielokierunkowe na jednostkę, nieustrukturyzowane i często odbywające się na wielu płaszczyznach równocześnie. Procesy socjalizacji i wychowania przenikają się wzajemnie dzięki agendum, czyli instytucjom oraz grupom, które podejmują się zadań socjalizacyjnych i wychowawczych.

Podjmując rozważania nad społecznymi uwarunkowaniami kształtowania orientacji życiowych, poniżej przybliżone zostaną najważniejsze agendy: rodzina, szkoła, grupa rówieśnicza oraz media, za pomocą których jednostka podlega procesom socjalizacji i wychowania. Podstawowym i pierwotnym środowiskiem spełniającym funkcje socjalizacyjno-wychowawcze jest rodzina. W czasach cywilizacji współczesnej rola rodziny uległa znacznym przekształceniom. Jej zakres uległ zawężeniu ze względu na obszar działania innych instytucji, ale, jak podkreśla Z. Tyszka, w tym zawężonym zakresie zwiększyły się znacznie jej socjalizacyjno-wychowawcze zadania ze względu na bardziej skomplikowane warunki społeczne świata współczesnego, a także zwiększone wymagania edukacyjne²⁹⁸. Rodzina jest takim miejscem, w którym procesy socjalizacji przebiegają w sposób naturalny. Jednostka, zarówno dziecko, jak i dorastający człowiek, podlega zarówno oddziaływaniom świadomym, jak i nieświadomym ze strony rodziców. Te pierwsze są podejmowane z zamiarem ukształtowania czy modyfikacji zachowania i osobowości dziecka. Oddziaływania nieświadome nie są bezpośrednio kierowane do dziecka, ale wpływają na nie, ponieważ samo zachowanie rodzica czy innego członka rodziny jest pewną wskazówką, jak można funkcjonować w sytuacjach społecznych i rodzinnych. W procesie internalizacji ważnym dla całego wychowania następuje przyswojenie

---

²⁹⁶ J. Modrzewski, *Socjalizacja i uczestnictwo społeczne. Studium socjopedagogiczne*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007, s. 30.

²⁹⁷ F. Znaniecki, *Socjologia wychowania*, PWN, Warszawa 2001, s. 21.

²⁹⁸ Z. Tyszka, *Rodzina w świecie współczesnym – jej znaczenie dla jednostki i społeczeństwa*, [w:] *Pedagogika społeczna*, op. cit., s. 148.

zasad postępowania, norm, wartości, dzięki czemu można osiągnąć najwyższy etap rozwoju społeczno-moralnego, jakim jest stadium autonomii, oznaczające przejście do etapu samowychowania i samoregulacji²⁹⁹. Z rozwojem jednostki związany jest nie tylko sposób wychowania w tej pierwotnej grupie społecznej, ale także warunki ekonomiczne, w jakich znajduje się rodzina, poziom wykształcenia rodziców oraz miejsce zamieszkania. Głównym stymulatorem rozwoju intelektualnego dzieci i młodzieży obok czynników biologicznych, szczególnie z rodzin o niższym statusie społecznym i materialnym, są aspiracje rodziców do wykształcenia ich dzieci³⁰⁰. Czynniki, takie jak wykształcenie rodziców czy sytuacja finansowa rodziny, mogą stanowić zarówno szansę do dalszego rozwoju, jak i przyczynić się do ukształtowania jednostki biernej i wycofanej z życia społecznego. Wychowanie i socjalizacja w rodzinie, jak pisze S. Kawula, powinno wprowadzać w życie człowieka nowe wartości i uczyć, jak zmieniać własny sposób życia³⁰¹. Rola rodziny jako grupy pierwotnej powinna odgrywać w tym zakresie kluczowe znaczenie. J. Nikitorowicz zwraca także uwagę na istotny związek pomiędzy aktywnością kulturową rodziny a rozwojem jednostki ludzkiej, jej uczestnictwem w transmisji pokoleniowej i nabywaniem przez nią doświadczeń kulturowych. Zdaniem autora, rodzina jest pierwszym i najbardziej nośnym polem aktywności życiowej człowieka³⁰². Uczestnictwo w kulturze jest istotnym wymiarem środowiska. W literaturze przedmiotu traktowane jest jak wyznacznik środowiskowych uwarunkowań życia jednostki. Jak konstatuje A. Kamiński, jednym z aspektów wychowania jest wprowadzenie człowieka w świat kultury³⁰³. W takim ujęciu kultura stanowi zespół wartości intelektualnych, estetycznych, społecznych oraz norm i wzorów, do których wprowadza jednostkę i grupy społeczne poprzez wspomaganie i budzenie odpowiednich zainteresowań³⁰⁴.

Akcentując rolę rodziny w procesie socjalizacji i wychowania, należy jednak wskazać, iż typowa koncepcja statyczna, nie pozostawiająca młodemu pokoleniu jakichkolwiek możliwości wyłamania się spod obowiązującego schematu, odwołująca się do psychospołecznych mechanizmów adapta-

---

²⁹⁹ A. Kwak, *W poszukiwaniu znaczenia rodzin w czasach ponowoczesnych*, [w:] *Współczesne środowiska wychowawcze. Stan obecny i kierunki przemian*, M. Cichosz, R. Leppert (red.), Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej, Bydgoszcz 2011, s. 43-44.

³⁰⁰ A. Zandecki, *Wykształcenie a jakość życia*, Wydawnictwo Edytor, Toruń – Poznań 1999, s. 42.

³⁰¹ Ibidem.

³⁰² J. Nikitorowicz, *Funkcja kulturowa współczesnej rodziny podstawą i szansą kreowania tożsamości międzykulturowej jako wyzwanie XXI wieku*, [w:] *Pedagogika rodziny na progu XXI wieku*, A.W. Janke (red.), Akapit, Toruń 2004, s. 475.

³⁰³ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 79.

³⁰⁴ Ibidem.

cji, czyli przejmowania wzorów i zachowań tylko od pokolenia starszych, nie znajduje już potwierdzenia w pokoleniu ponowoczesnym³⁰⁵. We współczesnej rodzinie częściej spotykany jest model dwutorowej socjalizacji. Zarówno rodzice, jak i dziadkowie przekazują pożądane wartości i zachowania dzieciom, ale też pokolenie młodsze wprowadza i uczy dorosłych „nowego” świata. Niejednoznaczność oraz zmienność, brak stałego i trwałego odniesienia do wartości, od samego początku procesu socjalizacji towarzyszą jednostce w tworzeniu obrazu świata i swojego w nim miejsca.

Przemiany współczesnego świata znacząco wpłynęły także na przebieg socjalizacji oraz wychowania, która odbywa się w strukturach instytucjonalnych. Z wielu ustaleń naukowych wynika, że orientacje życiowe młodzieży kształtowane są zarówno w wychowaniu rodzinnym, jak i szkolnym³⁰⁶. É. Durkheim, uznawany za „ojca” socjologii edukacji, uważał, że szkoła pełni jednocześnie dwie istotne funkcje: zapewnia jedność społeczną, przekazując wartości i normy ogólne, oraz lokuje jednostki w strukturze społecznego podziału pracy³⁰⁷. Szkoła stanowiąc środowisko wychowawcze, czyli swoiście powiązany układ warunków i cech, zróżnicowanych jakościowo, pełni funkcję dydaktyczno-wychowawczą. Wpływa także bezpośrednio na przebieg oraz efekty procesu socjalizacji³⁰⁸, stając się niezwykle istotnym miejscem w życiu jednostki, sprzyjając samodzielności i aktywności własnej oraz ekspresji twórczej tak ważnej dla ukształtowania się autonomicznej osobowości³⁰⁹. Pomimo tak doniosłych zadań, jakie stawia się przed szkołą, wart podkreślenia wydaje się fakt, że społeczna struktura szkoły z jej wewnętrznym systemem norm oceniająco-nakazujących, kar, nagród, wynikających z mikrosystemu dydaktycznego, wychowawczego, społecznego, wpływa na uniformizację życia szkolnego i osobistego podmiotów w niej uczestniczących. Tym samym szkoła staje się regulatorem przyspieszającym bądź hamującym rozwój jednostki³¹⁰. Te dwa przeciwstawne stanowiska wyznaczają obszar dyskusji nad edukacją i kształceniem, szczególnie ich wpływom na jednostkę.

---

³⁰⁵ J. Głuszyński, *Młodzież w ujęciu socjologii wychowania*, [w:] *Teoretyczno-metodologiczne problemy badań nad młodzieżą*, J.M. Kurowski (red.), Centrum Badań Problemów Młodzieży, Warszawa 1985, s. 23.

³⁰⁶ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 124.

³⁰⁷ J. Bielecka-Prus, *Transmisja kultury w rodzinie i szkole. Teoria Basila Bernsteina*, PWN, Warszawa 2010, s. 79.

³⁰⁸ E. Wysocka, *Szkoła: przyjaciel czy wróg ucznia. Analiza środowiska wychowawczego szkoły – wymiary i czynniki wyznaczające autokreację młodego pokolenia*, [w:] *Współczesne środowiska wychowawcze...*, op. cit., s. 115.

³⁰⁹ J. Radziejewicz, *Środowisko społeczno-wychowawcze szkoły*, [w:] *Pedagogika społeczna*, op. cit., s. 191.

³¹⁰ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe młodzieży na przykładzie badań w ośrodku Szkolenia i Wychowania Ochotniczych Hufców Pracy w Krakowie*, Impuls, Kraków 2010, s. 41.

W kontekście podjętego tematu, którego przedmiot zainteresowania stanowi młodzież akademicka, warto odwołać się do społecznych uwarunkowań orientacji specyficznych dla tej grupy społecznej. Socjalizacyjna funkcja edukacji uniwersyteckiej rozumiana jest znacznie szerzej niż proces uczenia się czy zdobywania wiedzy, bo, jak podkreśla J.H. Newman, „w istocie celem wykształcenia uniwersyteckiego nie jest zdobycie jakiegoś zasobu wiedzy potrzebnego do wykonywania zawodu, ale wypracowanie w sobie nawyku myślowego na całe życie, który charakteryzuje się swobodą, sprawnym osądem, spokojem i umiarem reagowania, mądrością³¹¹”.

W toku kształcenia uniwersyteckiego studenci formują cechy osobowości oraz nabywają nowe umiejętności, które pozwalają im prawidłowo wypełniać przyszłe role społeczne. Wśród najważniejszych należy wymienić: otwartość, pewność siebie, odwagę oraz umiejętność komunikowania się ze światem zewnętrznym. Świat uniwersytecki powinien więc kształtować odpowiednią atmosferę, która umożliwia wymianę poglądów i myśli, dzięki czemu studenci mogą poznać odmienne punkty widzenia. W tym świecie, jak podkreśla D. Hejwosz, „obok rozwoju idei, szukania prawdy i stawiania właściwych pytań – pojawiają się odpowiedzialni obywatele, wyłaniają się przywódcy, buduje się poczucie wspólnoty³¹²”. Społeczność uniwersytecka przygotowuje w procesie socjalizacji studentów do odgrywania ról zarówno zawodowych, naukowych, jak i obywatelskich. Według J. Goćkowskiego owocem działań uczonych powinno być „przyczynianie się do postępów na drodze ku prawdzie obiektywnej oraz do trwania i rozwoju kultury, dla której uczeni uniwersyteccy nauczają i wychowują studentów³¹³”. Istotnie zatem cały proces edukacji, w tym studia, mają wpływ na kształtowanie się jednostki, jej osobowości oraz norm, a także wartości, którymi kieruje się w życiu. To zaś w konsekwencji determinuje jej cele życiowe i sposób ich realizacji. Jak konstatuje S. Kawula, młode pokolenie powinno przez wychowanie i kształcenie doświadczyć uporządkowania i hierarchizacji wszelkich celów, rozwinąć najważniejsze w życiu umiejętności oraz nauczyć się łączyć naukę z życiem osobistym³¹⁴.

Kolejną ważną agendą socjalizacji i wychowania, szczególnie w okresie dorastania młodego człowieka, poza rodziną i szkołą jest niewątpliwie grupa rówieśnicza. E.H. Erikson podkreśla, że przynależność do grupy rówieśniczej to szansa na spotkanie się „ze sobą”, to okazja do zdobycia prze-

---

³¹¹ D. Hejwosz, *Edukacja uniwersytecka i kreowanie elit społecznych*, Impuls, Kraków 2010, s. 79.

³¹² Ibidem, s. 82.

³¹³ J. Goćkowski, *Uniwersytet i tradycja w nauce*, Wydawnictwo Secesja, Kraków 1999, s. 53.

³¹⁴ S. Kawula, *Studia z pedagogiki społecznej*, Wyższa Szkoła Pedagogiczna, Olsztyn 1996, s. 339.

świadczenia, że jest się „kimś specjalnym”³¹⁵, kimś komu została powierzona jakaś misja, to także moment odkrywania pokładów pewności siebie. Grupa rówieśnicza może stać się dla młodego człowieka tak ważna, że gotowy jest on porzucić dotychczasowe przekonania i zachowania, aby dostosować się do nowych norm. Jest to szczególnie widoczne w okresie dorastania, gdy poszukuje się tożsamości i najważniejsza staje się akceptacja ze strony grupy rówieśniczej³¹⁶, która wyznaje określony system wartości, kreuje wzorce zachowań oraz egzekwuje ich przestrzeganie. W tym sensie jednostka pozostająca pod wpływem grupy rówieśniczej może postrzegać świat i społeczeństwo w taki sposób, jak reszta członków grupy, kształtując swoje całościowe podejście do rzeczywistości społecznej nie na podstawie własnej refleksyjności czy indywidualnych doświadczeń, a w wyniku identyfikacji z określoną grupą rówieśniczą.

Rozważając kwestię sposobu funkcjonowania podmiotów w strukturze społecznej oraz podejmując wątki dotyczące społecznych czynników wpływających na kształtowanie się orientacji, nie należy pominąć bardzo ważnego środka socjalizującego, jakim są media, które wprowadzają nas niewątpliwie w kulturę społeczeństwa i mają duży wpływ na dokonywane przez nas wybory, a także istotnie mogą wpływać na orientowanie się jednostek. W dotychczasowym rozwoju kultury najpierw prasa i radio, później telewizja, a obecnie komputer i Internet zrewolucjonizowały wyobrażenia o upowszechnianiu kultury oraz informacji. Stały się podstawowym sposobem tak oddziaływania na opinię publiczną, jak i kształtowania obyczajów, norm postępowania czy gustów³¹⁷.

Obecnie media są nie tylko nośnikiem informacji, mają ogromny wpływ na kształtowanie gustów, kreują także określony styl życia. Będąc źródłem informacji, rzutują na nasze opinie i poglądy, tworzą określone postawy wobec świata przedstawionego. Jak pisze W. Jakubowski, prasa, telewizja i film stanowią ważne źródła identyfikacji, przejmując funkcje, które dawniej wypełniały szkoła i rodzina³¹⁸. Współcześnie młodzież, żyjąc w sfragmentaryzowanej rzeczywistości i swobodnie „dryfując” przez nieograniczone doświadczenia, szczególnie te, których dostarcza Internet, przyjmuje za pewnik, że w życiu nie ma absolutnych podstaw. Rzeczywistość wirtualna oraz nowe formy „mobilności” w realnym świecie, jak konstatuje Z. Melosik, po-

---

³¹⁵ E. Bielecka, *Dziecko w grupie rówieśniczej – interakcje między dziećmi*, [w:] *Dziecko w rodzinie i środowisku rówieśniczym*, J. Izdebska (red.), Trans Humana, Białystok 2003, s. 269.

³¹⁶ *Ibidem*, s. 268.

³¹⁷ M. Wawrzak-Chodaczek, *Kulturowe konsekwencje rozwoju mass mediów*, [w:] *Media i edukacja w dobie integracji*, W. Strykowski, W. Skrzydlewski (red.), Wydawnictwo EMPI2, Poznań 2002, s. 126.

³¹⁸ W. Jakubowski, *Media, tożsamość i edukacja*, [w:] *Kultura mediów, ciało i tożsamość – konteksty socjalizacyjne i edukacyjne*, W. Jakubowski, S. Jaskulska (red.), Impuls, Kraków 2011, s. 15.

zwalają na odejście młodego pokolenia od interpretacji świata, jaką proponują mu dorośli. Młodzi ludzie mają możliwość odkrywania „siebie” i świata za pomocą dostępu do informacji. Ich wiedza poglądy i opinie kształtują się na podstawie doświadczeń zapośredniczonych z mediów. Jednak niebezpieczeństwem wynikającym z powszechnego dostępu do „newsów”, jest szum informacyjny, przejawiający się w wielości przekazów, utrudniający interpretację na pozór jasnych komunikatów. Trudno odnaleźć się w tym przepływie i nadążać za zmianami. Coraz rzadziej udaje się uchwycić granicę pomiędzy tym, co rzeczywiste a tym, co wykreowane na potrzeby konsumentów rynku medialnego. Rzeczywistość medialna zdaje się zyskiwać na znaczeniu i wypierać tradycyjne formy socjalizacji, takie jak rodzina czy szkoła. Gusta, poglądy i opinie szczególnie młodych ludzi kreowane są coraz częściej pod wpływem informacji zapośredniczonych z mediów. Na znaczeniu zyskują opiniotwórcze blogi czy uczestnictwo na portalach społecznościowych. Pojawianie się nowych trendów w świecie wirtualnym wskazuje na intensyfikację rozwoju zjawiska socjalizacji poprzez media.

Współcześnie człowiek poddawany jest procesowi socjalizacji i wychowania w warunkach ciągłej zmiany. Przyjęcie określonych orientacji będzie związane zatem z nabywaniem nowych dyspozycji życiowych oraz doświadczeń. Ważnym czynnikiem będzie także zakres i rodzaj wiedzy jednostki oraz jej typ osobowości. Decydujący może okazać się również rodzaj aktywności i typ motywacji oraz zmieniające się czynniki społeczne, jakie oddziałują na jednostkę³¹⁹. Uwarunkowania te wpływają na przyjęcie przez podmioty określonych strategii działania, które nie są zdefiniowane raz na zawsze. Socjalizacja będąc procesem ciągłym, nie kreuje jednostki niezmiennej i trwałej w swych wyborach, dając możliwość podążania za nurtem nowoczesności, który wyznacza na nowo rzeczywistość społeczną, tworząc nowe reguły, symbole i wartości, jako wzór dla jednostki będącej częścią struktury społecznej.

Zaprezentowana analiza wskazuje na najważniejsze elementy, które tworzą społeczne uwarunkowania orientacji, decydujące o wyborach jednostki w określaniu celów życiowych i środków ich realizacji. Powyższa narracja odwołująca się do złożoności interpretacyjnej zjawiska globalizacji, sytuująca jednostkę w płynnonowoczesnej rzeczywistości, w której poczucie tożsamości kreowane jest przez wiele uwarunkowań społecznych, stanowi kontekst do dalszych rozważań teoretycznych. Sytuacja społeczeństwa będącego w dynamicznym procesie zmiany, jest niezbędnym tłem do zaprezentowania zagadnień związanych z orientacją życiową, jako konstruktu teoretycznego wyznaczającego kierunkowość zachowań.

---

³¹⁹ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 23.

Orientacja życiowa jako kategoria teoretyczna i analityczna

W obszarze dyskursu nad współczesną rzeczywistością społeczną wielość prezentowanych podejść i stanowisk wymaga dookreślenia teorii, za pomocą których będziemy chcieli opisać i zbadać interesujące nas zjawiska. Podjęta tematyka orientacji życiowych młodzieży akademickiej, wymaga analizy teoretycznej przyjętego konstruktów. Zastosowanie pojęcia orientacji rozumianego jako poszukiwanie kierunku, odnajdywanie się w świecie, poszukiwanie swojej drogi, wydaje się wpisywać w rozproszoną i wieloznaczną rzeczywistość, w której jednostka ciągle na nowo kreuje siebie. Poniższa narracja skoncentrowana będzie zatem na zaprezentowaniu licznych stanowisk dotyczących pojęcia orientacji oraz orientacji życiowych. Przegląd wybranych typologii orientacji zobrazuje przedmiot zainteresowań badawczych poszczególnych autorów. Przedstawione zostaną także odwołania do badań, jakie prowadzone były nad młodzieżą w kontekście orientacji życiowych. Analiza literatury przedmiotu, której kategorią nadrzędną uczyniono orientacje życiowe, jest niezbędnym elementem konstruowania procesu badawczego. Przywołanie zaś typologii orientacji życiowych posłużyło jako inspiracja w konstruowaniu narzędzia badawczego.

2.1. Orientacja - rozważania nad definicyjnym credo

Młody człowiek będący na etapie dojrzewania poszukuje sensu życia, swoje działania koncentruje wokół określonych celów. Młodzież doświadcza świata poprzez pierwsze w pełni samodzielne decyzje. Dokonując wyborów, kieruje się określonymi wartościami, dąży do wyznaczonych celów, szuka swojego sensu istnienia, czyli orientuje się na świat w określony sposób. W globalnej rzeczywistości młodzi ludzie mają nieomal nieograniczone możliwości korzystania z dostępnych dóbr i usług, są już nie tylko obywatelami państwa, ale w jednym momencie mogą znajdować się w kilku miej-

scach, uczestniczyć w różnych wydarzeniach, są obywatelami świata. Ten skondensowany obraz rzeczywistości zmienia się niezwykle intensywnie. Jednostka jako odbiorca tych zmian powinna być nastawiona na ich odpowiednią interpretację i analizę. Tego typu umiejętności ułatwią funkcjonowanie w ponowoczesnej rzeczywistości oraz rozeznanie się w swoim położeniu, aby móc skłaniać się ku jakiemuś kierunkowi. Zgodnie z definicją *Słownika języka polskiego* te czynności wchodzą w zakres pojęcia orientacji³²⁰.

Rozważania teoretyczne należy rozpocząć od dookreślenia kategorii orientacji. Pojęcie to pochodzi od łacińskiego słowa *oriens, orientalis*, co oznacza odszukiwanie wschodu w celu ustalenia innych stron świata oraz zorientowania się w swoim położeniu³²¹. W *Leksykonie PWN* znaczenie orientacji jest poszerzone o zdolność do prawidłowego i szybkiego ustalania danych zewnętrznych oraz związanych z własną osobą i kierunkiem celowego działania³²². W pojęciu orientacji zawiera się zatem ukierunkowane działanie i aktywność jednostki³²³. Człowiek funkcjonujący we współczesnym świecie permanentnej zmiany musi posiadać umiejętność odbioru informacji o sytuacjach, w jakich się znajduje, pozwala mu to na podjęcie działań wyznaczonych określoną potrzebą³²⁴. Ujęcie zaprezentowane w *Słowniku psychologicznym* zwraca uwagę na dodatkowy aspekt, jakim jest tendencja jednostki do wyznaczania sobie celów. Dokonując analizy pojęcia orientacji, należy zwrócić także uwagę na proces orientowania się, który nie pozostaje w sferze deklaratywnej, jest natomiast systemem następujących po sobie operacji kończących się aktywnością jednostki.

Analizowane powyżej rozumienie orientacji było wielokrotnie precyzowane ze względu na problematykę badawczą czy dyscyplinę naukową, w ramach której prowadzone były badania. W literaturze możemy spotkać rozszerzenie definicji leksykalnej o wątki nadające pojęciu orientacji wieloznaczności i czyniące problem orientacji interesującym poznawczo.

Liczne rozważania nad procesem orientowania się oraz próby definiowania pojęcia orientacji znajdziemy w dorobku psychologii. W polskiej literaturze pojęcie orientacji najwcześniej pojawiło się w pracach S. Błachowskiego³²⁵, który wiąże ją z aktywnością psychiczną jednostki, a dokładniej z nastawieniem jednostki wobec otaczającego świata. Autor ten rozróżnia dwa rodzaje nastawień: nastawienie pierwotne, ekstrospektywne – na ze-

---

³²⁰ *Słownik języka polskiego*, M. Szymczak (red.), Warszawa 1979, s. 541.

³²¹ *Ibidem*.

³²² *Leksykon PWN*, A. Karwowski (red.), PWN, Warszawa 1972, s. 234.

³²³ *Encyklopedia pedagogiczna XXI wieku...*, op. cit., s. 243.

³²⁴ *Słownik psychologiczny*, W. Szewczuk (red.), Wiedza Powszechna, Warszawa 1979, s. 181.

³²⁵ Na podstawie, *Orientacje życiowe młodzieży* T. Hejnickiej-Bezwińskiej, która powołuje się na S. Gertsmana, *Podstawy psychologii konkretnej*, PWN, Warszawa 1987, s. 73.

wnątrz i na otoczenie oraz nastawienie wtórne – kształtujące się w toku życia i rozwoju człowieka. Orientacja to, według niego, dyspozycja pierwotna uformowana w wyniku ewolucji³²⁶. W ujęciu psychologicznym orientacja – jak uważa K. Skarżyńska – to mniej lub bardziej spójny zbiór orientacji poznawczych, motywacyjnych i moralnych wobec określonej sytuacji, wyznaczonej przez typ relacji interpersonalnych, który służy jako „przewodnik” dla działań jednostki w danej sytuacji³²⁷.

Pojęciem orientacji posługiwał się również A. Lewicki, który zdefiniował orientację w otoczeniu jako procesy poznawcze człowieka, polegające na poznawaniu zarówno wskaźników wartości, jak i wskaźników działania. Ludzie jako żywe organizmy, dążące do wartości biologicznych, ale też jako istoty społeczne, poszukujące wartości kulturowych, stoją w swym środowisku przed różnorodnymi problemami życiowymi, a dla ich rozwiązania muszą orientować się i w wartościach poszczególnych sytuacji, i w działaniach, za pomocą których mogliby zdobyć te wartości³²⁸. Autor tej definicji zwraca zatem uwagę, że orientowanie nigdy nie może mieć charakteru rozważań, przeciwnie musi zawsze być środkiem do załatwienia jakiejś potrzeby. Zdaniem A. Lewickiego, nawet w przypadkach, w których poznawanie jest czynnością całkowicie „bezinteresowną”, dokładniejsza analiza pozwala stwierdzić, że jest to orientowanie się we wskaźnikach wartości, a to także stanowi zaspokajanie określonej potrzeby³²⁹. Rozwój orientacji w otoczeniu oraz rozwój potrzeb to, według A. Lewickiego, dwa główne produkty socjalizacji człowieka wzajemnie od siebie zależne. W początkowych stadiach życia człowiek z jednej strony uczy się abstrakcyjnego poznawania, co pozwala mu zrozumieć np. wymagania otoczenia, z drugiej zaś – rozwój potrzeb społecznych, badawczych, ambicyjnych daje mu dopiero właściwe motywy do orientowania się w otoczeniu i do działania³³⁰.

K. Obuchowski zdefiniował natomiast orientację człowieka w otoczeniu jako czynne poszukiwanie i wykorzystanie niektórych zmian w środowisku będących nośnikami informacji determinującymi wybór sposobu uzyskania optymalnego poziomu samoregulacji. Autor w przyjętym powyżej twierdzeniu zawarł założenie, iż poszukiwanie informacji prowadzi do określonych skutków, pozwala jednostce panować nad rzeczywistością. Zmiana w środowisku jako nośnik informacji jest utożsamiana przez K. Obuchowskiego z pojęciem bodźca, który informuje jednostkę o stanie otoczenia.

---

³²⁶ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 16.

³²⁷ K. Skarżyńska, *Orientacja egalitarna i nieegalitarna*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990, s. 139.

³²⁸ A. Lewicki, *Procesy poznawcze i orientacja w otoczeniu*, PWN, Warszawa 1960, s. 208.

³²⁹ Ibidem.

³³⁰ Ibidem, s. 207.

W swojej teorii definiuje także pojęcie samoregulacji jako zdolność do utrzymania zarówno równowagi wewnętrznej w zmiennym środowisku, jak i równowagi zewnętrznej³³¹. K. Obuchowski zauważa, że człowiek jest skazany na postęp, a zmieniający się świat wymusza zmiany w naszym zachowaniu. Utrzymanie równowagi zarówno zewnętrznej, jak i wewnętrznej jest tym efektywniejsze, im więcej jesteśmy w stanie przewidzieć sytuacji, dlatego człowiek powinien nie tylko odbierać sytuacje, ale aktywnie ich poszukiwać³³².

Natomiast definicja H. Sęk odwołuje się do spostrzegania rozumianego jako orientacja w otoczeniu, która jest złożoną organizacją procesów warunkujących identyfikację otoczenia, poznaniem aktualnie działających sytuacji, w czasie którego dokonuje się równoczesny proces przetwarzania informacji oparty na indywidualnym i społecznym doświadczeniu, czyli wiedzy i systemie wartości³³³. Interesującą propozycję definiowania orientacji przedstawił J. Koziński, który uważa, że może ona stanowić globalny cel egzystencjalny w świecie realnym jednostki³³⁴.

Różnorodny sposób rozumienia pojęcia orientacji wskazuje na złożoność tego zagadnienia, warto jednak dostrzec elementy wspólne, które pojawiły się w wyżej zaprezentowanych definicjach. Przede wszystkim orientacja w ujęciu psychologów jest ściśle związana z procesami poznawczymi człowieka. Większość badaczy zwraca także uwagę na równowagę pomiędzy psychiką człowieka, czyli jego wnętrzem a otaczającym go światem. Jak podkreśla K. Obuchowski, kierunek orientacji jednostki zależy od wykorzystania informacji, które może mieć charakter bierny, wtedy zachowania człowieka nie wymagają udziału struktur mózgowych wykorzystujących doświadczenie, lub czynny, o którym mówimy wtedy, gdy jednostka poszukuje informacji, przetwarza je i wybiera zachowania, podporządkowując się sytuacji tak obecnej, jak i przyszłej³³⁵. Zarówno dla A. Lewickiego, jak i K. Obuchowskiego istotnym składnikiem orientowania się w otoczeniu jest zachowanie równowagi zewnętrznej, które możliwe jest poprzez prawidłowe odzwierciedlenie sytuacji³³⁶. Dla psychologów orientowanie się to nie tylko rozpoznawanie rzeczywistości, ale także konkretne działania, służą-

---

³³¹ K. Obuchowski, *Kody orientacji i struktura procesów emocjonalnych*, PWN, Warszawa 1982, s. 34-35.

³³² Ibidem, s. 34.

³³³ H. Sęk, *Orientacja w sytuacjach społecznych*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 1980.

³³⁴ J. Koziński, *Człowiek wielowymiarowy*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1996, s. 97.

³³⁵ K. Obuchowski, *Kody orientacji...*, op. cit., s. 36.

³³⁶ K. Obuchowski, *Psychologia dążeń ludzkich*, PWN, Warszawa 1965, s. 163.

ce rozwojowi jednostki i mogące być celem jej funkcjonowania w świecie. Poszukiwanie sensu życia jest więc jedną z podstawowych potrzeb jednostki³³⁷. Definicje orientacji mające swoją źródłowość w psychologii nawiązują również do sfery wartości jednostki, co zdecydowanie częściej jest treścią definicji filozoficznych, socjologicznych czy pedagogicznych. Jednak jak pisze K. Obuchowski, „Potrzeba sensu życia jest taką właściwością człowieka, która powoduje, że bez zaistnienia w jego działalności życiowej takich wartości, które są lub mogą zostać uznane przez niego za nadające sens życiu, nie może on prawidłowo funkcjonować, co oznacza w praktyce, że jego działalność jest za słaba w stosunku do możliwości, nieukierunkowana i oceniana przez niego negatywnie³³⁸”.

W socjologii natomiast ze względu na jej odmienny obszar zainteresowań możemy wskazać na inne ujęcie definicyjne orientacji. W literaturze przedmiotu często cytowana jest definicja M. Ziółkowskiego, który poprzez orientację rozumie zgeneralizowaną tendencję do postrzegania, wartościowania, odczuwania i reagowania na rzeczywistość społeczną. Podkreśla przy tym, że tak rozumiane orientowanie się to nie tylko jasne i wyraźne przekonania, ale także przecucia i odczucia sytuujące się często na progu nieświadomości³³⁹. Na orientację pojętą jako całościowy stosunek jednostek do świata i systemu społecznego, zdaniem M. Ziółkowskiego, składają się między innymi wartości – które autor rozumie za S. Nowakiem jako „pewne obrazy czy wizje rzeczy, stanów czy procesów pożądaných, uznanych za właściwe, słuszne moralnie, czy też takie, jakich by się chciało³⁴⁰”. Wartościom – ideałom, które dotyczą społeczeństwa i innych ludzi towarzyszą, zdaniem autora, tzw. wartości życiowe, nazywane niekiedy potrzebami – zarówno materialne, jak i psychiczne. M. Ziółkowski podkreśla również, że składnikami wartości mogą się również okazać kontrideały, czyli wartości negatywne. Elementem całościowego stosunku jednostek do świata jest także potoczna wiedza o rzeczywistości – czyli poznawczy komponent postaw, który zawiera: opis i diagnozę obecnego stanu społeczeństwa oraz zachowań i postaw partnerów, wyjaśnianie, czyli postrzeganie przyczyn obecnego stanu rzeczywistości oraz prognozę na najbliższą i dalszą przyszłość. M. Ziółkowski wyróżnia również ocenę (ewaluację) postrzeganego stanu systemu, czyli między innymi porównanie obrazu rzeczywistości z uznawanymi wartościami jako jeden z komponentów orientacji. Autor ten zwraca uwagę, iż na pojęcie orientacji składają się również dyspozycje do

---

³³⁷ Ibidem, s. 244.

³³⁸ Ibidem, s. 247.

³³⁹ M. Ziółkowski, *Orientacje indywidualne a system społeczny*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990, s. 57.

³⁴⁰ Ibidem.

zachowań w stosunku do określonych obiektów oraz umiejętność ich programowania³⁴¹. Zaprezentowana definicja zawiera elementy składowe stosunku jednostki do otaczającej ją rzeczywistości, w sposób kompleksowy ujmując treść pojęcia orientacji.

W ten sposób przez lata prowadzonych analiz teoretycznych nad orientacjami ukształtowało się wiele definicji w różnych dziedzinach nauki, w zależności także od przedmiotu badań i preferencji poznawczych autorów. Definicja M. Ziółkowskiego odnosi się do systemu społecznego, co czyni ją odmienną od tych zaproponowanych przez psychologów. Jednak interdyscyplinarność problemu orientacji nie wyklucza łączenia wielu podejść w zależności od tego, jaki charakter mają mieć badania, które dany autor lub badacz problemu będzie chciał przeprowadzić.

Omawiając dorobek definicyjny poszczególnych dziedzin nauki, przytoczyć należy interesującą z punktu widzenia podjętego tematu, często cytowaną w literaturze definicję orientacji, jaką w swych pracach prezentuje T. Hejnicka-Bezwińska, będąca również autorką definicji i typologii orientacji życiowych³⁴², które staną się głównym przedmiotem rozważań podjętych w pracy. T. Hejnicka-Bezwińska na podstawie wcześniej wypracowanych definicji orientacji podkreśla, że „treść orientacji jest zależna od zmiennych osobowościowych, natomiast aktywność społeczna jednostki zależy od percepcji sytuacji społecznej i percepcji siebie w relacji do tej sytuacji³⁴³”. W swojej pracy zatytułowanej *Orientacje życiowe młodzieży* przytacza definicję wypracowaną przez S. Gerstmana, który zwrócił uwagę na stosunek orientacji do wiedzy: „Orientacja jest trzecią postacią wiadomości o świecie rzeczywistym i człowieku, jest zbiorem wartości pochodzących z wiedzy naukowej oraz wiedzy potocznej. Te dwa rodzaje wiedzy, gdy podlegają zmianom i przystosowaniu do praktycznej działalności jednostki stają się orientacją³⁴⁴”.

Definicję orientacji na potrzeby swoich badań nad tożsamością młodzieży w perspektywie globalnego świata stworzyła także A. Cybal-Michalska. Korzystając z prac T. Hejnickiej-Bezwińskiej, M. Ziółkowskiego, K. Skarżyńskiej, przyjęła, że orientacje zarówno na społecznym, jak i indywidualnym poziomie stanowią zgeneralizowane tendencje do postrzegania, wartościowania, odczuwania i reagowania na globalizacyjne przemiany w świecie, na podstawie uświadamianych i na w pół uświadamianych przekonań do-

---

³⁴¹ Ibidem, s. 58.

³⁴² T. Hejnicka-Bezwińska prowadziła między innymi badania nad orientacjami żywymi młodzieży, orientacjami żywymi młodzieży wiejskiej, orientacjami edukacyjnymi. Wyniki tych badań prezentowane są w książkach i artykułach.

³⁴³ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 17.

³⁴⁴ S. Gerstmann, *Podstawy psychologii konkretnej*, op. cit., za: T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 18.

tyczących z jednej strony otoczenia społeczno-kulturowego, z drugiej podmiotu działania i możliwości w nim tkwiących. Według autorki tej definicji interpretacja orientacji jako elementów mentalności współczesnego społeczeństwa pozwala na zarysowanie cech globalizującej się ponowoczesnej cywilizacji³⁴⁵.

Zupełnie nowe ujęcie interpretacyjne kategorii „orientacja” zaprezentował M. Marciniak, który dokonał nałożenia cech definicyjnych orientacji na „syndrom konsumpcyjny” zdefiniowany przez Z. Baumana. Korzystając z szerokiej literatury przedmiotu, między innymi z definicji M. Ziółkowskiego czy T. Hejnickiej-Bezwińskiej dostrzegł za T. Parsonsem, że potencjał i siła kategorii „orientacja” tkwi włączeniu tego, co jednostkowe, z tym, co społeczne, co w tym przypadku pozwala na łączenie psychologicznych teorii osobowości i motywacji z socjologicznymi teoriami struktury społecznej. M. Marciniak zrekonstruował baumanowską kategorię syndromu konsumpcyjnego i przyjął na potrzeby swoich badań nową kategorię badawczą i analityczną – „orientację konsumpcyjną”³⁴⁶. Zdefiniował ją jako charakterystyczną dla członków społeczeństwa konsumpcyjnego epoki płynnej nowoczesności zgeneralizowaną tendencję do postrzegania, wartościowania, odczuwania i reagowania na rzeczywistość. To ustosunkowanie do rzeczywistości odwzorowuje relację konsumenta do przedmiotów konsumpcji. Na orientację w tym ujęciu składają się takie elementy, jak: wartości, wiedza potoczna oraz oceny i dyspozycje do reagowania³⁴⁷. Autor definicji przyjął założenie, że znajdują one odzwierciedlenie w treści orientacji, którą zamierza traktować kompleksowo. W swojej pracy *Orientacje konsumpcyjne młodzieży akademickiej. Perspektywa Baumanowska* operacjonalizując pojęcie orientacji, M. Marciniak konstatuje, iż wobec rzeczywistości stanowi ona „typ idealny”, czyli zestaw cech, który rzadko występuje (a wręcz nie istnieje) w rzeczywistości. Orientacja konsumpcyjna, podobnie jak kultura konsumpcyjna, jest pewnym uogólnieniem i uproszczeniem, ponieważ w pełni ukształtowana orientacja konsumpcyjna mogłaby zaistnieć tylko przy braku czynników zakłócających. W realnym życiu u poszczególnych jednostek różny może być stopień jej ukształtowania³⁴⁸. M. Marciniak w swoich dociekaniach podkreśla, że orientacja nigdy nie jest ostatecznie ukształtowana – może ulegać zmianom pod wpływem napływających do jednostki informacji. Jedną z cech orientacji jest jej konstruowanie na bazie informacji zapisanych w pamięci. Pełni ona także funkcje regulacyjne: pozwala generować oczeki-

³⁴⁵ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 67.

³⁴⁶ M. Marciniak, *Orientacje konsumpcyjne młodzieży akademickiej. Perspektywa Baumanowska*, Impuls, Kraków 2011, s. 72-73.

³⁴⁷ Ibidem, s. 73.

³⁴⁸ Ibidem, s. 74.

wania oraz wyznacza standardy regulacji zachowania się³⁴⁹. Tak definiowana kategoria orientacji nakreśla jej szeroki kontekst i wskazuje na ogromne możliwości przy konstruowaniu metodologii badań własnych.

W każdej z tych prób eksploracji możemy odnaleźć elementy wspólne, ważne jest jednak to, że ze względu na specyfikę badań czy odmienną grupę badanych autorzy próbowali zaznaczyć istotne różnice, aby zoperacjonalizować pojęcie zgodnie ze swoimi zainteresowaniami naukowymi. Natura orientacji w ujęciu psychologicznym to przede wszystkim wskazanie na procesy poznawcze jednostki oraz element osobowości, próba wyjaśniania określonych zachowań, przez pryzmat funkcjonowania mózgu i układu nerwowego przy uwzględnieniu określonych bodźców. Szerszy kontekst prezentują natomiast definicje odwołujące się do uwarunkowań społeczno-kulturowych czy doświadczeń jednostki. Rozważania nad terminem orientacji wskazują na ciągłą redefinicję pojęcia oraz na interdyscyplinarność tego terminu. Zagadnienie orientacji z punktu widzenia czasów, w których żyjemy, wydaje się interesujące. Świat poddawany jest ciągłej fluktuacji, w związku z czym trudno ujmować zjawiska, które nie są trwałe i mogą ulegać przekształceniom. Globalizacja współczesnego świata prowadzi do radykalnych przemian społecznych. Człowiek współczesny skazany jest na szukanie swojego miejsca w ciągle zmieniającej się rzeczywistości. Tendencje jednostek do postrzegania rzeczywistości, wartościowania, odczuwania i reagowania na globalizacyjne przemiany w świecie ujęte jako orientacje jednostek pozostają problemem ciągle aktualnym i stanowią przyczynek do dalszych rozważań nad kategorią orientacji.

2.2. Przegląd wybranych typologii orientacji

Dokonując analizy wielokontekstowego pojęcia, jakim jest orientacja, warto przedstawić powstałe w naukach społecznych typologie związane z tym konstruktem. Autorzy poszczególnych typologii orientacji starali się w sposób adekwatny opisać i kategoryzować jakość rzeczywistości oraz to, w jaki sposób może funkcjonować w niej jednostka. Należy podkreślić, że prezentowane w literaturze modele często mają związek z obszarem zainteresowań badacza i różnią się między sobą stopniem szczegółowości. Przykładem heterogeniczności może być typologia K. Obuchowskiego, który proponuje dwie przeciwstawne orientacje: indywidualizm i kolektywizm³⁵⁰

³⁴⁹ Ibidem, s. 77.

³⁵⁰ K. Obuchowski, *Kolektywizm – Indywidualizm – Ideologizm*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990, s. 93.

w zestawieniu z typologią orientacji T. Hejnickiej-Bezwińskiej, która wyrażona jest w dziesięciu modelach życia. Ujęcia te prezentują zróżnicowane podejście do funkcjonowania jednostki w rzeczywistości społecznej. Przez lata w wyniku prowadzonych badań powstało wiele znaczących typologii orientacji, które są nierzadko cytowane i przywoływane w literaturze. Nie bez znaczenia jest kontekst społeczno-kulturowy, w jakim powstawały poszczególne typologie orientacji. Jednak mimo zmieniającej się rzeczywistości i dynamicznej struktury społecznej mogą one stanowić podstawę teoretyczną kolejnych typologii orientacji mających na celu uporządkowanie możliwych wyborów jednostki i będących adekwatną odpowiedzią na zmieniającą się rzeczywistość społeczną.

W związku z tym poniżej zaprezentowane zostaną typologie orientacji, które w różnorodny sposób ujmują całościowe podejście jednostki do rzeczywistości społecznej. Z punktu widzenia celów życiowych jednostki i sposobów ich realizacji ważnymi pojęciami porządkującymi określony sposób postępowania podmiotów są indywidualizm i kolektywizm. K. Obuchowski uważa, że oba pojęcia dotyczą wagi inicjatyw jednostki w jej postępowaniu, przeciwstawionej wadze społeczności, w której dana jednostka ludzka jest usytuowana. W tym znaczeniu kategorie te są przeciwstawne³⁵¹. Indywidualizm jest poglądem, który zakłada, że jednostka ma prawo do własnej inicjatywy i wyboru w toku formowania swoich celów, poglądów i sposobu zachowania. Ona sama jest w stanie tego dokonać i nie powinna się kierować naciskami i interesami organizacji społecznych, w ramach których funkcjonuje. Wynika to z natury ludzkiej. Sama w sobie jednostka może znaleźć właściwą drogę do tego, aby działać społecznie pozytywnie, nie musi być do tego przymuszana ani uczone. Człowiek, zdaniem K. Obuchowskiego, jest w stanie określić cele swojego życia, a także odpowiadać za ich realizację, a co najważniejsze musi znaleźć w sobie rację swojego działania³⁵². Kolektywizm jest natomiast pojęciem dokładnie przeciwnym, który zakłada, że jednostka ma obowiązek uczestniczenia w inicjatywach zespołu w toku postępowania, w miarę pojawiania się jej własnych ocen i sposobów rozwiązywania problemów, powinna ona je zawsze konfrontować z dominującymi w danym kolektywie ocenami i poglądami. Jednostka zgodnie z tymi założeniami nie jest w stanie znaleźć w sobie właściwej drogi do społecznie właściwego postępowania. Musi nauczyć się podporządkowania woli kolektywu jako dyrektywnie z natury rzeczy słusznej. Analogicznie sama nie jest w stanie określać celu swojego życia. Kolektyw określi to, co dla jednostki jest ważne, ponieważ ma rację zawsze, a więc za negatywne skutki swojego

---

³⁵¹ Ibidem.

³⁵² Ibidem, s. 94.

działania jednostka odpowiada tylko wówczas, gdy działa wbrew woli kolektywu³⁵³.

Orientacje indywidualistyczna i kolektywistyczna powinny być rozpatrywane w kontekście wartości, które dominują w danym okresie historycznym lub też są w tym okresie zagrożone. Tego typu dwubiegunowa typologia była zapewne pomocna w ocenie nastawienia jednostek funkcjonujących w odmiennym ustroju społeczno-politycznym zarówno w przypadku badań M. Szuty, jak i Z. Zaleskiego³⁵⁴, kiedy to mieliśmy do czynienia z władzą centralnie planowaną, a każdego rodzaju indywidualne podejście było traktowane przez władzę jako odstępstwo od jedynych słusznych zamierzeń kolektywu. Jak wynika z badań sondażowych prowadzonych przez M. Szutę w 1988 roku na próbie młodych inteligentów polskich, indywidualizm jako koncepcja uzyskał wyraźnie pozytywne oceny, w przeciwieństwie do kolektywizmu³⁵⁵.

Równie interesującą i ponadczasową próbą uporządkowania podejścia jednostki do świata są rozważania E. Fromma, który pyta: Mieć czy być? Owe pytanie to dwa odmienne sposoby orientowania się, które determinują istnienie człowieka w świecie. Zdaniem autora, w „mieć” mieszczą się takie wartości, jak materializm i konsumpcjonizm, natomiast przeciwieństwem tego sposobu życia jest skupienie się na wartościach samorealizacyjnych, pozwalających człowiekowi odnaleźć sens swojego istnienia³⁵⁶.

Obecna rzeczywistość jest jednak bardziej złożona i wieloznaczna. Do prognozowania szans rozwoju jednostkowego i społecznego szczególnie znaczenie będą miały typologie, które w sposób bardziej szczegółowy klasyfikują określone cele życiowe jednostek. Jak zauważa T. Hejnicka-Bezwińska, w badaniach empirycznych często konstruuje się orientacje na podstawie hierarchii wartości lub ze względu na możliwe kierunki rozwoju jednostek³⁵⁷. Ku takiemu widzeniu skłania się J. Koziński, dokonując podziału orientacji na: poznawczą, która łączy się z prawdą naukową, ekspresyjną – związaną z wyrażaniem myśli i uczuć w dziedzinie sztuki, opiekuńczą – która wyraża się przez oddanie siebie drugiemu człowiekowi oraz polityczną³⁵⁸. Typologia ta jest oparta na kierunkach rozwoju podmiotu i zdecydowanie nie wyczerpuje wątku możliwych orientacji jednostek.

---

³⁵³ Ibidem.

³⁵⁴ Badania te przywołuje w swojej pracy *Kolektywizm – Indywidualizm – Ideologizm* K. Obuchowski.

³⁵⁵ Ibidem, s. 95.

³⁵⁶ E. Fromm, *Mieć czy być?*, Rebis, Poznań 2007, s. 53-70.

³⁵⁷ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 22.

³⁵⁸ J. Koziński, *Człowiek wielowymiarowy*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1996, s. 97-98.

Warto zatem odwołać się do socjologicznego ujęcia orientacji, które zaprezentował M. Ziółkowski i na podstawie analizy rzeczywistości społecznej wyróżnił trzy przeciwstawne podejścia. Pierwszym z zaproponowanych przez autora ujęć jest orientacja na indywidualizm i kolektywizm, gdzie dychotomia przebiega na biegunach osi „ja” („my”) – „on” („oni”), przy czym orientację indywidualistyczną mają nie tylko osoby zorientowane na siebie, ale także na własną, pierwotną grupę, z którą się silnie utożsamiają. W odniesieniu do grup pierwotnych nie zarysują się zatem empirycznie uchwytnie różnice między orientacją indywidualistyczną a kolektywistyczną. Wymiar ten będzie widoczny w relacjach między własną grupą a innymi grupowymi komponentami struktury społecznej. Charakterystyczne dla kolektywizmu będzie identyfikowanie się z grupą oraz działania zespołowe. Natomiast wyznacznikiem orientacji indywidualistycznej są działania aktywne, podejmowane samodzielnie na rzecz realizacji własnych lub grupowych interesów³⁵⁹.

Kolejna para orientacji zaproponowana przez M. Ziółkowskiego to orientacja produktywna i orientacja receptywno-rozszczeniowa, gdzie lokuje się przeciwieństwa na osi zachowania kreatywne – zachowania konsumpcyjne. Pierwszy komponent tworzą postawy: przedsiębiorczości, dynamizującej aktywności społeczno-produktywnej, mobilności i ruchliwości. Drugi natomiast komponent wyzwała postawy rozszczeniowe, bierne, zorientowane ludycznie. Przy czym niezależnie od wartościowania obu tych kategorii orientacji, w których zwykle czynnik ewaluacyjny kieruje uwagę przedstawicieli nauk społecznych ku pierwszej, bardziej prorynkowej orientacji, ta druga jest jej koniecznym dopełnieniem. Tworzy ona rzesze odbiorców partycypujących w dystrybucji dóbr wytworzonych przez reprezentantów owej produktywniej orientacji³⁶⁰.

Orientacja podmiotowa i orientacja na podporządkowanie to ostania para zaproponowana przez M. Ziółkowskiego. Orientacje te zakładają dychotomię samokierowanie – konformizm. Pierwsza orientacja daje prymat swobodnej aktywności podmiotom jako równoprawnym partnerom w teatrze ról społecznych. Druga rozumiana jest jako uleganie zewnętrznym autorytetom i odwołuje się do hierarchicznej stratyfikacji społecznej. Taka struktura zakłada, że jej osobowe elementy wchodzą w relacje sprawcze według reguły podporządkowania³⁶¹. Konkluzją do rozważań na temat typologii M. Ziółkowskiego jest fakt, że ów podział nie jest strukturą zamkniętą. Autor odwołując się do indywidualizmu jednostki, podkreśla, że równie ważne

---

³⁵⁹ B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 45-46.

³⁶⁰ Ibidem, s. 46.

³⁶¹ M. Ziółkowski, J. Koralewicz, *Mentalność Polaków. Sposoby myślenia o polityce, gospodarce i życiu społecznym w końcu lat osiemdziesiątych*, Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990, s. 14-15.

będą tworzące się opozycje pomiędzy innowacyjnością a zachowawczością czy aktywnością a biernością jednostki³⁶². Pomiędzy jedną a drugą skrajnością znajdzie się cały wachlarz ludzkich zachowań i postaw, które to mogą zawierać elementy tak z jednego, jak i z drugiego bieguna.

Zarówno psychologiczne, jak i socjologiczne ujęcia zagadnień związanych z orientacjami stały się inspiracją dla pedagogów i posłużyły do stworzenia na potrzeby swoich badań nowych ujęć typologii orientacji. A. Gańczarczyk, który w swojej definicji orientacji odwoływał się do aktywności jednostki, założył, że ludzie mogą przejawiać stosunek krytyczny lub bezkrytyczny, aktywny lub bierny, twórczy lub reproduktywny, w związku z czym dokonał on podziału orientacji na dwie kategorie: orientacje aktywne i bierne. W skład tych pierwszych zaliczył orientacje: wartościująco-oceniające, reformatorskie, perfekcjonistyczne oraz nonkonformistyczne. Do kategorii orientacji biernych zaliczył: orientację konformistyczną, konserwatywną i inercyjną³⁶³. W ten sposób A. Gańczarczyk wyodrębnił orientacje ogólne i orientacje skonkretyzowane, które uzależnione są od aktywności jednostki. Autor podkreśla jednak w swoich rozważaniach teoretycznych, że orientacja wartościująca jako aktywna, jest w stosunku do pozostałych naczelną i pierwotną, argumentując to w ten sposób, iż orientacje wartościujące są jednym z czynników motywujących do przejawiania w stosunku do przedmiotu określonych nastawień³⁶⁴. Orientacje aktywne są także charakterystyczne dla jednostek, które dostrzegają, sygnalizują i realizują propozycje zmian w otoczeniu. Natomiast orientacje bierne dotyczą takich nastawień, jak brak potrzeby zmiany czy brak jakichkolwiek propozycji świadczących o poczuciu sprawstwa skierowanych wobec siebie i innych, które wiązałyby się ze zmianą³⁶⁵. W ramach każdej z omówionych orientacji A. Gańczarczyk zakłada różnorodność w prezentowanych postawach i zachowaniach, co wpływa na zmienną treść orientacji życiowych.

Odmienne ujęcie typologii orientacji zaproponował w swoich rozważaniach teoretycznych B. Suchodolski. Stworzył on typologię opartą na konkretnych kryteriach. Podzielił orientacje ze względu na kryterium podmiotowe oraz kryterium stosunku jednostki do kategorii czasu. Za pomocą pierwszego kryterium opisał trzy przeciwstawne orientacje: „ku sobie”, „ku ludziom” i „ku światu”. Pierwsza orientacja, zdaniem B. Suchodolskiego, odnosi się do typu osobowości introwertycznej, skupionej na własnych potrzebach i zainteresowaniach. Wszelkie przeżycia, działania jednostka traktuje w kategoriach swej biografii i egzystencji, pełnego oddania i pasji

---

³⁶² Ibidem, s. 15.

³⁶³ A. Gańczarczyk, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 16.

³⁶⁴ Ibidem, s. 37.

³⁶⁵ Ibidem.

w realizacji różnych wartości. Orientację „ku sobie” charakteryzują dwie odmiany. Pierwszą z nich przenika nastrój powagi, drugą zaś nastrój zabawy³⁶⁶. W pierwszej życie przyjmowane jest na poważnie z refleksją nad sobą, wiąże się z krytycznym i subiektywnym podejściem do świata. Druga odmiana to postrzeganie życia, siebie, świata jako zabawy, wielkiej gry z niespodzianką. Przekroczenie pewnych granic w orientacji „ku sobie” staje się czynnikiem szkodliwym dla jednostki, degradującym jej życie, szczególnie duchowe i społeczne³⁶⁷. Orientacją przeciwstawną do wymienionej wcześniej orientacji jest orientacja „ku ludziom”, w której ważne jest to, jakie skutki dla innych niosą treści działania jednostki. Orientacja ta jest charakterystyczna dla podmiotów, które pracują społecznie, czy chętnie uczestniczą w wolontariacie, lub swoją karierę podporządkowują pracy dla ludzi. Trzecia orientacja „ku światu” charakteryzuje się dążeniem jednostki do przeobrażania obiektywnej rzeczywistości lub jej utrzymania. Życie jest doświadczane jako trud i obowiązek, zdyscyplinowanie oraz odpowiedzialność zarówno w działalności zawodowej, jak i społecznej³⁶⁸. Prezentowana orientacja niesie za sobą ogromne konsekwencje w funkcjonowaniu jednostki, wywierając znaczącą presję na jej działania. Ciągłe „pilnowanie” się jednostki może mieć negatywne skutki dla jej funkcjonowania.

Autor wyżej opisanej typologii dokonał także innego podziału orientacji, którego kryterium stanowi stosunek jednostki do kategorii czasu. W ramach tej typologii jednostka może: „żyć dla przyszłości”, „żyć chwilą” oraz „żyć ku wartościom niezmiennym”. Pierwszy typ orientacji łączy się z przyszłością. B. Suchodolski orientację tę definiuje jako styl życia zdyscyplinowany, surowy, manifestujący się w pracy i wysiłku pozwalający na realizowanie projektów, umożliwiający prowadzenie celowego życia. Drugi typ orientacji określony jako „życie chwilą” charakteryzuje się lekkomyślnością jednostki, wyrażoną przez jednostkę radością, intensywnością w pragnieniach i bezpośrednich zaspokojeniach pragnień. „Życie chwilą” umożliwia człowiekowi cieszenie się tym, co jest „tu i teraz”. Natomiast trzeci typ orientacji, czyli „życie ku wartościom niezmiennym”, wyzwala ludzkie cnoty: honor, godność, prawość i trud. Jest to orientacja, którą B. Suchodolski definiuje jako styl życia, w którym jednostka szuka wyzwolenia spod władzy czasu³⁶⁹. W typologiach tych przejawia się filozoficzne podejście autora do kategorii orientacji. B. Suchodolski odwołuje się do rozwoju jednostki, do zaspokajania jej potrzeb, a ważnym elementem pozwalającym funkcjonować jednostce w otaczającej ją rzeczywistości są wyznawane wartości.

³⁶⁶ B. Suchodolski, *Kształt życia*, Nasza Księgarnia, Warszawa 1982, s. 202.

³⁶⁷ A. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 25.

³⁶⁸ Ibidem, s. 26.

³⁶⁹ Ibidem.

Dokonując przeglądu typologii orientacji, należy szerzej omówić tę zaproponowaną przez T. Hejnicką-Bezwińską, która porządkuje orientacje ze względu na wartości, jakie dla jednostki są istotne, zwracając uwagę przede wszystkim na role, jakie jednostka może pełnić w społeczeństwie. Autorka w swoich badaniach pilotażowych korzystała z typologii dróg życiowych Ch. Morrisa. Jest to narzędzie badawcze, w którym autor zaproponował trzynaście możliwych nastawień wobec wartości, takich jak: zachowanie najwyższych wartości ludzkich, szukanie wewnętrznej niezależności (wolność od nacisków ludzi i rzeczy), rozumienie ludzi i okazywanie im życzliwości, zmysłowe i epikurejskie życie, działanie i cieszenie się życiem z innymi ludźmi, ciągle zmienianie i kształtowanie otaczającej rzeczywistości, harmonijne łączenie działania, doznawania i kontemplacji, bez troskie cieszenie się zdrowiem i przyjemnościami, nastawienie na bierne doznawanie bodźców zewnętrznego świata, nastawienie na panowanie nad sobą i stoicznie znoszenie przeciwności, analizę i medytację nad własnym życiem wewnętrznym, śmiałe działanie i podejmowanie ryzyka oraz nastawienie na posłuszeństwo wobec celowo działających kosmicznych sił natury³⁷⁰. Jednak różnice kulturowe oraz wyniki wstępnych badań prowadzonych przez T. Hejnicką-Bezwińską, przyczyniły się do stworzenia własnych modeli życia jako odrębnej typologii³⁷¹. Przede wszystkim w badaniach pilotażowych T. Hejnickiej-Bezwińskiej nie wystąpiły ani preferencje, ani wybory co do modeli zaproponowanych przez Ch. Morrisa, takich jak nastawienie na: bierne doznawanie bodźców, nastawienie na panowanie nad sobą oraz nastawienie na posłuszeństwo wobec działających kosmicznych sił natury. Jak zauważa T. Hejnicka-Bezwińska, nastawienia te związane są z buddyjską koncepcją filozoficzno-etyczną³⁷². W związku z tym autorka, konstruując własną typologię orientacji nie uwzględniła tych właśnie trzech dróg życia, które pierwotnie pojawiły się w rekonstruowanej typologii Ch. Morrisa.

T. Hejnicka-Bezwińska zdefiniowała dziesięć orientacji, które wykorzystwała do badania młodzieży³⁷³. W rozważaniach teoretycznych korzystając z dorobku Ch. Morrisa, autorka zamiennie posługuje się pojęciami: typologia orientacji oraz modele życia. Pierwszą z omawianych przez T. Hejnicką-Bezwińską orientacji jest orientacja minimalistyczna, która wyraża się, zdaniem autorki, w bez troskim cieszeniu się zdrowiem i przyjemnościami życia. Jest wskaźnikiem tak zwanej małej stabilizacji. Podstawowym dążeniem zawartym w tej orientacji jest zaspokojenie podstawowych potrzeb mate-

---

³⁷⁰ S. Siek, *Wybrane metody badania osobowości*, Akademia Teologii Katolickiej, Warszawa 1983, s. 422-433.

³⁷¹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 47.

³⁷² Ibidem, s. 52.

³⁷³ Ibidem, s. 48-51.

rialnych, emocjonalnych i społecznych. Ich zaspokojenie stanowi warunek względnie swobodnego wyboru stylu życia i związanych z nim form aktywności. Jest to typ orientacji o charakterze osobistym oraz egocentrycznym, powiązany z samoograniczeniem i uprzedmiotowieniem³⁷⁴.

Kolejny model to orientacja na prestiż, której wskaźnikiem jest rywalizacja. Uzyskiwanie znaczenia odbywa się przez posiadanie pewnych dóbr materialnych, wysoko cenionych w grupie odniesienia jednostki. Porównanie swego stanu posiadania z innymi pozwala jednostce orzekać o swojej wartości. Jest to typ orientacji charakterystycznej dla grup i systemów społecznych, w których występuje zanik wartości związanej z intelektem, twórczością i etycznością³⁷⁵. Nie znajdujemy tego typu nastawienia w typologii zaproponowanej przez Ch. Morrisa, ale autorka wprowadziła go do swojej typologii, przyjmując założenie, że orientacja na prestiż jest obserwowalna, a także pojawia się w badaniach nad wartościami³⁷⁶.

Odmianą od wyżej opisanej jest orientacja na wycofanie się. Jest to model będący wskaźnikiem wycofania się człowieka z aktywności społecznej na rzecz zmiany świata. Wycofanie się i pasywność wobec czynników zewnętrznych połączona jest z negatywną oceną świata. Zdaniem autorki, samoograniczenie właściwe temu modelowi życia można rozpatrywać również w kategoriach oporu społecznego³⁷⁷.

Natomiast orientacja perfekcjonistyczna charakteryzuje się perfekcjonizmem w działaniu i pełnieniu ról społecznych. Motywy takiej orientacji mogą być intelektualne, emocjonalne bądź moralne. Wiąże się jednak zawsze z szacunkiem i uznaniem dla sprawności, doskonałości, pokonywania przeszkód i rozwiązywania zadań. Jest ona zatem wyraźnie nastawiona na jakościowe wykonywanie zadań i w tym tkwi jej społeczny sens³⁷⁸.

Kolejna w typologii T. Hejnickiej-Bezwińskiej jest orientacja rywalizacyjna. Jednostka preferująca lub wybierająca ten model życia satysfakcję osiąga wtedy, kiedy porównując się z innymi, może stwierdzić, że jest lepsza (więcej umie, posiada większą władzę, osiąga lepsze wyniki)³⁷⁹.

Innym modelem życia jest orientacja allocentryczna, która w centrum zainteresowania sytuuje drugiego człowieka, a nie grupę społeczną. Orientacja ta łączy się z wrażliwością na potrzeby drugiego człowieka, zdolnością rozumienia drugiego człowieka i relacji międzyludzkich. Nie odnosi się jednak do grup społecznych czy systemów społecznych. W przeciwieństwie do

---

³⁷⁴ Ibidem, s. 48.

³⁷⁵ Ibidem, s. 49.

³⁷⁶ Ibidem.

³⁷⁷ Ibidem.

³⁷⁸ Ibidem.

³⁷⁹ Ibidem, s. 50.

zapropionowanej przez autorkę orientacji socjocentrycznej, dla której charakterystyczny jest sposób widzenia rzeczywistości w kategoriach systemów i grup społecznych. Wskaźnikiem tej orientacji jest gotowość jednostki do zaangażowania się w realizację idei społecznie ważnych dla mniejszych i większych grup społecznych³⁸⁰.

Odmiennym sposobem postrzegania rzeczywistości jest orientacja konformistyczna. Jest to orientacja, w której jednostka preferuje jako metodę działania egoistyczny kompromis, skierowana jest na maksymalizowanie przyjemności oraz unikanie przykrości. Bardzo ważna jest zasada „cel uświęca środki”, co różnicuje ją od orientacji hedonistycznej. Nastawiona jest ona na tu i teraz i skierowana na unikanie przykrości. Cenione jest życie łatwe i przyjemne, charakteryzuje ją niechęć do wszelkiego wysiłku i zmiany. Jest to kolejny typ orientacji, który autorka wprowadziła do swojej typologii, ponieważ, jak zaznacza T. Hejnicka-Bezwińska, konformizm jako zjawisko społeczne jest właściwe systemom totalitarnym, a zatem należy uwzględnić tę postawę ze względu na okres, w jakim prowadzone były badania nad młodzieżą³⁸¹.

Ostatnim modelem życia zaprezentowanym przez T. Hejnicką-Bezwińską jest orientacja na pracę. Autorka porównuje ją do orientacji perfekcjonistycznej. Dodatkowym elementem jest jednak przekonanie o tym, że uzyskanie pracy zapewnia lub powinno zapewnić jednostce satysfakcjonujące jej miejsce w strukturze społecznej oraz dostęp do wszystkich dóbr i przywilejów z tym miejscem związanych. Ta orientacja nie ma swojego odpowiednika w drogach życiowych Ch. Morrisa, autorka jednak analizując wcześniejsze badania empiryczne, wskazuje na fakt, iż wartość pracy zajmuje od lat najwyższe pozycje w hierarchii wartości osób badanych³⁸².

Wśród wymienionych orientacji są takie, w których dominuje czynnik zmiany świata lub siebie oraz takie, w których dominuje czynnik przystosowania. Omówione modele zostały wykorzystane w badaniach orientacji życiowych młodzieży po raz pierwszy już w roku 1978³⁸³. Należy zatem uwzględnić fakt przemian społeczno-kulturowych i nowej jakości społeczeństwa, w którym funkcjonuje współczesna młodzież.

Przemiany społeczno-kulturowe oraz potrzebę rekonstrukcji wcześniejszych typologii dostrzegła w swoich rozważaniach teoretycznych A. Cudowska, proponując typologię orientacji życiowych, w której ujęcie aksjologiczne ma znaczenie podstawowe. Badając studentów, stworzyła typologię orientacji, uwzględniając dorobek wcześniejszych autorów i porządkując

---

³⁸⁰ Ibidem.

³⁸¹ Ibidem, s. 51.

³⁸² Ibidem.

³⁸³ Ibidem, s. 54.

system wartości, jaki mogą prezentować jednostki oraz pewien ich styl funkcjonowania w rzeczywistości społecznej, zdecydowanie odmiennej od tej, w której badania prowadziła T. Hejnicka-Bezwińska.

A. Cudowska wyróżniła siedem typów orientacji. W jej opinii, jednostki mogą orientować się na rodzinę i wówczas najważniejsze jest jej dobro i więzi emocjonalno-rodzinne. Osoby takie dążą do stworzenia dobrych warunków bytowo-materialnych tej rodzinie, a także starają się, aby można było zaspokoić w niej potrzebę miłości, akceptacji i bezpieczeństwa. Niejako przeciwną orientacją jest dla autorki podejście personalistyczne, które charakteryzuje indywidualistów o dużej potrzebie wolności zaspokojenia własnych potrzeb. Jednostki te cenią sobie możliwość rozwijania własnych zainteresowań oraz samodoskonalenia, szczególnie w rozwoju psychicznym. Najwyższą wartością dla tych grup jest człowiek jako jednostka.

Równie ważną orientacją o charakterze bardzo indywidualnym jest podejście hedonistyczne. Jednostki te cenią sobie przede wszystkim przyjemne spędzanie czasu wolnego i osiągnięcie celu przy małych kosztach własnych. Osoby wyznające ten typ orientacji chętnie poszukują rzeczy nowych, ekscytujących, lubią zabawę i wesołe towarzystwo, unikają życiowych trudności i problemów. Dalej w typologii jest wymieniana orientacja przywódcza, która wyraża się w aprobachie dla podejmowania przez podmiot decyzji w jego poczuciu władzy, która stanowi dla niego istotną wartość. Osoby takie odczuwają przyjemność z możliwości panowania nad sytuacją, nie lubią podporządkowania a satysfakcję sprawia im kierowanie innymi.

A. Cudowska wyróżniła także orientację zawodową, charakteryzującą osoby dla których praca jest najwyższą wartością i stanowi ich źródło satysfakcji i sensu życia. Autorka zauważa jednak, że jednostka może być nastawiona do rzetelnego wykonywania swoich obowiązków lub nastawiona na karierę, gdzie praca ma się przyczynić do osiągnięcia kolejnych awansów i wyższego statusu społecznego, w ten sposób rozróżnia dwie odmiany orientacji zawodowej. W typologii tej pojawia się również orientacja społeczna, która charakteryzuje osoby otwarte społecznie i czujące silną potrzebę zaangażowania w sprawy wspólnoty, bez względu na możliwość uzyskiwania za to gratyfikacji. Podmioty te są zatem zaangażowane i aktywne w przeciwieństwie do osób prezentujących orientację obserwacyjną, czyli takich, które nie chcą żadnych zmian i nowości, pragną spokoju i stabilizacji oraz lubią stać z boku wszelkich spraw życiowych³⁸⁴.

Tworząc typologię orientacji życiowych, autorka w znacznym stopniu inspirowała się dorobkiem T. Hejnickiej-Bezwińskiej, pojawiają się jednak w typologii A. Cudowskiej nowe kategorie, takie jak orientacja przywódcza

---

³⁸⁴ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 34-35.

czy obserwacyjna. Bardzo istotną orientacją, jaką zaproponowała A. Cudowska, jest typ orientacji rodzinnej, który nie pojawia się u T. Hejnickiej-Bezwińskiej, a jest, jak wskazują najnowsze badania, wysoce cenioną wartością wśród młodego pokolenia³⁸⁵.

Badaniem młodzieży w zmienionych już warunkach ustrojowych zajmował się także B. Idzikowski, który na potrzeby swoich eksploracji zaproponował następujące typy orientacji: orientacja na sukces i współzawodnicstwo, orientacja na samodzielność i autokreację, orientacja transcendentna, orientacja na uznanie u innych, orientacja na realizację ambicji intelektualnych, orientacja idealistyczno-konserwatywna oraz orientacja liberalno-ekologiczna. Orientacja na sukces odnosi się przede wszystkim do indywidualnych osiągnięć jednostki, a bycie najlepszym jest wartością naczelną. B. Idzikowski podkreśla, że rówieśnicy stanowią bardzo ważne miejsce w tej orientacji, stanowiąc grupę odniesienia, jako kategoria porównawcza dla miary swojego sukcesu. Treść orientacji na samodzielność i autokreację to rozwiązywanie problemów własnymi siłami i zaradnością życiową. Podstawą tej orientacji jest zaradność życiowa i umiejętność radzenia sobie w każdej sytuacji połączona z kreatywnością jednostki. Proponując kolejną z orientacji – orientację transcendentną, B. Idzikowski opisuje stosunek badanych do Boga jako wartości centralnej i absolutnej.

Kolejny typ orientacji – na uznanie u innych, charakteryzuje się chwilową chęcią badanych do ponadprzeciętności w stosunku do najbliższego otoczenia. Sukces w tym ujęciu musi być potwierdzony wynikiem lub oceną innych osób. Bardzo interesującą poznawczo treść prezentuje orientacja na realizację ambicji intelektualnych. B. Idzikowski połączył ten typ orientacji z zaufaniem do techniki oraz z chęcią wybicia się jednostki ponad przeciętność. Jak zauważa autor, jest to orientacja na wartości kontrowersyjne, ponieważ autora interesuje nastawienie młodego pokolenia do elektrowni atomowych i łączy aprobatę dla tego typu pozyskiwania energii z nastawieniem do wiedzy czy odwagą głoszenia poglądów niepopularnych. Tworząc tę orientację, B. Idzikowski odwołał się do trendów, jakie były popularne w tamtym czasie i ujawniały się w dyskusji społecznej.

Następna orientacja zaproponowana przez B. Idzikowskiego jest przeciwną w swej charakterystyce do orientacji wyżej opisanej. Jest to orientacja idealistyczna charakteryzująca się podejściem, które odrzuca rozwój techniki. Akcentowane jest w niej nastawienie na „być”, a nie „mieć”. Wartością naczelną jest dobro niematerialne. Ostatnią zaproponowaną przez au-

---

³⁸⁵ Według badań K. Szafraniec zawartych w *Raporcie Młodzi 2011* rodzina jest jedną z trzech najczęściej wybieranych odpowiedzi na pytanie: Co jest w życiu ważne? 78% badanych wskazywało na rodzinę, interesującą pracę i przyjaźń.

tora orientacją jest podejście liberalno-ekologiczne, w którym jednostka postrzegana jest jako integralny komponent środowiska przyrodniczego. Jak podkreśla autor, jest to połączenie orientacji proekologicznej z orientacją pacyfistyczną wyrażone wolnością jednostki, postrzeganą jako wartość naczelną połączona z gotowością do aktywności na rzecz ochrony środowiska. Orientacja ta wydaje się również próbą uchwycenia pewnych przemian, które zaszły w społeczeństwie początku lat dziewięćdziesiątych.

Warto zauważyć, że w literaturze przedmiotu pojawiły się również zupełnie odmienne typologie, które znacząco różnią się podejściem w ustalaniu orientacji od tych opisanych powyżej. B. Olszak-Krzyżanowska jest autorką sześciopoziomowej typologii orientacji w graficznym układzie kołocentrycznym z zatoczonymi kręgami³⁸⁶. Autorka zaproponowała następującą typologię orientacji: orientacja na „Ja”, na grupę naturalną, na instytucje, na państwo (społeczeństwo), na świat, na wszechświat³⁸⁷. Pierwszą z analizowanych przez B. Olszak-Krzyżanowską jest orientacja na samego siebie, dla której charakterystyczne jest skoncentrowanie na własnych problemach z planami i dążeniami ujmowanymi w krótkich perspektywach czasowych. Zdaniem autorki, preferowane wartości to między innymi: miłość, seks i spokój wewnętrzny. Kolejną poszerzoną o nowe kręgi zainteresowania podmiotu jest orientacja na grupę naturalną. Charakteryzuje się zainteresowaniem jednostki skierowanym na grupę najbliższą: rodzinę, przyjaciół. Dominują w tej orientacji uczucia i więzi emocjonalne w stosunkach z najbliższymi. Preferowane wartości to rodzina, miłość, przyjaźń, małżeństwo oraz dom i dzieci. Trzecia orientacja będąca nastawieniem na instytucje, jest charakterystyczna dla osób, które identyfikują się z zakładem pracy, instytucjami kształcenia, samorządem, działalnością naukową i kulturalną. W tej sytuacji wartości najwyższe dla jednostek to: kształcenie, praca, pieniądze oraz dobra materialne. Natomiast w kolejnej orientacji charakteryzującej się nastawieniem na państwo i społeczeństwo, autorka podkreśla zaangażowanie w działalność państwa z preferowanymi wartościami władzy, sławy i sukcesu. Piąta orientacja – będąca orientacją na świat obejmuje globalne problemy ludzkości, takie jak: demografia, pokój, wspólnota więzi z ludźmi z całego świata, organizacje międzynarodowe. B. Olszak-Krzyżanowska wymienia dla tej orientacji takie wartości, jak: pokój i bezpieczeństwo oraz eliminowanie zła. Ostatnia orientacja omawiana przez B. Olszak-Krzyżanowską – orientacja na wszechświat obejmuje między innymi przekonania dotyczące człowieka i społeczeństwa, miejsca jednostki w świecie i sensu życia. Ważne także są zagadnienia dotyczące religii i transcendentálnych przeżyć. Preferowane w tej orientacji wartości to: religia, wiara i aktywność

³⁸⁶ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 27.

³⁸⁷ B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 53.

twórcza³⁸⁸. Jak zauważa W. Jakubaszek, podstawą typologii orientacji życiowych autorstwa B. Olszak-Krzyżanowskiej „jest przechodzenie od problemów bezpośrednich dotyczących jednostki do tak zwanych spraw wszechświata³⁸⁹”. Autorka typologii zwraca uwagę na wartości, które preferowane są w życiu jednostki. Należy jednak zaakcentować, że poszczególne orientacje się ze sobą nie wykluczają, a jednostka może pozostawać w kilku „kręgach” jednocześnie.

W ciekawy sposób zaprezentowała typologię orientacji A. Cybal-Michalska. Na potrzeby badań nad tożsamością młodzieży w kontekście globalnej zmiany stworzyła typologię orientacji, która posłużyła do opisu ukształtowanych cech społeczeństwa późnej nowoczesności³⁹⁰. W swojej pracy *Tożsamość młodzieży w perspektywie globalnego świata. Studium socjopedagogiczne* wyróżniła osiem zasadniczych orientacji, zaznaczając jednak, że: „pomiędzy wyróżnionymi orientacjami, charakteryzującymi całościowy stosunek społeczeństw do ekspansywności zmian społeczno-kulturowych w świecie, istnieją wzajemne powiązania, które składają się raczej na syndrom aniżeli zbiór cech obrazujących subtelności społeczeństwa późnej nowoczesności”³⁹¹.

Orientacja społeczeństwa na globalną zmianę przejawia się w dostrzeganiu i interpretowaniu zmiany w makroskali, ze szczególnym uwzględnieniem wzajemnych powiązań między indywidualnym charakterem stylu życia a oddziaływaniami globalnymi³⁹². Aktywny stosunek społeczeństw do otaczającej rzeczywistości globalnej to droga prowadząca do innych społeczności i ich systemów kulturowych, w celu zrozumienia procesów unifikacji i dyferencji właściwych dla tendencji globalizacyjnych w świecie.

Zdaniem autorki, konsekwencją procesów globalizacyjnych jest również orientacja na pewien rodzaj cywilizacyjnego przywiązania do ryzyka. Związane jest to bezpośrednio z problemami egzystencji ludzkiej, która obarczona jest pojawieniem się nowych form ryzyka³⁹³. W wyniku procesów globalizacyjnych ryzyko w świecie odnosi się do przyszłych wydarzeń i posiada wymiar jednostkowy i zbiorowy zarazem. Ponowoczesna atmosfera ryzyka pozbawia jednostki poczucia bezpieczeństwa ontologicznego i kształtuje nowy rodzaj wspólnoty zagrożenia. Potencjalne ryzyko i stany niebezpie-

---

³⁸⁸ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 27.

³⁸⁹ Ibidem.

³⁹⁰ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 67.

³⁹¹ Ibidem.

³⁹² A. Cybal-Michalska w: *Tożsamość młodzieży...*, s. 67-84 odwołuje się do pracy A. Giddensa, *Nowoczesność i tożsamość*, PWN, Warszawa 2001, s. 300.

³⁹³ A. Cybal-Michalska w: *Tożsamość młodzieży...*, s. 67-84 odwołuje się do teorii U. Becka zaprezentowanej, [w:] *Spółczesność i ryzyko. W drodze do innej nowoczesności*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2002, s. 33.

czeństwa mogą powodować lęk, obojętność, neutralność, a nawet wyparcie problemu do podświadomości. Autorka w ten sposób charakteryzuje pewne grupy społeczne, które mogą orientować się na przywiązanie do ryzyka³⁹⁴.

W organizacji i kształtowaniu się społeczeństwa późnej ponowoczesności ważna z punktu widzenia A. Cybal-Michalskiej jest orientacja na odpowiedzialność. Odnosi się to zarówno do jednostek, jak i do organizacji. Każdy człowiek powinien ponosić odpowiedzialność za swoje decyzje i wybory. Organizacje natomiast powinny działać w ramach swoich kompetencji bez narażania na niebezpieczeństwo³⁹⁵. W globalnej rzeczywistości ważne jest zatem, aby realizować swoje życiowe cele lub określone kompetencje danej organizacji, nie czyniąc nikomu szkody. Jak konstatuje A. Cybal-Michalska, „pluralizm społeczeństwa późnej nowoczesności nie powinien koncentrować się na rywalizacji centrów władzy, lecz na współpracy³⁹⁶”.

W społeczeństwie późnej nowoczesności ważne jest także, aby rozwijało się społeczeństwo innowacyjne, co może zaistnieć dzięki orientacji na antycypację wydarzeń. Daje ona impuls do indywidualizacji i stanowi istotę społeczeństwa, któremu przypisuje się kreatywność, zdolność do planowania i otwartość na nowe doświadczenia. Antycypacja to nie tylko zdolność do przewidywania i wybierania pożądanых tendencji czy zapobiegania niepożądanym sytuacjom, ale także predyspozycja do tworzenia nowych wariantów uczestnictwa i działania.

Zdaniem A. Cybal-Michalskiej, orientacja na antycypację wydarzeń determinuje potrzebę kształtowania się kolejnej orientacji do odpowiedzialnego współuczestnictwa i współdziałania³⁹⁷. Zakres innowacyjnego działania w wymiarze globalnym zależy od stopnia aktywnego, efektywnego i odpowiedzialnego uczestnictwa oraz współdziałania społecznego na szczeblu lokalnym, krajowym, międzynarodowym i ponadnarodowym. Autorka zauważa, że wszystkie zmiany w społeczeństwie późnej nowoczesności mogą się dokonać dzięki ukształtowaniu się i doskonaleniu orientacji na wiedzę³⁹⁸. Zasadniczym atrybutem społeczeństwa informacyjnego jest gromadzenie, przetwarzanie, rekonstrukcja oraz wykorzystywanie wiedzy w celu aktywnego radzenia sobie w sytuacjach zmiany społeczno-kulturowej i kształtowania przyszłości.

Zróźnicowanie społeczeństwa sprawia, że nie tylko orientacja na wiedzę może mieć wpływ na dokonywanie się zmian w społeczeństwie. Orientacja

---

³⁹⁴ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 72.

³⁹⁵ P.F. Drucker, *Spółczesność prokapitalistyczne*, Warszawa 1999, s. 83, za: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 71.

³⁹⁶ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 71.

³⁹⁷ Ibidem, s. 76.

³⁹⁸ Ibidem.

na doświadczenie zapośredniczone z mediów jest związana z funkcjonowaniem człowieka w zglobalizowanym świecie. Jednostka jest włączona w obszar zmysłowego doświadczenia czasowo i przestrzennie oddalonych wydarzeń medialnych, co wzbogaca jej doświadczenia, ale przynosi także wiele egzystencjalnych reperkusji, takich jak: poczucie izolacji, anomii oraz niepokoju. Towarzyszyć temu może wytworzenie tożsamości zapośredniczonej z mediów, równocześnie redukując potencjalną możliwość rozwoju poczucia wewnętrznej spójności oraz odrębności od otoczenia.

W ten sposób kształtuje się życie społeczne zogniskowane wokół wirtualnej rzeczywistości, co determinuje kształtowanie się we współczesnym społeczeństwie orientacji na ideologię konsumpcji, ujawniającej się w relacjach mikro- i makrostrukturalnych w świecie. Zjawisko nadawania znaczeń i wartości produktom konsumpcyjnym w znacznym stopniu wpływa na strukturę stratyfikacyjną współczesnych społeczeństw. Konsumowanie dóbr określonego rodzaju nie zaświadcza już jednoznacznie o przynależności do określonego typu grup, ale wyraża istnienie różnicy pomiędzy tą jednostką a innymi. Funkcjonowanie jednostki w społeczeństwie promującym konsumpcjonizm ma wypełnić „próżnię wartości” i nadać ludzkiej egzystencji sens³⁹⁹.

Typologia zaprezentowana przez A. Cybal-Michalską odnosi się do zupełnie nowej rzeczywistości społecznej, w której żyje młode pokolenie. Wskazuje na heterogeniczność i zmienność współczesnych społeczeństw, uwzględniając światowe trendy, w których przyszło nam funkcjonować. Typologia ta jest zatem nowatorska w swoich rozważaniach i prezentuje zupełnie nowe podejście w prezentowaniu problematyki orientacji.

Zaprezentowane powyżej typologie wskazują również na ogromne zróżnicowanie zainteresowań badaczy. Typologie orientacji tworzone są do opisu zastanej rzeczywistości zarówno w wymiarze jednostkowym, jak i społecznym. Wyznaczają ich twórcom pewne ramy prowadzonych badań. Typologie orientacji określają również stopień szczegółowości danych zjawisk, które autor zamierza badać. Typologie są zróżnicowane także ze względu na dyscyplinę, która wykorzystuje prezentowany konstrukt teoretyczny do badania zjawisk społecznych. Należy jednak podkreślić, że bardzo ważnym czynnikiem różnicującym typologie orientacji jest okres historyczny, w jakim one powstawały. Zmieniająca się rzeczywistość społeczna wpływała na sposób funkcjonowania jednostek, co w konsekwencji przyczynia się do powstawania nowych typologii orientacji, tak aby mogły one w sposób precyzyjny charakteryzować współczesne społeczeństwa. Znaczącym przykładem może być typologia A. Cybal-Michalskiej, która uwzględnia charakter ponowoczesnej rzeczywistości i odwołuje się do trendów

---

³⁹⁹ Ibidem, s. 67-84.

cywilizacyjnych, jakie obserwujemy. Opisany syndrom społeczeństwa ponowoczesnego uwzględnia dorobek wielu autorów zajmujących się badaniem i opisem rzeczywistości, co pozwoliło autorce stworzyć typologię uwzględniającą cechy współczesnego społeczeństwa. A. Cybal-Michalska wykorzystała tę typologię w badaniach tożsamości młodzieży w perspektywie globalnego świata.

Powyższe rozważania teoretyczne odnoszące się zarówno do definiowania orientacji, jak i prezentujące przegląd wybranych typologii posłużą do dalszych rozważań o naturze orientacji. Podjęcie badań nad młodzieżą akademicką wymaga uporządkowania tendencji młodzieży do postrzegania, wartościowania, odczuwania czy reagowania na globalizacyjne przemiany w świecie. Analiza obszernej literatury przedmiotu implikuje konieczność doprecyzowania pojęcia orientacji i uznania, że właściwym do dalszych rozważań nad pokoleniem współczesnej młodzieży będzie używanie konstruktu teoretycznego „orientacja życiowa”. W dalszej części podjęta zostanie zatem próba eksplikacji pojęcia orientacji życiowej oraz przedstawione zostaną typy orientacji życiowych młodzieży płynnonowoczesnej rzeczywistości, które w warstwie metodologicznej posłużą do przeprowadzenia badań nad współczesną młodzieżą akademicką.

2.3. Orientacja życiowa – interpretacje i sposoby użycia pojęcia

Analizując dorobek naukowy badaczy zajmujących się kategorią orientacji oraz uwzględniając badania przez nich prowadzone, przyjmuje się, że najbardziej odpowiednim konstruktom teoretycznym w stosunku do określenia sytuacji młodzieży, jej funkcjonowania w ponowoczesnym świecie będzie pojęcie orientacji życiowej. Rozważania nad naturą pojęcia orientacji życiowej w zestawieniu z innymi konstruktami określającymi kierunkowość zachowań pozwolą autorce potwierdzić to założenie.

Rozpatrując rozliczne ujęcia teoretyczne, warto odwołać się do definicji orientacji życiowej, która stworzona została na potrzeby badań nad młodzieżą. T. Hejnicka-Bezwińska sformułowała pojęcie orientacji życiowej jako szczególny typ orientacji wartościującej. Porównanie tych dwóch terminów jest niezbędne, aby zrozumieć szeroki zakres kategorii orientacja życiowa. Zdaniem autorki, orientacje wartościujące bardziej odzwierciedlają stan świadomości badanych, a orientacje życiowe mają ściślejszy związek z ich działaniem. Cz. Matuszewicz definiuje orientację wartościującą jako nie tylko preferencje w określonej sytuacji lub powtarzalność preferencji w tego typu sytuacjach, lecz ukierunkowanie sprzężonych, zharmonizowanych dążeń

jednostki lub grupy do osiągnięcia określonego celu lub celów ujmowanych z punktu widzenia różnych wartości, zharmonizowanych w subiektywnie niesprzeczną całość⁴⁰⁰.

Orientacja życiowa w ujęciu T. Hejnickiej-Bezwińskiej kształtuje się pod wpływem ogólnej orientacji wartościującej, jest ona jednak silniej uwarunkowana sytuacyjnie⁴⁰¹. Zatem orientacje życiowe jako szczególny typ orientacji wartościującej, to coś więcej niż tylko wyznawane przez jednostkę wartości. Jednak jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, termin orientacja wartościująca nie jest konkurencyjny wobec pojęcia wartości. Autorka, jak pisze B. Idzikowski, opiera swój pogląd na rozważaniach Cz. Matusewicza, który upatruje w orientacji wartościującej narzędzia badania wartości. Jak zgodnie podkreślają, dzięki temu można lepiej rozpoznać siłę motywacyjną, tworzenie układów wartości lub dominujący trend wartościowania świata przez jednostkę⁴⁰². Jak konstatuje B. Idzikowski, badanie wartości w ich jednostkowym wymiarze daje możliwość ustalania hierarchii wartości, co jest naukowo ważne, ale często niewystarczające. Natomiast badanie orientacji daje obraz relacji i wzajemnych powiązań pomiędzy poszczególnymi wartościami⁴⁰³. Według T. Hejnickiej-Bezwińskiej, orientacje życiowe to cele życiowe i środki ich realizacji, które zdeterminowane są przez czynniki biologiczne, psychologiczne, społeczne i kulturowe, są one względnie trwałe i przejawiają się w preferencjach, dążeniach i sytuacjach wyboru⁴⁰⁴. Ujęcie to uwzględnia dorobek psychologii, socjologii oraz filozofii z jej istotnym elementem, jakim są wartości. Badania nad orientacjami życiowymi, w opinii T. Hejnickiej-Bezwińskiej, mogą służyć do rekonstruowania sensu życia jednostek oraz do wysuwania wniosków na temat szans rozwojowych badanych⁴⁰⁵. Zainteresowanie zatem orientacjami życiowymi młodzieży z punktu widzenia ich możliwości dalszego rozwoju oraz analiza, jakie wartości są dominujące w określonym momencie historycznym to zagadnienia niezwykle interesujące poznawczo.

Autorską definicję orientacji życiowych stworzył także B. Idzikowski. Badając młodzież szkolną miasta przygranicznego, przyjął operacyjną definicję orientacji życiowych jako zwerbalizowanych i uświadomionych (popartych wiedzą i oceną) lub nieświadomionych (popartych intuicyjnym przekonaniem), względnie trwałych poglądów i nastawień warunkujących relacje podmiotu w stosunku do wartości realnych zobiektywizowanego

---

⁴⁰⁰ Cz. Matusewicz, *Psychologia wartości*, PWN, Warszawa – Poznań 1975, s. 43.

⁴⁰¹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 22.

⁴⁰² B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 42.

⁴⁰³ Ibidem.

⁴⁰⁴ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 22.

⁴⁰⁵ Ibidem, s. 28.

świata rzeczywistego bądź do wartości idealnych będących subiektywnym abstraktem świata symbolicznego⁴⁰⁶. Autor wyróżnionej definicji podkreśla w swoich rozważaniach, że orientacje życiowe są swoistymi relacjami podmiotu z otoczeniem społecznym. Relacje te mają ujawniać się w zachowaniach, codziennych czynnościach, wyborach, utrwalaniu lub unikaniu różnych sytuacji oraz w werbalizowanych poglądach zarówno na temat sytuacji codziennych, jak i przyszłych⁴⁰⁷.

Próbie definiowania orientacji życiowych młodzieży podjął także A. Gańczarczyk. Przez orientacje życiowe rozumie on charakterystyczne dla jednostki czy grupy nastawienie do poszczególnych dziedzin życia i własnego „Ja”, wyrażające się w różnym nasileniu, odmianach deklarowanej lub rzeczywistej aktywności⁴⁰⁸. Autor tej definicji zwraca uwagę na dwa komponenty, a mianowicie deklarowaną i rzeczywistą aktywność jednostki. Rozróżnienia tego dokonała także T. Hejnicka-Bezwińska, nazywając aktywność deklarowaną – preferencjami, natomiast aktywność rzeczywistą – wyborem w zakresie orientacji. Preferencje są, zdaniem autorki, wskaźnikiem orientacji uogólnionej, natomiast wybory – orientacji sytuacyjnej. Preferowane modele życia są więc wskaźnikiem subiektywnie spostrzeganej i wartościowanej rzeczywistości, znajdującej swoje uzasadnienie kulturowe i społeczne w aprobowanych i odrzucanych modelach życia określonej społeczności. Jednak istnienie zróżnicowanych i subiektywnie spostrzeganych warunków społecznych i psychicznych jednostki oraz zjawisko nacisku społecznego sprawiają, że dokonują się różne modyfikacje preferencji w sytuacjach wyboru⁴⁰⁹. Ujawniają się zatem w badaniach empirycznych dwa zasadnicze typy orientacji, orientacja uogólniona oraz orientacja sytuacyjna. Różnice występujące w preferencjach i wyborach stanowią bardzo istotny wątek w badaniach nad orientacjami życiowymi.

W literaturze przedmiotu odnajdujemy liczne rozważania nad kategorią orientacji życiowych. Z punktu widzenia badań prowadzonych nad młodzieżą interesująca jest definicja zaproponowana przez M. Piorunek, która ujmuje orientacje życiowe jako dynamiczne odzwierciedlenie siebie i otaczającej rzeczywistości, dokonywane przez pryzmat określonych celów i wartości życiowych, realizowane poprzez rzeczywiste i/lub projektowane działania⁴¹⁰. Autorka tej definicji w swoich pracach używa określenia tożsa-

---

⁴⁰⁶ B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 54.

⁴⁰⁷ Ibidem.

⁴⁰⁸ A. Gańczarczyk, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 16.

⁴⁰⁹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 67-68.

⁴¹⁰ M. Piorunek, *Orientacje biograficzne młodzieży – dynamika okresu transformacji. Przyczynki empiryczne. Otwarte dyskursy*, [w:] *Młodzież w świecie współczesnym. Z badań orientacji biograficznych młodych okresu transformacji*, M. Piorunek (red.), Wydawnictwo „Rys”, Poznań 2004, s. 14.

mego znaczeniowo, a mianowicie orientacje biograficzne, które, w jej opinii, sygnalizuje dodatkowo diachroniczny i dynamiczny charakter przebiegu życia. Jak zauważa M. Piorunek, orientacje biograficzne zakładają dynamiczne ukierunkowanie życiowej aktywności ku określonym celom i wartościom realizowanym poprzez rzeczywiste, aktualne bądź przewidywane czy projektowane działania. Odznaczają się one zarówno dynamiką w wymiarze czasu jednostkowego życia, postrzeganego przez pryzmat indywidualnych doświadczeń, jak i zmiennością w kategoriach czasu społeczno-historycznego wyznaczonego przez doświadczenia pokoleń⁴¹¹. Tak rozumiane orientacje biograficzne stanowią niezwykle pojemny konstrukt teoretyczny, który M. Piorunek rozbudowała o węższe znaczeniowo orientacje typologiczno-sytuacyjne. W ramach orientacji życiowych umieściła między innymi orientacje edukacyjne i zawodowe. Jak podkreśla autorka tych definicji, orientacje edukacyjne i zawodowe oscylują między podmiotowymi a społecznymi kontekstami funkcjonowania człowieka, będąc dodatkowo uwarunkowane biegiem życia jednostki i wtórnie tenże przebieg biografii warunkując⁴¹². Orientacja zawodowa jest z reguły konsekwencją wcześniejszej orientacji szkolnej. Orientacje edukacyjne i zawodowe M. Piorunek zdefiniowała jako wewnętrzny proces zachodzący w jednostce warunkujący jej poglądy, oceny, wybory aksjologiczne, działania rzeczywiste i planowane w obrębie edukacyjnego i zawodowego funkcjonowania⁴¹³. Badając młodzież akademicką A. Cudowska w swoich rozważaniach teoretycznych, analizując liczne stanowiska, przyjęła natomiast, że orientacja życiowa jest stałym i spójnym wewnętrznie zespołem poglądów i przekonań na temat potrzeb, dążeń i celów życiowych jednostki, a podstawą poszczególnych orientacji są nastawienia oceniająco-wartościujące podmiotu, opierające się na posiadanym zasobie informacji o przedmiocie wartościowania⁴¹⁴.

W literaturze przedmiotu oraz w badaniach kategoria pojęciowa orientacji życiowej jest zamiennie stosowana z takimi pojęciami, jak postawa, plany życiowe czy styl życia. Należy jednak rozróżnić od siebie te pojęcia, które, jak konstatuje T. Hejnicka-Bezwińska, określają kierunkowość zachowań⁴¹⁵. Pojęcie orientacji życiowej jest ujęciem łączącym kategorie psychologiczne z socjologiczną kategorią planów życiowych⁴¹⁶. Jednak plan życia jest pewną projekcją rozumienia oraz widzenia własnej przyszłości. Orientacje życiowe i plany życiowe odnoszą się zatem do tego samego zakresu działań-

⁴¹¹ Ibidem, s. 15.

⁴¹² M. Piorunek, *Orientacje edukacyjne i zawodowe młodzieży współczesnej*, [w:] *Młodzież w świecie współczesnym...*, op. cit., s. 33.

⁴¹³ Ibidem, s. 34.

⁴¹⁴ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 29-30.

⁴¹⁵ Ibidem, s. 29.

⁴¹⁶ Ibidem, s. 37.

ności człowieka, ale różnią się stopniem sprecyzowania i uszczegółowienia treści w nich zawartych⁴¹⁷. J. Strycharz uważa natomiast, porównując orientację życiową z postawą, że wyjaśnianie zachowań na gruncie teorii postaw jest niepełne, ponieważ pomiędzy poszczególnymi postawami nie ma elementów wiążących, które pozwoliłyby nadać interpretacji zachowania spójność i wewnętrzną logikę⁴¹⁸. W rozważaniach teoretycznych spotykamy również naprzemienne stosowanie kategorii orientacji ze stylem życia, który W. Okoń definiuje jako formy codziennych zachowań jednostek, specyficzne dla ich sytuacji społecznej, a zarazem umożliwiające odróżnienie ich od innych jednostek czy zbiorowości⁴¹⁹. Pojęcia te nie są ze sobą tożsame – jak podkreśla A. Siciński, styl życia jest przejawem wyboru codziennego postępowania spośród repertuaru zachowań w danej kulturze⁴²⁰. Natomiast orientacje życiowe jako szczególny typ orientacji wartościujących pozwalają rekonstruować ludzkie wartościowanie (wiedzę jednostki o rzeczywistości, sądy egzystencjalne oraz kryteria wyboru), a nie tylko opisywać, co i jak jednostka czyni⁴²¹.

Dookreślając pojęcie orientacji życiowych oraz odwołując się do innych terminów określających kierunkowość zachowań, należy także przywołać analizowane w literaturze przedmiotu najważniejsze cechy konstruktów teoretycznych orientacji życiowych. Przede wszystkim bardzo ważnym aspektem przy konceptualizacji pojęcia orientacji życiowych jest częściowość definicji, czyli możliwość jej dookreślenia zależnie od rozwoju nauki, wiedzy autora oraz przyjętego kontekstu teoretycznego⁴²². Analizując bogatą literaturę przedmiotu, warto odwołać się także do często powtarzanego twierdzenia, które podkreśla względną stałość w wyborach orientacji życiowych. Wydaje się jednak, że badania panelowe prowadzone przez B. Idzikowskiego⁴²³ nie potwierdzają tej tezy, ujawniają bowiem zmiany w preferowanych orientacjach życiowych młodzieży, która została poddana badaniom dwukrotnie. Warto podkreślić, powołując się na teorię uczenia się przez całe życie, że poglądy i przekonania jednostki zmieniają się w toku jej życia, za-

---

⁴¹⁷ Ibidem, s. 34.

⁴¹⁸ J. Strycharz, *Problemy empirycznej weryfikacji terminologii psychologicznej na przykładzie pojęć „postawa” i „orientacje”*, Psychologia Wychowania 1982, nr 4, s. 482, cyt. za: T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 31.

⁴¹⁹ W. Okoń, *Nowy słownik...*, op. cit., s. 291.

⁴²⁰ A. Siciński, *Styl życia – kultura – wybór*, Kultura i Społeczeństwo 1985, nr 2, cyt. za: T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 35.

⁴²¹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 39.

⁴²² Ibidem, s. 37-38.

⁴²³ Szersze omówienie wyników badań B. Idzikowskiego znajduje się w książce pod tytułem *Orientacje życiowe młodzieży szkolnej miasta przygranicznego*. Rozważania na ten temat są również przedmiotem analizy w kolejnym podrozdziale niniejszej pracy zatytułowanym: „Orientacja życiowa jako kategoria badawcza”.

równy w wyniku procesu socjalizacji, wychowania, jak i edukacji oraz nagłych, nieprzewidzianych zdarzeń losowych.

W związku z powyższymi przybliżeniami teoretycznymi, na potrzeby niniejszej pracy przyjmuje się, że orientacje życiowe to całościowe podejście jednostki do rzeczywistości społecznej, ukształtowane na podstawie wartości, poglądów, doświadczeń oraz wiedzy, które pozwala zdefiniować cele życiowe i sposób ich realizacji. Orientacje życiowe przejawiają się zarówno w sferze deklaratywnej, jak i przekładają się na realną działalność jednostki.

Tak sformułowana kategoria orientacji życiowych wymaga dookreślenia poszczególnych elementów definicji. Pojęcie wartości jako komponentu, który wpływa na podejście jednostki do rzeczywistości społecznej, można rozpatrywać w różnych aspektach. Definicje na gruncie psychologii określają wartość jako system przekonań jednostki o nienormatywnym, jak i normatywnym charakterze, a także przekonania innych ludzi na temat stanu psychicznego, fizycznego lub działań jednostki uważanych za godne pożądanego. Przedmioty, które zaspokajają potrzeby jednostki, a także obserwowane zachowania ludzi będą również uznawane za wartości w tym rozumieniu⁴²⁴. Natomiast w ujęciu socjologicznym najczęściej ujmuje się wartość jako dowolny przedmiot materialny lub idealny, ideę lub instytucję, przedmiot wyimaginowany lub rzeczywisty, w stosunku do którego jednostki lub zbiorowości przyjmują postawę szacunku, przypisują mu ważną rolę w swoim życiu i dążenie do jego osiągnięcia odczuwają jako przymus⁴²⁵. W myśl definicji C. Kluckhohna wartość jest to „implicite lub explicite przyjmowana koncepcja tego, co jest godne pożądanego, charakterystyczna dla jednostki lub grupy i wywierająca wpływ na wybór spośród dostępnych sposobów środków i celów działania⁴²⁶”. Podobnie dla S. Nowaka wartości to pewne obrazy czy wizje rzeczy, stanów czy procesów pożądanego, uznanych za właściwe, słuszne czy też takie, jakich by się chciało⁴²⁷. Wartość w potocznym rozumieniu to coś ważnego, cennego, dobrego, cel ludzkich pragnień i dążeń⁴²⁸. Tak rozumiane wartości służą jako kryteria wartościowania obiektów rzeczywiście doświadczanych i jako standardy kulturowe, zgodnie z który-

⁴²⁴ A. Cybal-Michalska, *Orientacje proeuropejskie młodzieży. Stan i potrzeby edukacyjne*, Wydawnictwo Wolumin, Poznań 2001, s. 27.

⁴²⁵ J. Szczepański, *Elementarne pojęcia socjologii*, PWN, Warszawa 1972, s. 442.

⁴²⁶ *Encyklopedia socjologiczna*, tom IV, Z. Bokszański, K. Gorchach, T. Krauze (red.), Oficyna Naukowa, Warszawa 2002, s. 292.

⁴²⁷ S. Nowak, *Postawy, wartości i aspiracje społeczeństwa polskiego. Przesłanki do prognozy na tle przemian dotychczasowych*, [w:] S. Nowak, *Spółczesność polskie czasu kryzysu. Przeobrażenia świadomości i warianty zachowań*, Instytut Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1984, s. 403.

⁴²⁸ E. Kasperek-Golimowska, *Zdrowie jako wartość i przedmiot edukacji*, [w:] *Młodzi styl życia i zdrowie. Konteksty i kontrowersje*, Z. Melosik (red.), Wydawnictwo Wolumin, Poznań 2001, s. 221.

mi ocenia się i porównuje moralne, estetyczne czy poznawcze znaczenie poszczególnych obiektów dla podmiotu⁴²⁹. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, podstawowym problemem teoretyczno-metodologicznym w badaniach nad orientacjami życiowymi jest dobór wartości będących przedmiotem orientacji życiowej oraz ustalenie wartości naczelnej orientacji życiowej, czyli rekonstrukcja struktury orientacji⁴³⁰. Podstawą zatem do tworzenia typów orientacji powinno stać się dla badacza określenie wartości naczelných dla każdego zaproponowanego modelu.

Na całościowe podejście do rzeczywistości społecznej oprócz wartości składają się również poglądy, które rozumiane są jako ogół sądów o rzeczywistości i opinii na określone tematy. Poglądy kształtowane mogą być zarówno na podstawie wiedzy, jak i doświadczeń. Wiedza powinna odnosić się jedynie do przekonań pewnych i prawdziwych, to jest trafnie oddających rzeczywistość. Należy jednak podkreślić, że wiedza może być także oparta na przekonaniach, które niekoniecznie muszą być prawdziwe⁴³¹. Doświadczenia natomiast odnoszą się do umiejętności powstałych w wyniku uczestnictwa w wydarzeniach. Umiejętności nabyte dzięki doświadczeniu, wiedza zarówno ta sprawdzona, jak i potoczna oraz wartości to elementy, które pozwalają jednostce definiować cele życiowe i sposób ich realizacji. W ten sposób kształtowane są orientacje jednostek. Określenie preferowanych orientacji życiowych jednostek w wybranych grupach społecznych pozwala w sposób zbiektywizowany opisać cechy zmieniającego się społeczeństwa.

Przyjmując założenie, że orientacja życiowa może być stosowana jako wskaźnik osiągniętych rezultatów procesu edukacyjnego, a jednocześnie wskaźnik stanu świadomości, który dostarcza przesłanek do prognozowania tendencji w preferencjach i wyborach dokonywanych przez młodzież w różnych zakresach ich aktualnej i przyszłej działalności⁴³², warto podjąć próbę zdefiniowania typologii orientacji życiowych, która w znacznym stopniu będzie wpisywała się w cechy globalizującego się społeczeństwa i uwzględniać będzie kondycję jednostki w płynnonowoczesnej rzeczywistości. Badając młodzież akademicką, należy dodatkowo uwzględnić okres rozwojowy, w którym znajdują się studenci ostatnich lat studiów, a także uwarunkowania zarówno o charakterze społecznym, ekonomicznym, jak i kulturowym badanej grupy.

Podając refleksję nad współczesnym społeczeństwem w dynamicznym procesie zmiany oraz inspirując się modelami życia zaproponowanymi przez T. Hejnicką-Bezwińską, uwzględniając również współczesne badania

---

⁴²⁹ *Encyklopedia socjologiczna*, tom IV, op. cit., s. 292.

⁴³⁰ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 26.

⁴³¹ *Ibidem*, s. 312.

⁴³² *Ibidem*, s. 5.

nad młodzieżą, w których pojawiają się nowe typy orientacji odpowiadające przemianom społeczeństwa, poniżej podjęta zostanie próba wyodrębnienia najistotniejszych orientacji życiowych, które charakteryzować będą współczesną młodzież akademicką⁴³³.

A. Giddens, wnikliwy obserwator i badacz współczesności, twierdzi, że nie ma dzisiaj zmian poważniejszych i bardziej spektakularnych od tych, jakie zachodzą w obrębie małżeństwa, rodziny i życia osobistego⁴³⁴. Obserwując przemiany dzisiejszej rodziny, a także przesuwanie się wieku wchodzenia w związek małżeński czy decydowania się na potomstwo, warto w badaniach nad młodzieżą akademicką przyjrzeć się, w jaki sposób kształtuje się współczesna orientacja na rodzinę. Według A. Cudowskiej osoby o tym typie orientacji zorientowane są na rodzinę i jej dobro, więzi rodzinno-emocjonalne, dążą do stworzenia dobrych warunków bytowo-materialnych. Rodzina jest najwyższą wartością oraz miejscem zaspokajania potrzeb miłości, bezpieczeństwa i akceptacji⁴³⁵. Istotne i zasadne jest jednak rozpatrzenie wątku, czym jest dla młodego pokolenia rodzina i czy orientacja na rodzinę definiowana w ten sposób jest wysoko aprobowana przez młodzież, czy może, jak proponuje T. Szlendak, mamy po prostu do czynienia z przemianami tradycyjnych form rodzinnych na rzecz alternatywnych modeli rodziny, które rozwinęły się w wyniku potrójnej rewolucji⁴³⁶.

Na przeciwnym biegunie usytuowana jest orientacja personalistyczna – charakteryzująca osoby o nastawieniu indywidualistycznym, które wyrażają dużą potrzebę wolności i zaspokajania własnych pragnień, ceniące sobie rozwijanie własnych zainteresowań, samodoskonalenie, szczególnie w rozwoju psychicznym⁴³⁷. Rozwój jednostki związany jest także z jej aktywnością w czasie wolnym. Obecnie dla młodych ludzi czas wolny stał się przestrzenią, w której ludzie nie tylko regenerują siły i odpoczywają, ale także chcą podkreślić swoją odrębność bądź przynależność do określonego społeczno-kulturowego świata. K. Szafraniec zauważa, że czas wolny ma przede wszystkim walor kreacji i „manifestacji” siebie⁴³⁸. Osoby wybierające

---

⁴³³ Konstruując orientacje życiowe, autorka opiera się na typologii stworzonej głównie przez A. Cudowską i B. Idzikowskiego, ponieważ, w opinii autorki, typologia T. Hejnickiej-Bezwińskiej nie wyczerpuje współczesnych celów życiowych preferowanych przez młodzież akademicką.

⁴³⁴ A. Giddens, *Przemiany intymności. Seksualność, miłość i erotyzm we współczesnych społeczeństwach*, PWN, Warszawa 2007, s. 260.

⁴³⁵ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 34.

⁴³⁶ T. Szlendak, *Socjologia rodziny. Ewolucja, historia, różnicowanie*, PWN, Warszawa 2010, s. 393.

⁴³⁷ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 30.

⁴³⁸ K. Szafraniec, *Anomia okresu transformacji a orientacje normatywne młodzieży. Perspektywa międzygeneracyjna*, [w:] *Kondycja moralna społeczeństwa polskiego*, J. Mariański (red.), Wydawnictwo WAM i Komitetu Socjologii PAN, Kraków 2003, s. 226.

ten typ orientacji preferują życie „w pojedynkę”, co wcale nie oznacza dla nich osamotnienia czy stania na uboczu dziejących się wydarzeń⁴³⁹.

Związana z rozwojem indywidualnym będzie także orientacja rywalizacyjna, na potrzeby badań wartością naczelną dla tej orientacji będzie satysfakcja jednostki osiągnięta wtedy, gdy porównując się z innymi, może stwierdzić, że jest lepsza, więcej umie bądź ma większą władzę⁴⁴⁰. Sukces czy samozadowolenie również związane są z rozwojem, tak jak w orientacji personalistycznej, jednak ocena tego rozwoju polega na konieczności porównywania się z innymi. W świecie ciągłego zdobywania kompetencji i kwalifikacji wyścig ciągle trwa, orientacja rywalizacyjna wydaje się zatem naturalną konsekwencją, a nie indywidualnym wyborem. Istotne dla autorki będzie rozpoznanie, w jakim stopniu ten model jest preferowany przez badanych studentów.

Dla młodzieży akademickiej przejście od edukacji do pracy i zatrudnienia jest bardzo ważnym i nieraz bardzo trudnym procesem. Jednostki podejmujące studia często mają „odrealnione” wyobrażenia na temat możliwości, jakie daje dyplom i wykształcenie. Nierzadko oczekiwania zderzają się z trudną rzeczywistością. Praca obecnie nie jest już tylko źródłem dochodów. Jest przede wszystkim warunkiem uzyskania niezależności i autonomii – wartości najbardziej cenionej przez młodzież⁴⁴¹. Dlatego na potrzeby badań nad młodzieżą istotna jest orientacja na karierę zawodową – rozumiana za D.E. Superem jako pasmo wydarzeń składających się na sekwencję zawodów i ról odgrywanych przez jednostkę w biegu jej życia, zgodnie z jej zindywidualizowanym wzorem samoregulacji oraz jako szansa jednostki na urzeczywistnienie koncepcji siebie⁴⁴². Prezentowane ujęcie to nie tylko podjęcie pracy w celach zarobkowych, ale także, jak podaje autor, „sekwencja głównych stanowisk, które jednostka zajmuje przez całe swoje życie przed, w trakcie i po swoim życiu zawodowym⁴⁴³”. Takie ujęcie orientacji jest szersze niż zaprezentowana przez T. Hejnicką-Bezwińską orientacja na pracę. Związane jest z chęcią rozwoju i samorealizacji poprzez zdobywanie wiedzy i nowych doświadczeń. Praca może być czymś więcej niż zawodem, ma być elementem realizacji przyjętych przez jednostkę celów życiowych. W modelu idealnym praca powinna być także źródłem satysfakcji i zadowolenia. W czasach globalizującego się społeczeństwa zmieniała się zarówno struktura, jak i formy zatrudnienia. Młode pokolenie ma nowe możliwości w rozwijaniu swoich karier. Interesujące jest zatem, jakie są plany zawodowe studentów i jaką ścieżkę kariery dla siebie planują, szczególnie gdy odsetek

⁴³⁹ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 34.

⁴⁴⁰ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 49.

⁴⁴¹ K. Szafraniec, *Raport Młodzi 2011*, op. cit., s. 179.

⁴⁴² D.E. Super, *Career education and the meaning of work. Monographs on education*, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 38.

⁴⁴³ Ibidem.

osób studiujących gwałtownie wzrósł w ostatnich latach, co znacznie zwiększyło konkurencję na rynku pracy. Dynamika współczesnych karier nazywanych „karierami bez granic” wymusza, jak podkreśla A. Bańka, proaktywne planowanie, kierowanie i zarządzanie karierą⁴⁴⁴. Warto zatem podjąć próbę określenia współczesnej orientacji na karierę wśród studentów kończących studia wyższe.

Można jednak przyjąć założenie, że nie przez wszystkich orientacja zawodowa jest postrzegana w ten sam sposób. Warto zatem na potrzeby niniejszej pracy przyjąć drugi typ orientacji zawodowej, podobnie jak to uczyniła w swoich badaniach A. Cudowska, która wyodrębniła orientację na pracę jako charakterystykę osób, dla których praca jest wartością samoistną, niezależnie od rodzaju i korzyści, jakie może przynosić. Osoby nastawione na pracę bardzo dobrze i sumiennie starają się wykonywać swoje obowiązki zawodowe⁴⁴⁵.

Istotne z punktu widzenia badacza zjawisk społecznych jest zarówno to, jak jednostki określają swoje cele życiowe w określonych sferach życia, takich jak praca czy rodzina, jak i to, w jaki sposób zamierzają te cele realizować. Kolejną ujętą w typologii orientacji życiowych młodzieży akademickiej jest orientacja na perfekcjonizm, która charakteryzuje się postawą w działaniu i odgrywaniu ról społecznych nastawioną na idealizm. Odwołując się do ról społecznych, może dotyczyć zarówno orientacji na karierę, jak i orientacji na rodzinę czy orientacji na uczestnictwo. Jest typem orientacji związanym z rywalizacją we współczesnym świecie, który umożliwia jednak jakościowe wykonywanie zadań i jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, w tym tkwi jej społeczny sens. Motywy takiej orientacji mogą być intelektualne, emocjonalne bądź moralne⁴⁴⁶. Orientacja ta jest związana z chęcią szacunku i uznania dla jednostki, jak również z wiarą w możliwości zmiany świata. Kierowanie się w życiu wartościami społecznie uznanymi za ważne może przysporzyć jednostce prestiżu. Orientacja ta w odczuciu autorki będzie charakterystyczna dla grup i systemów społecznych, w których nadal istotny jest intelekt i wartości etyczne.

Nie związana z jakością czy podejściem jednostki do wykonywanych zadań, ale nastawiona na zmianę świata jest orientacja na uczestnictwo, odpowiadająca typowi orientacji socjocentrycznej zaproponowanej przez T. Hejnicką-Bezwińską oraz typowi orientacji społecznej zaproponowanej przez A. Cudowską. Orientacja na uczestnictwo jest sposobem widzenia rzeczywistości w kategoriach systemów, grup społecznych, jak i indywi-

---

⁴⁴⁴ A. Bańka, *Proaktywność a typ samoregulacji*, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 168.

⁴⁴⁵ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 35.

⁴⁴⁶ Ibidem, s. 49.

dualnych jednostek, którym można pomagać. Łączy się z wrażliwością na potrzeby drugiego człowieka, ale także wyraża się w chęci jednostki do zaangażowania się w realizację idei społecznie ważnych, które mogą przyczynić się do zmian w strukturze społecznej czy w indywidualnych losach jednostek. Współcześnie może wyrażać się na przykład poprzez uczestnictwo w działalności społecznej, pozarządowej czy wolontariacie. Rzeczywistość ponowoczesna nie pozwala pominąć równie istotnego obszaru uczestnictwa podmiotów, jakim jest sieć. Funkcjonowanie i działalność w sieci może istotnie przyczynić się do pomocy zarówno grupom społecznym, jak i jednostkom, jest również areną realizacji idei ważnych z punktu widzenia internautów. Obecnie obserwujemy rozwój wielu interesujących inicjatyw społecznych, które mają swój początek w sieci. Z punktu widzenia badacza bardzo interesującym wątkiem jest podejście młodych ludzi do realizowania inicjatyw społecznych za pomocą sieci, szczególnie to, czy wierzą w skuteczność działań zbiorowych w rzeczywistości wirtualnej.

Za przeciwstawną orientację do przedstawionej powyżej orientacji na uczestnictwo należy przyjąć orientację na wycofanie. Jak założyła T. Hejnicka-Bezwińska, orientowanie się w ten sposób oznacza wycofanie się z wszelkiej aktywności społecznej i połączone jest z negatywną oceną świata zewnętrznego⁴⁴⁷. Wycofanie jest postawą wyrażoną w niechęci do zmian i nowości. Osoby wyznające ten typ orientacji pragną spokoju i stabilizacji. Krytyka panującego ładu społecznego nie zawiera w sobie żadnych propozycji czy alternatyw. Jednostka orientująca się na wycofanie jest jednocześnie nastawiona na szukanie wewnętrznej niezależności, wolności od nacisków ludzi i rzeczy⁴⁴⁸. Orientacja ta jest bliska orientacji obserwacyjnej zaproponowanej przez A. Cudowską.

Odminną od wyżej zaprezentowanej jest orientacja konsumpcyjna, która charakterystyczna jest dla członków społeczeństwa konsumpcyjnego epoki płynnej nowoczesności jako zgeneralizowana tendencja do postrzegania, wartościowania, odczuwania i reagowania na rzeczywistość. To ustosunkowanie do rzeczywistości odwzorowuje relację konsumenta do przedmiotów konsumpcji⁴⁴⁹. Konsumpcja opiera się na pogoni za przeżywaniem emocji i nowymi wrażeniami, jest aktywnością polegającą na gromadzeniu dóbr⁴⁵⁰.

---

⁴⁴⁷ Ibidem.

⁴⁴⁸ Jest to zaproponowana przez Ch. Morrisa droga życia, która została dopasowana przez T. Hejnicką-Bezwińską do orientacji na wycofanie się.

⁴⁴⁹ M. Marciniak, *Orientacje konsumpcyjne młodzieży akademickiej. Perspektywa Baumanowska*, op. cit., s. 73.

⁴⁵⁰ M. Grenda, *Konsumpcja spektaklem nabywania towarów*, [w:] *Dyskursy kultury popularnej w społeczeństwie współczesnym*, A. Cybal-Michalska, P. Wierzba (red.), Impuls, Kraków 2012, s. 94.

Zatem wartością naczelną charakterystyczną dla tej orientacji jest posiadanie dóbr materialnych, kojarzone ze wzrostem znaczenia w grupie społecznej. Tak zaprezentowane ujęcie pozwala włączyć do tej orientacji takie postawy, jak hedonizm czy konformizm. W ujęciu T. Hejnickiej-Bezwińskiej oba sposoby postrzegania rzeczywistości nastawione są na maksymalizowanie przyjemności, przy czym konformizm dodatkowo zakłada działanie poprzez egoistyczny kompromis⁴⁵¹. Odwołując się do słów Z. Baumana, który uważa, że wszyscy jesteśmy członkami społeczeństwa konsumpcyjnego, można by podać w wątpliwość wyróżnianie takiej orientacji. Warto jednak zbadać, w jakim stopniu na tle innych orientacji jednostki konsumują, w jaki sposób poddały się światu gotowemu uzależniać od siebie ludzi i zmieniać atrakcje ze stale rosnącą prędkością⁴⁵². Ciekawe jest również to, jakie emocje są pożądane we współczesnym społeczeństwie i co uznane jest obecnie za maksymalizowanie przyjemności⁴⁵³. Ważna jest również konstatacja wyrażająca się w pytaniu: czy wszyscy w równym stopniu możemy konsumować? Jak zauważa Z. Bauman, w społeczeństwie, gdzie konsumpcjonizm z równą siłą kusi bogatych i biednych, biedni nie mogą odwrócić wzroku, bo nie mają gdzie go odwrócić, natomiast im większy wybór mają bogaci, tym bardziej nieznośne dla pozostałych staje się życie pozbawione wyboru⁴⁵⁴. Ta różnica położeń życiowych i życiowych możliwości staje się w społeczeństwach współczesnych nie tylko źródłem frustracji i względnego upośledzenia wielu grup ludzi. Znajduje ona również swój wyraz w różnego typu zachowaniach anomijnych, w rosnących statystykach zaburzeń emocjonalnych, w ucieczkach w prywatność i narcyzm⁴⁵⁵. Przyjmując zatem w pracy, że w orientacji konsumpcyjnej wyraża się pogoń za emocjami i nowymi wrażeniami, możemy się odwołać do typologii T. Hejnickiej-Bezwińskiej czy A. Cudowskiej, które w ten sposób ujmowały orientację hedonistyczną, natomiast aktywność polegająca na gromadzeniu dóbr jako element orientacji konsumpcyjnej odpowiada orientacji minimalistycznej zaproponowanej przez T. Hejnicką-Bezwińską. Trend konsumpcyjny został również zauważony przez W. Jakubaszek i ujęty w jej typologii jako orientacja na „mieć” przejawiająca się materialistycznym stosunkiem do życia będącym miernikiem powodzenia życiowego⁴⁵⁶.

⁴⁵¹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 51.

⁴⁵² Z. Bauman, *Globalizacja...*, op. cit., s. 101.

⁴⁵³ A. Cybal-Michalska, *Konsumpcjonizm jako główna oś narracji współczesnego społeczeństwa*, [w:] *Tożsamość w kontekście edukacyjnym i społeczno-kulturowym. Między partykularyzmem a uniwersalizmem*, A. Cybal-Michalska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2011, s. 82.

⁴⁵⁴ Z. Bauman, *Płynna nowoczesność*, op. cit., s. 137.

⁴⁵⁵ K. Szafraniec, *Raport Młodzi 2011*, op. cit., s. 226.

⁴⁵⁶ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 56.

Bardzo interesującym wątkiem w kontekście orientacji życiowych jest stosunek młodego pokolenia do zdrowia. Zagadnienie to w swoim raporcie analizuje K. Szafraniec, zwracając uwagę, że zdrowie należy do najmniej negowanych wartości w każdym społeczeństwie i kulturze – jest wartością samą w sobie. Jest też niezbędne dla osiągnięcia życiowych celów, takich jak lepsza edukacja czy zatrudnienie⁴⁵⁷. Przyjmuje się zatem, że orientacja na zdrowie jest skierowana na zachowanie dobrej kondycji fizycznej oraz psychicznej. Wartością naczelną tej orientacji jest dbanie o zachowanie zdrowia i energii życiowej. Osoby reprezentujące ten typ orientacji poprzez zachowanie aktywności fizycznej dbają o swoje samopoczucie, swoją kondycję utożsamiają również ze zdrową dietą, która uchroni ich od otyłości i innych chorób zagrażających życiu. Osoby dbające o zdrowie świadomie nie nadużywają alkoholu, papierosów i innych używek, wiedząc, że to wpłynie na pogorszenie ich kondycji⁴⁵⁸. Warto zatem podjąć próbę włączenia do typologii orientacji życiowych orientacji na zdrowie, gdyż z jednej strony obserwujemy w naszej kulturze wzrost zachorowań na nowotwory czy otyłość u młodych ludzi, z drugiej zaś strony wzrasta zainteresowanie zdrowym odżywianiem czy aktywnością fizyczną⁴⁵⁹. Faza eksperymentowania i wzmożonego spożycia różnorodnych używek jest charakterystyczna dla młodego pokolenia, możemy jednak zaobserwować rosnące zainteresowanie zdrowym stylem życia, z pełną świadomością pozytywnych skutków tego postępowania. Zdrowie stało się przedmiotem wielu ciekawych opracowań⁴⁶⁰ i nie sposób pominąć tego wątku w rozważaniach nad orientacjami życiowymi jako studium socjopedagogicznego. Interesujące jest, jaki stosunek do zdrowia ma badana młodzież i czy w swoim życiu preferują orientację na zdrowie, czy może ten model życia jest przez badanych dezaprobowany.

Ostatnią orientacją wprowadzoną do typologii orientacji życiowych będzie zaproponowana przez B. Idzikowskiego orientacja transcendentalna. Jak definiuje B. Idzikowski, orientacja transcendentalna opisuje stosunek badanych do Boga, który, będąc wartością centralną i absolutną, stanowi kryterium wartościowania. Autor wykorzystał ten typ orientacji jako wskaź-

---

⁴⁵⁷ *Raport Młodzi 2011*, op. cit., s. 303.

⁴⁵⁸ E. Kasperek-Golimowska, *Zdrowie jako wartość i przedmiot edukacji*, op. cit., s. 221.

⁴⁵⁹ *Raport Młodzi 2011*, op. cit., s. 317.

⁴⁶⁰ Autorka tworząc typ orientacji na zdrowie, zasugerowała się badaniami zaprezentowanymi w *Raporcie Młodzi 2011*, w którym to aspekt zdrowia stanowi istotną oś narracji w charakterystyce problematyki młodego pokolenia. Na temat orientacji prozdrowotnej patrz również: E. Kasperek-Golimowska, *Zdrowie jako wartość i przedmiot edukacji*, op. cit. Wątki te odnajdujemy również u A. Zalewskiej-Meler w książce *(Nie)obecne kategorie w obszarze zdrowia człowieka*, Impuls, Kraków 2009 czy u J. Bulskiej, *Budowanie kompetencji zdrowotnych ludzi w środowisku ich życia: propozycje metodyczne dla pedagogów, nauczycieli, wychowawców i pracowników medycznych, wskazówki dla rodziców*, Akapit, Toruń 2010.

nik do zbadania religijności badanej młodzieży. Problematyka życia duchowego i religijnego młodego pokolenia wydaje się interesującym polem badawczym. Młodzież wchodząca w dorosłe życie potrafi już w sposób świadomy ocenić swoją religijność i jej miejsce w życiu.

Zaprezentowana powyżej próba autorskiej typologii orientacji życiowych nie wyczerpuje w pełni problematyki orientacji życiowych młodzieży, uwzględnia jednak współczesne trendy oraz kondycję jednostki w płynnowoczesnym świecie. Wart podkreślenia wydaje się fakt, iż w świecie ciągłej zmienności i niepewności kształt życia ludzkiego również będzie ulegał ciągłej fluktuacji. Zaprezentowane powyżej orientacje wyznaczają najbardziej interesujące pola badawcze, nie są one jednak katalogiem zamkniętym, a jedynie wskazują na istotne sfery życia młodego pokolenia oraz systematyzują możliwe sposoby funkcjonowania w ponowoczesnej rzeczywistości. Uzasadnione jest użycie w pracy i podjętych badaniach pojęcia orientacji życiowej, ponieważ skomplikowana i zmienna rzeczywistość społeczna, w której przyszło funkcjonować jednostce oraz liczne role społeczne, w jakie wciela się jednostka w „teatrze życia”, sprawiają, że orientacje życiowe się wzajemnie krzyżują, nachodzą na siebie i nie są określone raz na zawsze. Płynna nowoczesność, w której wszystko jest ulotne i ulega rozpuszczeniu, nie daje gwarancji stałości orientacji w biografii jednostki, będąc raczej uchwytnością podejścia jednostki do rzeczywistości społecznej „tu i teraz”.

Analiza literatury przedmiotu skłania do refleksji, iż zaproponowana typologia ma charakter teoretyczny. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, A. Cudowska, B. Idzikowski czy W. Jakubaszek: „w rzeczywistości typy orientacji w czystej postaci występują nader rzadko. Najczęściej zakresy orientacji życiowych wzajemnie się nakładają”⁴⁶¹. Warto zatem analizę teoretyczną pogłębić o wątki związane z prowadzonymi badaniami nad orientacjami życiowymi. Interesujące będą nie tylko wyniki prowadzonych badań, ale także konstrukty metodologiczne, których poznanie naukowe wydaje się niezbędną inspiracją do dalszego planowania procesu badawczego.

2.4. Orientacja życiowa jako kategoria badawcza

Przegląd literatury dotyczącej kategorii orientacji ze szczególnym uwzględnieniem orientacji życiowej pozwala nie tylko zoperacjonalizować pojęcia, co stanowi niezbędną oś narracji w kontekście podejmowanego tematu, ale także stwarza możliwość przeanalizowania i zestawienia ze sobą wyników badań orientacji życiowych, które były w różnych warunkach społeczno-kulturowych prowadzone wśród młodzieży.

⁴⁶¹ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 33.

Ciekawe i prowadzone w ważnym okresie przełomu historycznego drugiej połowy lat osiemdziesiątych w Polsce były badania T. Hejnickiej-Bezwińskiej. Nie pozostawia wątpliwości fakt, iż prace nad teorią orientacji życiowych oraz badania prowadzone przez T. Hejnicką-Bezwińską przyczyniły się do dalszego rozwoju badań nad orientacjami życiowymi młodzieży. W monografii *Orientacje życiowe młodzieży* autorka zaprezentowała cel poznawczy swoich badań, którym było uzyskanie informacji o treści orientacji życiowej badanej młodzieży oraz zasięgu poszczególnych orientacji. Autorkę interesowała również wewnętrzna struktura orientacji życiowych oraz uwarunkowania socjopedagogicznych preferencji i wyborów poszczególnych typów orientacji⁴⁶².

T. Hejnicka-Bezwińska zaprezentowane w swojej książce badania prowadziła w 1987 roku, w trzech kategoriach województw, które zróżnicowane były stopniem zurbanizowania i uprzemysłowienia. Badania prowadzone były wśród uczniów klas ósmych szkół podstawowych, a także wśród ich rodziców⁴⁶³. Wyniki badań pokazały, że orientacje życiowe młodzieży są wewnętrznie spójne, ponieważ te modele życia, które są najczęściej aprobowane, są też najrzadziej odrzucane. Ponad 50% badanej młodzieży aprobowało modele: allocentryczny, na pracę, perfekcjonistyczny oraz minimalistyczny. Modele te były również przez obiekty badań rzadko odrzucane, a mianowicie tylko od 2% do 5% badanej populacji. Dominującą wartością okazał się drugi człowiek, czyli podstawowa wartość orientacji allocentrycznej preferowana przez 80% badanych. Niski zaś poziom aprobaty (8% badanych) i wysoki poziom odrzucenia (56% – 58%) dotyczył modelu hedonistycznego i orientacji na prestiż⁴⁶⁴. Autorka podsumowując swoje badania, zauważyła, że potwierdziły się wyniki badań nad wartościami i orientacjami życiowymi, które zostały wcześniej przeprowadzone przez innych autorów takich, jak: Tyszka, Jarosz, Gotowski czy Jawłowska.

Preferencje w orientacjach życiowych w badaniach T. Hejnickiej-Bezwińskiej oscylują wokół czterech modeli, które wzajemnie się uzupełniają i nie są ze sobą sprzeczne. W ramach przeprowadzonych badań autorka wysuwa jeszcze jeden bardzo ważny wniosek dotyczący różnic w preferencjach i faktycznych wyborach badanych. T. Hejnicka-Bezwińska określa to jako rozbieżność pomiędzy „orientacją uogólnioną” a „orientacją sytuacyjną”. Pierwsza z nich jest wskaźnikiem przynależności badanego do określonej kultury, a druga wskaźnikiem wyboru indywidualnego sensu swego istnienia, zależnego nie tylko od oferty kulturowej, ale przede wszystkim od treści

---

⁴⁶² T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 44.

⁴⁶³ Ibidem, s. 56.

⁴⁶⁴ Ibidem, s. 73.

zdefiniowania przez badanego własnej sytuacji życiowej⁴⁶⁵. Preferencje owszem dotyczą modelu allocentrycznego, na pracę, perfekcjonistycznego i minimalistycznego, natomiast w faktycznych wyborach, czyli orientacji sytuacyjnej znacznie obniżyła się pozycja orientacji perfekcjonistycznej, na pracę oraz orientacji allocentrycznej, a więc tych trzech typów orientacji – spośród czterech – które były aprobowane przez najwyższy procent badanych. W momencie wyboru orientacji życiowej w wynikach badań wzrosła natomiast ranga orientacji minimalistycznej, rywalizacyjnej i socjocentrycznej. Prawie połowa badanych przyjmowała jako model realizacyjny model orientacji minimalistycznej⁴⁶⁶.

Różnice ujawniły się dlatego, że, zdaniem autorki badań, inne są kryteria wartościowania, gdy badani mają wyrazić aprobatę, a zupełnie inaczej ankietowani myślą, podejmując decyzję na temat własnego życia i tego, w jaki sposób funkcjonować w określonym modelu⁴⁶⁷. T. Hejnicka-Bezwińska wnioskuje na podstawie wyników swoich badań, że wartości wysoko cenione w kulturze nie służą realizacji jednostkowych interesów ludzkich i dlatego pojawiła się w wynikach wysoka rozbieżność pomiędzy aprobatą dla poszczególnych modeli a wyborem ich jako własnej orientacji życiowej⁴⁶⁸. Przeprowadzone badania pozwoliły jednak zbadać, jaki jest związek pomiędzy orientacją uogólnioną i orientacją sytuacyjną. Autorka zauważyła duży stopień zbieżności pomiędzy aprobatą i wyborem dla czterech modeli życia: minimalistycznego, perfekcjonistycznego, rywalizacyjnego oraz orientacji na pracę⁴⁶⁹. Aprobata dla tych modeli występowała u badanych z wyborem również tego typu orientacji jako własnej drogi życiowej.

T. Hejnicka-Bezwińska oprócz ogólnych wniosków na temat preferowanych oraz wybieranych przez młodzież orientacji życiowych dokonuje bardzo szczegółowej analizy czynników, jakie mogą mieć wpływ na wybierane orientacje, podając ich istotność. Wnikliwość i rzetelność autorki pozwala nam poznać między innymi wpływ środowiska życia na wybór konkretnych orientacji. Badana młodzież z miast wojewódzkich najczęściej aprobowała orientację konformistyczną. Autorka wysuwa tezę, że jest to reakcja obronna wyrażająca się w przystosowaniu poprzez zastosowanie egoistycznego kompromisu⁴⁷⁰. Młodzież wiejska natomiast wyrażała w badaniach aprobatę dla większej liczby modeli życia, które stanowią pewną ofertę kulturowo-społeczną. Bardziej niż inni badani aprobują oni te wszystkie orientacje,

⁴⁶⁵ Ibidem, s. 90.

⁴⁶⁶ Ibidem, s. 78.

⁴⁶⁷ Ibidem, s. 77.

⁴⁶⁸ Ibidem, s. 78.

⁴⁶⁹ Ibidem.

⁴⁷⁰ Ibidem, s. 103.

które składają się na syndrom prospołecznej orientacji na zmianę, skupionej wokół orientacji na pracę – jako czynnika wyznaczającego człowiekowi satysfakcjonujące miejsce w strukturze społecznej – powiązanej z orientacją perfekcjonistyczną oraz orientacją allocentryczną i socjocentryczną. Młodzież wiejska w dokonywanych wyborach zostaje „wierna” orientacji na pracę. Natomiast badana młodzież miejska w dokonywanych wyborach częściej chce osiągnąć sukces, jednak bez wkładania w te działania dużego wysiłku⁴⁷¹.

T. Hejnicka-Bezwińska badała również zależność pomiędzy wyborem określonej orientacji a zmienną, jaką jest poziom wykształcenia ojca. Orientacja minimalistyczna, na prestiż i hedonistyczna jest najczęściej aprobowana przez młodzież, której ojciec ma tylko wykształcenie podstawowe, a najrzadziej ten typ wybiera młodzież, której ojcowie mają wykształcenie wyższe. Jedną ze zmiennych był także typ rodziny badanej młodzieży. Tutaj w badaniach ujawniły się dwie zależności. Rodzina pełna sprzyja aprobacie modelu rywalizacyjnego i socjocentrycznego, a rodzina niepełna – modelu orientacji konformistycznej⁴⁷². Autorka za istotne uznała również zbadanie wpływu pomiędzy wynikami w nauce respondenta a jego wyborami dotyczącymi określonej orientacji. Zasadnicza różnica występuje między uczniami osiągającymi tylko bardzo dobre wyniki w nauce a uczniami osiągającymi tylko oceny dostateczne. Uczniowie bardzo dobrzy częściej niż dostateczni aprobują perfekcjonizm, natomiast preferencje uczniów dostatecznych oscylują wokół czterech orientacji: minimalistycznej, na prestiż, hedonistycznej i socjocentrycznej. Wybory w przypadku uczniów z bardzo dobrymi wynikami w nauce dotyczą orientacji perfekcjonistycznej i na pracę, podczas gdy uczniowie dostateczni przechodzą z preferowanych czterech orientacji na wybraną głównie orientację minimalistyczną⁴⁷³.

Całościowa analiza wyników badań pozwoliła autorce na przedstawienie wniosków dotyczących badanej młodzieży, ale także sformułowanie postulatów odnośnie do zmian w systemie edukacji, ze szczególnym uwzględnieniem okresu, w jakim prowadzone były badania. Odnosi się ona do ówczesnej rzeczywistości, w której mieliśmy do czynienia ze scentralizowanym systemem edukacyjnym. T. Hejnicka-Bezwińska podkreśla w swoich wnioskach wpływ systemu na kształtowanie młodzieży i jej funkcjonowanie w określonej rzeczywistości społecznej.

Kolejna dekada wniosła do literatury przedmiotu interesujące badania nad orientacjami życiowymi prowadzone przez A. Cudowską. Ich walor poznawczy związany jest z autorską typologią orientacji życiowych, jaka zo-

---

⁴⁷¹ Ibidem, s. 104.

⁴⁷² Ibidem, s. 107.

⁴⁷³ Ibidem.

stała przyjęta w badaniach prowadzonych wśród studentów uczelni Białegostoku⁴⁷⁴. Typologia orientacji życiowych pozwoliła A. Cudowskiej skonstruować autorskie narzędzie – „Skalę do Badania Orientacji Życiowej Młodzieży”, która posłużyła do prezentacji preferencji w zakresie określonych typów orientacji oraz dominacji danego typu w ramach dokonywanych wyborów⁴⁷⁵. Ze względu na możliwość uzyskania bardzo dużej liczby kombinacji przy zastosowanych siedmiu typach teoretycznych autorka badań zdecydowała się na poszukiwanie dominanty. W wyniku analizy statystycznej materiału empirycznego wyodrębniła sześć grup podstawowych spośród wszystkich ankietowanych, którym udało się przypisać typ dominujący⁴⁷⁶. Zorientowanie na rodzinę, jej dobro, trwałość oraz dbanie o relacje między jej członkami okazało się typem orientacji dominującej dla 69,5% badanych. Jak podkreśla A. Cudowska, jest to typ orientacji najczęściej współwystępujący z orientacją zawodową, hedonistyczną, obserwacyjną, społeczną i personalistyczną⁴⁷⁷. Orientacje życiowe, jak potwierdziły badania A. Cudowskiej, współwystępują ze sobą, wzajemnie się przenikając i uzupełniając. Rodzina dla ankietowanych okazała się wartością najwyższą, konkurującą z pracą zawodową, osobistymi zainteresowaniami jednostki, dążeniem do przyjemności oraz interesami społecznymi⁴⁷⁸. Badana młodzież okazała się zatem różnorodna pod względem wybieranych orientacji, warto również podkreślić jej aktywność na wielu płaszczyznach. Wśród uczestniczących w badaniach wyłoniła się grupa studentów (8,7% badanych) jednoznacznie wybierająca orientację zawodową bez wyraźnie współwystępujących innych typów. Przeciwnie do siebie orientacje: obserwacyjna i społeczna, jako typ dominujący, występowały wśród badanych najrzadziej. Typ orientacji obserwacyjnej ujawnił się jako dominujący tylko u 2% badanych, natomiast orientacja społeczna dominowała u 1% studentów. Utworzony dla celów analizy statystycznej typ orientacji przywódczej nie ujawnił się jako dominujący u badanej młodzieży i nie współwystępował w średnim przedziale akceptacji, co oznacza, że nie współwystępował z żadną orienta-

---

⁴⁷⁴ Typologia orientacji życiowych zaproponowana przez A. Cudowską omówiona została w podrozdziale drugim pod tytułem „Przegląd wybranych typologii orientacji”.

⁴⁷⁵ Narzędzie „Skala do Badania Orientacji Życiowej Młodzieży” składa się z 56 twierdzeń dotyczących określonych orientacji. Na przykład dla typu orientacji rodzinnej autorka sformułowała twierdzenie: Szczególnie cenię sobie spędzanie wolnego czasu z rodziną. W ramach każdego twierdzenia ankietowany ma określić stopień akceptowania bądź nieakceptowania podanych treści (nie zgadzam się, raczej się nie zgadzam, raczej się zgadzam, zgadzam się zdecydowanie). Narzędzie to dostępne jest w: A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 152.

⁴⁷⁶ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 35.

⁴⁷⁷ Ibidem.

⁴⁷⁸ Ibidem, s. 105.

cją dominującą. Dla badanej młodzieży władza, możliwość podejmowania decyzji oraz wywieranie wpływu na zdarzenia nie okazały się istotnymi wartościami w życiu. Interesujące jest też, jak duża dysproporcja występuje pomiędzy dominującym typem orientacji rodzinnej a orientacją zawodową. Chociaż kariera zawodowa była drugą dominującą orientacją, to tylko dla grupy 8,7% badanych w stosunku do 69,5% wybierających orientację rodzinną.

Analiza statystyczna pozwoliła autorce badań sformułować postulaty odnoszące się do praktyki oświatowej lat dziewięćdziesiątych w Polsce. A. Cudowska zwraca uwagę, iż trendem dominującym jest postrzeganie swojego miejsca w świecie przez pryzmat rodziny⁴⁷⁹. Mimo ogromnej wartości społecznej i wychowawczej rodziny, w wielu wypadkach chęć bycia w rodzinie wynika z egocentrycznych zapatrywań lub braku alternatywnych wzorów i wizji czy też możliwości realizowania się w życiu⁴⁸⁰. Postulaty zatem odnoszą się do potrzeb pracy oświatowej, która miałaby polegać na ukazywaniu wielu różnych możliwości realizowania się w świecie oraz dostarczaniu wiedzy na temat różnorodności, zmienności dynamiki jako istotnych paradygmatów współczesnych społeczeństw⁴⁸¹. A. Cudowska postuluje również realizowanie w edukacji akademickiej programu ukierunkowanego na rozwijanie osobowości młodych ludzi. Prezentowana narracja wydaje się ciągle aktualna, mimo upływu prawie dwóch dekad. Postulat dotyczący kształtowania jednostek w kierunku orientacji twórczych i dynamicznych, które pozwolą jednostce poradzić sobie w zmiennych warunkach życia i zdynamizują społeczeństwo do działania na rzecz jednostek i środowiska, wydaje się trafny wobec współczesnych wyzwań edukacji akademickiej. Jest swoistą odpowiedzią na przejawiające się w ówczesnej dyskusji wątki związane z brakiem przygotowania studentów do życia w społeczeństwie czy nieradzeniem sobie ze zbyt skomplikowaną rzeczywistością społeczną, a także na rynku pracy. Młodzież lat dziewięćdziesiątych badana i poddana opisowi przez A. Cudowską została oceniona jako mało twórcza, tkwiąca w określonych schematach, za co odpowiedzialność ponosi również kształcenie w szkołach wyższych⁴⁸².

Autorka *Orientacji życiowych współczesnych studentów* oprócz ogromnego wpływu edukacji na kształtowanie się określonych orientacji życiowych podjęła się również zbadania wpływu i zależności pomiędzy innymi zmiennymi niezależnymi. Kierunek kształcenia, wartości egzystencjalne uznane za najważniejsze w życiu, struktura rodziny pochodzenia czy poziom uczest-

---

⁴⁷⁹ Ibidem, s. 132.

⁴⁸⁰ Ibidem.

⁴⁸¹ Ibidem, s. 133.

⁴⁸² Ibidem.

nictwa w kulturze to zmienne, które mają związek z wyborem określonej orientacji. Studenci uczelni artystycznych częściej od innych wybierają orientację hedonistyczną. Religia jako najważniejsza wartość egzystencjalna silnie związana jest z typem orientacji rodzinnej i społecznej. Osoby badane, które reprezentują wysoki poziom uczestnictwa w kulturze, częściej preferują orientację personalistyczną i hedonistyczną. Natomiast zmienna, jaką stanowi struktura rodziny pochodzenia w przeprowadzonych badaniach, determinuje wybór określonej orientacji w ten sposób, że osoby z rodziny pełnej częściej prezentują orientację na rodzinę, natomiast osoby z rodzin rozbitych wybierają typ orientacji personalistycznej. Potwierdziły się zatem wątki teoretyczne zaproponowane przez T. Hejnicką-Bezwińską, która formułując definicję orientacji życiowej, podkreśliła, iż są one zdeterminowane przez czynniki biologiczne, psychologiczne, społeczne i kulturowe.

Praca A. Cudowskiej wzbogaca literaturę przedmiotu o interesujące wątki poznawcze i empiryczne, szczególnie w zakresie badań nad młodzieżą akademicką, która pozostaje w okresie podwójnej tranzycji: z edukacji na rynek pracy i z okresu młodzieńczości do dorosłości⁴⁸³.

Ciekawe badania nad orientacjami życiowymi prowadził również w latach dziewięćdziesiątych B. Idzikowski. Ich walor poznawczy autor upatruje w przyjętej metodzie analizy panelowej⁴⁸⁴. Zasadnicze porównania w orientacjach życiowych dotyczą badań prowadzonych w 1992 oraz 1994 roku. Jak podkreśla B. Idzikowski, porównanie wyników uzyskanych z pomiaru dokonanego w 1993 roku miało ograniczony zakres, gdyż roczny dystans czasowy między badaniami okazał się zbyt mały dla ujawnienia dynamiki zmian⁴⁸⁵. Badania wykazały natomiast, że po dwóch latach od pomiaru pierwszego w obrębie sytuacyjnych orientacji młodzieży ślubickiej nastąpiły zmiany i przesunięcia. Zmalało zainteresowanie orientacjami prospołecznymi. Wyrażone zostało to zarówno w zajmowaniu przez nie niższych pozycji w strukturze czynników tworzących typologię orientacji, jak i w malejącym odsetku aprobaty orientacji prospołecznych. Natomiast w badaniu panelowym przesunięcie w górę struktury typologii zauważyć można dla

---

⁴⁸³ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 22.

⁴⁸⁴ Badania nad orientacjami życiowymi oparte na kwestionariuszu ankiety przeprowadzono w Ślubicach trzykrotnie. Pierwsze badanie przeprowadzono w lutym 1992 roku. Badaniami objęto uczniów klas siódmych i ósmych szkoły podstawowej oraz pierwszych i drugich szkół średnich. Łącznie zbadano 657 uczniów. W 1993 roku przeprowadzono badania w tych samych klasach szkół ślubickich i objęto nimi 592 uczniów. W próbie tej znalazło się 343 uczniów badanych po raz drugi. Kolejny etap badań realizowano w 1994 roku. Badano te same klasy co w latach poprzednich, zankietowano 603 uczniów, analizie panelowej poddano 117 badanych.

⁴⁸⁵ B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 83.

orientacji na dominację, na siebie i na prestiż⁴⁸⁶. W ponownym pomiarze w stopniu znaczącym wzrosła akceptacja dla orientacji afiliacyjno-perfekcjonistycznej, co autor badań wyjaśnia jako wskaźnik wzrostu aspiracji edukacyjnych, ale także potrzeby uznania i bycia człowiekiem wspólnoty. Jak podkreśla B. Idzikowski, takie orientacje mogą łagodzić napięcia i stresy towarzyszące wolnej grze rynkowej, a także stanowić przeciwwagę dla postaw egocentryczno-indywidualistycznych i bezkompromisowych⁴⁸⁷. Najbardziej stabilną w dwukrotnym pomiarze okazała się orientacja transcendentna, zajęła tę samą trzecią pozycję w dwukrotnym pomiarze. Wynik ten potwierdził ówczesną wiedzę o społeczeństwie polskim, wyróżniającym się religijnością i manifestującym swoje przywiązanie do tradycji katolickiej⁴⁸⁸. B. Idzikowski podkreśla względnie stałą pozycję orientacji życiowych ukierunkowanych na współzawodnictwo, sukces, indywidualizm i auto-kreację. W swoich rozważaniach i wnioskach płynących z badań B. Idzikowski próbuje powiązać powstały „ranking” orientacji życiowych z powodzeniem w budowaniu trwałych postaw gospodarki rynkowej, podkreśla również, że orientacje życiowe młodzieży nie tylko mogą wspierać lub hamować proces transformacji i modernizacji społecznej, ale także przesądzać o szansach rozwojowych tej grupy społecznej. Ważną konkluzją w jego rozważaniach jest wykazana zależność pomiędzy ukształtowanymi orientacjami życiowymi młodego pokolenia, adekwatnie odzwierciedlającymi uwarunkowania społeczno-ekonomiczne a karierą życiową i sukcesem w realizacji wartości zarówno uznawanych, jak i odczuwanych⁴⁸⁹.

Zupełnie inny charakter badań nad orientacjami, między innymi ze względu na czas ich prowadzenia, ma praca A. Cybal-Michalskiej traktująca o młodzieży, która funkcjonuje w perspektywie globalnej zmiany⁴⁹⁰. Po okresie transformacji ustroju dwudziesty pierwszy wiek wprowadził nas, jak to ujął Z. Bauman, w „płynną nowoczesność”, gdzie nieobecność i niedostępność struktur systemowych w połączeniu z nieuporządkowanym, płynnym stanem bezpośredniego kształtowania strategii życiowych w zasadniczy sposób zmieniają ludzkie życie i zmuszają do ponownego przemyślenia dawnych pojęć, używanych zwykle do ich opisu⁴⁹¹. Owa nieustanna auto-kreacja, na jaką skazany jest młody człowiek żyjący w wieloznacznej rzeczywistości społeczno-kulturowej stała się przyczynkiem do podjęcia tematu

---

⁴⁸⁶ Ibidem, s. 113.

⁴⁸⁷ Ibidem, s. 114.

⁴⁸⁸ Ibidem, s. 104.

⁴⁸⁹ Ibidem.

⁴⁹⁰ Wyniki badań zostały zaprezentowane w pracy *Tożsamość młodzieży w perspektywie globalnej zmiany. Studium socjopedagogiczne*. Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2006.

⁴⁹¹ Z. Bauman, *Płynna nowoczesność*, op. cit., s. 15.

orientacji życiowych młodzieży przez A. Cybal-Michalską. Autorka zbadała wiele aspektów funkcjonowania młodzieży. Zaprezentowane wyniki dotyczą zarówno orientacji preferowanych przez badaną młodzież, jak i kwestii związanych z tożsamością młodzieży, a także podejściem młodego pokolenia do procesów globalizacyjnych⁴⁹².

Wyniki badań prowadzonych przez A. Cybal-Michalską wskazały, że młode pokolenie cechuje przede wszystkim nastawienie na „tu i teraz”, czyli orientacja hedonistyczna, za którą opowiedziało się aż 84,7% respondentów. Orientacją równie często wybieraną przez młodzież okazała się orientacja na prestiż. Dominowanie nad innymi w dziedzinie posiadanych dóbr materialnych było istotne dla 84,1% badanych. Preferowana była także orientacja minimalistyczna (83%) oraz orientacja na pracę (80,3%)⁴⁹³.

Zatem w porównaniu do wcześniejszych badań T. Hejnickiej-Bezwińskiej w sferze deklaracji dużym zainteresowaniem cieszyły się orientacja na pracę i orientacja minimalistyczna. Zupełnie nowym zjawiskiem okazał się wysoki odsetek osób wybierających orientację na prestiż oraz orientację hedonistyczną. Co druga badana osoba deklarowała, że niepewność jutra, utrata poczucia bezpieczeństwa oraz zagrożenia ze strony świata zewnętrznego determinują ucieczkę młodzieży w świat przeżyć wewnętrznych. Zachowania te są wyrazem wyboru orientacji na wycofanie⁴⁹⁴. Analiza tej sfery życia młodego pokolenia pozwala wnioskować o zmianach, jakie zaszły w społeczeństwie na przestrzeni pokolenia. Wyniki badań wskazują również, że tylko co trzeci badany deklarował orientację na perfekcjonizm. Zdaniem A. Cybal-Michalskiej, preferencje współczesnej młodzieży stanowią adekwatną reakcję na globalizacyjne przemiany w świecie⁴⁹⁵. Autorka dokonała również w swojej pracy analizy skupień, z której wynika, że w sferze orientacji prospołecznych oraz w sferze indywidualistyczno-hedonistycznej orientacje współwystępują ze sobą, wzajemnie się wzmacniając, uzupełniając i definiując⁴⁹⁶. A. Cybal-Michalska zauważyła bardzo ważną tendencję do rozproszenia dla orientacji allocentrycznej i socjocentrycznej, które dowodzi osłabianiu się właściwej gatunkowi ludzkiemu tendencji kolektywistycznej na rzecz orientacji indywidualistycznej⁴⁹⁷.

---

⁴⁹² Badania zostały przeprowadzone wśród młodzieży szkół średnich, zarówno liceów, jak i techników zlokalizowanych na terenie Wielkopolski. Badani zostali wybrani spośród aglomeracji miejskich, takich jak Poznań czy Leszno, a także z terenów przemysłowych, takich jak Konin. Udział w nich wzięła również młodzież ucząca się w Śremie, Gnieźnie i Opalenicy. Badania zostały przeprowadzone w 2005 roku na grupie 418 uczniów.

⁴⁹³ Ibidem, s. 172-173.

⁴⁹⁴ Ibidem, s. 173.

⁴⁹⁵ Ibidem, s. 174.

⁴⁹⁶ Ibidem.

⁴⁹⁷ Ibidem.

Orientacje życiowe młodzieży były także przedmiotem zainteresowania P. Peret-Drażewskiej, która badała obraz współczesnej młodzieży z perspektywy rówieśników. Korzystając z dorobku teoretycznego nad orientacjami życiowymi, podjęła się zbadania orientacji normatywnych (życiowych, rozwojowych, sprawczych i wspólnotowych) współczesnej młodzieży postrzeganej z perspektywy rówieśników⁴⁹⁸. Wyniki badań nad orientacjami życiowymi wskazują, iż badana młodzież postrzega swoich rówieśników jako osoby cechujące się głównie orientacją: minimalistyczną, czyli nastawieniem na beztrudne cieszenie się zdrowiem, dobrami materialnymi i przyjemnościami życia (84% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Badana przez P. Peret-Drażewską młodzież szkół średnich postrzega także swoich rówieśników jako zorientowanych hedonistycznie (80,9% dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Jak konstatuje autorka, z wyników badań wyłania się przedstawiony przez respondentów obraz młodzieży, która szczególnie ceni sobie dobra materialne oraz łatwe i przyjemne życie⁴⁹⁹. Według badanej młodzieży ich rówieśnicy nie wykazują tendencji do ujawniania orientacji na perfekcjonizm, rozumianej jako doskonałość w działaniu i pełnieniu ról społecznych oraz orientacji na wycofanie, czyli ucieczki w świat przeżyć wewnętrznych od zagrożeń świata zewnętrznego, połączonej z jego negatywną oceną i brakiem wiary w możliwość zmiany⁵⁰⁰. Wyniki prowadzonych przez P. Peret-Drażewską badań ujawniły niechęć młodzieży do zaangażowania się w sprawy społecznie ważne, co autorka badań łączy z brakiem identyfikacji z otoczeniem społecznym oraz brakiem świadomości co do możliwości zmiany zastanej rzeczywistości społeczno-kulturowej⁵⁰¹. Autorka badań posługując się typologią orientacji życiowych T. Hejnickiej-Bezwińskiej, w interesujący sposób zobrazowała orientacje życiowe współczesnej młodzieży, postrzegane z perspektywy badanych rówieśników.

W zaprezentowanych powyżej wynikach badań nad orientacjami życiowymi młodzieży można dostrzec ogromne różnice w podejściu młodego pokolenia zarówno do oceny współczesnego świata, jak i do funkcjonowania młodzieży w zastanej rzeczywistości. W tym kontekście jest to potwierdzeniem tezy o znaczącej roli czynników społeczno-kulturowych w kształtowa-

---

⁴⁹⁸ Badania nad orientacjami życiowymi młodzieży były częścią szerszego projektu badawczego prowadzonego w 2012 roku na grupie 439 uczniów szkół średnich zlokalizowanych na terenie województwa wielkopolskiego. Autorka globalny problem badawczy sformułowała jako następujące pytanie: Jaki jest obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy rówieśników oraz jakie zmienne go różnicują?, patrz: P. Peret-Drażewska, *Współczesna młodzież...*, op. cit.

⁴⁹⁹ P. Peret-Drażewska, *Współczesna młodzież...*, op. cit., s. 190.

⁵⁰⁰ Ibidem, s. 192.

⁵⁰¹ Ibidem.

niu się orientacji życiowych. W ponowoczesnym świecie mamy do czynienia z nowym pokoleniem, które jest wyzwaniem dla badaczy i teoretyków zajmujących się problematyką młodzieży. Wyniki badań służą nie tylko do opisu rzeczywistości, są również punktem wyjścia powstawania prognoz rozwojowych dla społeczeństwa.

W tym kontekście wyniki badań nad orientacjami życiowymi mogą również posłużyć do konstruowania programów społeczno-politycznych, których odbiorcami będzie młodzież. Jedną z takich analiz młodego pokolenia jest *Raport Młodzi 2011*⁵⁰². Powstał on jako podsumowanie dyskusji ekspertów, analityków i animatorów działań obywatelskich oraz efekt pracy specjalistów i naukowców. Jego treść stała się podstawą do skonstruowania rekomendacji dla działań w sferze politycznych decyzji służących poprawie funkcjonowania i jakości życia młodego pokolenia.

Raport Młodzi 2011 zawiera analizę wielu aspektów życia młodych Polaków dotyczących edukacji, pracy, rodziny czy ich obecności w sferze publicznej. Omówione zostały także bardzo ważne kwestie dotyczące czasu wolnego czy stylu życia oraz aspiracji dążeń młodego pokolenia. *Raport Młodzi 2011* będący między innymi omówieniem stosunku młodego pokolenia do zastanej rzeczywistości, wielokrotnie odwołuje się do tego, w jaki sposób orientują się młodzi ludzie. W tekście nie znajdziemy porównania pomiędzy poszczególnymi orientacjami, istotniejsze dla autorów okazało się omówienie orientacji młodzieży w kontekście nowych trendów i zjawisk, z jakimi mamy do czynienia, obserwując współcześnie żyjące pokolenie młodych. Analizując orientację materialistyczną, autorzy zwracają uwagę, że zmienił się zakres pojęciowy tego określenia. Obecnie młodzi ludzie nie tylko chcą posiadać rzeczy, ważna jest filozofia ich użytkowania, ekspresja oraz symbolika⁵⁰³. Zdaniem autorów, orientacja na „mieć, by być” nie jest wyborem młodego pokolenia – jest natomiast orientacją zadaną młodzieży przez dominującą kulturę. Badania własne autorów przeprowadzone na grupie dziewiętnasto- i trzydziestolatków pokazały ciekawą tendencję dotyczącą orientacji indywidualistycznej i prospołecznej. Wśród badanych dziewiętnastolatków 54% deklaruje, że najważniejsze są dla nich potrzeby i interesy indywidualne i ich najbliższych, a tylko jedna czwarta badanych deklaruje, iż ważniejsze są działania prospołeczne⁵⁰⁴. Dane te pokazują jak bardzo młode pokolenie nastawione jest na swoje własne potrzeby. Autorzy jednak starają się przekonać, że to właśnie w dziewiętnastolatkach tkwi potencjał, jaki trzeba wykorzystać, nawet mimo tak niezadowolających wyników dotyczących działań prospołecznych. Wśród badanych trzydziestolatków nastą-

---

⁵⁰² K. Szafraniec, *Raport Młodzi 2011*, op. cit.

⁵⁰³ Ibidem, s. 223-224.

⁵⁰⁴ Ibidem, s. 57.

wienie indywidualistyczne deklaruje aż 66% badanych, natomiast postawy prospołeczne już tylko 14% z nich⁵⁰⁵. Nowe czasy, zdaniem twórców *Raportu Młodzi 2011*, sprawiły, że możemy definiować zupełnie odmienne podejścia do funkcjonowania młodzieży w rzeczywistości społecznej. W *Raporcie* pojawia się zatem kilka nowych orientacji. Opisywane jest zjawisko orientowania się młodego pokolenia na uczestnictwo w sieci⁵⁰⁶. Pojawia się również orientacja na pracę połączoną z karierą. Praca nie jest już dobrem samym w sobie, ale silnie łączy się z sukcesem i osiąganiem kolejnych szczebli kariery. Oprócz definicji opisujących nowe orientacje *Raport* stara się wyjaśnić także czynniki kształtujące podejście młodego pokolenia do świata oraz czasów, w którym przyszło im żyć.

Analiza badań nad orientacjami życiowymi młodzieży ukazuje ciągle nowe wątki i inspiruje do poszukiwania odpowiedzi na pytania: Jaka jest współczesna młodzież? Do czego dąży i czego oczekuje od świata, w którym funkcjonuje? Odpowiedź na te pytania w zestawieniu z wynikami wcześniejszych badań pozwala również zobaczyć, jak zmieniła się młodzież na przestrzeni ostatnich kilkudziesięciu lat. Badania nad orientacjami życiowymi młodzieży wyznaczają kierunki myślenia oraz wskazują na istotne kwestie, jakie należy uwzględnić przy projektowaniu procesu badawczego, są również wskazówką i inspiracją do konstruowania założeń metodologicznych.

---

⁵⁰⁵ Ibidem.

⁵⁰⁶ Ibidem, s. 275.

Orientacje życiowe badanej młodzieży akademickiej

Świat społeczny pełen niepokojów i zmian, nieprzewidywalny, a zarazem niezwykle otwarty z bogatą i kuszącą ofertą „wszystkiego nie dla wszystkich” stanowi istotny kontekst współczesnych rozważań nad młodzieżą. Wielość wyborów, jakich muszą dokonywać młodzi ludzie partycypujący w globalnej rzeczywistości, przenika się z długą listą ograniczeń, nakazów i norm. Młode pokolenie kończące studia wydaje się świadome tego, jaki jest świat, w którym przyszło im bytować. Upływający czas przypomina im także o zamknięciu się pewnego etapu w ich życiu. Przejście z edukacji na rynek pracy oraz z młodości do dorosłości to jeden z ważniejszych, jeśli nie najważniejszy etap w ich dotychczasowym życiu. Do opisu i diagnozowania stanu świadomości młodego pokolenia kończącego studia zastosowana została kategoria teoretyczna – orientacje życiowe. Jak pisze T. Hejnicka-Bezwińska, „jej wartość w badaniach realizowanych w aspekcie pedagogicznym polega na tym, że pozwala przełamywać jednostronność kategorii stosowanych w badaniach psychologicznych i socjologicznych, bez rezygnacji z dorobku i wartości obydwu tych typów badań nad młodzieżą. Orientacje życiowe w badaniach pedagogicznych są bowiem stosowane jako wskaźnik osiągniętych rezultatów procesu edukacyjnego, a jednocześnie wskaźnik świadomości badanych, który dostarcza przesłanek do prognozowania tendencji w preferencjach i wyborach dokonywanych przez młodzież w różnych zakresach ich aktualnej i przyszłej działalności⁵⁰⁷”. Rozstrzygnięcia teoretyczne dotyczące orientacji życiowych w kontekście uchwyconego procesu zmian, jakie zachodzą we współczesnym społeczeństwie oraz scharakteryzowanie młodzieży jako podmiotu owych przemian stanowią pogłębienie i uporządkowanie wiedzy teoretycznej oraz niezbędny element całościowego procesu badawczego. Przybliżenie zagadnień teoretycznych jest również wstępem i podstawą do dalszego poznania naukowego.

⁵⁰⁷ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 5.

W tej części pracy przedstawione zostaną ustalenia metodologiczne stanowiące podstawę do badań własnych. Sformułowany zostanie przedmiot i cel badań, problematyka badań oraz hipotezy badawcze. Omówione zostaną kolejno: zmienne i wskaźniki, metody, techniki i narzędzia badawcze, dobór próby badawczej oraz organizacja badań. Następnie zaprezentowane zostaną wyniki badań empirycznych oraz ich analiza konsekwentnie odnosząca się do postawionych wcześniej problemów badawczych.

3.1. Metodologiczne założenia badań własnych oraz społeczno-demograficzna charakterystyka badanej populacji

Badanie naukowe, to według W. Zaczyńskiego, celowe poznawanie obranego wycinka rzeczywistości przyrodniczej, społecznej i kulturowej⁵⁰⁸. Jest to wieloetapowy proces, na który składają się zróżnicowane działania mające zapewnić obiektywne, dokładne i wyczerpujące poznanie wycinka rzeczywistości⁵⁰⁹. Jedną z pierwszych czynności badawczych podejmowanych w fazie koncepcji procesu badawczego jest określenie przedmiotu i celu badań. Na tym etapie badacz ustala przedmiot badań, którym jest pewne zjawisko mieszczące się w problematyce teorii i praktyki danej subdyscypliny⁵¹⁰. W wyborze przedmiotu badań w świetle zasad metodologicznych ważną rolę odgrywać powinny dwie okoliczności: zainteresowania osobiste badacza oraz względy ekonomiczności badań, czyli efektywny i skuteczny realny do wykonania proces badawczy. W początkowej fazie procesu badawczego wybierając przedmiot badań, warto pamiętać o postawie naukowej wobec problemów społecznych, która wymaga, abyśmy ujmowali je jako obiektywne zjawiska, to znaczy istniejące niezależnie od woli badającego i teorii naukowych. Ważne jest także, aby badać w sposób wolny od lęku przed wynikami badań oraz wolny od uproszczeń, dotyczących zwłaszcza ich przyczyn i uwarunkowań. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, należy rozpatrywać problem jako zjawisko uwarunkowane całym zespołem przyczyn, modyfikowane przez inne, współwystępujące z nimi zjawiska i procesy występujące w danym społeczeństwie. Pamiętać należy o tym, że każdy problem społeczny ulega przeobrażeniom i powoduje przeróżne konsekwencje, rzutujące swoiście na kształtowanie się życia społecznego i świadomości ludzi⁵¹¹.

---

⁵⁰⁸ W. Zaczyński, *Praca badawcza nauczyciela*, WSiP, Warszawa 1995, s. 12.

⁵⁰⁹ Ibidem, s. 9.

⁵¹⁰ J. Gnitecki, *Wprowadzenie do metod badań w naukach pedagogicznych*, WSPiA, Poznań 2006, s. 55.

⁵¹¹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 43.

Uwzględniając zatem powyższe ustalenia teoretyczne, przedmiotem badań uczyniłam orientacje życiowe młodzieży akademickiej, bowiem funkcjonowanie młodych ludzi pozostających w okresie tranzykcji z młodości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy jest interesujące i warte poznania naukowego, szczególnie w kontekście postrzegania tej grupy jako podmiotu przemian, jakie obserwujemy w płynnonowoczesnej rzeczywistości. Podejmowane wcześniej badania nad orientacjami życiowymi młodzieży uwypuklają zasadnicze różnice w preferowanych wartościach czy celach życiowych, szczególnie jeżeli osadzimy je w określonych kontekstach społeczno-kulturowych. Zasadna zatem wydaje się chęć poznawania na nowo świata młodych ludzi, którzy funkcjonują w warunkach rozproszenia, niepewności i ciągłej zmiany.

Celem teoretyczno-poznawczym badań będzie scharakteryzowanie subiektywnego poczucia tożsamości badanych, a także określenie sposobu funkcjonowania badanej młodzieży poprzez uzyskanie informacji o treści poszczególnych orientacji życiowych oraz ich hierarchii w życiu badanych studentów. Ukazany zostanie również obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy rówieśników.

Problematyka orientacji życiowych jest zagadnieniem rozbudowanym i złożonym kognitywnie, obejmującym wielość dziedzin funkcjonowania podmiotu, zarówno w sferze deklaratywnej, jak i realnych wyborów jednostek. Rozważania zawężone zostaną zatem do analizy wybranych aspektów życia codziennego młodzieży akademickiej w sferze ich preferencji. Kluczowym metodologicznie wątkiem będą próby ujęcia tego, „ku czemu” młodzi ludzie się skłaniają w świecie niezliczonych wyborów, na co się orientują, co jest dla nich ważne i istotne w budowaniu własnej tożsamości. Uzasadnione wydaje się także wyłonienie czynników społecznych różnicujących sposób konstruowania orientacji życiowych.

Cele praktyczne w przypadku badań nad orientacjami życiowymi są następstwem i naturalną konsekwencją realizacji celu poznawczego. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, odkrycie bowiem zakresu i kierunku wybieranych orientacji życiowych i porównanie ich ze stanami pożądanymi może zapoczątkować uruchomienie aktywności społecznej w celu ewentualnej zmiany niepożądanego stanu rzeczy⁵¹². W procesie badawczym poddane zostaną ocenie uzyskane wyniki nad orientacjami życiowymi młodzieży w kontekście szans rozwoju indywidualnego i społecznego, dając w ten sposób podstawy do podejmowania aktywności indywidualnej, zespołowej czy instytucjonalnej, które będą próbą realizacji celu praktycznego.

Kolejnym etapem badań naukowych jest dokładne sformułowanie problemu i tam gdzie to jest możliwe – również wysunięcie hipotez. W literaturze z zakresu metodologii badań często przywołuje się definicję problemu

---

⁵¹² T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 44.

badawczego zaproponowaną przez S. Nowaka. W ujęciu tego autora problem badawczy to tyle co pewne pytanie lub zespół pytań, na które odpowiedzi ma dostarczyć badanie⁵¹³. T. Pilch definiuje natomiast problem badawczy jako pytanie o naturę badanego zjawiska, o istotę związków między zdarzeniami lub istotami i cechami procesów czy cechami zjawiska. Autor ten zwraca również uwagę, iż w problemie badawczym należy uświadomić sobie trudność z wyjaśnieniem i zrozumieniem określonego fragmentu rzeczywistości⁵¹⁴.

Odnosząc się zatem do sformułowanych wcześniej celów badawczych, uwypuklony został globalny problem eksploracji badawczych, jakim jest poszukiwanie odpowiedzi na pytanie: W jakim stopniu i zakresie zmienne osobowościowe i społeczne rzutują na jakość orientacji życiowych młodzieży akademickiej?

Wielopłaszczyznowy i szeroki kontekst orientacji życiowych młodzieży akademickiej wymaga pogłębienia problemu globalnego o wyszczególnienie trzech problemów głównych, ujętych w formie następujących pytań:

1. Jakie są (auto)identyfikacje badanej młodzieży akademickiej partycypującej we współczesnej rzeczywistości?

2. Jaka jest struktura i hierarchia orientacji życiowych badanej młodzieży akademickiej?

3. Jaki jest obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy respondentów?

Tak sformułowane problemy główne implikują zestaw problemów szczegółowych, które umożliwią przeprowadzenie procesu badawczego w sposób rzetelny i dokładny.

Do pierwszego problemu głównego (Jakie są (auto)identyfikacje badanej młodzieży partycypującej we współczesnej rzeczywistości?) odnoszą się trzy problemy szczegółowe:

1.1. Jakie kategorie (odwołujące się do pojęcia „Ja” o charakterze: fizycznym, symbolicznego określenia roli, indywidualistycznym) wymieniane są przez badaną grupę młodzieży w odpowiedzi na pytania Kim jestem? oraz Kim chciałbym być? oraz Jaka jest liczba określeń, używanych przez młodzież akademicką, na scharakteryzowane swojej tożsamości?

1.2. W jaki sposób badana grupa młodzieży postrzega siebie w kontekście odpowiedzi na pytanie „Kim jestem w świecie permanentnej zmiany”?

1.3. W jaki sposób badana młodzież akademicka ocenia swoją obecną i przyszłą sytuację życiową?

---

⁵¹³ S. Nowak, *Metodologia badań socjologicznych*, PWN, Warszawa 1970, s. 214.

⁵¹⁴ T. Pilch, T. Bauman, *Zasady badań pedagogicznych. Strategie ilościowe i jakościowe*, Wydawnictwo „Żak”, Warszawa 2010, s. 43.

Dla drugiego problemu głównego (Jaka jest struktura i hierarchia orientacji życiowych badanej młodzieży akademickiej?) zostały określone trzy problemy szczegółowe:

2.1. Jaka jest struktura orientacji życiowych badanej młodzieży akademickiej?

2.2. Jaka jest hierarchia orientacji życiowych badanej młodzieży akademickiej?

2.3. Jakie orientacje życiowe ze względu na kryterium podmiotowe preferuje badana młodzież?

Trzeci problem główny (Jaki jest obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy respondentów?) implikuje problemy szczegółowe w postaci następujących pytań:

3.1. Jakie są poglądy i opinie respondentów na temat współczesnej młodzieży?

3.2. Jakie orientacje życiowe są preferowane przez młodzież z perspektywy ich rówieśników?

Naturalną konsekwencją dalszego procesu badawczego jest formułowanie hipotez, które konstruowane są na bazie wcześniej postawionych pytań badawczych. Budowanie hipotezy opiera się często na przeformułowaniu problemu badawczego, gdzie formę pytania zastępuje się zdaniem twierdzącym lub przeczącym. Dzieje się tak głównie w sytuacji, kiedy problem ma postać pytania rozstrzygnięcia, tzn. pytanie zaczyna się od partykuły „czy”, po której następuje pewne zdanie oznajmujące. Pytania te dają możliwość tylko dwóch odpowiedzi: „tak” lub „nie” i zawsze są pytaniami zamkniętymi. Inaczej przebiega proces formułowania hipotez dla problemów, które mają postać pytania dopełnienia. Te najczęściej rozpoczyna partykuła „jak”. Na tak skonstruowane pytania nie można odpowiedzieć „tak” lub „nie”, pytania te nie sugerują z góry żadnych możliwych odpowiedzi, stąd hipotez może być tutaj wiele⁵¹⁵. T. Pilch wyjaśnia, że pytania rozstrzygnięcia można nazwać pytaniami kierunkowymi, które wskazują obszar, na którym należy szukać odpowiedzi, z kolei pytania dopełnienia są pytaniami twórczymi, gdzie badacz ma szerokie pole poszukiwań⁵¹⁶. Niemniej jednak, wszystkie hipotezy stanowią „próbę odpowiedzi na uprzednio skonstruowane problemy badawcze”. T. Pilch jest przekonany, iż wyznaczanie hipotez „jest zabiegiem polegającym na zbudowaniu domniemanej teorii dotyczącej natury zjawiska, powiązań między jego elementami, jego wielkością i proporcją”⁵¹⁷.

⁵¹⁵ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych*, Wydawnictwo im. Ossolińskich, Wrocław – Warszawa – Kraków – Gdańsk 1977, s. 46.

⁵¹⁶ Ibidem.

⁵¹⁷ Ibidem, s. 45.

Zatem konkretyzując – hipotezą nazywa się wszelkie twierdzenia częściowo tylko uzasadnione, wszelkie domysły, za pomocą których tłumaczymy dane faktyczne, a więc też i domysły w postaci uogólnienia, osiągniętego na podstawie danych wyjściowych⁵¹⁸. Z dobrze postawionego problemu powinna jasno wynikać hipoteza badawcza. Dane stwierdzenie może być uznane za hipotezę naukową, jeżeli jest sprawdzalne. Hipoteza w dalszym toku postępowania badawczego może być udowodniona przez zebranie danych popierających wysuwaną zależność lub obalona przez brak takich danych czy uzyskanie danych świadczących o fałszywości założenia⁵¹⁹.

Poza istotnym faktem możliwości poddania hipotezy procedurze sprawdzania empirycznego J. Brzeziński zwraca uwagę na inne kryteria poprawności formułowania hipotez naukowych: hipoteza powinna być adekwatną odpowiedzią na problem, hipoteza musi być najprostszą odpowiedzią na problem, gdyż im bardziej prostą przyjmie postać – tym łatwiej będzie można ją sprawdzić, hipoteza musi być tak sformułowana, by łatwo można ją było przyjąć względnie odrzucić oraz hipoteza nie powinna przyjmować postaci szerokiej generalizacji⁵²⁰.

W ujęciu T. Pilcha bardziej pożyteczne jest sformułowanie wielu szczególnych hipotez zamiast jednej czy dwóch generalnych. Bardziej jasny staje się wówczas sam problem, znacznie łatwiej opracować można cały warsztat badawczy łącznie z technikami badań. Od hipotez bowiem zależy, jak będą wyglądały metody i techniki badań w proponowanym procesie badawczym⁵²¹.

Uwzględniając założenia teoretyczne dotyczące formułowania hipotez, warto podkreślić, że głównym wątkiem eksploracji badawczych będzie zbadanie orientacji życiowych młodzieży akademickiej, stanowiącej przedmiot badań własnych. Ważna będzie również próba przedstawienia młodzieży w kontekście autocharakterystyki własnej tożsamości. Przeprowadzone badania mają przybliżyć również treść orientacji, ku którym skłania się badana młodzież w permanentnie zmieniającym się świecie. Istotne będzie także rozpoznanie obrazu współczesnej młodzieży z perspektywy badanych, w tym ich wyobrażeń na temat orientacji życiowych ich rówieśników. W związku z tym, że badania zostały skierowane nie tyle na rozstrzygnięcie pytań typu „czy”, lecz stają się problemem otwartym o charakterze dopełnienia z określoną liczbą alternatywnych odpowiedzi, trudno jest jednoznacznie sformułować hipotezy, w których miałyby rozstrzygać się wyniki

---

⁵¹⁸ T. Kotarbiński, *Kurs logiki*, Warszawa 1960, s. 181, za: T. Pilch, T. Bauman, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 46.

⁵¹⁹ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 68.

⁵²⁰ J. Brzeziński, *Metodologia badań...*, op. cit., s. 226.

⁵²¹ T. Pilch, T. Bauman, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 47.

podjętych badań. Skonstruowanie problemów w postaci dopełnienia, nie podsuwa bowiem jednoznacznych wskazówek, co do dróg rozstrzygnięcia. Co więcej, wskazany w pracy problem badawczy ma charakter diagnostyczny, a przyjęte hipotezy uwzględniać będą modele teoretyczne, za pomocą których, w wyniku eksploracji, będzie można je sprawdzić, a zarazem przyjąć bądź odrzucić.

W odniesieniu do pierwszego problemu głównego, jakim jest pytanie o autoidentyfikację badanej młodzieży, można przyjąć że w kontekście subiektywnego poczucia tożsamości młodzież akademicka znajdująca się w momencie podwójnej tranzycji z okresu młodzieńczości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy, jest ciągle poszukująca i dookreślająca się, z racji permanentnie zmieniającej się rzeczywistości, którą cechuje gwałtowność przemian, i niepewność. Poza tym, problemy z adekwatną definicją własnego „Ja” zakłóca okres znajdowania się „pomiędzy”, bowiem jednostka zawieszona jest między młodością a dorosłością, między zaprzeczaniem dotychczasowych wartości a poszukiwaniem nowych źródeł sensu życia. Można również założyć, iż konstruowany przez młodego człowieka obraz własnego „Ja” jest wieloaspektowy. Wysoki stopień złożoności pojęcia „Ja” świadczy o poczuciu niepowtarzalności jednostki, o jej chęci zaakcentowania własnej odrębności w obliczu innych. Młody człowiek skupiony jest na poszukiwaniu własnej autonomii i niezależności, przejawia tendencje indywidualistyczne⁵²². Warto również przyjąć hipotezę, że współczesna młodzież w świecie permanentnej zmiany jest otwarta na nowe doświadczenia, tolerancyjna, a zarazem przekonana o własnej wartości. Cechuje ją chęć zdobywania wiedzy i rozwoju osobistego.

Kolejne hipotezy odnosić się będą do drugiego problemu głównego związanego z treścią orientacji życiowych preferowanych przez badaną młodzież. Opierając się na zgromadzonym materiale teoretycznym oraz obserwacjach współczesnej rzeczywistości, przyjąć można, że młodzież akademicka będzie w znacznym stopniu zorientowana na karierę. Obecnie praca zawodowa nie jest kojarzona już tylko z uzyskiwaniem dochodu, ale także jest realizacją celów życiowych i indywidualnych zainteresowań jednostek. Młodzież współczesna jest bardziej nastawiona indywidualistycznie aniżeli w stronę świata czy innych ludzi. Wyrażać się to może w przyjmowaniu orientacji hedonistycznej czy minimalistycznej. Odnosząc się również do analizy społeczeństwa zaproponowanej przez E. Fromma, zakłada się, że współczesna młodzież bardziej nastawiona jest na „mieć” niż na „być”. W związku z tym, można również założyć, że orientacja transcendentalna

---

⁵²² Inspiracją do wysunięcia przez autorkę tego typu hipotez roboczych są ustalenia A. Cybal-Michalskiej, patrz: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 146-177.

czy wartości związane z rozwojem duchowym jednostki nie będą wysoko występowały w hierarchii preferowanych orientacji. Na potrzebę badań formułuje się również hipotezę mówiącą o tym, że przyjmowane przez młodzież orientacje życiowe będą ze sobą współwystępowały i wzajemnie się wzmacniały⁵²³. Hipotetycznie można założyć również, iż czynniki kształtujące orientacje życiowe będą związane ze złożonością i zmiennością globalizującego się społeczeństwa.

Na podstawie wcześniejszych badań nad młodzieżą oraz literaturą przedmiotu można postawić hipotezę, iż na wybór określonych orientacji wpływać będą indywidualne uwarunkowania jednostek, jak i środowisko społeczne. Przyjmuje się także, że na wybór orientacji życiowych wpływ ma środowisko rówieśnicze oraz aktywność społeczna i kulturalna jednostek, nie bez znaczenia pozostaje również sytuacja materialno-bytowa badanej młodzieży akademickiej. Warto też założyć, iż (auto)identyfikacje oraz orientacje życiowe badanej młodzieży związane będą z dziedziną studiowanej nauki.

Konstruując hipotezy na potrzeby badania orientacji życiowych młodzieży akademickiej, warto również odnieść się do trzeciego problemu głównego, sformułowanego w formie pytania: Jaki jest obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy respondentów? Analizując powyższy problem, można przyjąć, że młodzież będzie traktować swoich rówieśników jako zwolenników ideologii konsumpcji zorientowanych na karierę i indywidualny rozwój⁵²⁴. Istotną inspirację do tak sformułowanej hipotezy stanowią badania młodzieży akademickiej prowadzone przez A. Cybal-Michalską⁵²⁵, ujawniające znaczenie kariery w życiu młodego pokolenia.

Przyjęte hipotezy stanowią wstęp do dalszych rozstrzygnięć metodologicznych, będąc odzwierciedleniem wiedzy naukowej i wcześniejszych eksploracji badawczych w naukach społecznych. Świadomość badacza pozwala jednak przypuszczać, że ze względu na złożoność współczesnej rzeczywistości i wielokontekstowość funkcjonowania jednostek w owym świecie ciągłej zmiany, przyjęte hipotezy mogą okazać się zbyt uproszczonym i uogólnionym sądem, a badana rzeczywistość okaże się znacznie bardziej złożona i wieloznaczna. Dalsze etapy procesu badawczego, zakończone ana-

---

⁵²³ Tego typu wnioski wysuwa w swoich badaniach zarówno T. Hejnicka-Bezwińska, jak i A. Cybal-Michalska.

⁵²⁴ Hipoteza ta jest oparta na typologii orientacji jako elementów mentalności współczesnego społeczeństwa, ze wskazaniem na kulturowe, społeczne i jednostkowe wyznaczniki ich optymalizacji, zarysowujących cechy globalizującego się społeczeństwa zaproponowanej przez A. Cybal-Michalską, patrz A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 66-85.

⁵²⁵ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit.

lizą wyników badań, pozwolą jednak zweryfikować przyjęte hipotezy pod względem ich prawdziwości.

W związku z powyższym kolejnym zadaniem badacza w procesie naukowego poznania jest odszukanie i zdefiniowanie określonych zmiennych tworzących jakiś fakt, zdarzenie lub proces⁵²⁶. W metodologii rozróżnia się najczęściej dwie kategorie zmiennych: zmienne zależne i zmienne niezależne. Definicję obu zmiennych podaje W. Łobocki, „przez zmienne niezależne rozumie się pewne czynniki powodujące określone zmiany w innych czynnikach (zmiennych), a przez zmienne zależne czynniki, podlegające wyraźnym wpływom ze strony zmiennych niezależnych⁵²⁷”. Oznacza to, że zmienna zależna to zmienna, którą badacz, chce wyjaśnić. Natomiast zmienna niezależna, to ta, za pomocą której badacz chce wyjaśnić zmiany wartości zmiennej zależnej, to wytypowanie pewnych cech tworzących badane zdarzenie i na nie wpływających. Istotne jest, by wybrane zmienne „mogły być empirycznie poznawane, mierzone, liczone, opisywane⁵²⁸”.

Formułowanie zmiennych sprowadza się do wytypowania głównych cech badanego przedmiotu. Badacz czyni to w następujący sposób: najpierw określa problemy badawcze i odpowiednie hipotezy, poprzez które wskazuje, jakie zagadnienia chciałby przeanalizować w swoim badaniu. Wytypowane zagadnienia to zmienne tworzące określony przedmiot badań.

Kolejnym etapem sytuacji badawczej jest określenie odpowiednich wskaźników do każdej zmiennej. Jest to zabieg polegający na wytypowaniu odpowiednich kryteriów dla każdej zmiennej, które wskażą badaczowi, że dana zmienna istnieje. Wedle sugestii S. Nowaka, za wskaźnik na gruncie metodologii badań pedagogicznych przyjąć należy, że jest to pewna cecha, zdarzenie lub zjawisko, na podstawie którego wnioskujemy z pewnością bądź z określonym prawdopodobieństwem, bądź wreszcie z prawdopodobieństwem wyższym od przeciętnego, iż zachodzi zjawisko, jakie nas interesuje. Wskaźnik musi być zjawiskiem lub cechą obserwowalną – wówczas tylko nadaje się on do pełnienia swoich funkcji, natomiast procedura doboru wskaźnika bywa tożsama ze zdefiniowaniem danego terminu⁵²⁹.

W rozważaniach teoretycznych nad kategorią zmiennych i wskaźników należy podkreślić istotną ich rolę w procesie badawczym, albowiem szczegółowe i prawidłowe ich określenie posłuży do skonstruowania odpowiedniego narzędzia badawczego. Metodologiczna refleksja, jak podkreśla A. Cybal-Michalska, szczególne znaczenie przypisuje zgodności między pojęciem

---

⁵²⁶ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 49.

⁵²⁷ M. Łobocki, *Metody i techniki badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 33.

⁵²⁸ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 51.

⁵²⁹ S. Nowak, *Metody badań socjologicznych*, PWN, Warszawa 1965, s. 203.

definiowanym teoretycznie a pojęciem definiowanym operacyjnie⁵³⁰, które będzie wskazywało na sposób badania orientacji życiowych młodzieży akademickiej. Na potrzeby badań wyróżniono zarówno zmienne niezależne, jak i zmienne zależne. Z problemów szczegółowych wynikających z problemu globalnego wyodrębnione zostały zmienne, a następnie każdej z nich przyporządkowano wskaźniki. Do grupy zmiennych niezależnych i ich wskaźników należą:

1. Płeć
  - kobieta
  - mężczyzna
2. Wiek
  - 22 lata
  - 23 lata
  - 24 lata
  - 25 lat i więcej
3. Dziedzina studiów
  - nauki humanistyczne
  - nauki społeczne
  - nauki ekonomiczne
  - nauki prawne
  - nauki techniczne
  - sztuki plastyczne⁵³¹
4. Osiągnięcia w nauce
  - przynależność do grupy studentów bardzo dobrych (średnia ocen w granicach 4,5 – 5,0)
  - przynależność do grupy studentów dobrych (średnia ocen w granicach 4,0 – 4,4)
  - przynależność do grupy studentów przeciętnych (średnia ocen w granicach 3,1 – 3,9)
  - przynależność do grupy studentów niedostatecznych (średnia ocen poniżej 3,0)
5. Miejsce pochodzenia
  - wieś
  - miasto do 20 tys. mieszkańców
  - miasto od 21 tys. do 100 tys. mieszkańców
  - duże miasto (powyżej 100 tys. mieszkańców)⁵³²

---

⁵³⁰ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 210.

⁵³¹ Wskaźniki zmiennej, jaką stanowi dziedzina studiów, pochodzą z Wykazu obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, w: *Rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 8.08.2011 w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych*.

6. Plany edukacyjno-zawodowe

- podjęcie pracy w kraju
- podjęcie pracy za granicą
- kontynuowanie nauki i podjęcie pracy w kraju
- kontynuowanie nauki i podjęcie pracy za granicą
- podjęcie dodatkowych form kształcenia w kraju (kursy, studia podyplomowe itp.)
- podjęcie dodatkowych form kształcenia za granicą (kursy, studia podyplomowe itp.)
- brak planów

7. Wykształcenie rodziców

- podstawowe
- zawodowe
- średnie
- pomaturalne
- licencjackie
- wyższe

8. Uwarunkowania materialno-bytowe

- bardzo dobre – środki finansowe umożliwiają zaspokojenie wyrafinowanych potrzeb i pozwalają na dynamiczne powiększanie stanu posiadania
- dobre – środki finansowe wystarczają nie tylko na zaspokojenie potrzeb egzystencjalnych, lecz także potrzeb rozwojowych i/lub służą powiększeniu stanu materialnego posiadania
- średnie, przeciętne – środki finansowe wystarczają jedynie na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych
- złe – środki finansowe nie wystarczają na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych⁵³³

9. Uwarunkowania jakościowego uczestnictwa w kulturze⁵³⁴ (udział w kulturze poprzez instytucje kultury)

- uczestnictwo aktywne i wszechstronne
- uczestnictwo przypadkowe, sporadyczne
- absencja kulturowa

---

⁵³² Wskaźniki zmiennej, jaką stanowi miejsce pochodzenia, pochodzą z: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 211.

⁵³³ Wskaźniki zmiennej uwarunkowania materialno-bytowego pochodzą z narzędzia badawczego E. Roman, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 211.

⁵³⁴ Zagadnienia, dotyczące uwarunkowań jakościowego uczestnictwa w kulturze pochodzą z badań A. Tyszki nad uczestnictwem kulturalnym społeczeństwa, patrz: A. Tyszka, *Uczestnictwo w kulturze. O różnorodności stylów życia*, PWN, Warszawa 1971, s. 238-321.

W ramach perspektywy badawczej, jaką są orientacje życiowe młodzieży, wyróżnione zostały trzy kategorie problemów: subiektywny aspekt poczucia tożsamości młodzieży akademickiej, treść orientacji życiowych preferowanych przez respondentów oraz obraz współczesnej młodzieży z perspektywy badanych. Zatem formułując zmienne zależne, uporządkowano je na podstawie przyjętych problemów głównych z uwzględnieniem pytań szczegółowych sformułowanych w toku procesu badawczego.

Do pierwszego problemu głównego sformułowanego w formie pytania: Jakie są (auto)identyfikacje badanej młodzieży akademickiej partycypującej we współczesnej rzeczywistości? wskazano następujące zmienne, a do nich przyporządkowano wskaźniki:

1. Subiektywny aspekt poczucia tożsamości młodzieży akademickiej w perspektywie płynnonowoczesnej rzeczywistości
  - 1.1. Struktura i treść odpowiedzi na pytanie Kim jestem?, Kim chcę być? oraz liczba określeń używanych przez młodzież do scharakteryzowania swojej tożsamości⁵³⁵
    - odwołanie się do pojęć „Ja” o charakterze fizycznym (wiek, płeć, faza rozwojowa czy wygląd)
    - odwołanie się do pojęć „Ja” o charakterze symbolicznego określenia roli (stopień pokrewieństwa, pełnione role)
    - odwołanie się do pojęć „Ja” o charakterze indywidualistycznym (stany psychiczne, myśli, odczucia, zainteresowania, cechy osobowości)⁵³⁶.
  - 1.2. Ocena własnej osoby wyrażona w odpowiedzi na pytanie Kim jestem w świecie permanentnej zmiany?, skoncentrowane na psychologiczno-społecznych determinantach nastawień prorozwojowych
    - giętkość poznawcza
    - ciekawość poznawcza
    - orientacja temporalna
    - poczucie sprawstwa młodzieży
    - ufność wobec innych i świata
    - poczucie godności i wzajemnego szacunku⁵³⁷.

---

⁵³⁵ Zastosowanie TST – testu 20 stwierdzeń do zbadania zagadnienia tożsamości młodzieży. Narzędzie to było wykorzystywane wcześniej w badaniach A. Cybal-Michalskiej nad tożsamością młodzieży w perspektywie globalnego świata oraz w najnowszych badaniach nad młodzieżą akademicką w kontekście kariery zawodowej. Patrz: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 136 oraz A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 212.

⁵³⁶ J. Habermas, *Filozoficzny dyskurs nowoczesności*, Universitas, Kraków 2000, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 136.

⁵³⁷ T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, op. cit. Zmienna, jaką jest ocena własnej osoby wyrażona w odpowiedzi na pytanie Kim jestem w świecie permanentnej zmiany?, skoncentrowana na psychologiczno-społecznych determinantach nastawień prorozwojowych została również

1.3. Ocena własnej osoby wyrażona w odpowiedzi na pytania dotyczące obecnej sytuacji życiowej, dotychczasowego życia oraz życia w przyszłości

- aktualna sytuacja życiowa
- sytuacja życiowa za 5 lat
- sytuacja życiowa za 10 lat

Do drugiego problemu głównego, jakim jest pytanie: Jaka jest struktura i hierarchia orientacji życiowych badanej młodzieży akademickiej? wyodrębniono następujące zmienne i określono wskaźniki:

2. Orientacje życiowe badanej młodzieży akademickiej

2.1. Preferencje w wyborach określonych modeli życia

- orientacja na rodzinę (nastawienie na trwałość i więzi emocjonalne między członkami rodziny, na zaspokojenie potrzeb rodziny, ale także własnych potrzeb akceptacji, miłości i bezpieczeństwa w rodzinie)⁵³⁸
- orientacja personalistyczna (nastawienie na indywidualizm możliwość zaspokajania własnych pragnień, rozwijania własnych zainteresowań)⁵³⁹
- orientacja rywalizacyjna (nastawienie na satysfakcję osiąganą w wyniku porównywania się z innymi, w wyniku której stwierdza się, że jest się lepszym, więcej się wie i umie, ma się większą władzę nad innymi)⁵⁴⁰
- orientacja konsumpcyjna (nastawienie na materialistyczne podejście do życia oraz gromadzenie dóbr, na maksymalizowanie przyjemności)⁵⁴¹
- orientacja na pracę (nastawienie na rzetelne i sumienne wykonywanie swojej profesji jako wartości samoistnej niezależnie od korzyści, jakie może przynosić)
- orientacja na karierę (nastawienie na możliwość odniesienia sukcesu czy wyższego statusu społecznego dzięki wykonywanej pracy, także możliwość zdobywania kolejnych szczebli w karierze)⁵⁴²

---

wykorzystana w badaniach A. Cybal-Michalskiej dotyczących tożsamości młodzieży w perspektywie globalnego świata.

⁵³⁸ Wskaźnik opracowany na podstawie „Skali do badania orientacji życiowej” A. Cudowskiej.

⁵³⁹ Ibidem.

⁵⁴⁰ Wskaźnik pochodzi z typologii Modeli Życia zaproponowanej przez T. Hejnicką-Bezwińską, patrz: T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit.

⁵⁴¹ Wskaźnik opracowany na podstawie „Skali do badania orientacji życiowych młodzieży z Ośrodka Szkolenia i Wychowania w Krakowie” opracowanego przez W. Jakubaszek, patrz: W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit.

⁵⁴² Ibidem.

- orientacja na wycofanie (pasywność wobec czynników zewnętrznych, wycofanie się jednostki z aktywności społecznej, negatywna ocena świata zewnętrznego, opór społeczny)
- orientacja na perfekcjonizm (nastawienie na doskonałość w działaniu i pełnieniu ról społecznych)
- orientacja na uczestnictwo (nastawienie na aktywne współuczestnictwo i współdziałanie na rzecz zmiany świata oraz realizację idei społecznie ważnych, także nastawienie na dobro ogółu i innych ludzi)
- orientacja na zdrowie (nastawienie na zachowanie dobrej kondycji fizycznej, psychicznej oraz energii życiowej)⁵⁴³
- orientacja transcendentna (nastawienie na wiarę w Boga jako wartość naczelną, stanowiącą kryterium wartościowania)⁵⁴⁴.

2.2. Preferowane wartości badanej młodzieży

- orientacja na samego siebie (osoby skoncentrowane na swoich własnych planach, jednostkowych problemach, preferowane wartości to: ambicja, sukces, nauka, mądrość życiowa, niezależność, otwarty umysł, doskonalenie się, moje zdrowie, przyjemności)
- orientacja na grupę naturalną (obejmuje układ powiązań bezpośrednich lub najbliższych jednostce, akcentuje się zainteresowanie problemami kręgu osób z grup nieformalnych, wartości preferowane to: rodzina, przyjaźń, miłość, zdrowie rodziny, bezpieczeństwo rodziny, małżeństwo, lojalność, tradycja, szacunek dla starszych, honor)
- orientacja na instytucje (obejmuje całą sferę, która jest efektem funkcjonowania organizmu państwowego, sformalizowany układ powiązań powoduje, że na tym poziomie orientacji zanika więź emocjonalno-uczuciowa, wartości dla tej orientacji to: praca, władza, obowiązkowość, zamożność, pozycja społeczna, wpływy, dbałość o opinię)
- orientacja na państwo i społeczeństwo (obejmuje orientacje na całokształt działalności państwa jako organizacji politycznej, panujący ustrój, problemy ekonomiczne, stosunek do władzy, kwestie działalności kulturowej i wychowawczej, stosunków międzyludzkich, preferowane wartości to: tolerancja, sprawiedliwość

⁵⁴³ E. Kasperek-Golimowska, *Zdrowie jako wartość i przedmiot edukacji*, op. cit.

⁵⁴⁴ Wyróżnione orientacje pozwolą na zbadanie tendencji charakteryzujących współczesną młodzież. Pochodzą one z badań nad orientacjami życiowymi młodzieży prowadzonymi przez T. Hejnicką-Bezwińską, B. Idzikowskiego, A. Cudowską i W. Jakubaszek; zostały też szczegółowo opisane w podrozdziale niniejszej pracy dotyczącym typologii orientacji życiowych.

społeczna, państwo, porządek społeczny, równość, bezpieczeństwo państwa, gotowość pomagania)

- orientacja na świat (obejmuje globalne problemy ludzkości, aspekty demograficzne, współistnienie państw i narodów, wartości preferowane to: eliminowanie zła, pokój, ochrona środowiska, ciekawość świata)
- orientacja na wszechświat (obejmuje przekonania dotyczące natury świata, człowieka i społeczeństwa, miejsca jednostki w świecie, sensu jego życia, zagadnień religijnych i transcendentnych, wartości preferowane to: zbawienie, rozwój duchowy, wiara w Boga, sens życia, akceptacja losu, pobożność)⁵⁴⁵.

2.3. Wybory orientacji życiowych ze względu na kryterium podmiotowe⁵⁴⁶ wśród badanej młodzieży akademickiej

- orientacja „ku sobie”
- orientacja „ku ludziom”
- orientacja „ku światu”⁵⁴⁷.

Na potrzeby badań nad orientacjami życiowymi młodzieży akademickiej określono zmienne i wskaźniki do trzeciego problemu głównego skonstruowanego w formie pytania: Jaki jest obraz współczesnej młodzieży z perspektywy respondentów? Problem ten implikuje następujące zmienne i przyporządkowane im wskaźniki:

3. Obraz współczesnej młodzieży z perspektywy rówieśników

3.1. Poglądy i opinie badanych na temat współczesnej młodzieży

- młodzież zorientowana na globalną zmianę, która uwypukla potrzebę przebudowania ram ludzkiego działania opartego na „globalnej świadomości”, którą cechuje widzenie świata jako jedność
- młodzież zorientowana na cywilizacyjne przypisanie do ryzyka, które trudno poddać kontroli, ocenić, całkowicie wyeliminować i przewidzieć

---

⁵⁴⁵ B. Olszak-Krzyżanowska, *Orientacje życiowe młodzieży*, Edukacja. Studia. Badania. Innowacje 1988, nr 4, s. 82- 87.

⁵⁴⁶ Kryterium podmiotowe oznacza, w myśl koncepcji B. Suchodolskiego, Kto? lub Co? jest podmiotem szczególnego zainteresowania i zaangażowania się jednostki. Kryterium to określone jako podmiotowe pojawiło się w analizach teoretycznych, jakie przedstawiła W. Jakubaszek w swojej książce pt. *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 25. B. Suchodolski wyróżnił trzy zasadnicze orientacje życia, które skupiają się wokół wartości naczelných, a ujawniają się w formach zachowania i działania oraz w charakterystycznym sposobie przeżywania zdarzeń i doświadczeń, patrz: B. Suchodolski, *Kształt życia*, op. cit., s. 201.

⁵⁴⁷ Wskaźniki pochodzą z typologii orientacji zaproponowanej przez B. Suchodolskiego, patrz: B. Suchodolski, *Kształt życia*, op. cit., s. 201-215.

- młodzież zorientowana na medialne symulacje rzeczywistości, w których złudzenie, fantazja, symulacja wypierają realne doznania i doświadczenia
- młodzież zorientowana na ideologię konsumpcji, która przenika niemalże każdą dziedzinę ludzkiej egzystencji
- młodzież zorientowana na kulturę popularną, która jest dostępna dla każdego i nazywana bywa między innymi kulturą upozorowania, reality show, kultu ciała i seksualności
- młodzież zorientowana na odpowiedzialne decyzje, które mają wpływ na nowy kształt porządku światowego
- młodzież zorientowana na przewidywanie i kreowanie przyszłych stanów rzeczy
- młodzież zorientowana na odpowiedzialne współuczestnictwo i współdziałanie
- młodzież zorientowana na wiedzę
- społeczeństwo zorientowane na rozwój technik informacyjnych⁵⁴⁸.

3.2. Orientacje życiowe współczesnej młodzieży z perspektywy rówieśników

- młodzież zorientowana na rodzinę
- młodzież zorientowana personalistycznie
- młodzież zorientowana na rywalizację
- młodzież zorientowana na konsumpcjonizm
- młodzież zorientowana na karierę
- młodzież zorientowana na wycofanie
- młodzież zorientowana na perfekcjonizm
- młodzież zorientowana na uczestnictwo
- młodzież zorientowana na zdrowie
- młodzież zorientowana transcendentalnie⁵⁴⁹.

W ten sposób ujęte zmienne i wskaźniki przyporządkowane poszczególnym problemom głównym i szczegółowym w konsekwencji wykorzystane zostały w kolejnym etapie procesu badawczego, którym był wybór metod, technik i narzędzi badawczych.

Należy podkreślić, że w literaturze przedmiotu odnaleźć można rozbieżności w określaniu metod, technik i narzędzi badawczych. Jak konstatu-

⁵⁴⁸ Wskaźniki zmiennej, jaką stanowi obraz współczesnej młodzieży z perspektywy rówieśników, zostały zaczerpnięte z badań A. Cybal-Michalskiej nad tożsamością młodzieży w perspektywie globalnego świata, patrz: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 141.

⁵⁴⁹ Typologia orientacji życiowych zastosowana jako wskaźniki zmiennej orientacje życiowe współczesnej młodzieży z perspektywy rówieśników jest konsekwencją zastosowania wskaźników zmiennej, jaką stanowią orientacje życiowe badanej młodzieży.

je T. Pilch niejasności te nie przesądzają o efektach naukowych badań pedagogicznych, jednak odbierają aparatowi pojęciowemu walor uniwersalności⁵⁵⁰. Do najczęściej charakteryzowanych w literaturze przedmiotu metod badawczych zaliczyć należy: eksperyment pedagogiczny, monografię, metodę indywidualnych przypadków oraz sondaż diagnostyczny.

Sformułowanie przedmiotu badań implikuje wybór metody zastosowanej w procesie badawczym. Badania orientacji życiowych młodzieży akademickiej zostały przeprowadzone metodą sondażu diagnostycznego. Przedmiotem badań sondażowych są wszelkiego typu zjawiska społeczne o znaczeniu istotnym dla wychowania, ponadto stany świadomości, opinii i poglądów określonych zbiorowości, narastania badanych zjawisk, ich tendencji i nasilenia⁵⁵¹. Są to zatem wszystkie zjawiska, które nie mają instytucjonalnej lokalizacji, a wręcz odwrotnie są jakby rozproszone w społeczeństwie. Badania sondażowe mają na celu wykrycie ich istnienia oraz ukazanie wszystkich atrybutów strukturalnych i funkcjonalnych⁵⁵². Sondaż diagnostyczny opiera się niemal zawsze na badaniu specjalnie dobranej próby reprezentacyjnej z populacji generalnej. Badający musi dążyć do wybrania takiej grupy do badań, aby stanowiła ona możliwie najwierniejsze odbicie struktury, wszystkich elementów i wszystkich cech badanej populacji⁵⁵³. Kierując się powyższymi uwagami, można powiedzieć, że T. Pilchem, że metoda sondażu diagnostycznego jest „sposobem gromadzenia wiedzy o atrybutach strukturalnych i funkcjonalnych oraz dynamice zjawisk społecznych, opiniach i poglądach wybranych zbiorowości, nasilaniu się i kierunkach rozwoju określonych zjawisk i wszelkich innych zjawiskach instytucjonalnie nie zlokalizowanych – posiadających znaczenie wychowawcze – w oparciu o specjalnie dobraną grupę reprezentującą populację generalną, w której badane zjawisko występuje”⁵⁵⁴.

Konkludując, zbadanie orientacji życiowych młodzieży akademickiej, wymagało zastosowania sondażu diagnostycznego, gdyż spośród dostępnych metod badawczych, sondaż dawał możliwość uchwycenia opinii i poglądów młodzieży rozproszonej na różnych uczelniach.

Metoda badań warunkuje i określa dobór odpowiednich technik badawczych. Właściwy wybór technik zależy od dobrej znajomości metod, do których one przynależą. Technika badawcza jest uszczegółowioną odmianą metody badań, jest jej podporządkowana i pełni wobec niej funkcję służebną. Mimo to metody i techniki znajdują się w ścisłym związku ze sobą i wza-

---

⁵⁵⁰ T. Pilch, T. Bauman, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 70.

⁵⁵¹ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 79.

⁵⁵² Ibidem, s. 80.

⁵⁵³ Ibidem, s. 125.

⁵⁵⁴ Ibidem.

jemnie się uzupełniają. I tak, technika badawcza to, według T. Pilcha, czynności praktyczne, regulowane starannie wypracowanymi dyrektywami, pozwalającymi na uzyskanie optymalnie sprawdzalnych informacji, opinii, faktów⁵⁵⁵. Innymi słowy, są to bliżej skonkretyzowane sposoby realizowania zamierzonych badań. To czynności poznawcze, które pozwalają na zebranie materiału interesującego badacza.

W celu zgromadzenia odpowiedniego materiału badawczego w pracy zastosowana została technika ankiety. Zasadnym wydaje się zastosowanie ankiety jako techniki poznania wybranego fragmentu rzeczywistości społecznej, bowiem pozwala ona poznać cechy zbiorowości, faktów, opinii o zdarzeniach oraz danych liczbowych⁵⁵⁶. Ankieta, w myśl tezy T. Pilcha, jest techniką gromadzenia informacji polegającą na wypełnieniu najczęściej samodzielnie przez badanego specjalnych kwestionariuszy na ogół o wysokim stopniu standaryzacji w obecności lub częściej bez obecności ankietera⁵⁵⁷. Technika ankiety rozumiana jest zatem jako technika wypytywania w formie pisemnej⁵⁵⁸, dzięki której badacz zdobywa informacje. Sporządzona w toku badań ankieta składa się z zestawu pytań, na które respondent powinien udzielić odpowiedzi. Pytania ankiety zaopatrzone są w tak zwaną kafeterię, czyli zestaw wszelkich możliwych odpowiedzi⁵⁵⁹. W ankiecie znajdować się mogą pytania otwarte – pozostawiające respondentom całkowitą swobodę wypowiedzi, pytania zamknięte – z ustalonymi z góry możliwymi odpowiedziami oraz pytania półotwarte – z ustalonymi z góry możliwymi odpowiedziami, które „zawierają jeden punkt oznaczony zazwyczaj słowem «inne», pozwalający na zaprezentowanie swej odpowiedzi, jeśli nie mieści się w żadnym proponowanym sformułowaniu”⁵⁶⁰. Na potrzeby procesu badawczego orientacji życiowych młodzieży akademickiej zastosowana w badaniu ankieta była ankietą środowiskową, miała bowiem posłużyć do zebrania informacji w określonym miejscu i środowisku, czyli wśród studentów kończących studia na wydziałach celowo wybranych na potrzeby badań (patrz Aneks), co jest konsekwencją przyjętych wskaźników zmiennej niezależnej, jaką jest dziedzina studiowanej wiedzy.

Z technik wynika potrzeba zastosowania właściwych narzędzi badawczych. Techniki badawcze są precyzyjnie wypracowanymi czynnościami obserwowania, przeprowadzania wywiadów, ankietowania. Natomiast narzę-

---

⁵⁵⁵ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 127.

⁵⁵⁶ Ibidem, s. 141.

⁵⁵⁷ Ibidem, s. 142.

⁵⁵⁸ M. Węglińska, *Jak pisać pracę magisterską. Poradnik dla studentów*, Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 1997, s. 34.

⁵⁵⁹ T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 157.

⁵⁶⁰ Ibidem, s. 87.

dzia badawcze są przedmiotami służącymi realizacji danego sposobu zbierania materiału badawczego. Według T. Pilcha narzędzie badawcze jest przedmiotem służącym do realizacji wybranej techniki badań⁵⁶¹. Narzędzie badawcze to instrument służący do technicznego gromadzenia danych z badań.

Wybrana technika w sposób jednoznaczny wyznaczała narzędzie badawcze. W projekcie badawczym jako narzędzie wykorzystany został kwestionariusz ankiety. Zastosowane narzędzie było zbiorem pytań zarówno otwartych, jak i zamkniętych, co pozwoliło na lepsze rozpoznanie sytuacji badanych studentów. Kwestionariusz był anonimowy, zgodnie z założeniem, iż bezimiennosc sprzyja szczerzym odpowiedziom respondentów. Narzędzie kwestionariusz ankiety składało się z 30 pytań, które były konsekwencją przyjętych w pracy problemów badawczych, do których przypisano zmienne i wskaźniki. Pozwoliło to uzyskać materiał do dalszej analizy empirycznej będącej konsekwencją przyjętych założeń metodologicznych.

W dalszym etapie postępowania badawczego istotny jest dobór próby badawczej i wybór terenu badań. Istotę tego etapu stanowi ponowne odwołanie się do przedmiotu badań oraz założonych celów. Dobór próby i terenu badań, jak podkreśla T. Pilch, równoznaczny jest z wyborem pewnego kompleksu zagadnień i układów społecznych, stanowiących przedmiot naszych zainteresowań⁵⁶². Podsumowując, wybór terenu badań poprzedzony jest typologią wszystkich zagadnień, cech i wskaźników, jakie muszą być zbadane, co w konsekwencji prowadzi do odnalezienia ich na odpowiednim terenie, u odpowiednich grup społecznych lub w układach i zjawiskach społecznych. Następstwem tego jest wytypowanie rejonu, grup, zjawisk i instytucji jako obiektów naszego zainteresowania⁵⁶³. Po dokonaniu wyboru terenu badań w dalszej kolejności należy określić dobór próby.

Zagadnienie orientacji życiowych młodzieży akademickiej niejako precyzowało wybór grupy, która może zostać poddana badaniu. W organizowanym procesie badawczym dobrana została grupa określona ze schematem doboru celowo-losowego, spośród studentów przedostatniego i ostatniego roku studiów, którzy pozostają w momencie podwójnej tranzycji: z okresu młodzieńczości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy. Badania prowadzone były w Poznaniu na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza, Uniwersytecie Ekonomicznym, Uniwersytecie Artystycznym oraz na Politechnice Poznańskiej. Na pierwszym etapie określone zostały warstwy próby, które stanowiły celowo wybrane dziedziny wiedzy, takie jak: nauki

---

⁵⁶¹ Ibidem, s. 147.

⁵⁶² T. Pilch, *Zasady badań pedagogicznych...*, op. cit., s. 70.

⁵⁶³ Ibidem.

humanistyczne, nauki społeczne, nauki prawne, nauki ekonomiczne, nauki techniczne oraz sztuki plastyczne. Na drugim etapie losowaniu podlegały grupy zajęciowe, które poddane zostały badaniu⁵⁶⁴. Badania były przeprowadzone wśród studentów I i II roku studiów uzupełniających magisterskich oraz IV i V roku studiów jednolitych magisterskich, wśród grup, które wyraziły zgodę na przeprowadzenie badań. Udział w badaniu był dobrowolny, w celu zwiększenia rzetelności prowadzonych badań. Kwestionariusz ankiety został rozdany studentom wraz z instrukcją do jego wypełnienia. Obecność prowadzącego badania była czynnikiem wpływającym na prawidłowy przebieg procesu badawczego. Przeprowadzenie badań za pomocą kwestionariusza ankiety przy użyciu pytań zarówno otwartych, jak i zamkniętych pozwoliło na wnioskowanie ilościowe oraz jakościowe. Zebrane wyniki badań zostały poddane analizie statystycznej.

W badaniach ilościowych w celu uchwycenia związków pomiędzy zmiennymi zostały zastosowane określone procedury, które pozwolą określić, czy między dwiema zmiennymi istnieje związek, a także ustalić, jaka jest siła tego związku oraz czy wyróżniony czynnik różnicuje wartości badanej zmiennej. W analizie statystycznej były brane pod uwagę wyniki, dla których poziom istotności (p) $\leq 0,05$ (tak jak przyjmuje się w naukach społecznych). Analiza istotności różnic ze względu na podstawowe zmienne społeczno-demograficzne została dokonana za pomocą procedury jedno-czynnikowej analizy wariancji (ANOVA) w przypadku wielu kategorii porównawczych oraz testu t -Studenta w przypadku dwóch kategorii porównawczych. W celu określenia zależności pomiędzy zmiennymi został zastosowany także test chi-kwadrat, współczynnik korelacji ρ -Spearmana (S) lub r -Pearsona (P). Zastosowanie w analizach statystycznych współczynnika korelacji ρ -Spearmana (S) lub r -Pearsona (P) pozwoliło uchwycić zależność wprost proporcjonalną (dla wartości wskaźników ρ i $r > 0$) oraz zależność odwrotnie proporcjonalną (dla wartości wskaźników ρ i $r < 0$) pomiędzy zmiennymi⁵⁶⁵.

Przyjęto założenie, że przebieg procesu badawczego z poczynionymi ustaleniami metodologicznymi i koncepcyjnymi pozwoli na rozpoznanie orientacji życiowych współczesnej młodzieży akademickiej oraz na zinterpretowanie związków pomiędzy wyborem określonych orientacji a czynnikami je kształtującymi.

---

⁵⁶⁴ Sposób doboru próby został inspirowany badaniami A. Cybal-Michalskiej zawartymi w: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 218.

⁵⁶⁵ W pracy przyjmuje się założenie, że dla wartości ρ i r od 0 do 0,3 istnieje słaby związek pomiędzy zmiennymi, od 0,3 do 0,6 umiarkowanie silny związek oraz od 0,6 do 1 silny związek. Interpretowane będą dane, które są istotne statystycznie ($p \leq 0,05$), a związek pomiędzy zmiennymi jest przynajmniej umiarkowanie silny (ρ i $r > 0,3$ lub ρ i $r < -0,3$ w przypadku zależności odwrotnie proporcjonalnej).

Badania prowadzone były w Poznaniu, jednym z większych ośrodków akademickich w Polsce⁵⁶⁶, funkcjonuje tu bowiem osiem uczelni publicznych w tym pięć uniwersytetów⁵⁶⁷ oraz dwadzieścia uczelni niepublicznych. Liczba studentów w tym mieście co roku się zmienia, jednak utrzymuje się na poziomie około 130 tysięcy osób⁵⁶⁸.

Badania nad orientacjami życiowymi młodzieży akademickiej przeprowadzone zostały w 2014 roku. W badaniu wzięło udział 601 studentów, wśród których było 427 kobiet, co stanowiło 71% badanych oraz 174 mężczyzn stanowiących 29% badanej grupy. Przewagę liczebną wśród badanych stanowiły zatem kobiety, co jest odzwierciedleniem rozkładu studentów według płci w szkolnictwie wyższym⁵⁶⁹. Badane studentki to najczęściej przedstawicielki nauk społecznych (kierunek pedagogika) 19% oraz ekonomicznych (19%). Swoją liczną reprezentację kobiety miały także wśród badanych studentów prawa (18%), oraz, co interesujące, wśród studentów Politechniki – na 108 przebadanych respondentów 70 to kobiety. Tylko wśród studentów historii przebadano więcej mężczyzn niż kobiet. Badani mężczyźni to przede wszystkim przedstawiciele nauk humanistycznych (kierunek historia) 29,3%, technicznych (21,8%) oraz ekonomii 20,1%. Najmniejsza grupa mężczyzn prezentuje dziedzinę nauk społecznych (4,6%). Jest to konsekwencją losowego doboru grupy studiującej na kierunku pedagogika.

Badana młodzież stanowi także grupę zróżnicowaną pod względem innych zmiennych niezależnych, takich jak: wiek, miejsce pochodzenia, osiągnięcia w nauce, dalsze plany edukacyjno-zawodowe, wykształcenie rodziców, sytuacja materialna czy częstotliwość uczestnictwa w kulturze. Przyjęcie tych zmiennych niezależnych jest konsekwencją omówionych w części teoretycznej społecznych czynników kształtujących orientacje życiowe.

---

⁵⁶⁶ Całe szkolnictwo wyższe można podzielić na trzy grupy: ośrodki duże – w których znajduje się od 7 do 13 uczelni publicznych, ośrodki średnie – w których znajduje się od 3 do 6 publicznych uczelni oraz ośrodki małe – w których znajduje się 1 bądź 2 uczelnie, patrz: M. Balicki, *Pedagogiczne uwarunkowania przebiegu studiów w uczelni technicznej*, Białystok 1990. cyt. za: A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 86.

⁵⁶⁷ Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego, Uniwersytet Przyrodniczy, Uniwersytet Ekonomiczny, Uniwersytet Artystyczny, Politechnika Poznańska, Akademia Muzyczna im. Ignacego Jana Paderewskiego, Akademia Wychowania Fizycznego im. Eugeniusza Piaseckiego.

⁵⁶⁸ J. Gładysiak, *Poznań odzyskuje swój blask*, Wydawnictwo Miejskie Poznań, Poznań 2012, s. 3.

⁵⁶⁹ Dane z 30 XI 2013 wskazują, że spośród ogólnej liczby osób studiujących 58,39% stanowią kobiety. Natomiast odsetek ten jest jeszcze wyższy na dwóch ostatnich latach studiów, gdzie kobiety stanowią 66,59% ogółu wszystkich studentów, patrz: *Szkoły wyższe i ich finansowanie w 2013 roku*, Piotr Łysoń (red.), GUS, Warszawa 2014, s. 66-67. Ze strony internetowej: <http://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/edukacja/edukacja/szkoły-wyższe-i-ich-finanse-w-2013-r-2,10.html> z dnia 12.01.2015.

Najliczniejszą grupę spośród badanych stanowili 23-latkowie (40,3%). Osoby, które ukończyły 22 lata stanowiły 39,3% badanych, natomiast 24-latków uczestniczących w badaniu było 78, co stanowiło 13% respondentów. Badana grupa, mimo iż prezentuje przedostatni i ostatni rok studiów magisterskich, jest zróżnicowana wiekowo. Jest to naturalna konsekwencja wynikająca ze zróżnicowania wiekowego wśród osób, które rozpoczynają studia, a także podejmują drugi kierunek studiów, będąc już studentem. Może to być także związane z przerwą pomiędzy edukacją na szczeblu szkoły średniej a nauką na studiach wyższych. W prowadzonych badaniach dokonano zatem podziału ze względu na wiek, a nie rok studiów. Wśród respondentów 45 osób (7,5%) to osoby, które ukończyły 25 lat i więcej, a zatem ich okres studiowania wydłużył się w stosunku do planowanego ukończenia studiów magisterskich, które przypada na 24. rok życia.

Obraz badanej młodzieży dopełnia także jej miejsce pochodzenia, które wśród respondentów było zróżnicowane⁵⁷⁰. Największą liczbę 178 badanych stanowiły osoby pochodzące ze wsi (29,6%), z czego w przeważającej większości były to kobiety (74%); wśród nich najliczniejszą grupę stanowili studenci pedagogiki i ekonomii. Z miasta powyżej 100 tysięcy mieszkańców pochodziło 25,8% respondentów, najczęściej byli to przedstawiciele sztuk plastycznych 39,3% oraz częściej mężczyźni niż kobiety. Najmniej liczną reprezentację stanowiły osoby pochodzące z miasta do 20 tysięcy mieszkańców (18,3%). Proporcjonalnie pod względem studiowanej dziedziny wiedzy zrównoważona była grupa młodzieży pochodząca z miast od 21 do 100 tysięcy mieszkańców: nauki humanistyczne 28,3%, nauki prawne 28%, nauki ekonomiczne 24,1%, sztuki plastyczne 27%, nauki techniczne 29,6%, nauki społeczne 20,2%. Warto zatem zauważyć, że wśród badanej młodzieży akademickiej zachowane są proporcje w liczbie studentów pochodzących ze wsi i z małych miasteczek do 20 tysięcy mieszkańców (47,9% badanych) a liczbą studentów z dużych miast powyżej 20 tysięcy mieszkańców (52,1% badanych). Można zatem zaobserwować, że mimo trudniejszego dostępu do dużych ośrodków akademickich wyrównują się proporcje pomiędzy „miastem a wsią”.

W celu uzyskania pełniejszego obrazu badanej grupy młodzieży akademickiej należy wziąć pod uwagę poza miejscem pochodzenia także wykształcenie rodziców jako element uzupełniający środowisko, z którego wywodzą się respondenci. Rodzice badanej młodzieży to osoby zróżnicowane pod względem wykształcenia, jednak najwięcej zarówno matek (44,3%), jak i ojców (34,4%) ma wykształcenie wyższe. Wśród ojców badanych respon-

---

⁵⁷⁰ Respondenci na pytanie: Skąd Pani/Pan pochodzi? mieli do wyboru cztery odpowiedzi: wieś, miasto do 20 tysięcy mieszkańców, miasto od 21 do 100 tysięcy mieszkańców, duże miasto powyżej 100 tysięcy mieszkańców.

dentów często wskazywane było także wykształcenie zawodowe (29,1%). Rozkład procentowy wskazuje, iż matki badanych studentów są lepiej wykształcone niż ich ojcowie. Mniejszy odsetek matek z wykształceniem zawodowym (16,5%) oraz większy procent wskazań na wykształcenie średnie (23,6%) oraz licencjackie (3,3%) tylko potwierdzają ten wniosek.

Wykształcenie rodziców może stanowić czynnik istotnie różnicujący wybory badanej młodzieży akademickiej, zwłaszcza jej dalsze plany edukacyjno-zawodowe. Jak konstatuje A. Zandecki, poziom wykształcenia wpływa bezpośrednio na wartości oraz system orientacyjny jednostki, ponieważ wykształcenie sprzyja elastyczności intelektualnej i szerokości spojrzenia. Poszerza ono perspektywę poznawczą i analityczną jednostki, kształtuje umiejętność porównywania, wnioskowania, uogólniania, zaś przez poszerzenie zakresu komunikacji symbolicznej umożliwia dotarcie do większej liczby znaczeń, do odkrywania różnych odmian rzeczywistości⁵⁷¹. Wydaje się zatem, że poziom wykształcenia rodziców, którzy są pierwszą „bazą” socjalizacyjną dla jednostki może różnicować jej orientacje czy wartości oraz kształtować stosunek młodzieży do edukacji czy dziedziny studiowanej nauki. Matki i ojcowie studentów prawa to głównie osoby z wykształceniem wyższym – odpowiednio 62% matek i 56% ojców. W tej grupie studentów matki z wykształceniem podstawowym i zawodowym stanowią 12%, a ojcowie 17%. Kolejną grupą rodziców z wysokim odsetkiem wykształcenia wyższego są matki i ojcowie studentów Uniwersytetu Artystycznego. Tu 57,3% matek i 48% ojców ma wykształcenie wyższe. Rodzice studentów będących przedstawicielami nauk technicznych to osoby z wykształceniem wyższym – 50% matek i 40,7% ojców. Ojcowie studentów pedagogiki to przede wszystkim osoby z wykształceniem zawodowym (48,3%), podczas gdy wykształcenie wyższe ma tylko 16,9% ojców badanej młodzieży będącej przedstawicielami nauk społecznych. U matek przyszłych pedagogów dominujące jest wykształcenie średnie (33,7%). Wykształcenie wyższe zdobyło 24,7% matek studentów pedagogiki. Natomiast wśród studentów ekonomii wykształcenie wyższe ma 42,2% matek oraz 27,6% ojców. Rodzice studen-

---

⁵⁷¹ A. Zandecki, *Wykształcenia a jakość życia*, op. cit., s. 55. Badania prowadzone przez A. Zandeckiego na grupie młodzieży przedmaturalnej (licea, licea zawodowe, technika – łącznie 1527 osób w pierwszym badaniu i 1526 w drugim) dotyczyły poglądów i przekonań na temat wyższego wykształcenia, w sferze pragnień, jak i deklaracji własnych planów kształceniowych. Większość badanych (I badanie – 52,8%, II badanie – 56,1%) uznała, że osoby z wyższym wykształceniem mają „znacznie wyższy” i „wyższy” prestiż społeczny niż osoby bez dyplomu akademickiego, co, jak twierdzi autor, zdaje się potwierdzać tezę o wysokiej randze prestiżu wykształcenia. Badania wykazały również, że bez względu na wykształcenie rodziców marzenia rodziców w sferze edukacji akademickiej swoich dzieci „szybują” wysoko w przeciwieństwie do niskiego „pułapu” lotów aspiracji edukacyjnych młodzieży z tych rodzin, patrz: A. Zandecki, *Wykształcenie a jakość życia*, op. cit., s. 119.

tów historii to głównie osoby z wykształceniem średnim (32,3% zarówno ojców, jak i matek) oraz z wykształceniem zawodowym (36,4% ojców i 21,2% matek). Wykształcenie wyższe ma 21,2% ojców i 28,3% matek przedstawicieli nauk humanistycznych.

W zaprezentowanych wynikach ujawnia się wzrost dążeń do kształcenia własnych dzieci na coraz wyższym poziomie, odzwierciedla to duży odsetek rodziców z wykształceniem podstawowym i zawodowym badanych studentów⁵⁷². Ojcowie badanej młodzieży to aż w 31,8% osoby z wykształceniem podstawowym i zawodowym (odpowiednio wykształcenie podstawowe i zawodowe dotyczyło 19,3% matek badanych respondentów). Pozwala to sądzić, iż podstawowe i zawodowe wykształcenie rodziców nie stanowi już istotnej przeszkody w kontynuowaniu nauki na studiach wyższych. Biorąc pod uwagę zmienną, jaką jest miejsce zamieszkania, to wśród studentów pochodzących ze wsi, najwięcej ojców ma wykształcenie zawodowe i podstawowe (44,9%), u matek zaś dominujące jest wykształcenie wyższe (29,8%) oraz średnie (27%). Odsetek procentowy odzwierciedlający wykształcenie ojców i matek badanej grupy młodzieży pochodzącej z miasteczek do 20 tysięcy mieszkańców jest podobnie wysoki wśród ojców mających wykształcenie wyższe (30%) oraz zawodowe (33,6%), natomiast wśród matek jest zdecydowanie najwyższy wśród kobiet z wykształceniem wyższym (37,3%). Wśród studentów pochodzących z miast od 21 do 100 tysięcy oraz z miast powyżej 100 tysięcy mieszkańców najwięcej rodziców ma wykształcenie wyższe (ojcowie 38% oraz 52,9%, matki 48,1% oraz 61,9%). Odsetek procentowy odzwierciedlający wykształcenie zawodowe rodziców jest natomiast najniższy wśród badanych pochodzących z miast powyżej 100 tysięcy mieszkańców (16,8% ojców i 11% matek).

Rozkłady procentowe wskazują na znaczne różnicowanie wykształcenia rodziców badanych respondentów.

Ważnym składnikiem opisującym społeczne funkcjonowanie badanej młodzieży akademickiej jest także ich obecna sytuacja związana z rolą studenta. W tym kontekście studenci zostali poproszeni o określenie wyników w nauce, jakie osiągają⁵⁷³. Najwięcej badanych studentów osiąga średnią pomiędzy 4,0 a 4,4 (47,3%). Do grona najlepszych studentów mających średnią powyżej 4,5 należy 32,3% badanej młodzieży. Najmniej studentów (20,3%) określiło swoje wyniki w nauce w przedziale średniej ocen pomiędzy 3,1 a 3,9. Tylko jedna osoba określiła siebie w przedziale średniej ocen

---

⁵⁷² Ibidem, s. 43.

⁵⁷³ Na pytanie: Jakie są Pani/Pana osiągnięcia nauce? badani mogli określić jeden z czterech przedziałów średniej ocen: 4,5 – 5,00 (bardzo dobre wyniki w nauce), 4,0 – 4,4 (dobre wyniki w nauce), 3,1 – 3,9 (studenci dostateczni) oraz 3,0 i mniej (osoby nie radzące sobie z nauką).

3,0 i mniej. Studenci Politechniki Poznańskiej (51,9%), Uniwersytetu Ekonomicznego (43,1%), Wydziału Historycznego UAM (52,5%) oraz Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM (64%) to przede wszystkim osoby osiągające dobre wyniki w nauce. Bardzo dobre wyniki w nauce w najwyższym stopniu dotyczą studentów Uniwersytetu Artystycznego (70,8% wskazało na średnią 4,5 - 5,0). Najwięcej studentów o wynikach dostatecznych to przyszli ekonomiści (38,8%), najmniej zaś studentów ze średnią 3,1 - 3,9 jest wśród przedstawicieli sztuk plastycznych (1,1%).

Nie bez znaczenia w narracji nad orientacjami życiowymi młodzieży akademickiej jest jej uczestnictwo w kulturze. Wpływa ono na naukę czy pracę zawodową, ale także na formy spędzania wolnego czasu, przyczynia się do kształtowania wszechstronnej osobowości oraz tworzenia ważnych wartości w życiu jednostki. Uczestnictwo w kulturze poszerza wiedzę o świecie oraz ułatwia zrozumienie człowieka, potęguje osobiste doświadczenia poprzez kontakt z różnorodnymi treściami kultury oraz dostarcza materiału do tworzenia osobistego systemu wartości⁵⁷⁴. Badana młodzież miała określić częstotliwość kontaktu z różnymi formami przekazu kulturowego⁵⁷⁵. Badana młodzież akademicka jest zróżnicowana pod względem swojego uczestnictwa w kulturze, 41,1% deklaruje aktywne i wszechstronne uczestnictwo, zaś 49,3% badanych wskazuje, że sporadycznie i przypadkowo uczestniczy w wydarzeniach kulturalnych lub odwiedza instytucje kultury. Swoją niski poziom uczestnictwa w kulturze (raz w roku i rzadziej), deklaruje aż 9,7% badanych. Niepokojąco wysoki jest zatem sporadyczny i przypadkowy udział w kulturze badanych studentów, który w najwyższym stopniu deklarowany jest wśród studentów Politechniki Poznańskiej (62%). Uczestnictwo aktywne i wszechstronne najczęściej deklarują studenci Uniwersytetu Artystycznego (69,7%). Wśród tych studentów najniższy jest także poziom absencji kulturowej (3,4% wskazań dla odpowiedzi raz w roku i rzadziej oraz brak wskazań dla odpowiedzi nigdy). Najwyższy poziom absencji kulturowej w stosunku do ogólnego rozkładu odpowiedzi ujawnił się wśród studentów pedagogiki (18% wskazań dla odpowiedzi raz w roku i rzadziej oraz brak wskazań dla odpowiedzi nigdy). Wyniki te wskazują, iż z jednej strony jest grupa badanych, którzy deklarują wszechstronne i ak-

---

⁵⁷⁴ B. Bonna, *Uczestnictwo młodzieży akademickiej w kulturze na podstawie badań*, [w:] *Studia nad muzyką i poezją*, E. Szubertowska (red.), Bydgoskie Towarzystwo Naukowe, Bydgoszcz 2011, s. 72.

⁵⁷⁵ Pytanie 9: Jak często uczestniczy Pani/Pan w wydarzeniach kulturalnych i/lub odwiedza Pani/Pan instytucje kultury? Odpowiedziom zostały przyporządkowane określenia poziomu uczestnictwa w kulturze: raz w miesiącu i częściej - aktywne i wszechstronne uczestnictwo w kulturze, kilka razy w roku - przypadkowe i sporadyczne uczestnictwo w kulturze, raz w roku i rzadziej oraz nigdy - absencja kulturowa, patrz: A. Tyszką, *Uczestnictwo w kulturze. O różnorodności stylów życia*, PWN, Warszawa 1971, s. 238-321.

tywne uczestnictwo w kulturze, z drugiej zaś – jeszcze więcej osób deklaruje sporadyczność i przypadkowość w kontaktach z instytucjami kultury. Uznać zatem można, iż zagadnienie uczestnictwa w kulturze wymagałoby doprecyzowania form i szerszej analizy częstotliwości zaangażowania młodzieży, w kontekście doniosłej roli, jaką przypisuje się kulturze zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i społecznym.

Kontekstem dopełniającym aktualną sytuację badanej grupy młodzieży jest subiektywna ocena sytuacji materialnej, w jakiej funkcjonują, będąc studentami. Aż 58,4% badanych studentów określiło swoją obecną sytuację jako dobrą, a zatem taką, w której środki finansowe wystarczają na zaspokojenie potrzeb egzystencjalnych i potrzeb rozwojowych, mogą także służyć powiększaniu materialnego stanu posiadania, natomiast swoją sytuację finansową jako bardzo dobrą wskazało 11,1% studentów. Swoją sytuację jako przeciętną deklaruje 26,6% badanej młodzieży akademickiej, zgadzając się, że ich środki finansowe wystarczają jedynie na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych. Spośród badanych 23 osoby (3,9%) zadeklarowały, iż ich obecny poziom środków finansowych nie wystarcza na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych.

Istotnym uzupełnieniem informacji na temat badanych studentów są ich plany edukacyjno-zawodowe, które mogą być zmienną różnicującą wybór określonych orientacji życiowych. Większość badanych wiąże swoją przyszłość z pracą w kraju (48,4%) lub pracą połączoną z kontynuowaniem nauki także w kraju (27%). Najmniej studentów zamierza kontynuować naukę za granicą (1,7%). Deklarację wyjazdu za granicę do pracy zgłosiło 9,7% badanych. Równocześnie kontynuować naukę i podjąć pracę za granicą zamierza 3,3% badanych. Odwołując się do zmiennej, jaką jest dziedzina studiowanej wiedzy, różnice w stosunku do ogólnego rozkładu procentowego ujawniły się zarówno u studentów prawa, jak i ekonomii. Przyszli prawnicy zamierzają pracować w kraju (51%) lub kontynuować naukę oraz podjąć pracę w kraju (32%). Jak wykazały badania prowadzone przez A. Cybal-Michalską, studenci prawa nie przewidują trudności ze znalezieniem pracy⁵⁷⁶. Wśród tych studentów najmniejszy jest odsetek osób, które chcą wyjechać za granicę (5%). Jak podkreśla A. Cybal-Michalska, „otwartość na karierę za granicą, rozumiana jako predyspozycja, gotowość i determinacja do wejścia na drogę do realizacji celu kariery poza granicami kraju nie jest charakterystyczna dla przyszłych prawników, ponieważ możliwość aktualizowania zawodu prawnika jest największa w kraju, którego prawo się studiuje⁵⁷⁷”. Natomiast studenci Uniwersytetu Artystycznego stanowią największą grupę

---

⁵⁷⁶ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 365.

⁵⁷⁷ Ibidem.

deklarujących chęć wyjazdu do pracy za granicę (18%), mniejszy w stosunku do ogólnego rozkładu preferencji jest także udział osób, które chcą podjąć pracę w kraju (29,2%). Młodzież w rozmowach, które towarzyszyły prowadzonym badaniom wskazywała na trudności z pracą w ich zawodzie i brakiem popularności sztuki. Studenci Uniwersytetu Artystycznego wskazywali na trudności w odnalezieniu się na rynku pracy w Polsce, ale także na szansę, jakie upatrują w wyjeździe za granicę. Rządziej chęć pracy w kraju deklarują także osoby pochodzące z miast od 21 do 100 tysięcy mieszkańców (43%) czy miast powyżej 100 tysięcy mieszkańców (43,9%), ci studenci także częściej deklarują chęć wyjazdu za granicę (pochodzący z miasta od 21 do 100 tysięcy mieszkańców – 15,8%, pochodzący z miasta powyżej 100 tysięcy mieszkańców – 11%).

Spójeczno-demograficzna charakterystyka badanej młodzieży uwzględniająca różnorodne zmienne niezależne, wskazuje na znaczną heterogeniczność grupy studentów dużego ośrodka akademickiego. Omówienie warunkowań społeczno-demograficznych, które mogą mieć znaczenie przy kształtowaniu się orientacji życiowych, ukazuje badaną młodzież będącą w ważnym momencie przejścia z edukacji na rynek pracy oraz z młodości do dorosłości, stanowiąc wstęp do dalszej analizy empirycznej odwołującej się do sformułowanych problemów badawczych.

3.2. (Auto)identyfikacje badanej młodzieży akademickiej

Zauważalne obecnie przeobrażenia współczesnego świata oraz ich dynamizm warunkują zmiany w sposobie funkcjonowania jednostek. Przemiany ludzkiego życia wiążą się nierozdzielnie z pojawieniem się nowego, nieprzejrzystego ładu społecznego, w którym sytuacja społeczno-kulturowa przyczynia się do utraty poczucia bezpieczeństwa, braku zakorzenienia w przeszłości, dysonansów moralno-etycznych i wielości wzorów życia⁵⁷⁸. W tak zorganizowanym świecie młodzież stoi przed licznymi zadaniami rozwojowymi. W toku formułowania dążeń i celów oraz dostosowywania do „systemu młodzieńczych projektów” młodzież spotyka się z układem kulturowo określonych zadań człowieka w świecie oraz z układem społecznie ukształtowanych ludzkich dążeń⁵⁷⁹. Określenie orientacji życiowych, które kształtują się w procesie socjalizacji wymaga od jednostki zdefiniowania własnego „Ja”, kreowania swojej tożsamości. Zmiany w subiektywnych

⁵⁷⁸ M. Piorunek, *Transformacja modelu biografii – edukacja i praca w linii życia*, [w:] *Jednostka, społeczeństwo i edukacja w globalnym świecie*, A. Cybal-Michalska (red.), WSH w Lesznie, Poznań – Leszno 2006, s. 63.

⁵⁷⁹ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 64.

aspektach jednostkowego samookreślenia uzależnione są właściwościami fazy rozwojowej, w której znajduje się podmiot i determinowane przez jakość rzeczywistości społeczno-kulturowej, która podlega ciągłym fluktuacjom. Tożsamość nie jest zatem trwałym konstruktem, lecz ewoluuje i jest kształtowana przez świadomość refleksyjną jednostki⁵⁸⁰. W okresie wczesnej dorosłości kształtowanie poczucia tożsamości stanowi dominujące zadanie rozwojowe.

Elementem całościowego podejścia jednostki do rzeczywistości społecznej, wyrażonego za pomocą preferowanych orientacji życiowych, jest subiektywny aspekt jednostkowego samookreślenia (poczucia tożsamości). Autodefinicja własnego „Ja” przez badaną młodzież dokonana za pomocą pytania Kim jestem? ujawniła złożoność i różnorodność wiedzy o sobie badanej młodzieży akademickiej.

Twenty Statements Test (TST)⁵⁸¹, za pomocą którego studenci mieli wskazać maksymalnie dwadzieścia określeń swojej osoby, uwzględniając kolejność skojarzeń, pozwoliło zdiagnozować refleksyjność badanych nad strukturą „Ja”⁵⁸². Najczęściej badana młodzież akademicka wskazywała na cztery (14,5%), pięć (14,1%) oraz sześć określeń identyfikacyjnych (13,4%). Dwadzieścia określeń swojej osoby wskazało zaledwie 1,7% badanych studentów. Aż 12,8% respondentów nie podało żadnej identyfikacji. Średnia liczba określeń własnej osoby wyniosła wśród badanych 5,94. Warto jednak podkreślić, iż zmienną różnicującą liczbę wskazań była dziedzina studiowanej nauki (ANOVA, $p < 0,001$)⁵⁸³. Młodzież akademicka będąca przedstawicielami pedagogiki wskazywała najwięcej określeń identyfikacyjnych (7,5)⁵⁸⁴. Najmniej wskazań własnej osoby ujawniali przyszli prawnicy (średnia 4,84).

Liczba wskazań obrazu własnego „Ja” badanej młodzieży akademickiej nie jest różnicowana przez inne zmienne niezależne, można jednak zauważyć, iż więcej wskazań dotyczących „Ja” ujawniały kobiety (6,13) niż męż-

---

⁵⁸⁰ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 95.

⁵⁸¹ Pytanie 10. kwestionariusza ankiety: Jaka Jest Pani/Pana odpowiedź na pytanie: Kim jestem? Proszę o wskazanie nie więcej jak 20 określeń, uwzględniając kolejność skojarzeń, powstało na podstawie narzędzia badawczego TST – testu 20 stwierdzeń będących wskaźnikami tożsamości indywidualnej podmiotu, inspiracją do wykorzystania tego testu była praca A. Cybal-Michalskiej *Tożsamość młodzieży...*, op. cit.

⁵⁸² Im większa wiedza na temat własnej osoby, tym bardziej rozbudowana struktura „Ja”, dlatego poddana została analizie liczba określeń używana przez młodzież do określenia swojej tożsamości, patrz: B. Wojciszke, *Człowiek wśród ludzi. Zarys psychologii społecznej*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2006, s. 136.

⁵⁸³ Zastosowano jednoczynnikową analizę wariancji dla wielu kategorii porównawczych (ANOVA) przy określeniu poziomu istotności $p \leq 0,05$.

⁵⁸⁴ Podane w nawiasach liczby są obliczeniami średniej arytmetycznej wskazań.

czyźni (5,51). Wraz z wiekiem rosła liczba wskazań dla odpowiedzi Kim jestem?. Starsi studenci lepiej potrafili zidentyfikować siebie (średnia liczba wskazań u osób mających 25 lat i więcej wynosiła 7,16).

Zbiór określeń charakteryzujących studentów pozwolił na wyodrębnienie trzech podzbiorów opisujących złożoną definicję własnego „Ja”. Odwołując się do J. Habermasa⁵⁸⁵, wyróżniono cechy, które przypisano: „tożsamości naturalnej” („Ja” o charakterze fizykalnym), takie jak wiek, płeć, faza rozwojowa, wygląd, „tożsamości roli” („Ja” o charakterze symbolicznego określenia roli) poprzez określenia odwołujące się do stopnia pokrewieństwa czy pełnionych ról oraz „tożsamości ego” („Ja” o charakterze indywidualistycznym) odwołujące się do podkreślenia wyjątkowości, niezależności i odmienności wyrażających się w stanach psychicznych, myślach, odczuciach, zainteresowaniach i cechach osobowości⁵⁸⁶. Badani najczęściej, identyfikując swoją osobę, odwoływali się do pojęć „Ja” o charakterze indywidualistycznym (46,2% wskazań), następnie wskazywali na cechy odwołujące się do pełnionych ról zarówno tych związanych z rodziną wyznaczonych stopniem pokrewieństwa, jak i ról społecznych (45,1% wskazań). W najmniejszym stopniu badana młodzież utożsamiała się ze swoimi cechami o charakterze fizykalnym (8,8% wskazań), chociaż to kobiety częściej wskazywały na tożsamość naturalną (9,8% wskazań) niż mężczyźni (6,2%). Badani dostrzegając swoje cechy zewnętrzne, identyfikowali się z płcią kobietą/mężczyzną i odwoływali się do swojej młodości, zwracali także uwagę na szczupłą i wysportowaną sylwetkę oraz kolor włosów (blondynka, brunetka).

Różnice w identyfikacjach własnej osoby ujawniły się w stosunku do zmiennej – dziedzina studiowanej nauki. Przedstawiciele nauk społecznych znacznie częściej ujawniali tożsamość roli (59,9% wskazań), a w mniejszym stopniu identyfikowali się jako osoby wyjątkowe i odmienne od innych – „tożsamość ego” (31,6% wskazań), co natomiast wyróżniało studentów Politechniki Poznańskiej (56,4% wskazań). Przyszli inżynierowie nie identyfikowali się w tak dużym stopniu z pełnionymi rolami (35,1% wskazań dla „Ja” o charakterze symbolicznego określenia roli).

Odwołując się do średniej liczby wskazań (5,94), można uznać, że młodzież akademicka ma pewne trudności z dookreśleniem siebie w sposób komplementarny (badani mieli możliwość udzielenia aż dwudziestu wskazań). Jednak analiza ilościowo-jakościowa treści, jakie wymieniali badani

---

⁵⁸⁵ J. Habermas, *Filozoficzny dyskurs nowoczesności*, Universitas, Kraków 2000, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 148.

⁵⁸⁶ Typologia złożonej definicji własnego „Ja” została wykorzystana w badaniach A. Cybal-Michalskiej, których wyniki zostały zaprezentowane w książce *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 148-159.

studenci, wskazała na wysoki stopień złożoności pojęcia własnego „Ja” wśród młodzieży akademickiej. Świadczy to o refleksyjności badanych nad własną osobą. Młodzież akademicka bez względu na studiowany kierunek postrzega swoją tożsamość roli zarówno przez pryzmat funkcjonowania w rodzinie, jak i swoje relacje osobiste oraz to, kim jest w społeczeństwie rozumianym lokalnie (sąsiad) oraz globalnie (Europejczyk). Treściowa analiza ujawnia szczególne różnice w identyfikowaniu się młodzieży z określoną rolą charakterystyczną ze względu na dziedzinę studiowanej nauki. Przyszli pedagodzy postrzegają siebie jako społeczników, wolontariuszy czy korepetytorów, odwołują się także do ról zawodowych, jakie pełnią: nauczyciel, pedagog. Postrzeganie siebie związane z aktywną działalnością społeczną i działalnością filantropijną ujawniło się tylko wśród przedstawicieli nauk społecznych. Badana młodzież Uniwersytetu Artystycznego odnosząc się do wyobrażeń na temat tego, kim jest, wskazywała najczęściej określić, które można łączyć z rolą zawodową, do jakiej przygotowują ich studia. Przedstawiciele sztuk plastycznych postrzegają siebie jako fotografów, projektantów, malarzy, artystów, wzorników oraz rzemieślników. Z analizy jakościowej wyłania się zatem obraz studentów, którzy wybierając kierunek studiów, jako element procesu planowania własnej drogi zawodowej, angażują się również w aktywność przygotowującą ich do wykonywania określonego zawodu. Studenci Uniwersytetu Ekonomicznego odwoływali się do pełnionych ról polityka czy samorządowca, a historycy do roli heraldyka czy pisarza. Postrzeganie siebie ze względu na tożsamość roli ujawniło zarówno silną identyfikację z rodziną badanych studentów, jak i szerokie spektrum ich zainteresowań i obszarów, w jakich funkcjonują poza rolą studenta.

Odwołując się do dziedziny studiowanej nauki, odpowiedzi młodzieży najbardziej zróżnicowane są ze względu na „Ja” o charakterze symbolicznego określenia roli. Młodzież akademicka silnie identyfikuje się z kierunkiem studiów, jaki podjęła. Analizując wszystkie odpowiedzi, wart podkreślenia wydaje się fakt, iż świadome postrzeganie siebie oraz refleksyjność badanych studentów pozwala na zaprzeczenie tezie o pogłębiającym się zjawisku „somatyzacji tożsamości”, które polega na samookreślaniu siebie nie poprzez niewidzialne dla oka cechy, lecz poprzez swoje ciało, starannie wyrzeźbione i udekorowane⁵⁸⁷. Młodzież w swoich (auto)identyfikacjach nie skupiała się na wyglądzie zewnętrznym, a zdecydowanie dominujące były: „tożsamość roli” i „tożsamość ego”. W wynikach badań nie dostrzega się narcystycznego zapatrzenia się w siebie badanych studentów, które miałyby stanowić odpowiednik kryzysu tożsamości związanego z jej somatyzacją.

⁵⁸⁷ R. Leppert, *O potrzebie i niemożności kształtowania tożsamości młodzieży w epoce proteuszowej*, [w:] *Współczesne środowiska wychowawcze. Stan obecny i kierunki przemian*, M. Cichosz, R. Leppert (red.), Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy, Bydgoszcz 2011, s. 28.

Dopełnieniem powyższych rozważań dotyczących subiektywnego aspektu poczucia tożsamości młodzieży będą wybrane odpowiedzi na pytanie Kim jestem? udzielone przez osoby będące reprezentantami poszczególnych dziedzin nauki: 1) artystką, córką, wnuczką, kobietą, rzeźbiarką, sobą, mam ciepło w sobie, sumą tego, co myślą o mnie inni (kobiety, sztuki plastyczne), 2) kibicem, mężczyzną, biegaczem, kierowcą, grafikiem, obywatelem (mężczyźni, nauki techniczne), 3) kobietą, młodą, ambitną, osobowością, reporterką, społecznikiem, kreatywną, konsekwentną, niezależną, koleżanką, dzieckiem, siostrą, wnuczką, osobą tolerancyjną, wyczuloną na zło (kobiety, nauki społeczne), 4) obywatelem, graczem, harcerzem, mężczyzną, zmęczonym człowiekiem, kowalem swojego losu, singlem (mężczyźni, nauki ekonomiczne), 5) obywatelem, członkiem rodziny, wnukiem, pisarzem, człowiekiem, biedakiem, czytelnikiem (mężczyźni, nauki humanistyczne), 6) studentką, idealistką, brunetką, młodą kobietą, ambitną, leniwą, uprzejmą osobą, koleżanką, partnerką, córką (kobiety, nauki prawne)⁵⁸⁸.

Poczucie tożsamości jednostki oraz zdolność podmiotu do kształtowania koncepcji własnego „Ja” dotyczy nie tylko teraźniejszości, ale także jest pogłębionym namysłem jednostki nad przyszłością. Badana młodzież akademicka została poproszona o odpowiedź na pytanie: Kim chciałabym/ /chciałbym być?⁵⁸⁹. (Auto)identyfikacje odnoszące się do przyszłości badanej młodzieży akademickiej ujawniły przede wszystkim dużą różnorodność w kreowaniu przez studentów przyszłych ról zawodowych odwołujących się zazwyczaj do kierunku podjętych studiów. Respondenci w kontekście swojej przyszłości są jednak zgodni co do ról rodzinnych, w których dominujące jest bycie ojcem/matką oraz żoną/mężem. Badani najczęściej identyfikowali siebie w przyszłości za pomocą trzech (26,8%) oraz czterech (20,4%) określeń. Co dziesiąta osoba wskazywała na pięć określeń. Na dziesięć identyfikacji odnoszących się do przyszłości wskazywało 2,4% badanych. Można

⁵⁸⁸ Badania nad tożsamością młodzieży za pomocą TST prowadzone były między innymi przez A. Cybal-Michalską oraz R. Lepperta. Badaniami w każdym przypadku objęta była grupa młodzieży szkół średnich. W badaniach A. Cybal-Michalskiej średnia liczba wskazań identyfikacyjnych wśród dziewcząt wynosiła 7,43, a u chłopców 5,75. Badana młodzież wskazywała na istotne znaczenie „bycia człowiekiem” oraz „przynależność do gatunku ludzkiego” (38,4%), ważne też było utożsamianie się z płcią (13,4%) oraz z pełnionymi rolami społecznymi (7,9%), patrz: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 147-149. W badaniach R. Lepperta najczęściej w odpowiedzi na pytanie Kim jestem? badani osiemnastolatki jako pierwszą podawali kategorię „człowiekiem” (24,6%). Drugą kategorią była płeć (23,1%). Na trzecim miejscu pod względem liczebności znalazła się kategoria związana z rolą ucznia (11,9%), patrz: R. Leppert, *Młodzież – świat przeżywany i tożsamość*, op. cit., s. 110-112.

⁵⁸⁹ Badani studenci zostali poproszeni o wskazanie nie więcej jak 10 określeń, uwzględniając kolejność skojarzeń. Pytanie to jest skróconą wersją (TST) – testu 20 stwierdzeń będących wskaźnikami tożsamości indywidualnej podmiotu, pytanie jest inspirowane podobnie jak pytanie Kim jestem? pracą A. Cybal-Michalskiej *Tożsamość młodzieży...*, op. cit.

zatem zauważyć, że w mniejszym stopniu młodzież akademicka identyfikuje się z przyszłością. Średnia liczba wskazań na odpowiedź: Kim chciałabym/chciałbym być? wyniosła 3,44. Więcej określeń podawały kobiety (średnia 3,56) ($t = 5,398, p = 0,021$)⁵⁹⁰. Inne zmienne niezależne, takie jak: wiek, dziedzina studiowanej nauki, wyniki w nauce, miejsce pochodzenia, plany edukacyjno-zawodowe, wykształcenie rodziców, sytuacja materialna badanych czy ich uczestnictwo w kulturze w sposób istotny nie różnicują planów młodzieży co do przyszłości w kontekście określenia własnego „Ja”.

Analiza ilościowo-jakościowa „Ja” przyszłościowego została dokonana w sposób analogiczny do „Ja” teraźniejszego, za pomocą klasyfikacji kategorii wymienianych przez młodzież na pojęcia: „Ja” o charakterze fizycznym, „Ja” o charakterze symbolicznego określenia roli oraz „Ja” o charakterze indywidualistycznym⁵⁹¹. Badani podejmując refleksję nad własną przyszłością, najczęściej odnosili się do cech świadczących o tożsamości roli odwołujących się do pełnionych ról w rodzinie czy w społeczeństwie (55,7%). Studenci postrzegają siebie w przyszłości, odwołując się do pożądaných cech osobowości czy stanów psychicznych „tożsamość ego” (43,6%). Badana młodzież najrzadziej odwołuje się do cech o charakterze fizycznym „tożsamość naturalna” (0,7%).

Studenci pedagogiki (70,3%) częściej niż inni badani odwołują się do „Ja” o charakterze symbolicznego określenia roli. Należy jednak podkreślić, że chęć pełnienia określonych ról w rodzinie, takich jak: bycie dobrą matką/dobrym ojcem, dobrą żoną/dobrym mężem są charakterystyczne dla reprezentantów wszystkich badanych dziedzin nauki. Znacząco jednak odpowiedzi różnią się od siebie, kiedy treściowej analizie poddane są role zawodowe i społeczne badanych studentów.

Analiza jakościowa nie ujawniła znaczących różnic w określaniu przyszłościowego „Ja” indywidualistycznego badanych studentów. Młodzież akademicka myśli o swoim rozwoju, chcąc być: osobą spełnioną, człowiekiem sukcesu, znaczącym w świecie, dobrze wykształconym. Badani ujawniają także cechy osobowości, które miałyby ich charakteryzować w przyszłości: pewny siebie, wartościowy, innowacyjny, efektywny. Studenci marzą też o swoich stanach psychicznych: chęć być szczęśliwy/a, kochany/a, spełniony/a. Myśląc o sobie, badani odwołują się też do swoich zainteresowań i pasji: chęć być podróżnikiem, chęć rozwijać swoje pasje, chęć być człowiekiem, który zrealizuje swoje marzenia. Mimo niewielkiej średniej liczby wskazań będących odpowiedzią na pytanie: Kim chciałabym/chciałabym

---

⁵⁹⁰ W przypadku dwóch kategorii porównawczych zastosowano test *t*-Studenta.

⁵⁹¹ Przybliżenie kategorii tożsamości zaproponowanych przez J. Habermasa znajduje się w analizie poprzedniego pytania.

bym być? treściowa analiza ukazuje aktywny namysł nad przyszłością badanej młodzieży. (Auto)identyfikacja własnego „Ja” badanej młodzieży akademickiej zarówno w wymiarze teraźniejszym, jak i przyszłym wskazuje na szczególne zróżnicowanie „tożsamości roli” ze względu na dziedzinę studiowanej nauki. Wybrana dziedzina studiów ukierunkowuje badaną młodzież na przyszłe role zawodowe i w tym kontekście grupy są wewnętrznie spójne (przedstawiciele poszczególnych dziedzin studiów nie wskazują na inne niż związane z wybranym kierunkiem studiów role zawodowe).

Kształtowanie się tożsamości będące aktywnością szczególnie ważną w okresie wczesnej dorosłości, stanowi o dalszym rozwoju podmiotu oraz umożliwiała uświadomienie sobie nie tylko, kim się jest za pomocą takich kategorii, jak płeć, rola zawodowa czy rodzinna, ale przede wszystkim, kim się jest w relacji ze światem i z otaczającym środowiskiem⁵⁹². Młodzież akademicka wkraczając w dorosłość, staje przed koniecznością identyfikacji własnych przekonań, opinii i poglądów, które implikować będą cele życiowe i sposób ich realizacji. Postrzeganie rzeczywistości społecznej będzie wyznaczało sposób funkcjonowania jednostki we współczesnym świecie. Warto zatem przeanalizować poglądy i opinie badanej młodzieży z perspektywy orientacji prorozwojowej, konstruktu teoretycznego opisującego zachowania i postawy promującej rozwój społeczny, a zatem odwołującego się do cech osobowości, które pożądane są w społeczeństwie. W koncepcji zaproponowanej przez T. Zyska orientacja prorozwojowa to przede wszystkim otwartość na nowe doświadczenia, która umożliwiała jednostce dobre funkcjonowanie w rzeczywistości poddanej procesom przemian oraz skuteczne radzenie sobie ze zmianami i problemami⁵⁹³. Prorozwojowości sprzyja także orientacja na aktywne poszerzanie wiedzy oraz zwiększanie swoich umiejętności i kwalifikacji. Działaniom tym powinno towarzyszyć nastawienie na przyszłość i zdolność do planowania. Orientacja prorozwojowa będąca cechą „nowoczesnych osobowości” wymaga od jednostki przekonania o własnej wartości oraz o możliwości wpływania na bieg zdarzeń. Ważne jest także, aby podmioty charakteryzowało zaufanie do ludzi i świata⁵⁹⁴. W ten sposób ukształtowane jednostki są w koncepcji T. Zyska uznawane za podmioty będące promotorem i efektem zmian rozwojowych⁵⁹⁵. Interesujące jest zatem, w jakim stopniu współczesna młodzież identyfikuje się z „klasami” będącymi charakterystyką orientacji prorozwojowej. Odwołując się do cech „umysłowości” nowoczesnej aktywnie uczestniczącej w procesach zmiany społecznej, badana młodzież akademicka miała dokonać subiektywnej cha-

⁵⁹² A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 237.

⁵⁹³ T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, op. cit., s. 188.

⁵⁹⁴ Ibidem, s. 197-198.

⁵⁹⁵ Ibidem, s. 199.

rakterystyki siebie w takich klasach, jak: giętkość poznawcza, ciekawość poznawcza, orientacja temporalna, poczucie sprawstwa, ufność wobec innych i świata oraz poczucie godności i wzajemnego szacunku. Cechom tym przypisane zostały stwierdzenia świadczące o występowaniu u jednostki psychologiczno-społecznych determinantów nastawień prorozwojowych⁵⁹⁶.

Badana młodzież akademicka postrzega siebie w znacznym stopniu jako osoby zorientowane na rozwój (cztery cechy „nowoczesnej” umysłowości uzyskały średnią powyżej 3, a zatem udzielano w większości odpowiedzi pozytywnych – „raczej tak” i „zdecydowanie tak” na podane w pytaniach stwierdzenia).

Studentów w największym stopniu charakteryzuje poczucie własnej wartości oraz przeświadczenie o szacunku dla partnerów życia społecznego (średnia skali 3,36). Najczęściej studenci wyrażali przekonanie, iż należy daryć szacunkiem osoby niepełnosprawne i umysłowo chore 72,6% (4) oraz 25% (3)⁵⁹⁷. Większość studentów uważa także, że relacje podwładny – szef mogą charakteryzować się wzajemnym szacunkiem – 96,6% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”. Co czwarty respondent zdecydowanie opowiada się za stwierdzeniem, iż stosunki międzyludzkie mogą być oparte na ufności. Badana młodzież wyraża również przekonanie, że człowiek ma prawo do realizacji uznawanych przez siebie wartości 57,3% (4) oraz 41,5% (3). Silne poczucie własnej wartości „zdecydowanie” (4) deklarowało 22,4% badanych, natomiast na odpowiedź „raczej tak” (3) wskazywało 51,9% studentów. Respondenci nadają zatem innym jednostkom możliwość realizacji ważnych wartości, sami przejawiając niepewność wobec oceny własnych postaw. Okazuje się bowiem, że co piąty badany uważa, iż raczej nie ma silnego poczucia własnej wartości. Szczegółowy rozkład procentowy wobec stwierdzeń będących wskaźnikami poczucia godności i wzajemnego szacunku obrazuje tabela 1.

Poczucie godności i wzajemnego szacunku jako cecha świadcząca o „umysłowości” nowoczesnej w większym stopniu dotyczy osób, które swoją sytuację materialną postrzegają jako bardzo dobrą (ANOVA, $p < 0,001$)⁵⁹⁸ oraz osoby, które aktywnie uczestniczą w wydarzeniach kultu-

⁵⁹⁶ Każdemu z sześciu pytań będących reprezentacją sześciu cech umysłowości nowoczesnej przyporządkowano stwierdzenia odnoszące się do wskaźników zaproponowanych przez T. Zyska. Dla poszczególnych twierdzeń zastosowano skalę, której przyporządkowano liczby, aby obliczać średnie skali dla każdej cechy [zdecydowanie tak (4), raczej tak (3), raczej nie (2), zdecydowanie nie (1)].

⁵⁹⁷ Wartości procentowe wskazań badanej młodzieży akademickiej dla każdego ze stwierdzeń w ramach jednej cechy. Cyfry w nawiasach odpowiadają skali zdecydowanie tak (4), raczej tak (3), raczej nie (2), zdecydowanie nie (1).

⁵⁹⁸ Istotność różnic średnich międzygrupowych dla skal pomiarowych została sprawdzona za pomocą testu analizy wariancji.

ralnych (ANOVA, $p = 0,019$). Płeć, wiek, dziedzina studiowanej nauki oraz inne zmienne niezależne nie różnicują poziomu skali dla poczucia godności i wzajemnego szacunku. Poczucie własnej wartości sprzyja realizacji celów i urzeczywistniania marzeń i w tym właśnie kontekście stanowi niezwykle cenną cechę osobowości prorozwojowej.

Tabela 1. Poczucie godności i wzajemnego szacunku badanej młodzieży akademickiej

Jakie są Pani/Pana opinie na poniższe stwierdzenia?	Zdecydowanie tak (4)	Raczej tak (3)	Raczej nie (2)	Zdecydowanie nie (1)
1. Mam silne poczucie własnej wartości	22,4%	51,9%	21,4%	4,3%
2. Człowiek ma prawo do realizacji uznawanych przez siebie wartości	57,3%	41,5%	1%	0,2%
3. Jest możliwe, aby stosunki międzyludzkie były oparte na ufności	26,8%	55,2%	16,6%	1,3%
4. Należy darzyć szacunkiem ludzi odbiegających od powszechnie uznanych kanonów normalności, tj. osoby umysłowo chore, niepełnosprawne	72,6%	25%	2%	0,3%
5. Relacje podwładny – szef mogą opierać się na szacunku	59,5%	37,3%	3%	0,2%

Źródło: badania własne.

Badana młodzież akademicka charakteryzuje się również wysokim poziomem aspiracji do zdobywania wiedzy, przejawiającym się w wysokiej ocenie użyteczności wiedzy oraz chęci do jej stałego zdobywania (ciekawość poznawcza). Najczęstszą motywacją do posiadania rozległej wiedzy jest znalezienie dobrej pracy (74,9% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak”). Młodzież jest przekonana o tym, że wiedza jest wartością samą w sobie. Ciekawość poznawcza wyrażająca się w użyteczności wiedzy jest cechą charakterystyczną większości badanych (96,4%)⁵⁹⁹. Mimo tego zdecydowaną chęć do nauki wyraża tylko 27,4% studentów. Zdobywanie wiedzy ma istotne znaczenie dla kreowania własnej przyszłości oraz definiowania swoich celów życiowych. Motywacją do rozwoju dla badanej młodzieży jest podziw dla osób, które wiedzą więcej czy mają większe kwalifikacje. Ciekawość

⁵⁹⁹ Wynik procentowy jest sumą wskazań „zdecydowanie tak” (4) oraz „raczej tak” (3) dla twierdzenia: jestem przekonany o użyteczności wiedzy – chcę dużo wiedzieć.

wość poznawcza badanych studentów wyraża się także w zainteresowaniu sprawami, które nie dotyczą tylko ich najbliższego otoczenia.

Tabela 2. Ciekawość poznawcza badanej młodzieży akademickiej

Zdobywa Pani/Pan wiedzę ponieważ:	Zdecydowanie tak (4)	Raczej tak (3)	Raczej nie (2)	Zdecydowanie nie (1)
1. Lubię się uczyć	27,4%	55,1%	15%	2,5%
2. Jestem przekonany o użyteczności wiedzy – chcę dużo wiedzieć	53,8%	42,6%	3,2%	0,3%
3. Jestem przekonana/y, że wiedza pomaga w sposób racjonalny rozwiązywać problemy, np. rodzinne	36,5%	45,6%	15%	2%
4. Chcę dostać dobrą pracę	74,9%	20,1%	3,9%	1,2%
5. Interesuje mnie wiele spraw, nie tylko dotyczących mojego otoczenia	49,2%	44,8%	5,7%	0,3%
6. Podziwiam osoby, które wiedzą więcej ode mnie i mają wyższe kwalifikacje	48,3%	34,3%	14,9%	2,5%

Źródło: wyniki badań własnych.

Silniejsza motywacja do osiągnięć wyrażonych posiadaniem rozległej wiedzy jest częstsza u kobiet (średnia skali 3,39) ($t = 11,307$, $p = 0,001$) oraz najstarszych studentów (średnia 3,44) (ANOVA, $p = 0,019$). Przyszli prawnicy w zdecydowanie największym stopniu przekonani są o użyteczności wiedzy (średnia 3,44) (ANOVA, $p = 0,011$)⁶⁰⁰. Elementem komplementarnym z postrzeganiem wiedzy jako wartości samej w sobie są osiągnięcia w nauce badanych studentów (ANOVA, $p = 0,001$). Osoby osiągające bardzo dobre wyniki w nauce najsilniej wyrażają przekonanie o użyteczności wiedzy. Przyszłość i plany edukacyjno-zawodowe badanej młodzieży akademickiej różnicują poziom ciekawości poznawczej (ANOVA, $p = 0,035$). Studenci, którzy zamierzają kontynuować naukę za granicą oraz ci, którzy zamierzają kontynuować naukę i równocześnie podjąć pracę w kraju, deklarują się równocześnie jako osoby lubiące się uczyć oraz są przekonane o użyteczności wiedzy, która pozwala racjonalnie rozwiązywać problemy, a także przy-

⁶⁰⁰ Tego typu zależność nie ujawniła się w badaniach A. Cybał-Michalskiej nad młodzieżą akademicką. W tych badaniach studenci nauk prawnych w stosunku do innych badanych wykazali najmniejsze przekonanie o użyteczności wiedzy (34% badanych). Podczas gdy ciekawość poznawcza w największym stopniu dotyczyła przyszłych pedagogów (94%). Patrz: A. Cybał-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 265.

czynić się może do zdobycia lepszej pracy. Istnieje zatem konsekwencja w ocenie postaw i opinii badanych studentów będących elementem ich (auto)identyfikacji a deklaracjami co do ich dalszych planów edukacyjno-zawodowych. Badani studenci, których charakteryzuje orientacja prorozwojowa, dostrzegają konieczność ciągłego zdobywania wiedzy oraz doszkalania się, widząc wymierne korzyści, jakie proces całościowej edukacji (*life-long learning*) może przynieść w kontekście ich indywidualnego rozwoju.

Aktywne i wszechstronne uczestnictwo w wydarzeniach kulturalnych jako czynnik socjalizujący, a zarazem jeden z elementów orientacjotwórczych, różnicuje poziom ciekawości poznawczej (ANOVA, $p = 0,006$). Studenci często uczestniczący w wydarzeniach kulturalnych w większym stopniu są przekonani o użyteczności wiedzy w przeciwieństwie do swych kolegów, którzy deklarowali sporadyczne bądź przypadkowe kontakty z kulturą. Zainteresowanie otaczającym światem oraz podziw dla osób, które wiedzą więcej bądź mają wyższe kwalifikacje, istotnie częściej wyrażali studenci, których ojcowie mają wykształcenie wyższe (ANOVA, $p = 0,040$). Jak podkreśla A. Zandecki, istotnym kryterium jakości życia człowieka jest poziom jego świadomości wyznaczany przez wiedzę o świecie i informacje, które w decydującym stopniu wpływają na sposób widzenia świata, na działania oraz postawy człowieka. Wykształcenie dostarcza umiejętności i tworzywa do budowania takiego obrazu rzeczywistości, w której ma miejsce multiplikacja światów, widzenie wydarzeń w wielu kontekstach poszerzające w ten sposób perspektywy kulturowe i społeczne jednostki⁶⁰¹. W tym kontekście wyższe wykształcenie ojca można uznać za atmosferę w rodzinie sprzyjającą rozbudzaniu ciekawości poznawczej. Wysoki poziom aspiracji do zdobywania wiedzy wśród badanej młodzieży akademickiej pozwala optymistycznie postrzegać badanych studentów jako osoby chcące ciągle podnosić swoje kompetencje, a tym samym godnie reprezentować zawody, do których mają przygotować ich podjęte przez nich kierunki studiów.

Otwartość na nowe doświadczenia wyrażająca się przede wszystkim w tolerancyjności wobec poglądów innych oraz w świadomości istnienia różnorodności opinii, postaw i działań (giętkość poznawcza) jest cechą umysłowości „nowoczesnej”⁶⁰², która w znacznym stopniu ujawniła się w (auto)definicjach badanej młodzieży akademickiej (średnia skali 3,28). Studenci mają świadomość różnorodności opinii i postaw innych ludzi. Zdecydowane stanowisko i aprobatę dla tego stwierdzenia wyraziło 98,7% badanych⁶⁰³. Konsekwencją tego jest tolerancyjność względem odmiennych

⁶⁰¹ A. Zandecki, *Wykształcenie a jakość życia*, op. cit., s. 58.

⁶⁰² T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, op. cit., s. 196.

⁶⁰³ Jest to suma rozkładu procentowego dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” (4) oraz „raczej tak” (3).

poglądów, z którą utożsamia się 93,3% respondentów. Otwartość na nowe doświadczenia będąca istotnym elementem rozwojowym jednostki jest cechą charakterystyczną połowy badanych studentów, natomiast jako „raczej” otwartych postrzega siebie 42,8% badanej młodzieży. W najmniejszym stopniu giętkość poznawcza wyraża się wśród badanych studentów jako tolerancyjność względem alternatywnych modeli rodziny. Zdecydowaną akceptację wobec związków partnerskich, rodzin patchworkowych czy związków homoseksualnych wyraża co czwarta osoba badana. Przeciwnicy alternatywnych modeli wobec rodziny tradycyjnej stanowią 40,7% badanych studentów.

Tabela 3. Giętkość poznawcza badanej młodzieży akademickiej

Czy charakteryzuje Panią/Pana:	Zdecydowanie tak (4)	Raczej tak (3)	Raczej nie (2)	Zdecydowanie nie (1)
1. Tolerancyjność wobec odmiennych od Twoich poglądów innych ludzi	39,4%	53,9%	6%	0,7%
2. Świadomość różnorodności opinii, postaw innych ludzi	67,7%	31%	1,2%	0,2%
3. Przekonanie, że od ludzi, którzy myślą inaczej niż ja, mogę się czegoś nauczyć	42,4%	49,1%	7,5%	1%
4. Otwartość na nowe doświadczenia	52,1%	42,8%	4,2%	1%
5. Innowacyjność działań	34,7%	52,8%	11,1%	1,4%
6. Tolerancja wobec innych kultur i religii, stylów życia	44,2%	47,5%	6,7%	1,7%
7. Tolerancyjność wobec alternatywnych modeli rodziny	22,2%	37,2%	26,7%	14%

Źródło: wyniki badań własnych.

Z powyżej zaprezentowanych w tabeli rozkładów procentowych można również wywnioskować, że spora grupa studentów 12,5% nie identyfikuje się z innowacyjnością działań jako otwartością na nowe rozwiązania oraz dążeniem do włączania nowych rozwiązań⁶⁰⁴. Otwartość na nowe doświadczenia oraz różnorodność opinii i postaw wyrażona za pomocą giętkości poznawczej jest częściej wskazywana przez badane studentki (średnia 3,33). Kobiety wyrażają większe zdecydowanie w tolerancyjności wobec poglądów innych osób ($t = 24,023$, $p < 0,001$). Istotne zróżnicowanie w poziomie giętkości poznawczej jest widoczne także ze względu na dziedzinę stu-

⁶⁰⁴ T. Zysk, *Orientacje prorozwojowe*, op. cit., s. 196.

diowanej nauki. Samookreślenie swojej giętkości poznawczej jako nastawienia prorozwojowego najbardziej charakterystyczne jest dla studentów Uniwersytetu Artystycznego (średnia 3,44) oraz studentów pedagogiki (średnia 3,38).

Powyższe tendencje znajdują również potwierdzenie w wynikach badań prowadzonych przez A. Cybal-Michalską, w których największą inklinację do koncentracji na różnorodności opinii i postaw wykazywały badane studentki (81,5%) oraz młodzież akademicka reprezentująca pedagogikę (96%)⁶⁰⁵. Istnieje również istotna statystycznie zależność pomiędzy charakterystyką giętkości poznawczej badanych studentów a ich uczestnictwem w kulturze (ANOVA, $p < 0,001$). Osoby aktywnie i wszechstronnie uczestniczące w wydarzeniach kulturalnych znacznie częściej postrzegają siebie jako tolerancyjne i otwarte wobec różnorodności opinii, postaw i działań (średnia skali 3,36), podczas gdy osoby nie biorące udziału w takich wydarzeniach częściej też wyrażały dezaprobatę dla charakterystyk będących cechami giętkości poznawczej. Inne zmienne niezależne, takie jak: wyniki w nauce, miejsce pochodzenia, wykształcenie rodziców, sytuacja materialna czy dalsze plany edukacyjno-zawodowe nie różnicowały postaw badanych studentów. Istotnym dopełnieniem związanym z identyfikacją badanej młodzieży jako podmiotów aktywnie uczestniczących w procesach zmiany społecznej jest poczucie sprawstwa, zdefiniowane przez T. Zyska jako możliwość wpływania na bieg zdarzeń, zarówno w obszarze życia politycznego, życia ekonomicznego, jak i życia rodzinnego⁶⁰⁶. W badaniach młodzieży akademickiej akceptacja dla cech opisujących klasę poczucia sprawstwa uzyskała wysoki poziom średniej skali (3,16). Badana młodzież największe zdecydowanie wyraża wobec przekonania o możliwości rozwiązywania swoich problemów (45,9% dla odpowiedzi „zdecydowanie tak”, 50,1% dla odpowiedzi „raczej tak”). Owego zdecydowania brakuje, kiedy studenci mają wyrazić przekonanie, iż wpływają na ważne zdarzenia, na przykład zmianę władzy. Wobec tego stwierdzenia „zdecydowanie tak” opowiedziało się 13,4% badanych. Natomiast o tym, iż nie mogą wpływać swoimi wyborami na zdarzenia, przekonany jest niemalże co drugi badany⁶⁰⁷. Przedstawiona tabela obrazuje rozkład procentowy dla poszczególnych twierdzeń tworzących skalę poczucia sprawstwa.

---

⁶⁰⁵ Rozkład procentowy jest odzwierciedleniem pozytywnych odpowiedzi na pytanie: Czy charakteryzuje Panią/Pana świadomość różnorodności opinii i postaw innych ludzi? Patrz: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 270-271.

⁶⁰⁶ T. Zysk, *Orientacje prorozwojowe*, op. cit., s. 197.

⁶⁰⁷ Procent skumulowany dla odpowiedzi „raczej nie” (2) i „zdecydowanie nie” (1).

Tabela 4. Poczucie sprawstwa badanej młodzieży akademickiej

Uważa Pani/Pan, że:	Zdecydowanie tak (4)	Raczej tak (3)	Raczej nie (2)	Zdecydowanie nie (1)
1. Mam wpływ na to, co wydarzy się w moim życiu	37,9%	54%	6,5%	1,5%
2. Mogę zmienić rzeczywistość wokół siebie	24,2%	56,8%	17,5%	1,5%
3. Swoimi wyborami mogę wpłynąć na zdarzenia, np. zmienić władzę	13,4%	42,4%	37,9%	6,2%
4. Mogę rozwiązać swoje problemy	45,9%	50,1%	3,4%	0,7%
5. Mam wpływ na swoje życie rodzinne	44,4%	48,7%	6,6%	0,3%
6. To ode mnie zależy, jaką pracę będę wykonywał/a	38%	49,5%	10,6%	1,9%

Źródło: wyniki badań własnych.

Znaczna większość studentów uważa, że ma wpływ na swoje życie rodzinne oraz na to, jaką pracę będzie wykonywać. Poczucie sprawstwa, jako element orientacji prorozwojowej w kontekście indywidualnym, pozwala jednostce skuteczniej radzić sobie z problemami, jak i ze zmianami, które zachodzą w świecie i czyni ją bardziej twórczą, wpływając także na jakość życia. Jak pisze E. Karmolińska: „oznacza to, iż im bardziej rozwinięta będzie świadomość refleksyjna człowieka, tym w wyższym stopniu będzie on podmiotem swojego życia. Podmiotowość określa standard życia jednostki, sposób radzenia sobie z przeciwnościami losu i przejmowania tendencji do przyjmowania go lub wpływania na niego w sposób bezpośredni, wpływa także na poczucie odpowiedzialności za własne życie⁶⁰⁸”. W tym sensie rozumiane sprawstwo pozwala postrzegać jednostkę jako podmiot aktywny, który w toku swojego życia podejmuje się licznych ról i zadań, dążąc do wyznaczonych sobie celów. Młode pokolenie będące w fazie szczególnie intensywnego rozwoju psychospołecznego, realizuje wiele działalności, dla których poczucie sprawstwa będzie bodźcem pożądanym i pozytywnym w kontekście „tworzenia się” dorosłej i dojrzałej jednostki.

Jak wykazały badania, przekonanie o możliwości wpływu na bieg zdarzeń nie jest statystycznie zróżnicowane pod względem płci czy wybranego

⁶⁰⁸ E. Karmolińska, *Młodzież ze środowisk zagrożonych marginalizacją wobec własnej przyszłości*, WSH w Lesznie, Poznań – Leszno 2009, s. 23.

kierunku studiów. Warto jednak podkreślić, że przeświadczenie o możliwości wpływu na jakość swojego życia dotyczy szczególnie studentów pedagogiki (średnia skali 3,28). W najmniejszym stopniu zaś poczucie sprawstwa charakteryzuje przyszłych prawników (średnia skali 3,08). Wyniki te nieco zastanawiają, szczególnie w obliczu zawodu, jaki w przyszłości mają wykonywać studenci prawa. Refleksję na ten temat podjęła A. Cybal-Michalska, wyjaśniając, iż w tej grupie studentów może dominować przekonanie o istnieniu różnicy pomiędzy zewnętrznymi warunkami działania (na które podmiot może mieć ograniczony wpływ) a kontekstami działania, które mogą być przez podmiot monitorowane⁶⁰⁹. Poziom ujawnionego poczucia sprawstwa (średnia skala 3,08) pozwala jedynie przypuszczać, że badana młodzież nie wyraża wyraźnego zdecydowania w przekonaniu o możliwości dokonywania zmian w otoczeniu czy realnemu wpływaniu na swoje życie rodzinne czy zawodowe. Aktywne radzenie sobie z rzeczywistością nie tylko ma miejsce w sytuacji, gdy jednostka ponosi odpowiedzialność za to, co robi i co się wokół niej dzieje, ale i wtedy, gdy odpowiedzialność za to, co się aktualnie dzieje, jest przypisywana komuś innemu. Badania Diaz-Guerri wskazyują na istotne znaczenie stylu radzenia sobie w działaniach prorozwojowych⁶¹⁰. Poczucie sprawstwa młodzieży jest zróżnicowane ze względu na plany edukacyjno-zawodowe (ANOVA, $p = 0,006$). Młodzież, która zamierza równocześnie kontynuować naukę i podjąć pracę za granicą (średnia skali 3,30) oraz studenci, którzy to samo chcą robić w kraju (średnia skali 3,22), najsilniej charakteryzują u siebie możliwość wpływania na bieg zdarzeń. Poziom poczucia sprawstwa wśród badanej młodzieży jest także istotnie zróżnicowany ze względu na ocenę przez badanych swojej sytuacji materialnej (ANOVA, $p < 0,001$). Bardzo dobra sytuacja finansowa pozwalająca na zaspokajanie wyrafinowanych potrzeb i dynamiczne powiększanie stanu posiadania sprzyja poczuciu, iż ode mnie wszystko zależy, nie straszny mi jest żaden problem, jestem kowalem własnego losu. Natomiast osoby, których finanse nie wystarczają na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych, częściej są przekonane, że nie są w stanie wpływać na swoje życie (średnia skali 2,69). Biernie radzenie sobie z rzeczywistością oznaczać może albo przekonanie o niemożliwości wpływu na zmianę sytuacji, o nieuchronnym przebiegu procesów społecznych, albo także obarczanie odpo-

---

⁶⁰⁹ W badaniach prowadzonych przez A. Cybal-Michalską ujawniła się istotna statystycznie różnica w ujawnianym przez badaną młodzież poczuciu sprawstwa (dziedzina nauk społecznych 87%, dziedzina nauk prawnych 34,5%), w związku z czym autorka zadała sobie pytanie: czy to oznacza, że studenci prawa są przystosowani (dopasowani) do zastanych okoliczności i warunków?, patrz: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 274.

⁶¹⁰ T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa...*, op. cit., s. 202-203.

wiedzialnością realnych lub wymaginowanych „innych” za obecny kształt rzeczywistości, co usprawiedliwia zwolnienie z odpowiedzialności za aktywne zmaganie się z rzeczywistością⁶¹¹. Trudno jest jednak wnioskować, która z tych przyczyn jest dominująca wśród studentów nisko oceniających własne poczucie sprawstwa.

Badana młodzież akademicka postrzega siebie jako osoby nastawione na przyszłość zdolne do planowania zadań i celów ogólnych gotowych do przełożenia na bardziej konkretne działania. Myślenie o przyszłości jest cechą dominującą orientacji temporalnej badanej młodzieży akademickiej (41,9% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” oraz 44,2% dla odpowiedzi „raczej tak”). Przełożenie procesu myślowego na operacje konkretne, czyli planowanie określonych działań zdecydowanie charakteryzuje 34,4% badanych studentów. Większość z nich dostrzega również ważność wywiązywania się z zaplanowanych zadań („zdecydowanie tak” uważa 35,1% badanych, „raczej tak” 49,8%). Badana młodzież akademicka jest podzielona co do poglądu na temat aktualnych i przeszłych wydarzeń. Aktualne wydarzenia są ważne dla 56,6% badanych, ale 43,4% badanych zdaje się zauważać, że terażniejszość jest kontynuacją przeszłości. Potwierdzeniem powyższych refleksji jest podobny rozkład procentowy wobec twierdzenia: żyję, nie zastanawiając się ciągle, co było kiedyś. Ze stwierdzeniem tym zgadzało się 52,2% badanych. Sprzeciwiło się takiemu nastawieniu 47,8% studentów. Można zatem uznać, że wysoki poziom orientacji temporalnej charakteryzujący się przede wszystkim nastawieniem na przyszłość nie wyklucza myślenia o przeszłości jako ważnym wyznaczniku działań jednostki.

Pozytywna postawa wobec przyszłości częściej charakteryzuje te osoby, które osiągają bardzo dobre wyniki w nauce (średnia skali 3,00) (ANOVA, $p = 0,014$). Odwołując się do sytuacji materialnej badanej młodzieży akademickiej, można zauważyć istotną zależność pomiędzy wysokim poczuciem bezpieczeństwa finansowego a orientacją przyszłościową. Osoby, które deklarowały, że ich środki finansowe są wystarczające, aby zaspokoić wszystkie swoje potrzeby, znacznie częściej myślą o przyszłości, planując swoje działania (ANOVA, $p < 0,001$). Studenci, którym niedostateczne finanse utrudniają funkcjonowanie w terażniejszości, nie myślą tak często o przyszłości i są częściej pesymistycznie nastawieni do idei perspektywy temporalnej (średnia skali 2,84).

Z analizy orientacji temporalnej wyłania się obraz młodzieży, która z jednej strony dużo myśli o przyszłości, z drugiej zaś akcentuje konieczność „zakotwiczenia” w przeszłości. Można uznać, że ta niekonsekwencja ma

---

⁶¹¹ Ibidem.

jednak swoje pozytywne konotacje dla jednostek mających tworzyć „umysłowość” nowoczesną. Doświadczenia przeszłości mogą przecież okazać się elementem krystalizującym tożsamość jednostki, będąc bazą dla teraźniejszych i przyszłych losów podmiotu. Jeżeli przeszłość nie zatrzymuje jednostki, może stać się istotnym elementem w rozwoju jej biografii. Jak pisze M. Golka, „pamięć o przeszłości sprawia bowiem, że pokolenia dzieci, wnuków, prawnuków i jeszcze dalszych społecznych spadkobierców mają poczucie jakiejś ciągłości z pokoleniami poprzedników, a tym samym kontynuacji losów, poczucia tożsamości oraz odpowiedzialności za przeszłość i przyszłość”⁶¹².

Tabela 5. Orientacja temporalna badanej młodzieży akademickiej

Czy poniższe zdania odnoszą się do Pani /Pana:	Zdecydowanie tak (4)	Raczej tak (3)	Raczej nie (2)	Zdecydowanie nie (1)
1. Uważam, że to, co było - minęło, liczy się teraźniejszość, aktualne wydarzenia	15,4%	41,2%	34,7%	8,7%
2. Żyję nie zastanawiając się ciągle, co było kiedyś	9,9%	42,3%	35,7%	12,1%
3. Ważne jest dla mnie planowanie wszystkiego w czasie oraz punktualne wywiązywanie się z zadań	35,1%	49,8%	13,3%	1,8%
4. Dużo myślę o przyszłości	41,9%	44,2%	12,4%	1,5%
5. Jestem nastawiona/nastawiony na przyszłość, planuję swoje działania	34,4%	53,7%	11,6%	0,3%

Źródło: wyniki badań własnych.

Nastawienia prorozwojowe wyznaczane są także poprzez ufność jednostki wobec świata i innych, którą T. Zysk zdefiniował jako przekonanie jednostki o tym, iż może polegać na innych ludziach, na ich zobowiązaniach czy wytworach ich pracy oraz, że świat przede wszystkim społeczny, otaczający człowieka jest zrozumiały i przyjazny, a więc można mu „zaufać” i być z nim w „konstruktywnej” relacji. Jakość łączności podmiotu ze wspólnotą wyraża się również w przekonaniu, że instytucje społeczne, delegaci i reprezentanci społeczeństwa będą wykonywać to wszystko, co jest w interesie dobra ogólnego⁶¹³. Badana młodzież akademicka w najmniej-

⁶¹² M. Golka, *Pamięć społeczna i jej implanty*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2009, s. 8, cyt. za: K. Malicki, *Pamięć przeszłości pokolenia transformacji*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2012, s. 9.

⁶¹³ T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa...*, op. cit., s. 198.

szym stopniu utożsamia się z tą cechą nastawienia prorozwojowego, której ufność wobec innych i bezpieczeństwo otaczającego świata mają zapewnić jednostce lepszy „start” w jej drodze rozwoju (średnia skali 2,34). Szczegółowa analiza rozkładu procentowego dla poszczególnych dookreśleń będących egzemplifikacją ufności wobec innych i świata przedstawiona została w tabeli 6.

Tabela 6. Ufność wobec innych i świata badanej młodzieży akademickiej

Czy poniższe stwierdzenia odnoszą się do Pani /Pana	Zdecydowanie tak (4)	Raczej tak (3)	Raczej nie (2)	Zdecydowanie nie (1)
1. Można polegać na innych ludziach	8,6%	53%	32,35	6,1%
2. Otaczający świat jest przyjazny	3,9%	49,2%	42,1%	4,9%
3. Instytucje polityczne działają w imię dobra społecznego	1,3%	23,6%	51,2%	23,9%
4. Życiem społecznym nie rządzi korupcja i dbałość o własne interesy	2,5%	15%	50,6%	31,9%
5. Ludzie z natury są dobrzy, bez względu na religię, przekonania czy poglądy polityczne	10,6%	52,6%	29%	7,8%

Źródło: wyniki badań własnych.

Średnia skala 2,34 dla twierdzeń określających ufność wobec świata i innych pozwala ocenić, że ta cecha umysłowości nowoczesnej w najmniejszym stopniu charakteryzuje badaną młodzież akademicką. Dalsza analiza wyników ujawnia szczególny brak zaufania do instytucji społeczno-politycznych. Studenci w znacznej większości podważają działanie w imię dobra społecznego instytucji politycznych (75,1%), wyrażają także przekonanie, że w funkcjonowanie społeczne wpisana jest korupcja i dbałość o własne interesy (82,5%)⁶¹⁴. Negację wobec współczesnych elit politycznych wśród młodego pokolenia podkreślają także twórcy *Raportu Młodzi 2011*, pisząc, iż co piąty młody uczący się Polak postrzega świat polityki jako: „bagnó”, „bezsens”, „chaos”, „cyrk”, miejsce walki o „stołki” i „stanowiska”⁶¹⁵. Nagromadzony potencjał buntu młodzieży wyrażony w negatywnym postrzeganiu polityki nie musi oznaczać w prostej konsekwencji bierności młodego pokolenia w życiu publicznym. W tym przypadku jest raczej refleksją nad

⁶¹⁴ Procent skumulowany dla odpowiedzi zdecydowanie nie (1) i raczej nie (2).

⁶¹⁵ K. Szafraniec, *Raport Młodzi 2011*, op. cit., s. 267.

sferą publiczną, wobec której młodzi ludzie mają prawo formułować oceny, postulaty i opinie, a także oczekiwać, by zasady w niej panujące były przejrzyste. Kontestacja bowiem jest stylem typowym dla młodzieży usytuowanej korzystniej społecznie i edukacyjnie – zarówno dla licealistów, jak i studentów⁶¹⁶.

W stosunku do otoczenia społecznego nie związanego z polityką młodzież nie jest już tak krytyczna. Ludzie są z natury dobrzy, bez względu na religię, przekonania czy poglądy – z taką opinią zgadza się 62,3% ankietowanych. Ponad połowa badanych uważa, że można polegać na innych ludziach (61,6%) oraz że otaczający świat jest przyjazny (53,1%). Można jednak z udzielanych odpowiedzi wywnioskować, że młodzież akademicką cechuje zasada ograniczonego zaufania⁶¹⁷. Większą ufnością do innych i świata charakteryzują się badane kobiety (średnia 2,37) ($t = 6,168, p = 0,013$) oraz osoby, które dobrze oceniają swoją sytuację finansową (średnia skali 2,39) (ANOVA, $p = 0,017$). Bardziej pozytywną opinię o świecie otaczającym i innych ludziach mają pedagodzy (średnia 2,46) oraz prawnicy (2,41) (ANOVA, $p = 0,035$). Zastanawiające jest więc, czy znaczenie ma tu zawód, do jakiego przygotowują się studenci nauk społecznych i prawnych? Zarówno prawnicy, kuratorzy sądowi, nauczyciele, jak i pedagodzy to osoby zaufania publicznego, do których należy wykonywanie zadań o szczególnym charakterze z punktu widzenia zadań publicznych i z troski o realizację interesu publicznego⁶¹⁸. Wydaje się zatem, że w tym można upatrywać większe zaufanie do świata społecznego studentów pedagogiki czy prawa. Studenci nauk technicznych rzadziej natomiast postrzegają świat jako zrozumiały i przyjazny (średnia 2,14), częściej negując działanie instytucji politycznych w imię dobra społecznego oraz wyrażając przekonanie, że ludzie przede wszystkim dbają o własne interesy. Zdecydowanymi przeciwnikami postrzegania świata jako zrozumiałego i przyjaznego są osoby, które nie uczestniczą w wydarzeniach kulturalnych ani nie odwiedzają instytucji kultury (średnia skali 1,74) (ANOVA, $p = 0,010$). Wyraźnie zatem widać, że pozostawanie w konstruktywnej relacji ze światem, któremu można zaufać, nie jest oczywistą właściwością młodego pokolenia, które pozostaje tolerancyjne wobec nowości i odmienności oraz charakteryzuje się ciekawością

---

⁶¹⁶ P. Bąk, *Powody bierności politycznej młodzieży w jej własnych opiniach o sobie*, cyt. za: K. Szafraniec, *Raport Młodzi 2011*, op. cit., s. 268.

⁶¹⁷ Odpowiedzi pozytywne zaznaczone były głównie dla skali „raczej tak”, co może przesądzać o niepewności w wydawanych sądach.

⁶¹⁸ Zawody zaufania publicznego były przedmiotem prac Zespołu Analiz i Opracowań Tematycznych w Kancelarii Senatu RP, patrz: A. Krasnowolski, *Zawody zaufania publicznego, zawody regulowane oraz wolne zawody. Geneza, funkcjonowanie i aktualne problemy*, Kancelaria Senatu, Warszawa 2013, s. 3.

i giętkością poznawczą. Można jednak przypuszczać, że brak poczucia bezpieczeństwa oraz pejoratywne sądy o instytucjach życia społecznego wynikają przede wszystkim z negatywnego postrzegania współczesnej polityki i tak zwanych elit politycznych, a tego typu sądy o zewnętrznych kreatorach życia społecznego, mimo iż znaczące, nie będą przeszkodą w krystalizowaniu się u jednostek „umysłowości” nowoczesnej i prorozwojowej zdolnej do uczestnictwa i zmiany w świecie.

Badana młodzież akademicka identyfikując własne „Ja” oraz poddając pod namysł liczne postawy i opinie charakteryzujące orientację prorozwojową, została poproszona również o ocenę swojego życia w kilku istotnych wymiarach. Rozważaniom nad własną osobą obok pytań: Kim jestem? i Jak postrzegam siebie? powinny towarzyszyć refleksje nad własnym życiem. Osobom badanym zostało zadane pytanie dotyczące subiektywnego odczuwania radości z życia. Młodzież akademicka niezwykle optymistycznie ocenia swoje samopoczucie. Radość z życia bardzo często i dość często odczuwa aż 66,4% badanych, podczas gdy do braku doświadczenia dobrego nastroju przyznaje się tylko 4,9% badanych. Co czwarty badany jest umiarkowanym optymistą, deklarując, iż radość z życia odczuwa od czasu do czasu. Dziedzina studiowanej nauki, płeć, wiek czy miejsce pochodzenia nie różnicują poziomu deklarowanej radości. Jednak studenci pedagogiki (74,2%) oraz przyszli inżynierowie (73,2%) najczęściej odczuwają zadowolenie i satysfakcję.

Zmienną różnicującą odczuwanie radości z życia jest sytuacja materialna, w jakiej znajdują się badani ($\chi^2 = 38,035$, $df = 15$, $p = 0,001$)⁶¹⁹. Osoby, których sytuacja finansowa pozwala na spełnianie wszystkich potrzeb, a dodatkowo jeszcze mogą sobie pozwolić na zwiększanie swoje stanu posiadania, najczęściej odczuwają radość z życia (76,1%). Natomiast tylko co druga osoba badana, która przeciętnie ocenia swoją sytuację finansową, odczuwa bardzo często oraz często radość z życia. Analiza odpowiedzi respondentów ujawniła również zależność pomiędzy uczestnictwem w kulturze badanych a ich satysfakcją i zadowoleniem z życia ($\chi^2 = 58,385$, $df = 15$, $p < 0,001$). Przede wszystkim największą radość z życia wyrażają studenci, którzy aktywnie uczestniczą w kulturze (74,1%)⁶²⁰. Osoby, które zadeklarowały, że w ogóle nie uczestniczą w kulturze to umiarkowani optymiści (42,9% dla odpowiedzi „od czasu do czasu”), które w ogóle nie postrzegają siebie jako osoby odczuwające „częstą radość z życia” („0” wskazań dla tej odpowiedzi).

---

⁶¹⁹ Do badania zależności pomiędzy zmiennymi zastosowano test chi-kwadrat, określono poziom istotności statystycznej o wartości $p \leq 0,05$.

⁶²⁰ Procent skumulowany dla odpowiedzi „bardzo często” i „dość często” odczuwam radość z życia.

Analizując (auto)charakterystyki badanej młodzieży akademickiej określające ich cechy umysłowości „nowoczesnej”, warto podkreślić, że osoby charakteryzujące się poczuciem sprawstwa (S; $\rho = 0,394$, $p < 0,001$)⁶²¹, ciągle aspirujące do zdobywania wiedzy (S; $\rho = 0,139$, $p = 0,001$) oraz pozytywnie nastawione do przyszłości (S; $\rho = 0,244$, $p < 0,001$) odczuwają większą radość z życia.

Moment przejścia z młodości do dorosłości, będący etapem przełomowym, w którym podejmuje się rozliczne decyzje, pozwala także na pogłębioną refleksję nad dotychczasowym życiem. Interesujące zatem wydaje się, jak w świecie permanentnej zmiany młodzież będąca w niełatwym okresie tranzykcji ocenia swoją egzystencję. Badani zostali poproszeni o odpowiedź na pytanie: Jak ocenia Pani/Pan swoje dotychczasowe życie jako całość? Najwięcej badanych studentów oceniło swoje życie jako udane (44,8%), raczej dobrze postrzega swoją egzystencję 31,7% młodzieży. Jako wspaniałe ocenia swoje życie 9,5% badanych. Niewielki odsetek badanych deklarował odpowiedzi wskazujące, iż ich życie jest niezbyt udane (2,9%) lub nieszczęśliwe (1%). W ocenie swojej sytuacji ujawnili się także niezdecydowani studenci, którzy uważają, że ich życie nie jest ani dobre, ani złe (10,2%).

Swoje życie jako wspaniałe najczęściej postrzegają osoby, których plany edukacyjno-zawodowe skoncentrowane są na dalszej edukacji i pracy za granicą (20%) ($\chi^2 = 79,271$, $df = 42$, $p < 0,001$), a także studenci z najlepszymi wynikami w nauce (16%) ($\chi^2 = 34,426$, $df = 18$, $p = 0,011$). Studenci bardzo dobrze oceniający swoją sytuację finansową przede wszystkim oceniają swoje życie w kategoriach pozytywnych⁶²². Żadna osoba badana, której środki finansowe pozwalają na zaspokajanie wyrafinowanych potrzeb, nie oceniła swojego życia jako nieszczęśliwego ani niezbyt udanego ($\chi^2 = 55,684$, $df = 18$, $p < 0,001$). Częściej swoje życie jako wspaniałe i udane oceniają także osoby, których uczestnictwo w kulturze jest aktywne i wszechstronne ($\chi^2 = 48,481$, $df = 18$, $p < 0,001$). Inne zmienne niezależne nie różnicują w sposób istotny oceny dotychczasowego życia badanych studentów. Naturalną zależnością, która potwierdziła się w prowadzonych badaniach, jest silny związek pomiędzy odczuwaną często radością z życia a pozytywną jego oceną jako całości (S; $\rho = 0,650$, $p < 0,001$). Postrzeganie swojego życia jako wspaniałego i udanego charakterystyczne jest dla osób, które możemy opisać jako zorientowane prorozwojowo, szczególnie te oceniające wyżej poczucie własnej wartości (S; $\rho = 0,414$, $p < 0,001$), przekonane o możliwości wpływania na bieg zdarzeń (S; $\rho = 0,404$, $p < 0,001$), ufające innym (S; $\rho = 0,229$,

⁶²¹ Do analizy zależności pomiędzy zmiennymi oraz ustalenia siły pomiędzy występującymi związkami wykorzystano miarę korelacji rangowej – Spearmana.

⁶²² 92,5% wskazań dla odpowiedzi: wspaniałe, udane i raczej udane, 7,5% wskazań dla odpowiedzi: ani dobre, ani złe.

$p < 0,001$) oraz szczególnie zainteresowane zdobywaniem nowych umiejętności i wiedzy ($S; rho = 0,210, p < 0,001$).

Planowanie własnej przyszłości to nie tylko wyznaczenie sobie celów życiowych, ale także ocena, w jakim stopniu realizacja tych zamierzeń czy po prostu nasze życie jako całość zmieni się w perspektywie czasu. Interesujące jest zatem, jaką perspektywę rozwojową przekładającą się na postrzeganie swojego życia jako udanego deklarują studenci ostatnich lat studiów, dla których planowanie powinno być naturalną konsekwencją kończącego się etapu nauki. Badana młodzież została poproszona o ocenę swojej obecnej sytuacji życiowej oraz odwołanie się do perspektywy pięciu i dziesięciu lat⁶²³. Młodzież akademicka zakłada, że ich sytuacja życiowa będzie się polepszać wraz z mijającym czasem. Średnia skali dla obecnej sytuacji badanych wyniosła 7,19. Co czwarty badany student ocenił swoją obecną sytuację na 7 (w skali od 1 do 10). W perspektywie pięciu lat młodzież optymistyczniej ocenia swoje życie (średnia 7,94). Najwięcej wskazań otrzymała pozycja 8 na skali (31,1%). Jeszcze bardziej odległa perspektywa dziesięciu lat pozwala sądzić, że uda się badanej młodzieży osiągnąć najlepszą sytuację życiową. Ponad połowa badanych ocenia swoją sytuację za dziesięć lat jako bliską najlepszej i najlepszą (61,9% dla wskazań 9 i 10 na skali). Średnia skali dla najdłuższej perspektywy czasowej wyniosła 8,53.

Wiek badanych nie różnicuje w sposób istotny oceny swojego życia przez młodzież z perspektywy temporalnej. Warto jednak zwrócić uwagę, że najmniej optymistycznie swoją obecną sytuację życiową (średnia skali 6,95) postrzegają osoby, które ukończyły 25 lat i więcej. Najlepiej natomiast oceniają obecną, jak i przyszłą sytuację życiową najmłodsze osoby badane – 22-latkowie. Swoją przyszłą sytuację życiową najlepiej postrzegają studenci Uniwersytetu Ekonomicznego (ANOVA, $p < 0,001$)⁶²⁴. Sytuację za dziesięć lat oceniają prawie zawsze jako najlepszą z możliwych (średnia skali 9,12). Ci sami studenci najlepiej oceniają swoją sytuację w krótszej pięcioletniej perspektywie (ANOVA, $p = 0,005$). Dla przyszłych ekonomistów zauważalny jest także największy progres w perspektywie temporalnej (prawie o dwa stopnie skali zwiększa się średnia w perspektywie dziesięciu lat). Historycy w najmniejszym stopniu odczuwają możliwość polepszenia swojej sytuacji życiowej w perspektywie czasu (średnia skali w trzech perspektywach czasowych nie przekracza siódemki). Studenci historii najmniej optymistycznie

---

⁶²³ W pytaniu 20. Jak Pani/Pan ocenia a) swoją aktualną sytuację życiową, b) swoją sytuację życiową za 5 lat, c) swoją sytuację życiową za 10 lat respondenci mieli na dziesięciostopniowej skali zaznaczyć swoje subiektywne odczucia: 10 – najlepsza sytuacja życiowa, 1 – najgorsza sytuacja życiowa.

⁶²⁴ Istotność różnic średnich międzygrupowych dla skal pomiarowych została sprawdzona za pomocą testu analizy wariancji (ANOVA).

postrzegają swoją sytuację zarówno za pięć, jak i za dziesięć lat (średnia skali odpowiednio 7,43 i 7,90).

Analiza odpowiedzi ujawniła zależność pomiędzy pozytywną oceną swojego życia w perspektywie czasu a planami edukacyjno-zawodowymi badanych studentów (ANOVA, $p = 0,002$). Osoby nastawione na dalszy rozwój edukacyjny, zamierzające kontynuować naukę za granicą (średnia skal: 7,7, 8,9, 9,5)⁶²⁵ bądź deklarujące chęć podjęcia pracy i nauki za granicą (średnia skal 6,95, 8,6, 9,05) najlepiej oceniają swoją sytuację zarówno za pięć, jak i za dziesięć lat. Można zatem przypuszczać, że z wyjazdem za granicę związane są konkretne oczekiwania, które pozwalają studentom wnioskować o pozytywnym rozwoju ich sytuacji życiowej. Najwyraźniej w tej grupie uwidacznia się optymizm wyrażający się w polepszeniu ich sytuacji życiowej w odniesieniu do oceny obecnej sytuacji (studenci deklarujący chęć wyjazdu i nauki za granicą wskazywali średnio o dwa punkty więcej na skali w perspektywie dziesięcioletniej). Pesymistami co do rozwoju swojej sytuacji życiowej są osoby, które deklarują, że ich plany edukacyjno-zawodowe nie są sprecyzowane. Młodzież, która nie ma planów, ocenia lepiej swoją sytuację obecną niż sytuację za pięć lat i porównywalnie ocenia swoje życie za dziesięć lat (średnia skal: 6,47, 6,37, 6,5), nie dostrzegając szansy na jakościową zmianę swojego życia w perspektywie czasu. Rozwój w perspektywie temporalnej, który wyraża się w lepszym postrzeganiu swojej sytuacji życiowej, jest charakterystyczny szczególnie dla osób, które bardzo dobrze oceniają swoją sytuację materialną (średnia skali odpowiednio: 8,13, 8,72, 9,14). W najmniejszym stopniu progres w ocenie swojej sytuacji życiowej ujawnił się wśród osób, których sytuacja finansowa nie pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb finansowych (średnia dla skal: 6,18, 6,68, 7,77) (ANOVA, $p < 0,001$). Istnieje również zależność pomiędzy uczestnictwem w kulturze badanej młodzieży a ich oceną swojej sytuacji życiowej w perspektywie temporalnej (ANOVA, $p = 0,018$). Im częstsze uczestnictwo w kulturze, tym badani deklarują większy optymizm co do własnego rozwoju zarówno w pięcio- jak i dziesięcioletniej perspektywie.

Wyniki badań wskazują na istnienie zależności pomiędzy oceną swojej sytuacji życiowej w perspektywie dziesięcioletniej a orientacją prorozwojową badanej młodzieży akademickiej. Szczególnie młodzież charakteryzująca się silnym poczuciem sprawstwa lepiej ocenia swoją sytuację życiową (S ; $\rho = 0,422$, $p < 0,001$). Analizy ukazują także istnienie zależności pomiędzy odczuwaną radością z życia (S ; $\rho = 0,375$, $p < 0,001$), oceną swojego życia jako całości (S ; $\rho = 0,388$, $p < 0,001$) a większym optymizmem w oce-

---

⁶²⁵ Podane w nawiasie trzy skale odpowiadają kolejno średniej: ocenie aktualnej sytuacji życiowej, sytuacji za 5 lat, sytuacji za dziesięć lat.

nie swojej sytuacji życiowej w dłuższej perspektywie czasu. Zmienne, takie jak: płeć, wyniki w nauce badanych, wykształcenie rodziców czy miejsce pochodzenia nie różnicują oceny sytuacji życiowej w perspektywie temporalnej badanych studentów. Optymizm młodzieży odzwierciedlający się w ocenie ich obecnej sytuacji życiowej w konsekwencji pozwala im lepiej myśleć o swojej przyszłości.

Przy podjęciu diagnozy orientacji życiowych młodzieży akademickiej poprzez rozpoznanie ich (auto)identyfikacji, istotne jest nie tylko poczucie tożsamości badanych studentów oraz to, w jakim stopniu respondenci charakteryzują się umysłowością „nowoczesną”, ale także to, na jakie przyszłe aktywności będzie się przekładać ich poczucie sprawstwa czy orientacja temporalna. Badana młodzież akademicka została poproszona o odpowiedź na pytanie: Osiągnięcie czego przyniesie Pani/Panu w życiu największe zadowolenie?

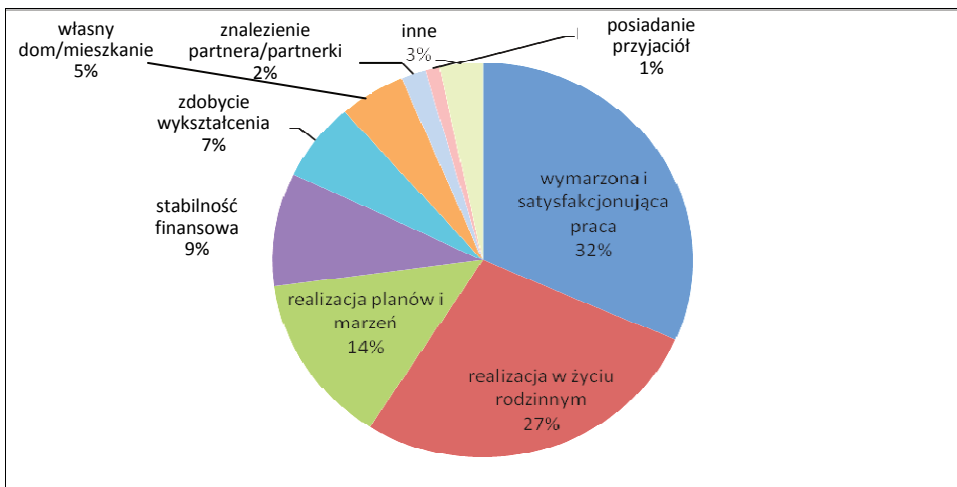
Odpowiedzi badanej młodzieży dostarczyły istotnych informacji o celach życiowych młodzieży będących istotnym elementem konstruktów teoretycznych, jakim są orientacje życiowe. Pytanie miało charakter otwarty, analiza ilościowo-jakościowa ujawniła zróżnicowanie pod względem udzielanych odpowiedzi. Średnio młodzież wskazywała na dwa satysfakcjonujące ich cele życiowe. Największe zadowolenie w życiu przyniesie badanym studentom znalezienie wymarzonej i satysfakcjonującej pracy (31,6% odpowiedzi). Badani podkreślali, że praca ta ma przynieść im sukces i spełnienie zawodowe, a także ma być związana z ich wyuczonym zawodem. Nadanie pracy określonych charakterystyk pozbawia ją wartości samej w sobie. Refleksyjność badanych podmiotów wyróżnia pracę jako element, który może być źródłem sukcesu i satysfakcji, decydując tym samym o poczuciu zadowolenia z życia badanych studentów. Praca zatem, która ujawniała się jako przejaw „tożsamości roli” oraz będąca elementem decydującym o sukcesie jednostki, wpisuje się w rozumienie kariery jako procesu całożyciowego o dużym stopniu złożoności, na który składają się między innymi następujące aspekty: wybór zawodu, poszukiwanie pracy, awans oraz dążenie do zmian jakości urzeczywistnianej kariery⁶²⁶.

Badana młodzież myśląc o swojej przyszłości, koncentruje się na rodzinie (27,4% wskazań). Źródłem satysfakcji i zadowolenia dla studentów będzie przede wszystkim realizacja w życiu rodzinnym oraz szczęście jej członków. Część badanych ograniczyła swoje aspiracje rodzinne do poszukiwania żony/męża lub partnera/partnerki (1,9% badanych). Satysfakcjonująca przyszłość dla badanej młodzieży związana jest zatem głównie z naj-

---

⁶²⁶ J. Adomaitiene, I. Zubrickiene, *Career competences*, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 136.

blizszą rodziną oraz karierą zawodową. Studenci wskazują jednak na wiele innych celów życiowych, które są dla nich istotne, aby poczuć się w pełni usatysfakcjonowanymi z życia. Młodzież wyraża chęć samorealizacji oraz koncentrację na własnych planach i marzeniach (13,9%). Sfera zawodowa i rodzinna ściśle łączy się z określoną stabilnością finansową (9,3%). Część studentów realnie określiła poziom, który przyniosłby im zadowolenie finansowe. Badani często łączyli satysfakcjonującą pracę z wysokimi zarobkami, które pozwoliłyby na dogodne życie im i ich rodzinom. Pojawiały się także nieliczne wypowiedzi wskazujące, iż satysfakcję w sferze finansów przyniesie badanym tylko wygrana na loterii. Część respondentów odwołując się do przyszłości, zwracała uwagę na chęć usamodzielnienia się i zakup własnego domu czy mieszkania (5,1%).

Wykres 1. Cele życiowe będące wyznacznikiem „największego zadowolenia” badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Kobiety częściej niż mężczyźni wymieniali zdobycie wymarzonej pracy oraz założenie rodziny jako cele będące źródłem ich największego zadowolenia w życiu (odpowiednio 33,9% oraz 28,7% wskazań dla kobiet i 25% oraz 23,8% dla mężczyzn). Badani studenci częściej niż studentki zwracali uwagę na samorealizację (15,4%) i na stabilność finansową (13,1%) jako satysfakcjonujący ich cel w życiu.

Uwzględniając zmienną niezależną, jaką jest dziedzina studiowanej nauki, badania wykazały zróżnicowanie w wyborach studentów. Studenci pedagogiki częściej niż inni deklarowali potrzebę zdobycia wymarzonej pracy jako źródło zadowolenia z życia (37,2%). Ważne dla przyszłych pedagogów jest także założenie rodziny (28,2% wskazań), jednak znacznie czę-

ściej w swoich wypowiedziach podkreślali to studenci prawa (36%). Co interesujące, reprezentanci sztuk plastycznych bardzo silnie akcentowali w swoich wypowiedziach na temat satysfakcjonującej przyszłości potrzebę samorealizacji i realizacji własnych planów (22,7%). Osoby planujące wyjechać za granicę, zarówno te, które założyły, że będą tam kontynuować naukę i pracę, jak i te, które wyjeżdżają, aby dalej się uczyć, równie często zwracają uwagę na potrzebę samorealizacji (28,6% wskazań osób chcących uczyć się i pracować za granicą oraz 25% dla osób, które zadeklarowały dalszą naukę za granicą). Warto również zwrócić uwagę, że osoby oceniające źle swoją sytuację finansową zdecydowanie rzadziej niż inni studenci myślą o założeniu rodziny (9,7% wskazań). Znacznie częściej podkreślają iż, źródłem ich satysfakcji będzie samorealizacja (25,8%), stabilność finansowa (16,1%), samodzielność oraz posiadanie własnego domu czy mieszkania (9,7%). Natomiast osoby oceniające swoją sytuację bardzo dobrze poczucia zadowolenia poszukują w innych sferach niż materialne. Dla tych badanych najważniejsze jest zdobycie wymarzonej pracy (33,6%) oraz założenie rodziny (32,7%). Można zatem wnioskować, że wraz z trudną sytuacją finansową badanych częściej pojawiają się cele życiowe, które mogą wpłynąć na polepszenie sytuacji materialnej badanej młodzieży. Konsekwencją zaś dobrej i bardzo dobrej sytuacji materialnej jest formułowanie innych celów życiowych będących źródłem satysfakcji studentów. Inne zmienne, takie jak wiek badanych, wykształcenie rodziców, uczestnictwo młodzieży w kulturze, miejsce pochodzenia czy wyniki w nauce nie różnicują celów życiowych badanych studentów. Reasumując, badana młodzież akademicka zorientowana jest przede wszystkim na karierę zawodową i rodzinę, myśląc o swojej przyszłości jako satysfakcjonującym życiu. Warto podkreślić, że deklaracje badanych często współwystępują ze sobą i się uzupełniają. Wyobrażenia badanych o szczęśliwym i udanym życiu zakotwiczone są w tradycyjnym myśleniu wartościującym rodzinę i pracę.

Uzupełnieniem informacji o celach życiowych badanych studentów, które w ich przekonaniu będą źródłem satysfakcjonującego i szczęśliwego życia, było pytanie o potencjalne zmiany w życiu, jakich chcieliby dokonać badani studenci. Młodzież akademicka będąca w znacznym stopniu przekonana o możliwości wpływania na bieg zdarzeń wyraża przekonanie, że coś ważnego w ich życiu powinno się zmienić (56,7%). Zmiany, jakiej oczekują badani w większości są odwzorowaniem ich refleksji nad satysfakcjonującym życiem. Oczekują też zmian w sferze zawodowej. Najwięcej, bo aż 18,2% studentów chciałoby znaleźć dobrą pracę w zawodzie, a zatem jeszcze przed zakończeniem studiów młodzież akademicka chciałaby podjąć zatrudnienie. Badani zwracają uwagę, że często ich obecna praca nie ma nic wspólnego z zawodem, do którego się przygotowują, jest nisko płatna i nie

przynosi im satysfakcji. Młodzieży akademickiej zależy także, aby poprawiła się ich sytuacja finansowa (16%). Sytuacja materialna badanych jest powiązana z chęcią zmian w życiu badanych studentów ($x^2 = 17,247$, $df = 4$, $p = 0,002$). Aż 72,7% badanej młodzieży, która deklaruje, że jej sytuacja finansowa nie pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych, wyraża przekonanie, że coś ważnego chciałaby zmienić w swoim życiu. Badani studenci zwracają uwagę także na to, iż chcieliby znaleźć partnera, partnerkę (13,6%) oraz dokonać zmian w życiu osobistym (11,9%). Wielu studentów chciałoby skupić się na swoich planach i marzeniach (10,3%) oraz uwierzyć we własne możliwości (7,3%).

Chęć dokonania zmian w swoim życiu nie jest istotnie zróżnicowana, biorąc pod uwagę zmienne płeć oraz wiek. Warto jednak zauważyć, że najstarsi badani studenci – powyżej 25. roku życia znacznie częściej niż inni deklarują chęć zmian (73,3% wskazań). Częściej niż inni, studenci Uniwersytetu Artystycznego wyrażają wolę znaczących zmian w swoim życiu (69,7% wskazań) ($x^2 = 13,538$, $df = 5$, $p = 0,019$). Także osoby, które swoje plany edukacyjno-zawodowe wiążą z wyjazdem za granicę, istotnie częściej deklarują, że chciałyby zmienić coś w swoim życiu (80%). Wyniki w nauce, miejsce pochodzenia czy wykształcenie rodziców nie różnicują deklaracji dla zmian w życiu badanej młodzieży. Istotna jest natomiast zależność pomiędzy otwartością na nowe doświadczenia (giętkość poznawcza) a deklaracją dla ważnych zmian w życiu, które są charakterystyczne dla osób zdolnych do asymilacji nowych doświadczeń (ANOVA, $p = 0,009$). Osoby bardzo często i dość często odczuwające radość z życia najczęściej podkreślają natomiast, że nie chciałyby ważnych zmian w swoim życiu (ANOVA, $p < 0,001$). Podobnie jak osoby, które oceniają częściej swoje życie jako udane i wspaniałe (ANOVA, $p < 0,001$). Niechęć do zmian jest także istotnie częściej podkreślana przez osoby, które w perspektywie temporalnej znacznie lepiej oceniają swoją sytuację życiową (ANOVA, $p = 0,046$). Refleksja młodzieży nad sobą i swoim życiem jest spójna. Osoby, które pozytywnie oceniają swoje obecne życie, upatrują większe szanse w swoim rozwoju w przyszłości, nie są też zdecydowane na ważne zmiany. Wydaje się zatem, że realnie postrzegają swoje życie, nie oczekując niemożliwego. Postulaty, jakie zgłaszają studenci, którzy chcieliby coś zmienić w swoim życiu, są racjonalne, związane z ich codziennym życiem rodzinnym i zawodowym, ale także z samorealizacją i rozwojem osobistym.

W nawiązaniu do cechy umysłowości prorozwojowej – poczucia godności i wzajemnego szacunku, która w największym stopniu charakteryzuje badaną młodzież akademicką, studenci zostali poproszeni o wymienienie osoby, o której mogą powiedzieć, że jest dla nich bardzo ważna i znacząca oraz że świetnie się z nią rozumieją i zawsze mogą liczyć na jej pomoc. Oso-

ba, do której ma się zaufanie, powinna być dla młodzieży szczególnie istotna, zarówno ze względu na zadania rozwojowe, jakie są przypisane podmiotom w okresie młodzieńczości, jak i dla rozbudowania poczucia bezpieczeństwa jednostki w świecie pełnym zmian i sprzeczności. Osoba taka może być pomocna w podejmowaniu przemyślanych decyzji oraz wpływać na większą pewność siebie podmiotu, co może być w rezultacie ważnym elementem prorozwojowym. We wczesnej dorosłości młodzi ludzie budują związki interpersonalne, podejmują nowe role społeczne, rozwiązują problemy życia codziennego, ciągle na nowo definiując i redefiniując cele życiowe. Doradca, osoba zaufana, która jest wsparciem, może pomóc młodemu człowiekowi w dokonywaniu trudnych wyborów oraz w przezwyciężaniu kryzysów tożsamościowych⁶²⁷.

W odpowiedzi na pytanie: Czy jest w Pani/Pana życiu ktoś, o kim możesz powiedzieć, że jest dla Ciebie bardzo ważny? większość badanych studentów odpowiedziała, że „tak” (85% wskazań). Analiza jakościowa udzielonych odpowiedzi wskazuje na dużą różnorodność osób znaczących w pokoleniu badanych studentów. Najczęściej jednak jako osoby ważne w ich życiu, badana młodzież wymieniała przyjaciół (23,4%). Wybór ten wydaje się konsekwencją tego, o czym pisze F. Znaniecki: „wszędzie indziej młodociany osobnik zajmuje stanowisko podporządkowane i wyrabia w sobie tylko te strony osobowości społecznej, które na tym stanowisku mogą się czynnie objawiać. W grupie rówieśników występuje natomiast w roli uprawnionego członka, z którym inni liczą się nie tylko jako z przedmiotem swego działania, lecz również jako z podmiotem społecznym⁶²⁸”. Badania zatem potwierdzają, że w okresie dorastania czy wczesnej dorosłości grupa rówieśnicza często zdobywa pierwszeństwo przed innymi środowiskami socjalizacyjnymi, które wcześniej dominowały, a zatem przed rodziną i szkołą. Grono najbliższych przyjaciół może dostarczyć jednostce doświadczeń wartościowych, pomóc w osiągnięciu dojrzałości i niezależności⁶²⁹. Już w latach dziewięćdziesiątych Z. Kwieciński zwracał uwagę na zjawisko przesunięcia socjalizacyjnego, które dotyczyło przejęcia przez grupę rówieśniczą uspołecniającego wpływu na jednostkę⁶³⁰. Mimo znaczącej roli grupy rówieśniczej dla co piątego respondenta osobą bardzo ważną w życiu, do

⁶²⁷ M. Kielar-Turska, *Rozwój człowieka...*, op. cit., s. 320.

⁶²⁸ F. Znaniecki, *Socjologia wychowania. Wychowujące społeczeństwo*, cyt. za: A. Szczurek-Boruta, op. cit., s. 189.

⁶²⁹ Wzrost znaczenia grupy rówieśniczej w życiu współczesnego młodego pokolenia podkreślany jest między innymi przez R.J. Havighursta, D.J. Levinsona, E.H. Eriksona. Na tę zależność zwraca uwagę A. Szczurek-Boruta, powołując się także na S. Kowalskiego, E. Korczak, R. Meighana, B. Misztala, którzy zajmowali się grupami rówieśniczymi młodzieży, patrz: A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe młodzieży...*, op. cit., s. 189.

⁶³⁰ A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe młodzieży...*, op. cit., s. 190.

której mają zaufanie, jest matka (19,4% wskazań). Na obojga rodziców wskazywało już tylko 8,3% badanych. Ojciec natomiast jako osoba znacząca został wyróżniony przez 3,5% badanych. Analiza jakościowa pozwala zauważyć, że gdy przyglądamy się środowisku rodzinnemu pojawiają się jeszcze inne osoby znaczące: brat, siostra, mąż, a nawet kuzynka czy dziadkowie. Wszystkie te osoby będące najbliższą rodziną stanowią 39,4% wskazań badanych studentów. Nie zaprzecza to oczywiście tezie o znaczącym wpływie grupy rówieśniczej na życie badanych studentów, jednocześnie pozwala przypuszczać, że badana młodzież jest związana ze swoją rodziną, bowiem deklaruje, że są w niej osoby gotowe wysłuchać czy podnieść na duchu, takie którym można zaufać. Wejście zatem w grupę rówieśniczą i etap studiów, który kojarzony jest z pierwszą próbą samodzielności, nie jest w prostej konsekwencji zakończeniem ważnych relacji rodzinnych opartych na zaufaniu i zrozumieniu.

Warto zauważyć, że ze względu na dziedzinę studiowanej nauki istotnie częściej niż inni na ważną osobę w życiu wskazywali studenci pedagogiki (93,3% wskazań) oraz sztuk plastycznych (89,9%) ($\chi^2 = 11,067$, $df = 5$, $p = 0,05$), a także osoby oceniające swoją sytuację materialną jako bardzo dobrą i dobrą (94%) ($\chi^2 = 17,854$, $df = 4$, $p = 0,001$). Aktywność w kulturze istotnie różnicowała wybory badanych studentów ($\chi^2 = 17,422$, $df = 3$, $p = 0,001$). Studenci wycofani z życia kulturalnego najczęściej nie wymieniali osób znaczących w ich życiu (57,1%), zaś aktywna i uczestnicząca w życiu kulturalnym młodzież akademicka częściej niż inni wskazywała na osoby ważne w ich życiu (90,3%). Deklaracje badanej młodzieży, iż mają w swoim życiu bardzo ważne i znaczące osoby, są powiązane z utożsamianiem się badanych studentów z orientacją prorozwojową. W tym kontekście znaczące jest szerokie grono osób, jakie dla młodego pokolenia stanowi rodzaj wsparcia i pomocy w rozterkach dnia codziennego oraz w trudnym procesie „stawiania się”.

Kształtowanie tożsamości jest niekończącym się procesem kreowania wizerunku siebie jako efekt refleksji nad „Ja” przeszłym, teraźniejszym i przyszłym⁶³¹. Tożsamość jednostkowa umożliwia podmiotowi egzystencję w szerszej zbiorowości społecznej, pozwala tym samym na podejmowanie decyzji czy postępowanie zgodne z wartościami i normami, które składają się na elementy owej konstrukcji tożsamości. Badana młodzież akademicka mimo swej różnorodności jest – jak się zdaje – „ubrana w lekki płaszcz, który owszem w każdej chwili może zmienić na inny, ale wydawać by się mogło, że właśnie ten odpowiada im najbardziej”. Uwzględniając metaforyczne ujęcie tożsamości Z. Baumana, warto zauważyć, że badana młodzież zarów-

⁶³¹ A. Cybal-Michalska, *Rozwój autentycznego „Ja” – elastyczne i otwarte formy jednostkowej identyfikacji*, [w:] *Jednostka społeczeństwo i edukacja w globalnym świecie*, op. cit., s. 34.

no identyfikująca własne „Ja”, jak i odnosząca się do charakterystyk „umysłowości” nowoczesnej, snująca plany na przyszłość, niezmiennie odwołuje się do swojej kariery i rodziny jako dwóch najważniejszych „materiałów, z których uszyty jest płaszcz”. Wartości te wzmocnione są silnym poczuciem godności i wzajemnego szacunku oraz otwartością wobec innych podmiotów życia społecznego.

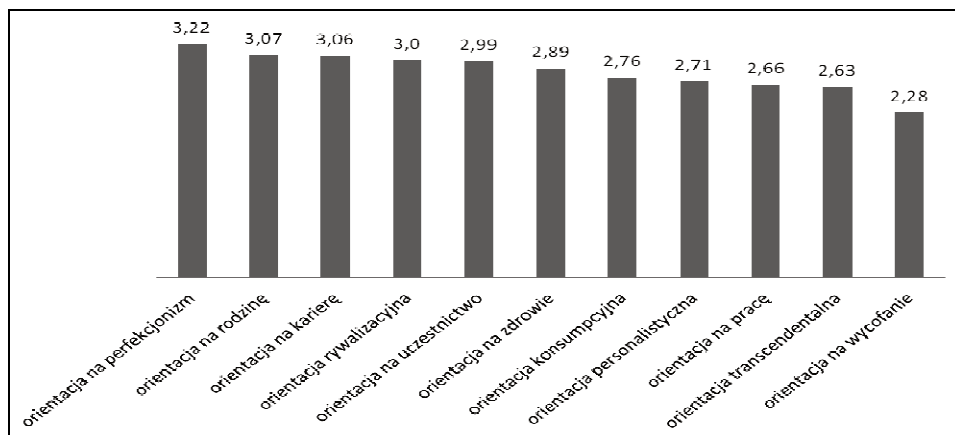
3.3. Orientacje życiowe – ich struktura i hierarchia w badanej grupie młodzieży studenckiej

Orientacje życiowe zdefiniowane jako całościowe podejście jednostki do rzeczywistości społecznej, ukształtowane na podstawie wartości, poglądów, doświadczeń oraz wiedzy pozwalają jednostce zdefiniować cele życiowe i sposób ich realizacji. Konstrukty teoretyczny orientacji życiowych jest stosowany w badaniach jako wskaźnik osiągniętych rezultatów procesu edukacyjnego, jednocześnie dostarczając przesłanek do wnioskowania o szansach rozwojowych badanych. Inspiracją do konstruowania kwestionariusza ankiety była przede wszystkim praca T. Hejnickiej-Bezwińskiej *Orientacje życiowe młodzieży*, w której to zaprezentowana została autorska typologia orientacji życiowych. Pogłębiona analiza teoretyczna dyskursu nad młodzieżą we współczesnym świecie, ukazała jednak konieczność zmodyfikowania pierwotnego wzoru. Przyjęcie założenia, iż orientacje życiowe młodzieży to ich całościowe podejście do rzeczywistości społecznej, ukształtowane na podstawie wartości, poglądów, doświadczeń oraz wiedzy implikuje poszerzenie zaproponowanej przez T. Hejnicką-Bezwińską typologii o nowe kategorie, które wpisują się w konteksty współczesnej rzeczywistości i są odpowiedzią na uwypuklającą się permanentną zmianę. Odwołując się zatem do zaproponowanych przez T. Hejnickiej-Bezwińską modeli życia oraz późniejszych typologii formułowanych przez badaczy podejmujących zagadnienie orientacji, skonstruowano do badania orientacji życiowych młodzieży akademickiej typologię, na którą składa się jedenaście orientacji życiowych: na rodzinę, personalistyczna, rywalizacyjna, konsumpcyjna, na pracę, na karierę, na wycofanie się, na perfekcjonizm, na uczestnictwo, na zdrowie, transcendentna⁶³².

---

⁶³² Przyjęta do badań typologia orientacji jest zainspirowana zaproponowanymi przez T. Hejnicką-Bezwińską modelami życia (orientacja na pracę, na perfekcjonizm, na wycofanie, orientacja rywalizacyjna, na uczestnictwo), typologią A. Cudowskiej (orientacja na rodzinę, personalistyczna, na karierę), typologią B. Idzikowskiego (orientacja transcendentna), typologią W. Jakubaszek (orientacja konsumpcyjna) oraz rozważaniami E. Kasperek-Golimowskiej na temat zdrowia jako wartości i przedmiotu edukacji (orientacja na zdrowie).

Badana młodzież akademicka została poproszona o odniesienie się do pięćdziesięciu trzech stwierdzeń będących charakterystyką jedenastu orientacji życiowych.

Wykres 2. Orientacje życiowe badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Analiza odpowiedzi wskazuje, że wśród badanej młodzieży akademickiej nie dominuje jedna zdecydowana orientacja, lecz orientacje życiowe współwystępują ze sobą, wzajemnie się uzupełniając. Wybory badanej młodzieży dotyczą przede wszystkim orientacji: na perfekcjonizm (średnia skali dla podanych twierdzeń 3,22) na rodzinę (średnia skali 3,07) na karierę (średnia skali 3,06) oraz rywalizacyjnej (średnia skali 3,0)⁶³³.

Orientacje dominujące wśród badanych studentów nieco inaczej prezentują się, jeżeli uwzględnimy dziedzinę studiowanej nauki. Wśród studentów historii do orientacji dominujących możemy zaliczyć orientacje: na perfekcjonizm (średnia skali 3,09), na karierę (średnia skali 3,09) oraz rywalizacyjną (średnia skali 3,00). Znaczna większość badanych studentów pedagogiki (średnia skali 3,28) jest zorientowana na perfekcjonizm, na uczestnictwo (średnia skali 3,25) oraz na rodzinę (średnia skali 3,20). Przyszli pedagodzy

⁶³³ Przyjęto założenie, że dominujące orientacje to takie, wobec których znaczna większość badanych (powyżej 72% wskazań) udzieliła odpowiedzi „zdecydowanie tak” (4) i „raczej tak” (3). Średnia skali równa i większa od 3 oznacza, że poszczególne stwierdzenia odpowiadające danej orientacji charakteryzowały zdecydowaną większość badanej młodzieży (odpowiednio stanowiąc tym samym powyżej 72% skumulowanych odpowiedzi „zdecydowanie tak” (4) i „raczej tak” (3). Średni skumulowany procent dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” (4) i „raczej tak” (3) dla poszczególnych orientacji dominujących wynosił odpowiednio: orientacja na perfekcjonizm (88,2%), na rodzinę (75,98%), na karierę (73,2%), rywalizacyjna (72,28%).

w mniejszym stopniu nastawieni są na rywalizację (średnia skali 2,84). Wśród studentów Uniwersytetu Ekonomicznego występują te same orientacje, które dotyczą ogółu badanych, inny jest tylko rozkład średnich skali. Orientacja perfekcjonistyczna w nieco mniejszym stopniu charakteryzuje przyszłych ekonomistów (średnia skali 3,18), większa jest natomiast akceptacja dla twierdzeń odnoszących się do orientacji na rodzinę (średnia skali 3,11). Duża liczba studentów ekonomii orientuje się na karierę (3,15) oraz na rywalizację (średnia skali 3,02). Liderami w skłanianiu się ku perfekcjonizmowi w niemal każdej sferze życia są prawnicy (średnia skali 3,31). Do orientacji dominujących wśród prawników zaliczyć należy także orientację na zdrowie (średnia skali 3,0). Jeśli chodzi o studentów Politechniki Poznańskiej, tak jak u ogółu badanych, dominująca jest orientacja na perfekcjonizm (3,24), jako istotna dla większości przyszłych inżynierów pojawia się też orientacja na uczestnictwo (3,01). Dla przedstawicieli sztuk plastycznych model dominujących orientacji nie ujmuje orientacji na rodzinę. Wysoką aprobatę większości badanych Uniwersytetu Artystycznego zdobyła natomiast orientacja na uczestnictwo (średnia skali 3,0), chociaż tak jak u wszystkich studentów w największym stopniu badani akceptowali stwierdzenia odnoszące się do orientacji na perfekcjonizm (średnia skali 3,25).

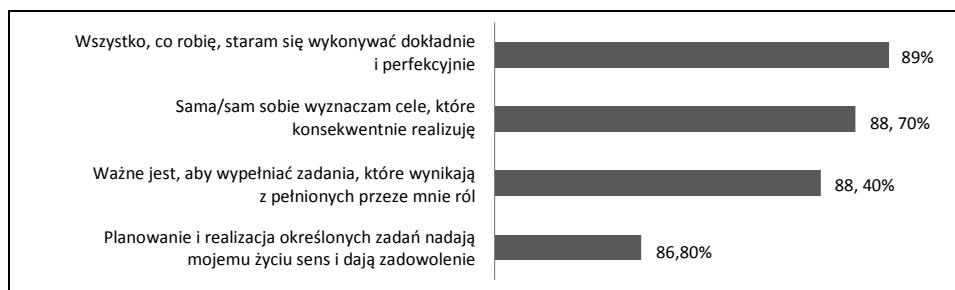
Wyjaśnienia w różnicach preferowanych orientacji życiowych można szukać w poczuciu tożsamości badanych studentów, które w odniesieniu do ról zawodowych jest znacząco zróżnicowane. Innych kompetencji i cech osobowych wymaga się od inżynierów, a innych od prawników czy pedagogów. Zróżnicowanie w (auto)identyfikacjach badanej młodzieży akademickiej ze względu na kierunek studiów przejawia się także w całościowym podejściu do rzeczywistości społecznej. Wśród przyszłych pedagogów znacząco wyróżnia się orientacja na uczestnictwo będąca silnie związana z ich przyszłym zawodem, którego filary stanowią działalność społeczna i praca z drugim człowiekiem. Studenci prawa jako kierunku uznanego w powszechnej opinii za „prestżowy”, „trudny do ukończenia” wykazują najwięcej akceptacji dla dokładności i konsekwencji w działaniu. Orientacja perfekcjonistyczna w przypadku przyszłych prawników jest zatem najsilniej aprobowana, stanowiąc tym samym element pożądanym do dalszej nauki. Wywiązywanie się z określonych zadań oraz ich planowanie i terminowa realizacja są podejściem do rzeczywistości społecznej, które może mieć wpływ na poczucie spełnienia jednostki, być źródłem satysfakcji oraz sukcesu i w tym sensie wydaje się, że wszyscy badani dostrzegają potrzebę akceptacji dla takiego modelu życia.

Model preferujący perfekcjonizm w działaniu i pełnieniu ról społecznych, który wiąże się z szacunkiem i uznaniem dla sprawności i doskona-

łości⁶³⁴, okazał się w największym stopniu akceptowany przez badaną młodzież akademicką. Orientacja perfekcjonistyczna będąca orientacją zadaniową preferującą jakość wykonywanych zadań została określona w kwestionariuszu ankiety za pomocą następujących twierdzeń:

1. Wszystko, co robię, staram się wykonywać dokładnie i perfekcyjnie;
2. Sama/sam sobie wyznaczam cele, które konsekwentnie realizuję;
3. Planowanie i realizacja określonych zadań nadają mojemu życiu sens i dają zadowolenie;
4. Ważne jest, aby wypełniać zadania, które wynikają z pełnionych przeze mnie ról (syna, córki, studenta, matki, ojca itp.), chcę wywiązywać się z przypisanych określonych zadań jak najlepiej.

Badana młodzież akademicka najbardziej zaaprobowała stwierdzenie: wszystko, co robię, staram się wykonywać dokładnie i perfekcyjnie (89% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Należy także podkreślić, że spośród wszystkich badanych orientacji nastawienie na perfekcjonizm jest także najbardziej spójne wewnętrznie. Najwyższa średnia skali jest konsekwencją największej liczby wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak” oraz wysokiej ponad 85% akceptacji dla każdego ze stwierdzeń charakteryzujących orientację na perfekcjonizm. Studenci akceptują ten model w całości, nie odrzucając żadnych treści, które składają się na tę orientację.

Wykres 3. Orientacja na perfekcjonizm badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Orientacja na perfekcjonizm istotnie statystycznie częściej charakteryzuje badane kobiety (średnia skali 3,25) (ANOVA, $p = 0,011$) oraz studentów nauk prawnych (średnia skali 3,31) (ANOVA, $p = 0,033$). Studenci osiągający bardzo dobre wyniki w nauce silniej niż inni utożsamiają się z orientacją na perfekcjonizm (średnia skali 3,36) (ANOVA, $p < 0,001$). Osoby ambitne, zamierzające kontynuować naukę i pracować w kraju statystycznie częściej charakteryzują się orientacją na perfekcjonizm aniżeli badani studenci, którzy deklarowali inne plany edukacyjno-zawodowe (średnia skali 3,31)

⁶³⁴ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 49.

(ANOVA, $p = 0,004$). Stwierdzenia będące charakterystyką orientacji na perfekcjonizm są częściej akceptowane przez młodzież określającą swoją sytuację finansową jako bardzo dobrą (średnia skali 3,41) niż przez osoby, których sytuacja finansowa nie pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb (średnia skali 2,83) (ANOVA, $p < 0,001$). Inne zmienne niezależne, takie jak: wiek, miejsce pochodzenia, wykształcenie rodziców czy uczestnictwo w kulturze badanej młodzieży nie różnicują nastawienia studentów na perfekcjonizm. Analizując korelacje orientacji na perfekcjonizm z innymi zmiennymi⁶³⁵, można zauważyć, że największy związek istnieje pomiędzy orientacją na perfekcjonizm a orientacją temporalną (P ; $r = 0,465$, $p < 0,001$). Studenci, którzy charakteryzują się perfekcjonizmem w działaniu i pełnieniu ról społecznych, są pozytywnie nastawieni wobec przyszłości. Występuje również umiarkowanie silny związek pomiędzy orientacją na perfekcjonizm a orientacją rywalizacyjną (P ; $r = 0,356$, $p < 0,001$), orientacją na zdrowie (P ; $r = 0,333$, $p < 0,001$), poczuciem sprawstwa (P ; $r = 0,329$, $p < 0,001$) oraz ciekawością poznawczą (P ; $r = 0,308$, $p < 0,001$). Należy także podkreślić, że istnieje odwrotnie proporcjonalna zależność pomiędzy orientacją na perfekcjonizm a orientacją na wycofanie (P ; $r = -0,083$, $p = 0,043$). Akceptacji dla orientacji na perfekcjonizm nie towarzyszy wzrost akceptacji dla orientacji na wycofanie. Badana młodzież akademicka preferuje dokładność i perfekcjonizm w działaniu oraz dostrzega sens w planowaniu i realizacji określonych zadań.

Jak pisze T. Hejnicka-Bezwińska, orientacja na perfekcjonizm jest to orientacja zadaniowa, nastawiona na jakość wykonywanych zadań i w tym tkwi jej społeczny sens, a ze względu na skutki może być nazwana nawet orientacją prospołeczną⁶³⁶. Preferencje młodzieży optymistycznie pozwalają oceniać ich nastawienie. Młode pokolenie studentów zdaje się rozumieć, jak ważne jest ich własne zaangażowanie w podejmowane działania. Studenci dostrzegają, że mają wpływ na to, co wydarzy się w ich życiu. Wydaje się, iż towarzyszy im przekonanie, iż: „są nie tym, czym są, ale tym, co z siebie zrobią”⁶³⁷.

Orientacja na perfekcjonizm nie odnosi się tylko do dokładności i staranności w wykonywanych zadaniach, ale także do samorealizacji rozumianej jako zaplanowane i wykonane w odpowiednim czasie zadania, które mogą być źródłem satysfakcji i zadowolenia jednostki.

---

⁶³⁵ W analizie statystycznej orientacji życiowych badanej młodzieży akademickiej została wykorzystana analiza korelacji r Pearsona (P). Przyjmuje się założenie, że wartości korelacji (r) od 0 do 0,3 oznaczają słaby związek, 0,3 - 0,6 - związek umiarkowanie silny, od 0,6 do 1 silny i bardzo silny związek. Poziom istotności statystycznej określono jako $p < 0,05$, który zazwyczaj przyjmuje się w naukach społecznych.

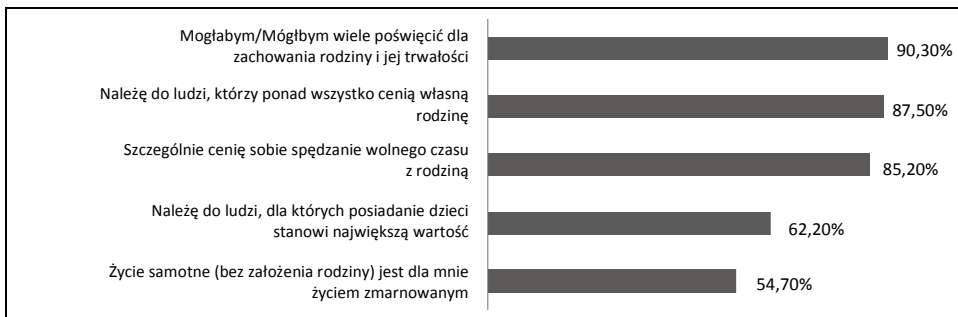
⁶³⁶ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 49.

⁶³⁷ J. Rainwater, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 95.

Orientacja na perfekcjonizm jako cecha prorozwojowa zarówno w sensie indywidualnym, jak i społecznym tworzy empiryczny model orientacji dominujących wraz z orientacją na rodzinę (średnia skali 3,07), rozumianą jako nastawienie na dobro, trwałość, więzi emocjonalne między jej członkami. Osoby prezentujące ten typ orientacji życiowej uznają rodzinę za najważniejszą wartość o wymiarze egzystencjalnym oraz upatrują w rodzinie możliwość zaspokojenia swoich potrzeb, w tym szczególnie akceptacji, miłości i bezpieczeństwa⁶³⁸. Orientacja na rodzinę badanej młodzieży akademickiej została dookreślona na podstawie następujących poglądów i opinii:

1. Szczególnie cenię sobie spędzanie wolnego czasu z rodziną;
2. Należę do ludzi, którzy ponad wszystko cenią własną rodzinę;
3. Mogłabym/Mógłbym wiele poświęcić dla zachowania rodziny i jej trwałości;
4. Należę do ludzi, dla których posiadanie dzieci stanowi największą wartość;
5. Życie samotne (bez założenia rodziny) jest dla mnie życiem zmarnowanym.

W największym stopniu badana młodzież zgadzała się z twierdzeniem, iż mogłaby dużo poświęcić dla zachowania rodziny i jej trwałości (90,3% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Respondenci szanują swoją rodzinę i jest ona dla nich wartością nadrzędną, jednak wśród badanych studentów nie ma już tak pełnej zgodności co do kształtu ich przyszłego życia rodzinnego. Co drugi student wyraża przekonanie, że alternatywą dla nich może być życie samotne bez założenia rodziny i nie będzie to życie zmarnowane. Natomiast dla 37,8% badanych posiadanie dzieci nie jest wyznacznikiem wartościującym ich egzystencję. Jednak duża część studentów (62,2%) deklaruje, że posiadanie dzieci stanowi dla nich największą wartość.

Wykres 4. Orientacja na rodzinę badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

⁶³⁸ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 34.

Na rodzinę jako najwyższą wartość częściej orientują się kobiety (średnia skali 3,11) ($t = 6,263$, $df = 1$, $p = 0,013$) oraz najmłodszy badani studenci – 22-latkowie (średnia skali 3,16) (ANOVA, $p = 0,022$). Co interesujące, im starsi studenci, tym mniejsza średnia skali dla orientacji na rodzinę⁶³⁹. Można jedynie przypuszczać, że kolejne lata studiów sprzyjać mogą rozluźnieniu się więzi rodzinnych na rzecz silniejszej identyfikacji z grupą rówieśniczą. Gotowi wiele poświęcić dla zachowania rodziny i jej trwałości są przede wszystkim studenci pedagogiki (średnia skali 3,20) oraz przedstawiciele nauk technicznych (średnia skali 3,17) (ANOVA, $p = 0,001$). Dziedzina studiowanej nauki istotnie różnicuje preferencje w orientacji na rodzinę. Rzadziej niż inni studenci przedstawiciele sztuk plastycznych identyfikują się ze stwierdzeniami będącymi charakterystyką orientacji na rodzinę (średnia skali 2,83). Tak silniej, jak w całej grupie badanej orientacji na rodzinę nie prezentują także studenci, którzy deklarują chęć wyjazdu za granicę, aby pracować i kontynuować naukę (średnia skali 2,71) (ANOVA, $p = 0,005$). Przywiązanie do rodziny jako najwyższej wartości egzystencjalnej istotnie statystycznie częściej różnicuje młodzież akademicką pochodzącą z miast do 20 tysięcy mieszkańców (średnia skali 3,18) niż osoby pochodzące z miast powyżej 100 tysięcy mieszkańców (średnia skali 2,93) (ANOVA, $p = 0,007$). Badani studenci, którzy oceniają swoją sytuację materialną jako dobrą, częściej niż inni orientują się na rodzinę (średnia skali 3,20) (ANOVA, $p = 0,002$). Analiza wyników badań ujawniła, że inne zmienne niezależne, takie jak: osiągnięcia w nauce badanych studentów, wykształcenie rodziców czy uczestnictwo w kulturze nie różnicują istotnie orientacji na rodzinę badanej młodzieży akademickiej. Orientacja na rodzinę najsilniej współwystępuje z orientacją transcendentną, odnoszącą się do sfery religijnej badanej młodzieży akademickiej (P ; $r = 0,473$, $p < 0,001$). Większa akceptacja wartości rodzinnych związana jest natomiast z częstszym odrzucaniem wartości indywidualistycznych (orientacja personalistyczna) (P ; $r = -0,454$, $p < 0,001$). Przywiązanie do rodziny jako najwyższej wartości egzystencjalnej jest istotną częścią światopoglądu osób, które deklarują się jako wierzące i praktykujące. Potwierdziły to wyniki badań prowadzone przez A. Cudowską nad młodzieżą akademicką Białegostoku⁶⁴⁰. W tym sensie badani studenci okazali się spójni w swoich przekonaniach prezentujących konserwatywny światopogląd.

---

⁶³⁹ 23-latkowie (średnia skali 3,05), 24-latkowie (średnia skali 2,98), 25-latkowie i mający więcej lat (średnia skali 2,89).

⁶⁴⁰ Wyniki badań wskazują, że spośród badanych studentów deklarujących się jako osoby praktykujące „często” i „średnio” ponad 74% w każdej z tych grup reprezentowało typ orientacji rodzinnej. Patrz: A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 120.

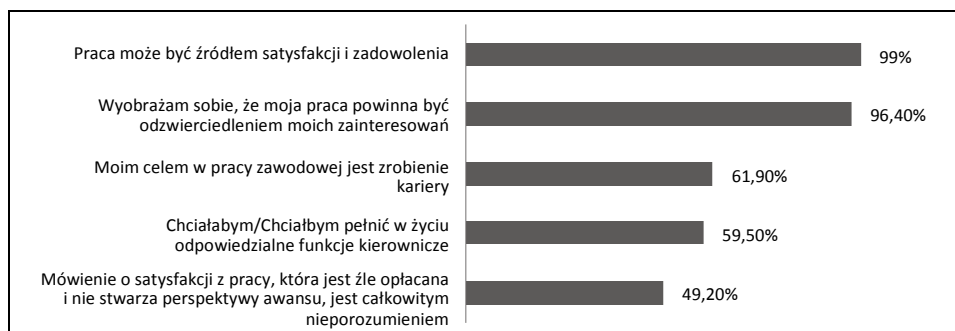
Kolejnym zdecydowanie akceptowanym przez badaną młodzież akademicką modelem życia jest orientacja na karierę (średnia skali 3,06), zdefiniowana przez A. Cudowską jako orientacja zawodowa charakteryzująca osoby, które w swojej pracy dostrzegają możliwość zrobienia kariery oraz osiągnięcia wyższego statusu społecznego. Praca nie jest wartością samą w sobie, lecz środkiem do osiągnięcia zaplanowanych i określonych celów. Rozpoznania stopnia akceptacji dla orientacji na karierę wśród badanych studentów dokonano na podstawie następujących twierdzeń:

1. Moim celem w pracy zawodowej jest zrobienie kariery;
2. Chciałabym/Chciałbym pełnić w życiu odpowiedzialne funkcje kierownicze;
3. Mówienie o satysfakcji z pracy, która jest źle opłacana i nie stwarza perspektywy awansu, jest całkowitym nieporozumieniem;
4. Wyobrażam sobie, że moja praca powinna być odzwierciedleniem moich zainteresowań;
5. Praca może być źródłem satysfakcji i zadowolenia.

Studenci kończący studia dokonując swej (auto)identyfikacji i odwołując się do wydarzeń przyszłych w ich życiu będących źródłem zadowolenia, wyraźnie wskazali na satysfakcjonującą pracę. Badanie treści i zakresu orientacji na karierę ujawniło, że młodzież akademicka niemalże w całości (99% badanych) zgadza się ze stwierdzeniem, że praca może być źródłem satysfakcji i zadowolenia. Większość badanych uważa również, że praca powinna odzwierciedlać prezentowane przez nich zainteresowania (96,4% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Pogląd głoszący, iż można odczuwać satysfakcję z pracy, która jest źle opłacana i nie daje możliwości awansu, podzielił badanych studentów (49,2% badanych uważa, że taka praca nie może być satysfakcjonująca, natomiast co drugi badany nie zgadza się z tym twierdzeniem, przyjmując, że niskie wynagrodzenie czy brak awansu nie wyklucza satysfakcji z pracy). Większość badanych określa swoje cele jako „chęć zrobienia kariery”, jednak niekoniecznie wiąże to z pełnieniem odpowiedzialnych funkcji kierowniczych. Można zatem wnioskować, że dla badanych studentów ważniejsza od awansów i wysokich stanowisk jest praca będąca źródłem satysfakcji i dająca możliwość realizacji swoich zainteresowań i pasji. W tym sensie badana młodzież akademicka zorientowana jest na karierę. Praca zawodowa nie jest już wartością samą w sobie. Młodzież wyraża przekonanie, że praca może być czymś więcej niż tylko koniecznością czy obowiązkiem.

Badani mężczyźni w większym stopniu identyfikują się z orientacją na karierę (średnia skali 3,14) niż badane studentki ($t = 8,747$, $p = 0,003$). Dziedzina studiowanej nauki różnicuje poziom akceptacji dla orientacji zawodowej postrzeganej przez pryzmat kariery. Studenci Uniwersytetu Ekonomicznego (średnia skali 3,15) (ANOVA, $p = 0,007$) oraz studenci, którzy

zamierzają wyjechać za granicę, aby dalej się uczyć i równocześnie pracować (średnia skali 3,23) (ANOVA, $p = 0,033$) silniej niż inni badani utożsamiają się ze stwierdzeniami będącymi charakterystyką orientacji na karierę. Nie istnieje natomiast istotnie statystyczna zależność pomiędzy wiekiem badanych studentów, wykształceniem ich rodziców, uczestnictwem w kulturze czy sytuacją materialną badanych a orientowaniem się „ku” karierze.

Wykres 5. Orientacja na karierę badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Analizując współwystępowanie ze sobą określonych orientacji życiowych, można zaobserwować, że występuje związek pomiędzy orientacją na karierę a orientacją rywalizacyjną (P ; $r = 0,477$, $p < 0,001$) oraz orientacją konsumpcyjną (P ; $r = 0,391$, $p < 0,001$). Badana młodzież wraz ze wzrostem akceptacji dla określeń charakteryzujących orientację na karierę, wyrażała bardziej zdecydowaną aprobatę dla zwiększania stanu własnego posiadania wyrażonego w przekonaniu „chcę być coraz lepszy i mieć jeszcze więcej”.

Współczesna młodzież dostrzega przemiany w środowisku pracy. Czynniki etatystyczne, wyrażające się w przekonaniu, że samo otrzymanie pracy jest wystarczające, by zapewnić podmiotowi satysfakcjonujące miejsce w strukturze społecznej, nie dominuje wśród badanych studentów⁶⁴¹. Na przemiany w pełnieniu ról zawodowych zwraca uwagę także A. Cybal-Michalska, charakteryzując poglądy młodzieży na temat zjawiska kariery oraz możliwości jej konstruowania w świecie permanentnej zmiany i ambiwalencji. Autorka konstatuje, że załamuje się stereotypowe myślenie o karierze jako „własności zawodu” i roli zawodowej na rzecz akcentowania wagi rozwoju kariery jako „własności” jednostkowej biografii⁶⁴². Analiza orienta-

⁶⁴¹ W badaniach T. Hejnickiej-Bezwińskiej prowadzonych w latach osiemdziesiątych w ten sposób zdefiniowana orientacja na pracę była preferowana przez 95,9% badanych (procent skumulowany dla odpowiedzi „odpowiada mi” i „częściowo mi odpowiada”). Patrz: T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 69.

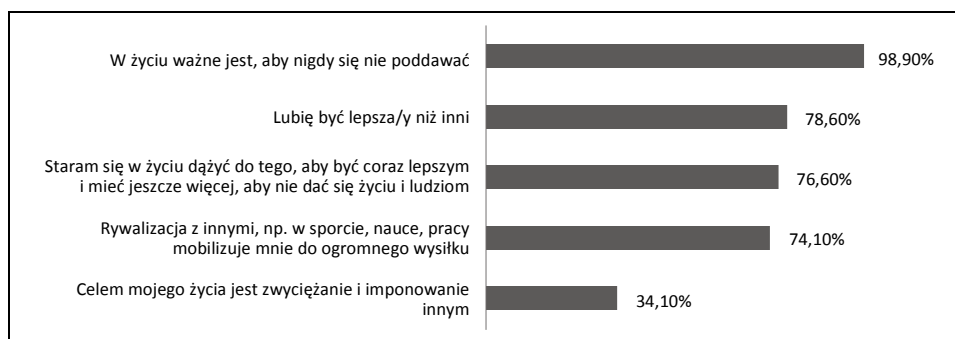
⁶⁴² A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 23.

cji na karierę badanej młodzieży akademickiej uwypukla przemianę w myśleniu o pełnieniu roli zawodowej jednostki, która w obliczu współczesności postrzega pracę jako potencjalne źródło satysfakcji i samorealizacji.

W wyborach badanych studentów dominowała także orientacja rywalizacyjna (średnia skali 3,0). Inspiracją do wyodrębnienia tej orientacji jest zastosowany w badaniach T. Hejnickiej-Bezwińskiej model rywalizacyjny, w którym jednostka uzyskuje znaczenie dzięki temu „kim jest”. Osoba preferująca ten model życia, satysfakcję osiąga wtedy, kiedy porównując się z innymi, może stwierdzić, że jest lepsza (więcej umie, osiąga lepsze wyniki czy posiada większą władzę)⁶⁴³. Orientację rywalizacyjną dookreślają następujące stwierdzenia:

1. Lubię być lepsza/lepszy niż inni;
2. Rywalizacja z innymi, np. w sporcie, nauce, pracy mobilizuje mnie do ogromnego wysiłku;
3. Celem mojego życia jest zwyciężanie i imponowanie innym;
4. Staram się w życiu dążyć do tego, aby być coraz lepszym i mieć jeszcze więcej, aby nie dać się życiu i ludziom;
5. W życiu ważne jest, aby nigdy się nie poddawać.

Największą aprobatę (98% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) zyskało stwierdzenie: w życiu ważne jest, aby nigdy się nie poddawać. Mimo że orientacja rywalizacyjna okazała się dominującą wśród badanych studentów, to tylko 34,1% wskazań pozytywnych uzyskało stwierdzenie: celem mojego życia jest zwyciężanie i imponowanie innym. Aż 65,9% odrzuca ten pogląd jako charakterystykę swoich preferencji życiowych. Większość studentów zgadza się z poglądem, iż rywalizacja z innymi mobilizuje do ogromnego wysiłku. Badana młodzież deklaruje, że dąży w życiu do tego, aby być lepszym i sprawia im to satysfakcję.

Wykres 6. Orientacja rywalizacyjna badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

⁶⁴³ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 50.

Zróznicowanie w rozkładzie procentowym poszczególnych twierdzeń będących charakterystyką orientacji rywalizacyjnej wskazuje, że wśród badanych studentów nie ma całkowitej akceptacji dla bycia najlepszym, szczególnie gdy związane jest to z imponowaniem innym, która to postawa wywołuje pejoratywne skojarzenia. Wydaje się, że badani studenci cenią sobie rywalizację, która zmusza do działania, jednak nie za „wszelką” cenę i „wszelkimi” możliwymi sposobami.

Orientacja rywalizacyjna istotnie częściej charakteryzuje badanych mężczyzn (średnia skali 3,07) ($t = 3,952, p = 0,048$). Dążenie do tego, aby być coraz lepszym w większym stopniu dotyczy najmłodszych badanych studentów (22-latków) (średnia skali 3,08) (ANOVA, $p = 0,021$) oraz studentów, którzy osiągają bardzo dobre wyniki w nauce (średnia skali 3,09) (ANOVA, $p = 0,031$). W najmniejszym stopniu z rywalizacją utożsamiają się studenci pedagogiki (średnia skali 2,84) (ANOVA, $p = 0,045$). Dla studentów innych kierunków jest to orientacja zdecydowanie dominująca (średnia skali powyżej 3). Wysoka aprobatą tego modelu życia nie jest zróżnicowana pod względem miejsca pochodzenia, wykształcenia rodziców, planów edukacyjno-zawodowych, sytuacji materialnej oraz deklarowanego uczestnictwa w kulturze badanej młodzieży. Jak wykazano powyżej, orientacja rywalizacyjna współwystępuje z orientacją na karierę oraz nastawieniem na perfekcjonizm. Analiza statystyczna wykazała także istotny statystycznie związek orientacji rywalizacyjnej z orientacją konsumpcyjną ($P; r = 0,0406, p < 0,001$).

Zaprezentowane wyniki pozwalają na wnioskowanie, iż całościowe podejście do rzeczywistości społecznej wyznaczające cele życiowe i sposób ich realizacji, koncentruje się wśród badanej młodzieży na życiu zawodowym i rodzinnym, w którym ważne jest, aby dobrze wypełniać swoje role społeczne (orientacja na perfekcjonizm) oraz stawać się coraz lepszym – także w porównaniu z innymi (orientacja rywalizacyjna).

Badana młodzież akademicka jest zorientowana także na swój własny rozwój. Niemal wszyscy badani studenci (99,2%) zgadzają się, że w życiu ważne jest, aby znaleźć czas na swoje pasje i zainteresowania. Jest to jeden z elementów orientacji personalistycznej, która w literaturze przedmiotu definiowana jest jako nastawienie jednostki na indywidualizm, możliwość zaspokajania własnych pragnień, rozwijania własnych zainteresowań. Osoby wybierające ten typ orientacji chętnie podejmują różne starania na rzecz samodoskonalenia się, głównie w aspekcie rozwoju psychicznego często wybierając życie w pojedynkę, co jednak nie oznacza osamotnienia⁶⁴⁴. W badaniu orientacja personalistyczna została określona za pomocą następujących stwierdzeń:

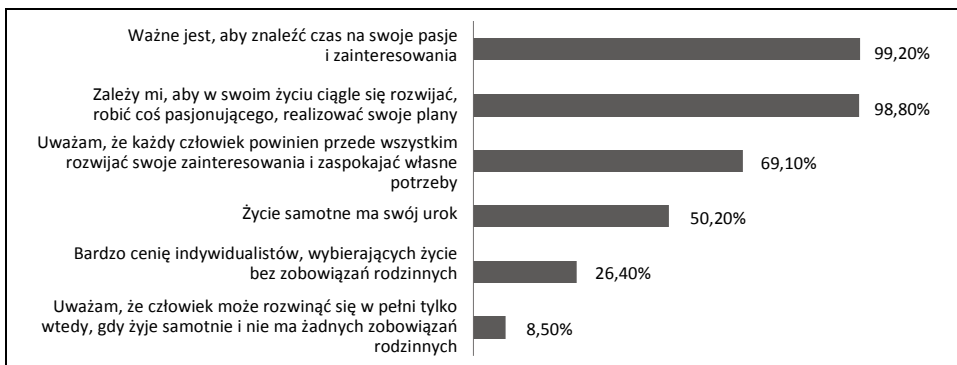
⁶⁴⁴ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 34.

1. Uważam, że człowiek może rozwinąć się w pełni tylko wtedy, gdy żyje samotnie i nie ma żadnych zobowiązań rodzinnych;
2. Bardzo cenię indywidualistów wybierających życie bez zobowiązań rodzinnych;
3. Uważam, że każdy człowiek powinien przede wszystkim rozwijać swoje zainteresowania i zaspokajać własne potrzeby;
4. Życie samotne ma swój urok;
5. Zależy mi, aby w swoim życiu ciągle się rozwijać, robić coś pasjonującego, realizować swoje plany;
6. Ważne jest, aby znaleźć czas na swoje pasje i zainteresowania.

Orientacja personalistyczna wyrażająca się w tych stwierdzeniach uzyskała średnią skali 2,71. Analizę orientacji personalistycznej badanej młodzieży akademickiej należy rozpocząć od stwierdzenia, iż spośród wszystkich zaproponowanych typologii ta właśnie okazała się najmniej spójna w wyborach studentów. Z jednej strony dwa stwierdzenia, które uzyskały najwyższą w badaniu aprobatę, a mianowicie: w życiu ważny jest czas na rozwijanie swoich pasji i zainteresowań (99,2% wskazań dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) oraz robienie czegoś pasjonującego, rozwijanie swoich planów (98,8% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”), z drugiej zaś strony, tylko co czwarty badany student ceni sobie indywidualistów, wybierających życie bez zobowiązań rodzinnych. Badana młodzież nie podziela opinii, iż człowiek może rozwijać się tylko wtedy, gdy żyje samotnie, chociaż połowa studentów widzi pewien „urok” w życiu w pojedynkę. Młodzież jest silnie skoncentrowana na sobie, swoim własnym rozwoju, towarzyszy jej jednak przekonanie, że da się to pogodzić z życiem rodzinnym i innymi rolami społecznymi. W poszukiwaniu i kreowaniu siebie jest też miejsce dla innych, badani dostrzegają potrzebę posiadania bliskich sobie osób, co wyraża się w wysokiej aprobacie orientacji na rodzinę oraz kreowaniu celów życiowych wokół kariery zawodowej, które mają być dla badanych źródłem satysfakcji. Obok pracy i kariery najważniejsza jest rodzina, a zatem nie ma pełnej zgody, co do tego, by dbać tylko o zaspokajanie własnych potrzeb.

Osobami w największym stopniu zorientowanymi personalistycznie są studenci będący przedstawicielami sztuk plastycznych (średnia skali 2,87) (ANOVA, $p = 0,005$). Wydaje się jednak, że średnia skali 2,71 wskazuje na znaczne zróżnicowanie w poglądach badanych odnoszące się do poszczególnych stwierdzeń będących charakterystyką orientacji personalistycznej. Studenci pedagogiki, ekonomii czy prawa, w mniejszym stopniu niż wszyscy badani akceptują twierdzenia będące charakterystyką orientacji personalistycznej. Orientacja personalistyczna jest natomiast jedną z dominujących wśród osób, które chcą wyjechać za granicę, by się dalej uczyć i równocześnie-

nie pracować (średnia skali 3,08) ($F = 3,575$, $df = 7$, $p = 0,001$). Inne zmienne niezależne, takie jak: płeć, wiek, wykształcenie rodziców, sytuacja materialna badanych oraz ich poziom uczestnictwa w kulturze nie różnicują w sposób istotny orientacji personalistycznej badanych studentów. Istnieje związek pomiędzy akceptacją dla orientacji personalistycznej a utożsamianiem się z orientacją na konsumpcjonizm (P ; $r = 0,286$, $p < 0,001$). Analiza statystyczna wykazała ponadto, że istnieje odwrotnie proporcjonalna zależność pomiędzy orientacją personalistyczną a orientacją na rodzinę (P ; $r = -0,454$, $p < 0,001$) oraz orientacją transcendentalną (P ; $r = 0,281$, $p < 0,001$). Młodzież akademicka, której bliskie jest nastawienie na indywidualizm i samorealizację, w mniejszym stopniu orientuje się „ku” rodzinie i wartościom związanym ze sferą religijną.

Wykres 7. Orientacja personalistyczna badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Interesująca okazała się także orientacja na uczestnictwo badanej młodzieży akademickiej, która charakteryzuje osoby nastawione na współuczestnictwo i współdziałanie, gotowe do podejmowania się różnych prac społecznych na rzecz innych ludzi oraz przekształcania środowiska społecznego⁶⁴⁵. Do charakterystyki orientacji na uczestnictwo sformułowane zostały następujące twierdzenia:

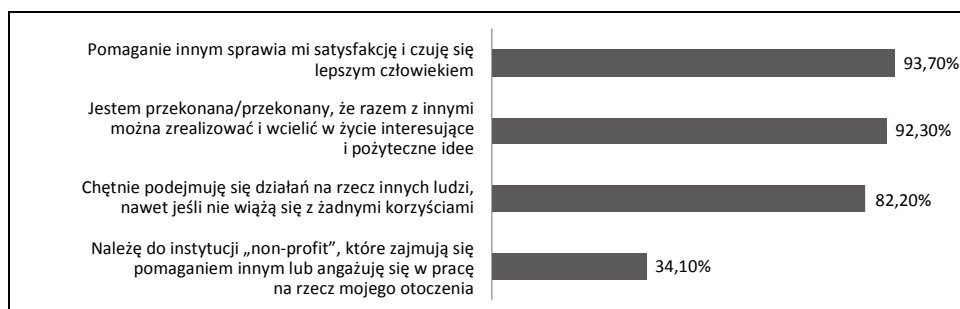
1. Chętnie podejmuję się zadań na rzecz innych ludzi, nawet jeżeli nie wiąże się to z żadnymi korzyściami materialnymi;
2. Należę do instytucji „non-profit”, które zajmują się pomaganiem innym lub angażuję się w prace na rzecz mojego otoczenia;

⁶⁴⁵ Inspiracją do włączenia do typologii orientacji na uczestnictwo był zaproponowany przez A. Cudowską typ orientacji społecznej, przy czym zaproponowana orientacja społeczna jest w swojej treści i zakresie szersza znaczeniowo o poczucie więzi ze środowiskiem sąsiedzkim, lokalnym, społecznym. Natomiast w treści orientacji na uczestnictwo skupiono się głównie na formach i wymiarach aktywności i uczestnictwa badanych.

3. Jestem przekonana/przekonany, że razem z innymi można zrealizować i wcielić w życie interesujące i pozytywne idee;

4. Pomaganie innym sprawia mi satysfakcję i czuję się lepszym człowiekiem.

Analiza uzyskanych wyników ujawniła wewnętrzne zróżnicowanie w odpowiedziach badanych studentów. Młodzież w większości deklaruje, że pomaganie innym sprawia im satysfakcję (93,7%) oraz wyraża przekonanie, że razem z innymi można zrealizować i wcielić w życie interesujące i pozytywne idee (92,3%). Średnia skali dla wszystkich stwierdzeń określających orientację na uczestnictwo jest wysoka i wyniosła 2,99. Warto jednak zauważyć, że elementem orientacji, który znacząco wpłynął na zmniejszenie się średniej skali wyrażającej orientację na uczestnictwo, są odpowiedzi badanych określające ich przynależność do instytucji i organizacji pozarządowych oraz ich uczestnictwo w pracach na rzecz najbliższego środowiska. Niemalże całkowita akceptacja dla pomagania innym oraz aprobata dla realizacji interesujących projektów nie przekłada się na uczestnictwo młodzieży w organizacjach. Tylko co trzeci badany student deklaruje, że należy do organizacji zajmującej się pomaganiem innym.

Wykres 8. Orientacja na uczestnictwo badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wynik badań własnych.

Orientacja na uczestnictwo częściej charakteryzuje kobiety (średnia skali 3,04) ($t = 15,503$, $p < 0,001$) niż badanych mężczyzn. Jest orientacją dominującą wśród studentów pedagogiki (średnia skali 3,25) (ANOVA, $p < 0,001$), których przyszły zawód utożsamiany jest z pracą społeczną, pomaganiem innym oraz wcielaniem w życie interesujących i ważnych idei. Orientowanie się „ku” uczestnictwu jest istotnie zróżnicowane ze względu na deklarowaną sytuację materialną badanych studentów. Osoby, które określają swój stan finansów jako bardzo dobry w większym stopniu identyfikują się z orientacją na uczestnictwo (średnia skali 3,12) (ANOVA, $p = 0,002$). Wiek badanych studentów, ich wyniki w nauce, miejsce pochodzenia oraz plany

edukacyjno-zawodowe, a także wykształcenie rodziców badanej młodzieży nie różnicuje orientacji na uczestnictwo badanych studentów. Przekonaniu, że pomaganie innym może sprawiać przyjemność, sprzyja giętkość poznawcza rozumiana jako otwartość na nowe doświadczenia i tolerancyjność (P ; $r = 0,309$, $p < 0,001$) oraz poczucie sprawstwa (P ; $r = 0,313$, $p < 0,001$). Istnieje zależność pomiędzy przekonaniem o własnej wartości a orientacją na uczestnictwo (P ; $r = 0,362$, $p < 0,001$). Analiza wyników badań ujawniła odwrotnie proporcjonalną zależność pomiędzy orientacją na uczestnictwo a orientacją na wycofanie (P ; $r = -0,358$, $p < 0,001$). Postawy będące przejawem bierności nie współwystępują z nastawieniem na działanie i pomaganie innym. Typ orientacji na uczestnictwo nie występuje w przynajmniej umiarkowanie silnym związku z inną orientacją, co jest potwierdzeniem badań prowadzonych przez A. Cudowską⁶⁴⁶. Orientacja na uczestnictwo jest natomiast orientacją zadaniową i prospołeczną współwystępującą z charakterystykami określającymi „umysłowość” prorozwojową, w zestawieniu z którymi wydaje się kształtować całościowe podejście jednostek do rzeczywistości, jako spójne i osadzone na określonych wspólnych wartościach.

Przeciwieństwem współuczestnictwa i współdziałania jest orientacja na wycofanie. Jest to model będący wskaźnikiem wycofania się człowieka z aktywności społecznej na rzecz zmiany świata. Jednostki uznające i preferujące ten typ orientacji są pasywne wobec czynników zewnętrznych oraz negatywnie oceniają współczesny świat. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska „samoograniczenie właściwe temu modelowi życia można zatem rozpatrywać również w kategoriach oporu społecznego⁶⁴⁷”. Badana młodzież akademicka spośród wszystkich orientacji życiowych w najmniejszym stopniu identyfikuje się ze stwierdzeniami, które są charakterystyką orientacji na wycofanie (średnia skali 2,28):

1. Unikam uczestnictwa w pracach społecznych;
2. Nie warto angażować się w żadną działalność, jeśli nie uzyska się nic dla siebie;
3. Najważniejszy w życiu jest dla mnie spokój i stabilizacja;
4. Nie przyjmuję nowości typu: gadzety elektroniczne (tablety, ipady i inne) czy nowe formy komunikowania się, uważam że spokojnie da się bez tego przeżyć;
5. Współczesny świat nie jest dla ludzi, takich jak ja.

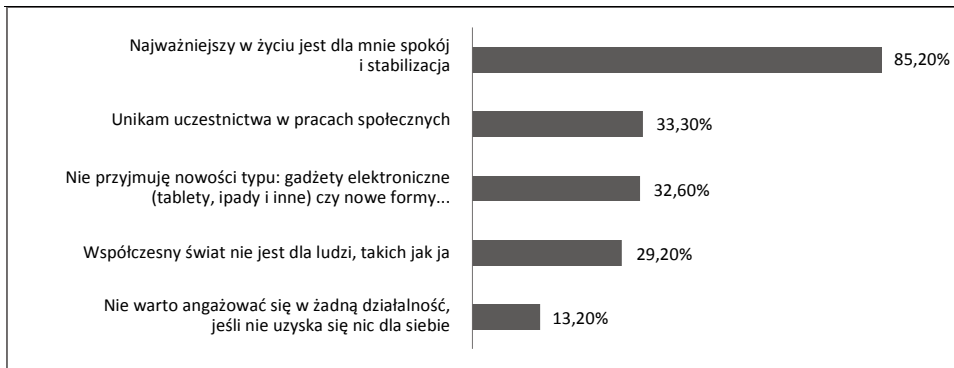
Studenci najczęściej odrzucali pogląd, iż nie warto angażować się w żadną działalność (86,8%). Jednak co trzeci student deklaruje, że unika

---

⁶⁴⁶ W badaniach prowadzonych przez A. Cudowską typ orientacji empirycznej „społecznej” wystąpił w postaci czystej i nie był kojarzony z żadnymi innymi typami. Patrz: A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 105.

⁶⁴⁷ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 49.

uczestnictwa w pracach społecznych (33,3% badanych). Zaskakująco dużo badanych (32,6%) twierdzi, że we współczesnym świecie udaje się przeżyć bez gadżetów elektronicznych czy portali społecznościowych będących najważniejszym źródłem komunikowania się współczesnego pokolenia. Większość jednak (67,4%) partycypuje w zmianach technologicznych oraz przemianach w formach komunikowania się. W największym stopniu badani zgadzają się ze stwierdzeniem, iż w życiu najważniejszy jest spokój i stabilizacja (85,2% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Co trzeci badany student podziela przekonanie, że współczesny świat nie jest dla nich, mają kłopot, żeby się w nim odnaleźć.

Wykres 9. Orientacja na wycofanie badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych

Bierność i wycofanie częściej są charakterystyką badanych mężczyzn (średnia skali 2,35) ($t = 7,360$, $p = 0,007$). Wiek badanych studentów nie różnicuje w sposób istotny statystycznie orientacji na wycofanie, warto jednak podkreślić, że młodsi studenci (22-latkowie) częściej niż inni wyrażają dezaprobatę dla tego modelu życia, a średnia skali wzrasta wraz z wiekiem. Badani 25-latkowie w największym stopniu zgadzają się ze stwierdzeniami będącymi charakterystyką osób wycofanych z życia społecznego (średnia skali 2,32). Różnica istotna ujawnia się ze względu na dziedzinę studiowanej nauki. Przyszli historycy w największym stopniu cenią sobie spokój i stabilizację, najczęściej odrzucając wszelkie nowości (średnia skali 2,4) (ANOVA, $p = 0,003$). Studenci pedagogiki w większości odrzucają twierdzenia będące charakterystyką orientacji na wycofanie (średnia skali 2,19). Osoby ambitne, które chcą kontynuować naukę za granicą nie podzielają przekonania, że współczesny świat nie jest dla nich (średnia skali 2,16) (ANOVA, $p = 0,036$). Ich otwartość na świat związana z chęcią wyjazdu i nastawieniem na ciągłe zdobywanie wiedzy w naturalny sposób wyklucza ich z kręgu osób zorien-

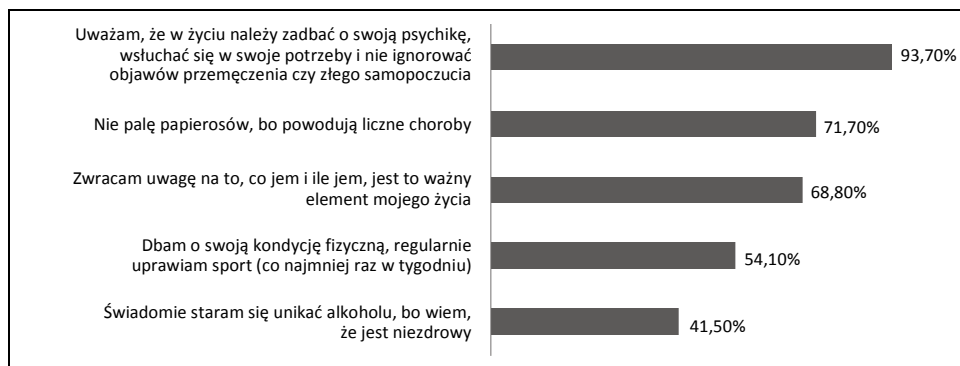
towanych na pasywność i wycofanie, podobnie jak badanych studentów, którzy aktywnie i wszechstronnie uczestniczą w wydarzeniach kulturalnych (średnia skali 2,18) (ANOVA, $p < 0,001$). Istnieje zależność pomiędzy rzadkim odczuwaniem radości z życia a orientacją na wycofanie (P ; $r = 0,301$, $p < 0,001$). Warto również podkreślić, że z analizy danych statystycznych wynika, iż nie istnieje żaden umiarkowanie silny bądź silny związek pomiędzy orientacją na wycofanie a innymi modelami życia. Istnieje odwrotnie proporcjonalna zależność pomiędzy orientacją na uczestnictwo a orientacją na wycofanie (P ; $r = -0,358$, $p < 0,001$). Orientacja na wycofanie nie współwystępuje z takimi charakterystykami orientacji prorozwojowej, jak giętkość poznawcza (P ; $r = -0,303$, $p < 0,001$) oraz poczucie sprawstwa (P ; $r = -0,322$, $p < 0,001$).

Całościowe podejście do rzeczywistości społecznej to nie tylko postawy wobec świata współczesnego, ale także nastawienie do własnej osoby wyrażające się w orientacji na zdrowie. Współczesna młodzież żyjąca niezwykle intensywnie w okresie młodości i wczesnej dorosłości częściej eksperymentuje z używkami, nie dostrzegając w odległej perspektywie skutków negatywnych dla swojego organizmu. Zdrowie jest jednym z warunków powodzenia w wielu sferach życia, szczególnie w edukacji i pracy zawodowej. Interesujące jest zatem, jakie jest nastawienie młodych ludzi na zachowanie dobrej kondycji fizycznej oraz psychicznej. Charakterystykę orientacji na zdrowie określają następujące stwierdzenia:

1. Dbam o swoją kondycję fizyczną, regularnie uprawiam sport (co najmniej raz w tygodniu);
2. Uważam, że w życiu należy zadbać o swoją psychikę, wsłuchać się w swoje potrzeby i nie ignorować objawów przemęczenia czy złego samopoczucia;
3. Świadomie staram się unikać alkoholu, bo wiem, że jest niezdrowy;
4. Nie palę papierosów, bo powodują liczne choroby;
5. Zwracam uwagę na to, co jem i ile jem, jest to ważny element mojego życia.

Analiza wyników badań wskazuje, iż większość badanej młodzieży akademickiej jest nastawiona na zachowanie dobrej kondycji fizycznej i psychicznej (średnia skali 2,89, 65,9% dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Najwięcej osób identyfikowało się ze stwierdzeniem podkreślającym, że w życiu należy zadbać o swoją psychikę, wsłuchać się w swoje potrzeby i nie ignorować objawów przemęczenia czy złego samopoczucia (93,7% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Większość badanych studentów (71,7%) deklaruje, że nie pali papierosów, mając świadomość, iż nałóg ten jest przyczyną wielu chorób. Optymistyczne są również odpowiedzi respondentów (68,8% wskazań dla odpowiedzi „zde-

cydowanie tak” i „raczej tak”) świadczące o ich zdrowym stylu życia, szczególnie zdrowym odżywianiu. Badana młodzież akademicka dzieli się natomiast na aktywnych fizycznie i stroniących od tej aktywności. Niemal co drugi badany deklaruje, że nie dba o swoją kondycję fizyczną i nie uprawia regularnie żadnego sportu. Zróżnicowane jest także podejście młodzieży do spożywania alkoholu. Część studentów (41,5%) ma świadomość, że jest niezdrowy i unika jego spożywania. Orientację na zdrowie wyrażającą się przybliżonymi powyżej charakterystykami ilustruje wykres 10.

Wykres 10. Orientacja na zdrowie badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Płeć badanej młodzieży oraz dziedzina studiowanej nauki nie różnicują wyborów orientacji na zdrowie badanej młodzieży. Warto jednak zauważyć, że to kobiety częściej akceptowały charakterystyki orientacji na zdrowie. Analiza wyników wskazuje również, że przyszli prawnicy najczęściej aprobowali ten model życia (średnia skali 3,0).

Orientacja na zdrowie badanej młodzieży akademickiej jest istotnie zróżnicowana ze względu na wyniki w nauce. Studenci osiągający bardzo dobre wyniki w nauce częściej preferują charakterystyki odnoszące się do nastawienia na zachowanie dobrej kondycji fizycznej i psychicznej (średnia skali 2,97) (ANOVA, $p < 0,001$). Studenci osiągający dostateczne wyniki w nauce rzadziej niż inni preferują orientację na zdrowie (średnia skali 2,72). Ich nastawienie na zdrowy styl życia jest istotnie zróżnicowane ze względu na sytuację materialną. Młodzież określająca swoją sytuację finansową jako bardzo dobrą zdecydowanie preferuje orientację na zdrowie (średnia skali 3,01). Studenci, których sytuacja finansowa nie pozwala na zaspokajanie podstawowych potrzeb egzystencjalnych, są zróżnicowani w swoich poglądach dotyczących kondycji fizycznej i psychicznej (średnia skali 2,60). Inne zmienne niezależne, takie jak: wiek, miejsce pochodzenia, przyszłe plany

edukacyjno-zawodowe, poziom uczestnictwa w kulturze czy wykształcenie rodziców nie okazały się istotne statystycznie. Istnieje umiarkowanie silna zależność pomiędzy orientacją na zdrowie a dominującą wśród badanych studentów orientacją na perfekcjonizm (P ; $r = 0,333$, $p < 0,001$). Dokładność i perfekcyjność w działaniu i wypełnianiu ról społecznych sprzyja nastawieniu na dbałość o kondycję fizyczną i psychiczną.

Kolejnym modelem dopełniającym orientacje życiowe młodzieży jest orientacja konsumpcyjna. Wyraża się ona w nastawieniu na materialistyczne podejście do życia, gromadzenie dóbr oraz maksymalizowanie przyjemności. Kategorią nadrzędną podmiot czyni „mieć” i to właśnie jest wyznacznikiem wartościującym życie jednostki⁶⁴⁸. Dla badanej młodzieży akademickiej wskaźnikiem jej dążeń konsumpcyjnych było ustosunkowanie się do następujących stwierdzeń:

1. Najważniejsze jest w życiu, aby dążyć do wysokiego statusu materialnego;
2. Ludziom bogatym łatwiej się żyje;
3. Uważam, że człowiek, jeżeli go tylko stać, nie powinien sobie niczego odmawiać;
4. Myślę, że człowiek wszystko, co robi, powinien wykorzystać dla zapewnienia sobie spokojnego i dostatniego życia.

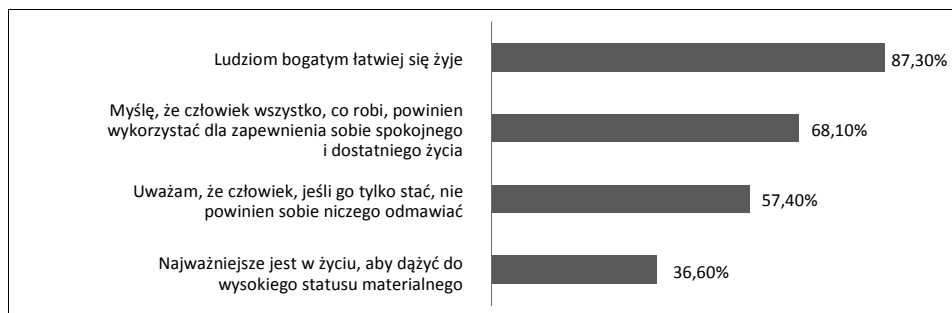
Badana młodzież charakteryzuje się konsumpcyjnym podejściem do życia (62,3% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) (średnia skali dla orientacji konsumpcyjnej 2,76). Studenci są przekonani, że ludziom bogatym łatwiej się żyje (87,3% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Większość z nich (57,4%) uważa, że człowiek jeżeli go tylko stać, nie powinien sobie niczego w życiu odmawiać, natomiast (42,6%) nie podziela tego przekonania. Młodzież akademicka w najmniejszym stopniu utożsamia się z chęcią osiągnięcia wysokiego statusu materialnego jako najważniejszego celu w życiu (36,6% badanych). Studenci są jednak przekonani, że zapewnienie sobie spokojnego i dostatniego życia powinno determinować myślenie i działanie jednostek (68,1%).

Do osiągnięcia w życiu wysokiego statusu materialnego bardziej dążą mężczyźni (średnia skali 2,86) niż kobiety (średnia skali 2,72) ($t = 7,282$, $p = 0,007$). Dziedzina studiowanej nauki różnicuje wybory w orientacji konsumpcyjnej badanej młodzieży akademickiej. Częściej w kategoriach „mieć” charakteryzuje przedstawicieli nauk ekonomicznych (średnia skali 2,86) oraz osoby, które oceniają swoją sytuację materialną jako bardzo dobrą (średnia skali 2,93) (ANOVA, $p = 0,042$). Natomiast w najmniejszym stopniu z nastawieniem materialistycznym utożsamiają się studenci sztuk plastycznych

---

⁶⁴⁸ W. Jakubaszek, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 56.

(średnia skali 2,58) (ANOVA, $p = 0,007$). Badana młodzież dostrzega potrzebę bogacenia się, zwiększania zasobności materialnej, mając świadomość, że osoby zamożne mają łatwiejsze życie. Należy jednak zauważyć, że nie jest to bezrefleksyjna chęć posiadania „za wszelką cenę”.

Wykres 11. Orientacja konsumpcyjna badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Analiza wyników ujawniła, iż występuje istotnie statystyczny związek pomiędzy orientacją konsumpcyjną a orientacją na pracę ($P; r = 0,418, p < 0,001$) oraz karierę ($P; r = 0,391, p < 0,001$). Orientacji konsumpcyjnej sprzyja przekonanie, że dobrze jest być lepszym niż inni (orientacja rywalizacyjna) ($P; r = 0,406, p < 0,001$). Istnieje natomiast odwrotnie proporcjonalna zależność pomiędzy orientacją konsumpcyjną a orientacją transcendentną ($P; r = -0,160, p < 0,001$) oraz orientacją na uczestnictwo ($P; r = -0,177, p < 0,001$). Młodzież akademicka nastawiona na powiększanie swojego stanu posiadania w mniejszym stopniu uczestniczy w życiu społecznym, czerpiąc z tego satysfakcję oraz rzadziej deklaruje się jako osoby wierzące i religijne. Współwystępowanie ze sobą orientacji konsumpcyjnej i orientacji na karierę potwierdziło się także w odpowiedziach dotyczących planów na przyszłość będących źródłem zadowolenia w życiu badanych. Satysfakcjonująca i dobrze płatna praca to jeden z najważniejszych celów życiowych młodzieży akademickiej.

Poglądy i przekonania na temat sfery zawodowej w typologii orientacji życiowych zostały ujęte w dwie odmienne orientacje zawodowe. Badana młodzież w większym stopniu utożsamia się z orientacją na karierę, która w prowadzonych eksploracjach okazała się modelem dominującym. Studenci odnieśli się także do drugiej orientacji zawodowej – orientacji na pracę. Jest to model zawodowy charakteryzujący osoby, dla których praca jest wartością samoistną, niezależnie od rodzaju i korzyści, jakie może przynosić. Preferujący tę orientację sumiennie wykonują podejmowane zadania, jednak praca jest dla nich często obowiązkiem koniecznym, aby móc zaspokajać

swoje potrzeby⁶⁴⁹. Nie zawsze więc, tak jak w przypadku orientacji na karierę, praca związana jest z satysfakcją i zadowoleniem oraz zdobywaniem nowych umiejętności i kwalifikacji, które pozwolą na dalszy rozwój i coraz wyższe stanowiska. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, „miarą” tej orientacji jest etat, a nie jakość wykonywanej pracy, który dla jednostki stanowi przede wszystkim źródło dochodu⁶⁵⁰. Młodzież akademicka prezentowała bardzo zróżnicowane zdanie, jeśli chodzi o orientację na pracę (średnia skali 2,66). Niektóre charakterystyki były niemalże całkowicie akceptowane przez badanych, inne zaś większość młodzieży odrzucała. Badana grupa studentów wyrażała swoje poglądy i opinie na temat orientacji na pracę za pomocą następujących twierdzeń:

1. Posiadanie jakiegokolwiek pracy jest dla mnie priorytetem;
2. Praca stanowi o wartości człowieka;
3. Moja praca powinna być przede wszystkim dobrze płatna;
4. Uważam, że wszystko, co człowiek w życiu robi, jest podporządkowane pracy zawodowej, jesteśmy jej podporządkowani;
5. Praca jest ważna, bo pozwala mi zdobyć pieniądze na życie, ale zdecydowanie jest nieprzyjemnym obowiązkiem;
6. Dzięki pracy mogę zaspokoić swoje potrzeby (jedzenie, mieszkanie i inne).

Badana młodzież akademicka zdecydowanie zgadza się, że dzięki pracy może zaspokajać swoje potrzeby egzystencjalne (99% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Większość studentów (71,2% odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) wyraża również przekonanie, że praca powinna być przede wszystkim dobrze płatna. Praca, która stanowi o wartości człowieka to pogląd, który podziela co druga osoba badana. Opinie studentów są zróżnicowane co do jakości wykonywanej pracy (53,3% badanych uważa, że posiadanie jakiegokolwiek pracy jest sprawą priorytetową, 46,7% studentów takie podejście nie satysfakcjonuje, istotne jest dla nich, jaką pracę będą wykonywać). Najczęściej badana młodzież sprzeciwia się twierdzeniu, iż „praca jest nieprzyjemnym obowiązkiem” (73% odpowiedzi dla „zdecydowanie nie” i „raczej nie”). Wydaje się zatem, że młodzież zdecydowanie akceptuje tylko te charakterystyki orientacji na pracę, które odnoszą się do zarobków i możliwości, jakie daje praca zawodowa. Praca jako wartość sama w sobie, etat będący źródłem satysfakcji, to nie model zawodowy, jaki dominuje wśród badanej młodzieży. Warto zatem zauważyć, w jak w dużym stopniu zmieniło się podejście współczesnej młodzieży do sfery zawodowej⁶⁵¹. Dominujące są ambicje i własna satysfakcja oraz zado-

⁶⁴⁹ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 35.

⁶⁵⁰ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 51.

⁶⁵¹ T. Hejnicka-Bezwińska zwraca uwagę na fakt, że w polskich badaniach empirycznych wartość pracy – rozumianej etatystycznie – zajmowała od lat najwyższe pozycje w hierarchii

wolenie, możliwość samorealizacji i rozwoju. Młodzież nie chce już tylko pracować, sfera zawodowa ma być częścią ich udanego życia.

Wykres 12. Orientacja na pracę badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Częściej mężczyźni aprobują stwierdzenia będące charakterystyką orientacji na pracę (średnia skali 2,7) ($t = 16,564$, $p < 0,001$). Okazuje się zatem, że sfera zawodowa zarówno w wymiarze kariery, jak i pracy częściej dominuje u mężczyzn niż u kobiet. Dziedzina studiowanej nauki różnicuje poglądy na temat pracy badanej młodzieży akademickiej. Studenci Uniwersytetu Artystycznego w najmniejszym stopniu aprobują etatystyczne podejście do sfery zawodowej (średnia skali 2,51) (ANOVA, $p < 0,001$). Można wnioskować, że jest to związane z podjętymi studiami oraz ich zainteresowaniami. Artyści plastycy często wykonują tak zwane „wolne zawody”, nie wiążąc się z pracą w określonej firmie. Ważne jest także to, że praca dla studentów sztuk plastycznych nie jest przykrym obowiązkiem, bo odzwierciedla ich pasję tworzenia i wyrażania siebie. Historycy natomiast częściej niż inni akceptują fakt, że otrzymanie jakiegokolwiek pracy jest sprawą priorytetową i wiąże się z możliwością zaspokajania potrzeb egzystencjalnych (średnia skali 2,78). Częściej niż inni preferują orientację na pracę badani, których rodzice – zarówno matka (średnia skali 2,79), jak i ojciec (średnia skali 2,71) (ANOVA, $df = 5$, $p = 0,010$) mają wykształcenie zawodowe. Uczestnictwo w kulturze badanych również okazuje się istotnie różnicować podejście do pracy badanych studentów. Znacznie częściej niż inni model

wartości badanych. Badania prowadzone przez autorkę w latach osiemdziesiątych wykazały znaczną aprobatę dla tego modelu życia (66,8% badanych). Patrz: T. Hajnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 71.

ten akceptują studenci, którzy nie uczestniczą w wydarzeniach kulturalnych (średnia skali 3,04), natomiast osoby aktywnie i wszechstronnie uczestniczące w kulturze w największym stopniu różnicują się w swoich poglądach, często odrzucając charakterystyki określające orientację na pracę (średnia skali 2,58) ($F = 7,696, df = 3, p < 0,001$). Inne zmienne, takie jak wiek, sytuacja materialna, osiągnięcia w nauce, miejsce pochodzenia czy dalsze plany edukacyjno-zawodowe, istotnie nie różnicują preferencji młodzieży na pracę. Istnieje umiarkowanie silny związek ($P; r = 0,418, p < 0,001$) pomiędzy orientacją na pracę a orientacją konsumpcyjną. Nastawienie na materialistyczne podejście do życia sprzyja traktowaniu pracy przede wszystkim jako źródła dochodu.

Do typologii orientacji życiowych włączona została również orientacja transcendentna jako dopełnienie całościowego podejścia do rzeczywistości społecznej współczesnego pokolenia młodych. Problem ten wydaje się interesujący, ponieważ współczesny świat, który ciągle się zmienia bezsprzecznie oddziałuje na jednostki. Zmiany w sferze zawodowej, postrzeganie rodziny, udział w życiu społecznym są także uzależnione od wartości, które uznawane są za centralne, najważniejsze w życiu jednostki⁶⁵². Orientacja transcendentna opisuje stosunek badanych do Boga, który będąc wartością centralną i absolutną, stanowi kryterium wartościowania w innych sferach funkcjonowania podmiotu⁶⁵³. Należy podkreślić, że orientacja transcendentna odnosi się do religijności badanych w sferze ich deklaracji. Nie jest zatem wskaźnikiem ukazującym ilościowy rozkład wierzących i praktykujących studentów, lecz obrazuje postawy aprobaty bądź odrzucenia dla następujących twierdzeń:

1. Uważam, że człowiek powinien być religijny i wierzyć w Boga;
2. Ważna w życiu jest świadomość, że Bóg jest nad wszystkimi i on stworzył ten świat;
3. Wiara w Boga ułatwia funkcjonowanie w dzisiejszych czasach;
4. W życiu pomaga wiara w istnienie „życia po śmierci”.

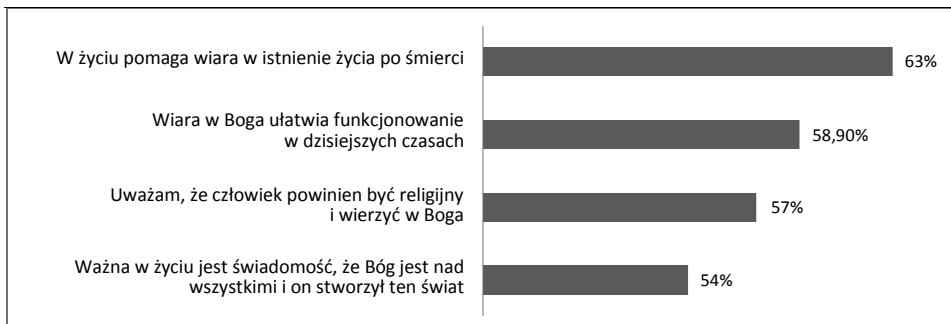
Odpowiedzi studentów na twierdzenia będące charakterystyką orientacji transcendentnej wskazują na różnorodność w poglądach badanej mło-

---

⁶⁵² Inspiracją do włączenia do typologii orientacji życiowych orientacji transcendentnej była typologia B. Idzikowskiego (patrz: B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 92) oraz dane statystyczne, które wskazują na znaczący spadek liczby osób wierzących, szczególnie młodzieży. W 1991 roku 83% młodzieży studenckiej deklarowało się jako osoby wyznające religię katolicką (Wilska-Duszyńska, 1993). Początek XXI wieku natomiast to znacząca zmiana w religijności młodzieży. W różnych badaniach odsetek ten zmniejszył się o około 20%, a zatem jako osoby wierzące deklaruje się więcej niż połowa badanych (patrz: E. Trubilowicz, *Studenci i ich świat...*, op. cit., s. 59-60).

⁶⁵³ B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 92.

dzieży (średnia skali 2,63)⁶⁵⁴. Warto jednak podkreślić, że model ten wśród badanych studentów jest wewnętrznie spójny (nie ma wyraźnego odrzucenia, tak jak w przypadku innych orientacji, któregoś z twierdzeń). Analiza statystyczna wskazuje na wyraźny podział wśród studentów na tych, którzy akceptują charakterystyki orientacji transcendentalnej (54,4% odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) oraz na tych, którzy je odrzucają (45,6% odpowiedzi „zdecydowanie nie” i „raczej nie”)⁶⁵⁵. W największym stopniu młodzież utożsamia się z przekonaniem, że w życiu pomaga wiara w istnienie „życia po śmierci” (63% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” oraz „raczej tak”). Studenci wyrażają przekonanie, że wiara w Boga ułatwia funkcjonowanie we współczesnym świecie (58,9% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Co drugi badany uważa, że człowiek powinien być religijny i wierzyć w Boga. Ta ważna deklaracja ze strony studentów konsekwentnie ujawnia się w innych charakterystykach, co wskazuje na spójność w wyborach młodzieży i widoczny podział na studentów aprobujących model życia oparty na religijności i odrzucających te wartości jako istotne w życiu.

Wykres 13. Orientacja transcendentalna badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

Dziedzina studiowanej nauki różnicuje podejście do orientacji transcendentalnej badanej młodzieży. Z przeprowadzonych badań wynika, że studenci będący przedstawicielami sztuk plastycznych najczęściej odrzucali

⁶⁵⁴ Badania prowadzone w latach dziewięćdziesiątych przez B. Idzikowskiego wykazały większą aprobatę dla orientacji transcendentalnej, znaczna większość (76,5% badanych) akceptowała stwierdzenia będące charakterystyką tego modelu, patrz: B. Idzikowski, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 92.

⁶⁵⁵ W orientacji transcendentalnej nie występuje, tak jak w przypadku innych orientacji, pełna akceptacja ze strony studentów dla któregoś ze stwierdzeń, na przykład jak w orientacji na pracę, która również ma niską średnią skali – 2,66, badani akceptowali niemalże w całości stwierdzenie: „dzięki pracy mogę zaspokoić wszystkie swoje potrzeby”.

twierdzenia odwołujące się do religijności i wiary w Boga jako ważnej wartości w życiu (średnia skali 2,33), podczas gdy studenci pedagogiki częściej niż inni aprobowali ten model życia (średnia skali 2,87) ($t = 4,111, p = 0,001$). Płeć, wiek, osiągnięcia w nauce, plany edukacyjno-zawodowe, miejsce pochodzenia badanych, wykształcenie ich rodziców, sytuacja materialna studentów oraz ich poziom uczestnictwa w kulturze nie różnicują w sposób istotny statystycznie preferencji dla orientacji transcendentalnej. Istnieje umiarkowanie silny związek pomiędzy akceptacją dla orientacji transcendentalnej a orientacji na rodzinę ($P; r = 0,473, p < 0,001$). Religijność badanych studentów sprzyja akceptacji dla tradycyjnego modelu rodziny. Wyrażona aprobata studentów dla wartości będących charakterystyką orientacji transcendentalnej ukazuje potrzebę odwoływania się w życiu młodego pokolenia do „instancji” wyższych, gdyż to, zdaniem młodego pokolenia, ułatwia funkcjonowanie w czasach permanentnej zmiany.

Całościowe podejście do rzeczywistości społecznej młodzieży akademickiej wyrażone przez odwołanie się do twierdzeń dookreślających orientacje życiowe, będące przedmiotem powyższej analizy nie jest charakterystyką zamkniętą i pełną. Konstrukcja teoretyczna orientacji życiowej daje możliwość włączenia do typologii innych modeli i w tym sensie badacz może poszerzać swoje pole badawcze o kolejne zmienne. Zaproponowana typologia odwołuje się do najważniejszych sfer życia młodego pokolenia. Badane orientacje życiowe nie są jednak katalogiem zamkniętym, uwzględniają natomiast przeobrażenia współczesnego świata i były już wcześniej poddane analizie empirycznej.

Przyjmując założenie, że orientacją dominującą wśród badanych jest ta, której średnia skali wyniosła trzy i więcej, a zatem ponad 72% badanych wskazywało na odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”, należy uznać, że wśród badanej młodzieży dominują cztery orientacje: na perfekcjonizm (średnia skali 3,22), na rodzinę (średnia skali 3,07), na karierę (3,06) oraz orientacja rywalizacyjna (3,0)⁶⁵⁶. Badając korelacje pomiędzy orientacjami i uwzględniając umiarkowanie silny i silny związek pomiędzy modelami życia⁶⁵⁷, można zauważyć, że orientacje życiowe badanych studentów

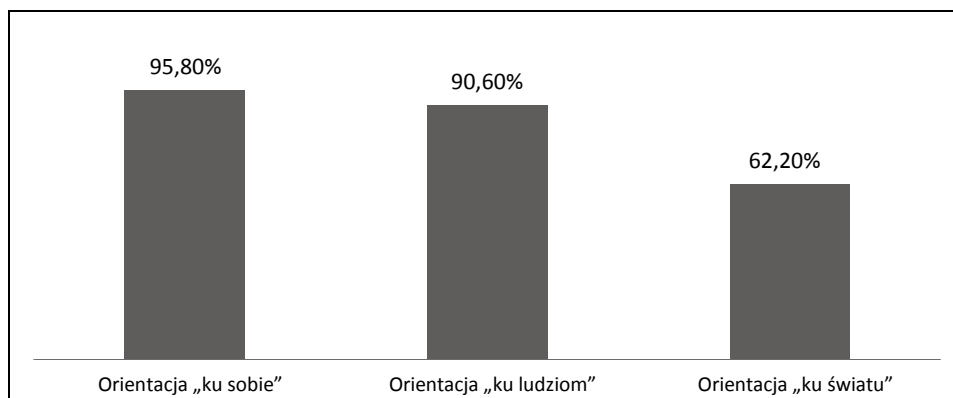
---

⁶⁵⁶ Badania prowadzone przez A. Cudowską doprowadziły autorkę do podobnych wniosków. Dominujące okazały się: orientacja rodzinna, orientacja zawodowa, typ orientacji hedonistycznej oraz typ orientacji personalistycznej. Patrz: A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 104.

⁶⁵⁷ W badaniu korelacji (r Pearsona) przyjmuje się w naukach społecznych, że wartości $r < 0,3$ oznaczają słaby związek, r od 0,3 do 0,6 umiarkowanie silny związek, oraz $r > 0,6$ silny związek, przy założeniu że p (poziom istotności) $< 0,05$. W analizie statystycznej jako orientacje współwystępujące ze sobą wyróżniono te, wśród których r wynosiło od 0,3 do 1 (umiarkowanie silny i silny związek).

wzajemnie ze sobą współwystępują i się uzupełniają⁶⁵⁸. Orientacja na perfekcjonizm współwystępuje z orientacją temporalną, orientacją rywalizacyjną oraz orientacją na zdrowie. Istnieje istotnie statystyczny związek pomiędzy orientacją na rodzinę a orientacją transcendentálną. Orientacja na karierę jako jedna z dominujących współwystępuje z orientacją rywalizacyjną i orientacją konsumpcyjną. Ostatnią orientacją życiową dominującą wśród badanej młodzieży akademickiej jest orientacja rywalizacyjna, która współwystępuje z orientacją na karierę, orientacją konsumpcyjną oraz orientacją na perfekcjonizm.

Współczesna młodzież będąca podmiotem perspektywnych zmian kształtuje swoją tożsamość, krystalizuje poglądy i opinie będące „przewodnikiem” w ich dalszym życiu, ale także wyraża zainteresowanie światem społecznym zarówno tym bliższym, jak i dalszym. Funkcjonowanie jednostki w rzeczywistości społecznej może wyrażać się w pytaniu: Kto lub co jest podmiotem szczególnego zainteresowania i zaangażowania się jednostki? Rozważania te były przedmiotem refleksji B. Suchodolskiego, który sformułował niejako w odpowiedzi na to pytanie trzy podstawowe orientacje życiowe: „ku sobie”, „ku ludziom”, „ku światu”⁶⁵⁹. Modele te zostały zaprezentowane badanym jako możliwe sposoby funkcjonowania w rzeczywistości społecznej. Studenci mogli wyrazić stopień akceptacji dla poszczególnych orientacji. Szczegółowy rozkład procentowy odzwierciedlający opinie i poglądy badanej młodzieży akademickiej na temat orientacji „ku sobie”, „ku ludziom”, „ku światu” obrazuje poniższy wykres.

Wykres 14. Orientacje „ku sobie”, „ku ludziom”, „ku światu” badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

⁶⁵⁸ Potwierdzają się zatem wnioski zarówno z badań T. Hejnickiej-Bezwińskiej, jak i A. Cudowskiej o współwystępowaniu orientacji życiowych.

⁶⁵⁹ B. Suchodolski, *Kształt życia*, op. cit., s. 203.

Zorientowanie „ku sobie” charakteryzuje jednostki które koncentrują swoje zaangażowanie i działanie na osobistych zainteresowaniach i potrzebach. Działalność własną jednostka postrzega jako ważny element swojej biografii, angażując się całkowicie w wyznaczone sobie cele. Nastawienie „ku sobie” wymaga od jednostki uzasadniania i szukania korzyści w podejmowanych działaniach⁶⁶⁰. Model ten okazał się w największym stopniu akceptowany przez badaną młodzież akademicką (52,2% wskazań dla „odpowiada mi” oraz 43,7% dla odpowiedzi „częściowo mi odpowiada”). Zdecydowana większość studentów sztuk plastycznych utożsamia się z nastawieniem „ku sobie” (69,8% wskazań dla odpowiedzi „odpowiada mi”) ($x^2 = 23,481$, $df = 10$, $p = 0,009$). Potwierdza się zatem to, o czym pisał w *Kształcie życia* B. Suchodolski: „wielu artystów należy do tego typu, gdyż traktują oni wówczas działalność artystyczną jako ich osobiste, niemal prywatne życie⁶⁶¹”. Pasja tworzenia wydaje się dominować w ich życiu, stanowiąc treść ich egzystencji. Częściej niż inni preferują tę orientację przyszli prawnicy (55,1% wskazań dla „odpowiada mi”). Można wnioskować, że studenci nauk prawnych muszą w większym stopniu niż inni angażować się w proces studiowania. Przygotowanie do zawodu adwokata czy prawnika wymaga pasji i oddania, systematyczności oraz obowiązkowości ze strony studentów. Miejsce pochodzenia nie różnicuje w sposób istotny orientacji „ku sobie” badanych studentów. Warto jednak zwrócić uwagę, że model ten częściej preferowany jest przez osoby pochodzące z dużych miast (52,2% dla wskazań „odpowiada mi”). Rzadziej niż inni na osobiste potrzeby i zainteresowania nastawieni są studenci pochodzący ze wsi (43,1%). Koncentracja na sobie jest szczególnie charakterystyczna dla osób zainteresowanych swoim dalszym rozwojem. Osoby zamierzające kontynuować naukę zarówno w kraju, jak i za granicą w zdecydowanej większości akceptują orientację „ku sobie”. Inne zmienne niezależne, takie jak: płeć, wiek, wyniki w nauce, wykształcenie rodziców, sytuacja materialna studentów czy ich aktywność w kulturze nie różnicują w sposób istotny preferencji dla orientacji „ku sobie” badanych studentów.

Kolejną skonceptualizowaną przez B. Suchodolskiego orientacją jest nastawienie „ku ludziom” rozumiane jako działanie i aktywność na rzecz innych osób. Jak podkreśla autor koncepcji, „nie jest ważne, jak jednostka przeżywa we własnej egzystencji treść swego działania; najważniejsze staje się, jak ludzie, ku którym kierowane są aktywności podmiotu, doświadczają ich skutków⁶⁶²”. Warunkiem udanego i satysfakcjonującego życia jest skupienie się na uczestnictwie w życiu społecznym, a także podejmowanie in-

⁶⁶⁰ Ibidem.

⁶⁶¹ Ibidem.

⁶⁶² Ibidem, s. 205.

dywidualnych i zespołowych działań na rzecz innych osób. W preferencjach dla tego modelu badana młodzież wyraża większe zróżnicowanie. Model ten zdecydowanie odpowiada 41,6% respondentom, natomiast częściowo charakteryzuje 49% badanych studentów. Analiza wyników wskazuje, że taki sposób zaangażowania się jednostki odrzuca 9,4% badanych. W sposób istotny nastawienie „ku ludziom” różnicuje wiek badanej młodzieży, a także dziedzina studiowanej nauki. Najmłodszy studenci (22-latkowie) najrzadziej w pełni akceptują ten model (35,4% dla wskazań „odpowiada mi”). Częściej niż inni nastawienie na uczestnictwo w życiu społecznym deklarują 25-latkowie (51,2% dla wskazań „odpowiada mi”) ($x^2 = 13,298$, $df = 6$, $p = 0,039$). Orientacja „ku ludziom” najczęściej charakteryzuje studentów pedagogiki (61,8% wskazań „odpowiada mi”, 36% wskazań „częściowo mi odpowiada”) ($x^2 = 27,507$, $df = 10$, $p = 0,002$). Nastawienie na pracę w społeczeństwie i dla społeczeństwa niejako wpisane jest w zawód pedagoga czy wychowawcy. Optymistyczne jest zatem, że studenci nauk społecznych dostrzegają potrzebę angażowania się i koncentrują swoje aktywności przede wszystkim wokół potrzeb innych ludzi. Studenci osiągający słabe wyniki w nauce (średnia ocen pomiędzy 3,1 a 3,9) najczęściej odrzucają zaangażowanie się na rzecz społeczeństwa (14,7%) ($x^2 = 18,547$, $df = 6$, $p = 0,005$). Model ten jest także odrzucany przez co czwartą osobę, która źle ocenia swoją sytuację materialną ($x^2 = 14,815$, $df = 6$, $p = 0,022$). Płeć, miejsce pochodzenia, plany edukacyjno-zawodowe, wykształcenie rodziców oraz uczestnictwo badanych w kulturze nie różnicują w sposób istotny wyborów młodzieży wobec nastawienia „ku ludziom”.

Dopełnieniem dwóch przeciwstawnych sobie orientacji jest nastawienie „ku światu” definiowane jako nakierowanie się jednostki ku: obiektywnej rzeczywistości, zadaniom jej utrzymania lub przekształcenia, problemom wymagającym rozwiązania. Życie dla osób preferujących ten model funkcjonowania w rzeczywistości społecznej, nie jest ujmowane jako materiał do biografii, nie jest też zużytkowane jako służba dla innych, lecz jest doświadczane jako trud i obowiązek, wyznaczany i wymagany przez obiektywne „instancje rzeczowe⁶⁶³”. Jednostka nie może skupić się na sobie, ani na innych ludziach, ponieważ jej życie podporządkowane jest wymogom i nacis-

---

⁶⁶³ Instancje rzeczowe w opinii twórcy koncepcji B. Suchodolskiego to wszelkie wymagania i kryteria, których źródła pochodzenia nie są do końca znane jednostce, narzucone „z góry” sądy i opinie, których możemy się spodziewać w wyniku podejmowania określonych działań. B. Suchodolski pisze o tzw. „kryteriach dobrej roboty”, wedle których wydaje się surowy sąd o wszelkiej działalności człowieka. Wydaje się, że zobrazowaniem owych kryteriów może być zjawisko „wskaźnikowania człowieka”, o którym pisze Z. Melosik. Patrz: Z. Melosik, *Kultura popularna i tożsamość młodzieży. W niewoli władzy i wolności*, Impuls, Kraków 2013, s. 389-400.

kom płynącym z otoczenia. Trudno jednak ostatecznie zdefiniować, skąd i przez kogo są owe wymagania formułowane oraz czy istnieje obiektywny sens ich wypełniania. Mimo to jednostka ma poczucie realizowania określonych celów, wierząc, że osiągnie „coś” więcej niż inni. Z tego względu życie powinno być zdyscyplinowane, wypełnione trudem celowym i odpowiedzialnym⁶⁶⁴. Orientacja ta w najmniejszym stopniu charakteryzuje badaną młodzież akademicką. „Ku światu” skłania się co piąta badana osoba. Częściowo jest w stanie zaakceptować ten model 42% badanych, odrzuca go natomiast 37,8% studentów. Trud i obowiązek życia częściej przypisywali sobie badani mężczyźni (28,5% wskazań „odpowiada mi”). Co druga badana kobieta odrzuca ten model jako sposób zaangażowania jednostki w rzeczywistość społeczną ($\chi^2 = 17,931$, $df = 2$, $p < 0,001$). Studenci pedagogiki zdecydowanie częściej niż inni odrzucają orientację „ku światu” (49,4% deklaruje, że nie odpowiada im ten model). Pozostałe zmienne niezależne nie różnicują w sposób istotny wyborów młodzieży akademickiej dotyczących aprobaty bądź odrzucenia orientacji „ku światu”.

Poglądy i opinie wyrażane przez młodzież na temat powyżej zaprezentowanych orientacji wskazujących na podmiot szczególnego ich zainteresowania w rzeczywistości społecznej współwystępują z innymi postawami i poglądami prezentowanymi zarówno w (auto)identyfikacjach badanej młodzieży, jak i wybieranych modelach życia. Istnieje związek pomiędzy preferowaną orientacją „ku sobie” a orientacją personalistyczną (ANOVA, $p < 0,001$). Osoby, które traktują działalność własną jako element swojej biografii, częściej w większym niż inni stopniu preferują orientację personalistyczną. Indywidualizm i chęć rozwijania swoich pasji łączy obie orientacje, występujący zatem statystycznie istotny związek potwierdza spójność prezentowanych poglądów młodzieży. Orientacji „ku sobie” sprzyja także większa ciekawość poznawcza (ANOVA, $p = 0,005$) oraz wyższe poczucie wartości jednostki, wyrażające się w poczuciu godności i wzajemnego szacunku (ANOVA, $p = 0,024$). Orientacja „ku ludziom” współwystępuje przede wszystkim z orientacją na uczestnictwo (ANOVA, $p < 0,001$) oraz z orientacją na rodzinę (ANOVA, $p < 0,001$). Istnieje zależność pomiędzy orientacją prorozwojową wyrażającą się w poczuciu sprawstwa badanych (ANOVA, $p = 0,017$) a orientacją „ku ludziom”. Osoby charakteryzujące się otwartością na nowe doświadczenia (giętkość poznawcza) (ANOVA, $p = 0,016$) oraz ufnością wobec innych i świata (ANOVA, $p < 0,001$) częściej preferują model funkcjonowania w rzeczywistości społecznej oparty na pracy z drugim człowiekiem i dla drugiego człowieka. Ostatni model – orientacja „ku światu” częściej charakteryzuje osoby, które nastawione są na perfekcjonizm

---

⁶⁶⁴ Ibidem, s. 211-212.

(ANOVA, $p = 0,016$). Przekonaniu, że mimo trudności można osiągnąć w życiu „coś” więcej, sprzyja planowanie i realizowanie zadań zgodnie z wyznaczonymi celami. Badani studenci zarówno ci skoncentrowani na sobie, swoich pasjach i zainteresowaniach, jak i ci zaangażowani w pracę na rzecz innych ludzi, a także osoby dla których współczesny świat wydaje się pełen obowiązków i trudów, którym trzeba sprostać, wydają się przekonani o swoich poglądach i nastawieniach. Współwystępowanie ze sobą określonych modeli życia i orientacji oraz krystalizowanie się tożsamości wydaje się procesem spójnym wśród badanej młodzieży akademickiej. Indywidualizm łączy się z samorealizacją, uczestnictwem z działalnością społeczną. Refleksyjność badanych studentów przejawia się w preferowaniu wartości, które się wzajemnie nie wykluczają, tworząc koherentne orientacje życiowe.

Istotnym elementem tworzącym konstrukt teoretyczny orientacji życiowych są wartości stanowiące podstawę urzeczywistnienia świadomie wybranych, długofalowych zadań – celów życiowych, a także sposobów ich realizacji⁶⁶⁵. Dla zobrazowania orientacji życiowych młodzieży akademickiej z perspektywy preferowanych przez nią wartości inspiracją stała się typologia zaproponowana przez B. Olszak-Krzyżanowską. Autorka przyjęła kołocentryczny układ orientacji życiowych, grupując określone wartości począwszy od celów jednostkowych, aż po coraz odleglejsze kręgi poziomu zorganizowania jednostek w przestrzeni i czasie⁶⁶⁶.

Sześciopoziomowa typologia orientacji wyrażona w preferowanych wartościach uwzględnia: nastawienie jednostki do swojej własnej osoby (orientacja na samego siebie), układ powiązań jednostki z najbliższymi osobami, członkami rodziny czy przyjaciółmi (orientacja na grupę naturalną), podejście podmiotu do funkcjonowania sformalizowanych struktur (orientacja na instytucje), ustosunkowanie się podmiotu do całokształtu działalności państwa i społeczeństwa (orientacja na państwo i społeczeństwo), odwołanie się do globalnych problemów ludzkości (orientacja na świat) oraz przekonania jednostki na temat natury świata, sensu życia, zagadnień transcendentnych (orientacja na wszechświat)⁶⁶⁷.

⁶⁶⁵ H. Świda-Ziemba, *Wartości egzystencjalne młodzieży...*, op. cit., s. 22.

⁶⁶⁶ B. Olszak-Krzyżanowska, *Orientacje życiowe młodzieży*, op. cit., s. 81. Autorka opisała sześć orientacji życiowych, przyporządkowując wartości dla każdej z orientacji. Przy tworzeniu wskaźników zmiennych lista wartości została poszerzona w stosunku do tych zaproponowanych przez B. Olszak-Krzyżanowską, tak aby odpowiadały charakterystyce danej orientacji.

⁶⁶⁷ Orientacje te wyrażają się w wartościach zaprezentowanych na schemacie czwartym, które równocześnie posłużyły jako wskaźnik w pytaniu 26. kwestionariusza ankiety: Które z zaprezentowanych wartości są dla Pani/Pana najważniejsze w życiu? Młodzież została poproszona o wybranie pięciu spośród 43 wartości i ułożenie ich kolejno, zaczynając od pierwszej jako najważniejszej w życiu.

Badana młodzież została poproszona o wskazanie pięciu najważniejszych wartości w ich życiu związanych z powyższymi orientacjami. Analiza udzielanych odpowiedzi pozwoliła na wyłonienie orientacji dominujących wśród większości badanych studentów (93,5%)⁶⁶⁸. Młodzież w największym stopniu utożsamia się z wartościami będącymi wskaźnikami orientacji na grupę naturalną (55,1%), wyrażającymi przywiązanie i więzi emocjonalno-uczuciowe z osobami najbliższymi jednostce⁶⁶⁹. Miłość, rodzina oraz zdrowie jej członków to zarazem trzy najważniejsze wartości w życiu badanej młodzieży. Studenci akcentują zatem zainteresowanie kręgami sobie najbliższymi. Wśród wymienianych wartości pojawiała się także przyjaźń oraz lojalność. Bezpieczeństwo rodziny jako wartość najważniejszą w życiu wskazywało 2,2% badanych.

Kolejną orientacją charakteryzującą badanych studentów jest nastawienie na samego siebie (15,8%). Preferowane wartości przyporządkowane tej orientacji (ambicja, sukces, nauka, mądrość życiowa, niezależność, otwarty umysł, przyjemności, doskonalenie się, moje zdrowie) charakteryzują jednostki skoncentrowane na swoich własnych planach, jednostkowych problemach⁶⁷⁰. Jako najważniejszą wartość w życiu będącą charakterystyką orientacji na samego siebie studenci najczęściej wskazywali niezależność. Ważna dla osób nastawionych na rozwój osobisty jest także ambicja. Studenci zwracali uwagę, że wartością jest doskonalenie się i otwarty umysł. Dla nastawionych na samego siebie ważne jest także zachowanie zdrowia.

Wartości uznawane za najważniejsze w życiu wyrażają się także w orientacji na wszechświat. Model ten okazał się dominujący dla 15% badanych. Miejsce jednostki w świecie i sens jej życia oraz religijność i wiara w Boga pozostają w kręgu ważnych wartości w życiu badanej młodzieży akademickiej. Co dziesiąta udzielająca odpowiedzi osoba wskazała, że wiara w Boga jest dla niej najważniejszą wartością w życiu. Tym samym orientacja na wszechświat w wynikach badań sytuuje się w kręgu zainteresowania jednostki zaraz za grupą naturalną. Sprawy duchowe, transcendentalne są bliskie badanym studentom, a wartości je wyrażające (wiara w Boga, zbawienie, rozwój duchowy, sens życia, akceptacja losu, pobożność) dla części studentów są dominującą orientacją w życiu.

Kolejne orientacje: na instytucje, państwo i społeczeństwo oraz na świat okazały się najważniejsze dla niewielkiej liczby studentów. Wartości (praca, władza, obowiązkowość, zamożność, dbałość o opinię, wpływy) odzwier-

---

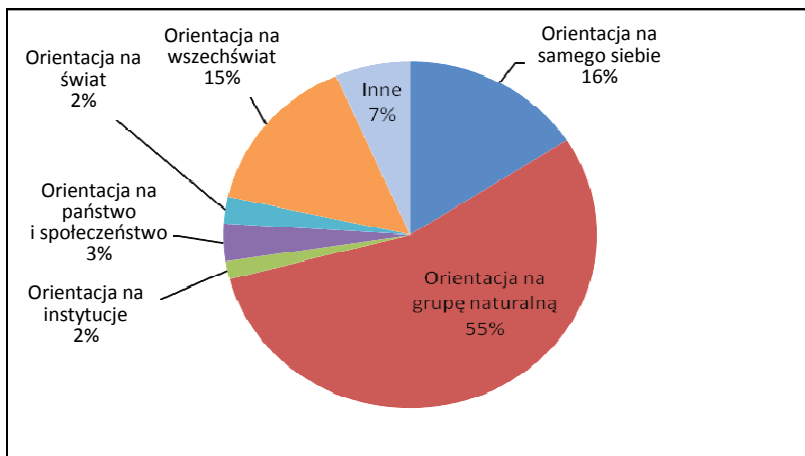
⁶⁶⁸ Przyjęto założenie, że orientację dominującą w życiu jednostki tworzą minimum trzy wartości odpowiadające danemu nastawieniu lub co najmniej dwie wartości, jeżeli jedna z tych dwóch została wskazana na pierwszym miejscu (najważniejsza w życiu).

⁶⁶⁹ B. Olszak-Krzyżanowska, *Orientacje życiowe młodzieży*, op. cit., s. 84.

⁶⁷⁰ Ibidem, s. 83-84.

ciędlące sformalizowany charakter kontaktów interpersonalnych i odwołujące się do sfery zawodowej jednostki, wyrażone w orientacji na instytucje, tylko dla 1,7% badanych okazały się nastawieniem dominującym. Orientacja na państwo i społeczeństwo będąca nastawieniem na całokształt działalności państwa i społeczeństwa jako organizacji politycznej, wyrażona za pomocą takich wartości, jak: sprawiedliwość społeczna, państwo, porządek społeczny, tolerancja, równość, bezpieczeństwo państwa, okazała się modelem dominującym dla 3,5% badanych. Orientacja na świat obejmująca globalne problemy ludzkości, istnienie państw i narodów, dla której wartości preferowane to: eliminowanie zła, pokój, ochrona środowiska oraz ciekawość świata, w przeprowadzonych badaniach zyskała aprobatę jako orientacji dominującej dla 2,5% badanych. W wyniku przyporządkowywania orientacji dominującej wśród badanych studentów wyłoniła się grupa, wobec której nie udało się określić orientacji dominującej. Studenci ci wybierali wartości będące charakterystyką kilku modeli lub wymieniali tylko jedną bądź dwie wartości najważniejsze w życiu (6,5% badanych).

Można zatem zauważyć, że operacja przyporządkowania orientacji dominujących wskazuje na dużą spójność w wybieranych najważniejszych wartościach w życiu badanej młodzieży⁶⁷¹.

Wykres 15. Orientacje życiowe (uwzględniające wartości w życiu najważniejsze) badanej młodzieży akademickiej. Źródło: wyniki badań własnych.

⁶⁷¹ Badania prowadzone przez B. Olszak-Krzyżanowską ujawniły, że najwięcej osób wskazywało na wartości będące charakterystyką orientacji na grupę naturalną (40,7%), następnie na samego siebie (27,7%), kolejną była orientacja na instytucje (11%). Orientacja na wszechświat ujawniła się jako dominująca u 8,6% badanych, orientacja na państwo i społeczeństwo u 1% oraz orientacja na świat u 6,2% badanych. Patrz: B. Olszak-Krzyżanowska, *Orientacje życiowe młodzieży*, op. cit., s. 87.

Hierarchia wartości najważniejszych w życiu jest odzwierciedleniem dominujących orientacji badanej młodzieży akademickiej. Dla studentów najważniejsza w życiu jest miłość. Co piąta osoba udzielająca odpowiedzi na to pytanie wskazywała miłość jako zdecydowanie najważniejszą wartość w życiu. Kolejne miejsce w hierarchii wartości zajmuje rodzina (16,6% wskazań na pierwszym miejscu). Niejako konsekwencją koncentracji badanych na najbliższych osobach jest częsty wybór wartości – zdrowie rodziny, która uzyskała trzecią pozycję w hierarchii wartości (12,6% wskazań na pierwszym miejscu). Jako najważniejsze wartości w życiu studenci wybierali także: wiarę w Boga (8,2%), niezależność (3%), moje zdrowie (2,3%), bezpieczeństwo rodziny (2,2%), przyjaźń (1,7%) oraz pracę (1%). Prawie połowa studentów wskazała na trzy pierwsze wartości jako najważniejsze w życiu (48% badanych), które związane są z orientacją na grupę naturalną⁶⁷². Młodzież zatem za najcenniejsze uznaje wartości, które związane są z jej życiem prywatnym i osobistym. Trudno jest natomiast zestawiać ze sobą wyniki nad orientacjami życiowymi młodzieży akademickiej, wyrażone w ich odczuwanych poglądach i opiniach z hierarchią wartości uznawanych za najważniejsze w życiu. Jak podkreśla T. Hejnicka-Bezwińska, istnieje bowiem rozbieżność pomiędzy hierarchią wartości uznawanych a wartościami rzeczywiście odczuwanymi, mogącymi wyrażać się w celach życiowych i sposobach ich realizacji⁶⁷³. Różnice ujawniające się pomiędzy hierarchią wartości a preferowanymi orientacjami życiowymi wyrażającymi całościowe podejście do rzeczywistości społecznej mogą wskazywać na bariery istniejące w realizacji wartości uznawanych. Współczesna rzeczywistość wydaje się nie sprzyjać realizacji wartości, młodzież skonfrontowana ze światem dostrzega potrzebę rywalizacji i dążenia do bycia „coraz lepszym” względem siebie i innych. Działaniom tym towarzyszy pogoń, ciągła walka z czasem, która jednak nie jest pozbawiona refleksji. Studenci koncentrują się na planowaniu i wypełnianiu zadań, podkreślając ważność ról rodzinnych w swoim życiu. Miłość jako najważniejsza wartość w ich życiu związana jest także z zadaniami rozwojowymi, jakie przypisane są wczesnej dorosłości. Szukanie partnera bądź partnerki, myślenie o założeniu rodziny mają charakter emocjonalno-uczuciowy. Poza tym z odczuwaniem miłości związane są

---

⁶⁷² Hierarchia wartości badanej młodzieży akademickiej w znacznym stopniu podobna jest do tej, którą zaprezentowali twórcy *Raportu Młodzieży 2011*, a która odwołuje się do poglądów Polaków oraz osobno do kategorii młodzież. Dominującą wartością dla Polaków (badanie CBOS) jest zdrowie, na drugim miejscu rodzina, następnie bezpieczeństwo oraz miłość. Dla badanych dwudziestolatków najważniejszą wartością w życiu jest miłość (47%). Patrz: *Raport Młodzieży 2011*, op. cit., s. 196.

⁶⁷³ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 24.

oczekiwania pomyślności i zadowolenia z życia⁶⁷⁴. Jednak jak podkreśla A. Cybal-Michalska, „miłość jako wartość szczególnie ceniona przez młodzież u progu dorosłości, a należąca do kręgu wartości moralnych, nie pozwala na wnioskowanie o odrodzeniu się wartości moralnych w życiu społecznym⁶⁷⁵”. Autorka badając młodzież akademicką, zauważyła, że studenci najmniej są „nasączeni” wartością, jaką stanowi „uczciwość” (6,2% badanych) i w tym właśnie sensie neguje nastawienie młodzieży na wartości moralne⁶⁷⁶. Wydaje się jednak, że mimo wielu ograniczeń, młodzież stara się, aby cele życiowe, jakie zamierza realizować były odzwierciedleniem wartości uznawanych. Potwierdza się to w planach badanej młodzieży na przyszłość, które koncentrują się między innymi na założeniu rodziny i zapewnieniu jej szczęścia.

Młodzież akademicka oprócz dokonania wyboru najważniejszych wartości w życiu miała także wskazać te, które ceni w życiu najmniej. Studenci zdecydowanie odrzucili orientację na instytucje (42,9% badanych)⁶⁷⁷. Młodzież najmniej ceni w życiu władzę i wpływy, ale także dbałość o opinię czy pozycję społeczną. Co czwarty badany za nieistotną w swoim życiu uznał orientację na wszechświat. Inne modele rzadko były odrzucane przez badanych studentów. Analiza tego pytania wyłoniła także grupę badanych, dla których nie udało się zdefiniować orientacji dominującej, wobec której młodzież jest nastawiona negatywnie. Warto również podkreślić, że zestawienie ze sobą pytania o najważniejsze wartości w życiu oraz pytania o wartości najmniej cenione wskazuje, że wszystkie osoby, u których w dwóch pytaniach występuje model dominujący, są spójne pod względem preferowanych i najmniej cenionych wartości. Co oznacza, że nie wystąpił ani jeden przypadek, by orientacja dominująca jako najważniejsza w życiu była zarazem orientacją najmniej reprezentowaną przez osoby badane (na podstawie wyboru najmniej znaczących dla nich wartości).

Najczęściej jako pierwszą wartość „odrzucałą”, czyli równocześnie najmniej znaczącą, badani wskazywali władzę (29,2% badanych). Młodzież akademicka wyrażając przekonanie, że instytucje polityczne nie działają w imię dobra publicznego, a życiem społecznym rządzi korupcja i dbałość

---

⁶⁷⁴ B. Olszak-Krzyżanowska, *Orientacje życiowe młodzieży*, op. cit., s. 86.

⁶⁷⁵ A. Cybal-Michalska, *Młodzież akademicka...*, op. cit., s. 255.

⁶⁷⁶ Ibidem.

⁶⁷⁷ Badanych poproszono o wskazanie pięciu wartości najmniej cenionych w życiu i ułożenie ich kolejno od 1, wymieniając wartość najmniej znaczącą (nieistotną) w życiu respondentów. Do interpretacji danych przyjęto założenie, że trzy wartości cenione najmniej w życiu tworzą orientację odrzucałą przez osobę badaną lub dwie wartości będące charakterystyką określonego modelu, z czego jedna była wymieniona jako najmniej ceniona (wymieniona jako pierwsza). Badana młodzież wybierała spośród 43 wartości, takich samych jak w przypadku wartości najważniejszych w życiu.

o własne interesy, jest również pejoratywnie nastawiona wobec władzy. Badani konsekwentnie wyrażają brak zaufania do instytucji życia publicznego. Jako wartość odrzucają także wpływy (10,3% pierwszych wskazań). Co interesujące orientacja transcendentalna wyrażona wiarą w Boga, która dla wielu studentów była wskazywana jako najważniejsza wartość w życiu, jest też przez wiele osób odrzucana (11,5% pierwszych wskazań). Świadczy to o różnorodności poglądów, opinii i postaw badanych studentów, co obrazowało również duże zróżnicowanie w orientacji transcendentalnej badanej młodzieży.

Orientacje życiowe badanej młodzieży akademickiej wyrażone przez preferowane wartości będące odzwierciedleniem koncentracji jednostki na bliższych sferach życia dopełniają obraz współczesnej młodzieży pozostającej pomiędzy młodością a dorosłością.

Różnorodność w preferowanych orientacjach życiowych jest związana z oddziaływaniem na jednostki odmiennych czynników. Interesujące w rozważaniach nad orientacjami życiowymi jest to, w jaki sposób studenci postrzegają siłę wpływu zmiennych na własne wybory życiowe. Badana młodzież została poproszona o określenie, jak dalece silnie ich wybory życiowe są zdeterminowane przez ich własne chęci i pragnienia, wymagania i presje społeczne, jakość przemian społeczno-gospodarczych, właściwości nabyte na drodze wychowania i socjalizacji oraz przypadkowość, której nie jest się w stanie kontrolować⁶⁷⁸.

Badani studenci są przekonani, że w życiu najwięcej zależy od nich samych. 21,1% z nich wskazało, iż w pełni ich wybory życiowe są zdeterminowane przez ich własną wolę i pragnienia. Najwięcej też badanych jest „prawie” pewnych, że są „kowalem swojego losu” (63,7% wskazań dla cyfry 5 i 4 na skali)⁶⁷⁹. Większa część badanych 65,1% wyraża także przekonanie (wskazania dla 4 i 5 na skali), że istotny wpływ na ich wybory życiowe ma wychowanie i socjalizacja, przy czym w pełni ten wpływ deklaruje tylko 8,8% badanych. Inne czynniki umiarkowanie, zdaniem studentów, wpływają na ich wybory życiowe. Badani najczęściej zaznaczali 2 i 3 na skali wyrażającej iż, wymagania i presje społeczne determinują ich postępowanie (58% badanych). Studenci nie są też przekonani o tym, iż na ich życie wpływają przemiany społeczno-gospodarcze (45,6% wskazań dla 2 i 3 na skali) czy przypadkowość, której nie są w stanie kontrolować (48,4% wskazań dla 2 i 3 na skali).

---

⁶⁷⁸ Pytanie pochodzi z kwestionariusza ankiety opracowanego przez A. Cybal-Michalską do badania tożsamości młodzieży: Patrz: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit.

⁶⁷⁹ Respondenci subiektywnie poczucie wpływu czynników na ich życie mieli określić na siedmiostopniowej skali: od 0 (wcale) do 6 (w pełni) dany czynnik determinuje wybory życiowe.

Badana młodzież, którą charakteryzuje poczucie sprawstwa (P ; $r = 0,388$, $p < 0,001$) jest także przekonana, iż podejmowanie określonych decyzji jest przede wszystkim uzależnione od ich własnej woli. Co interesujące, aż 43,1% badanych określających swoją sytuację materialną jako bardzo dobrą deklaruje, że w pełni kontroluje swoje życie i podejmowane wybory ($\chi^2 = 33,719$, $df = 18$, $p = 0,014$). Inne zmienne niezależne nie wpływają w sposób istotny na subiektywne poczucie wpływu na własne życie badanej młodzieży akademickiej. Wydaje się zatem, że wszyscy studenci bez względu na dziedzinę studiowanej wiedzy, miejsce pochodzenia czy osiągnięte wyniki w nauce zdecydowanie wyrażają przekonanie o możliwości decydowania o sobie. Występuje związek pomiędzy oceną swojej sytuacji życiowej w perspektywie temporalnej a przekonaniem o możliwości wpływania na własne życie (P ; $r = 0,405$, $p < 0,001$). Wyższa ocena swojej sytuacji życiowej za 10 lat sprzyja przekonaniu o „byciu kowalem swojego losu”. Istnieje także związek pomiędzy odczuwaną radością z życia a pewnością, że wybory życiowe zdeterminowane są przez wolę jednostki (P ; $r = 0,336$, $p < 0,001$). Większy optymizm sprzyja pewności siebie badanych studentów. Młodzież akademicka jest przekonana, że w największym stopniu o swoim życiu decyduje sama. Studenci nie podważają wpływów socjalizacji i wychowania na swoje wybory życiowe, jednocześnie w swoich refleksjach przypisują umiarkowany wpływ przemian społeczno-gospodarczych na własne życie, co w obliczu pozostawania w okresie pomiędzy młodością a dorosłością, edukacją a rynkiem pracy, może zastanawiać. Wydawać by się mogło, że w „przedejściu” wejścia na rynek pracy sytuacja społeczna i gospodarcza będzie w większym stopniu wpływała na wybory życiowe młodzieży. Studenci małe znaczenie przypisują także wymaganiom i presji społecznej, co być może wiąże się z nieuświadamianiem sobie przez badanych, jak dalece wybory jednostkowe uzależnione są od kontekstów kulturowych, wymagań społecznych co do podejmowanych ról czy presji co do podejmowanych decyzji. Trudno jednak o tym przesądzać, a analiza wyników badań nie daje w tej kwestii jednoznacznej odpowiedzi.

Podsumowując, badana młodzież akademicka charakteryzuje się nastawieniem na wypełnianie określonych ról społecznych, szczególnie tych związanych ze sferą rodzinną i zawodową. Rozwój będący celem zarówno w orientacji nastawionej na perfekcjonizm, orientacji na karierę, jak i w orientacji rywalizacyjnej jest dominujący wśród badanych studentów. Młodzież zdaje się mieć świadomość czasów, w których przyszło jej egzystować. Zorientowanie na samorealizację i doskonalenie się jest odpowiedzią na ciągle „przyspieszający” świat, za którym badani chcieliby nadążyć. Dominujące orientacje pozwalają przypuszczać, że współczesna młodzież w większym stopniu nastawiona jest na indywidualizm niż na współluczes-

nictwo i współdziałanie. Potwierdza to niemalże całkowita akceptacja przez badanych dwóch twierdzeń będących charakterystyką orientacji personalistycznej: „zależy mi, aby w swoim życiu ciągle się rozwijać, robić coś pasjonującego, realizować swoje plany” oraz „ważne jest, aby znaleźć czas na swoje pasje i zainteresowania”. Warto jednak podkreślić, iż studenci deklarują poświęcenie dla „innych”, szczególnie członków rodziny. Zaprezentowane empiryczne typy orientacji życiowych są charakterystyką większości badanych studentów, jednak należy podkreślić że współczesna młodzież akademicka jest zróżnicowana w swoich preferencjach, szczególnie ze względu na dziedzinę studiowanej nauki. Studentów najczęściej dzielą poglądy na temat uczestnictwa w życiu społecznym, religijności oraz swojego zdrowia fizycznego i psychicznego. Spójność w dominujących modelach empirycznych i współwystępowanie ze sobą orientacji, które mają pewne cechy wspólne oraz ukierunkowane są na podobne działania, może świadczyć o ukształtowanym i przemyślanym podejściu młodzieży akademickiej do współczesnej rzeczywistości społecznej, w której odnajdują się jako podmioty świadome możliwości autokreacji.

Warto podkreślić, że badani studenci są różnorodni w swych opiniach i poglądach, a większość z nich charakteryzuje się aktywnością i działalnością w wielu sferach życia. Młodzież planuje i podejmuje działania nastawione na rozwój i samorealizację, nie zapominając o najważniejszych wartościach w życiu. Nastawienie na indywidualizm przy wsparciu najbliższych osób raczej nie przewiduje znaczącego miejsca dla współuczestnictwa i współdziałania na rzecz zmiany świata w życiu badanych studentów. Młodzież nie ma zaufania do instytucji życia publicznego, nie interesuje ją zatem władza i wpływy. Koncentracja na sobie i swoich najbliższych oraz zniechęcenie młodych do uczestnictwa i aktywnego udziału w życiu społecznym może przyczynić się, jak pisze T. Zysk, do pozbawienia systemu społecznego cech rozwojowych, co w konsekwencji pozbawić może jednostkę tych właściwości, które decydują o jej „nowoczesnym” umyśle⁶⁸⁰.

3.4. Obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy badanych studentów i studentek

Całościowe podejście do rzeczywistości społecznej jako element konstruktu teoretycznego orientacji życiowych stanowi uzasadnienie dla sformułowania problemu badawczego w formie pytania: Jaki jest obraz współczesnej młodzieży postrzegany z perspektywy rówieśników? Powyższa analiza przeprowadzonych badań skoncentrowana była na (auto)charakte-

---

⁶⁸⁰ T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, op. cit., s. 195.

rystykach studentów i pozwoliła na zobrazowanie orientacji życiowych współczesnej młodzieży akademickiej. Warto jednak podkreślić, że człowiek jako istota społeczna uczestnicząca w szerszym wymiarze społeczno-kulturowym dokonuje oceny siebie poprzez ustosunkowanie się do pozostałych współuczestników kultury, którzy stanowią niejako widzialny symbol przekazujący informację zwrotną na temat własnej osoby. Odbieranie z otoczenia społecznego sygnałów o sobie, odbywa się za pomocą systemu porównań „Ja” – inni i stanowi podstawę poznania siebie⁶⁸¹. Spostrzeganie innych jako proces interpretowania i nadawania znaczenia innym ludziom, wydarzeniom społecznym, wpływa na to, jak dana jednostka będzie się zachowywać. W kontekście rozważań nad młodzieżą ocena pokolenia rówieśników jest istotnym źródłem informacji zarówno o osobach badanych, jak i w szerszym kontekście o współczesnym pokoleniu młodzieży.

Tabela 7. Typologia orientacji życiowych

Orientacje	Definicje
na rodzinę	Nastawienie na trwałość i więzi emocjonalne między członkami rodziny oraz zaspokajanie potrzeb rodziny, ale także potrzeb własnych
personalistyczna	Nastawienie na indywidualizm i możliwość zaspokajania własnych marzeń, pragnień oraz rozwijania własnych zainteresowań
rywalizacyjna	Nastawienie na satysfakcję osiąganą w wyniku porównywania się z innymi, nastawienie na bycie lepszym od innych
konsumpcyjna	Nastawienie na gromadzenie dóbr i materialistyczne podejście do życia oraz maksymalizowanie przyjemności
na pracę	Nastawienie na rzetelne i sumienne wykonywanie swojego zawodu jako wartości bez względu na korzyści, jakie może przynosić
na karierę	Nastawienie na pracę jako miejsce odnoszonych sukcesów i możliwość zdobycia wyższego statusu społecznego oraz zdobywania szczybli w karierze
na wycofanie	Ucieczka w świat przeżyć wewnętrznych od zagrożeń świata zewnętrznego oraz wycofanie się z aktywności społecznej
na perfekcjonizm	Nastawienie na doskonałość w działaniu i pełnieniu ról społecznych
na uczestnictwo	Nastawienie na aktywność i współuczestnictwo w życiu społecznym, podyktowane dobrem ogółu i innych ludzi
na zdrowie	Nastawienie na zachowanie dobrej kondycji fizycznej oraz psychicznej połączone z zachowaniem aktywności i dbałością o zdrowie
transcendentalna	Wiara w Boga jako wartość naczelną będąca kryterium wartościowania innych sfer życia

Źródło: opracowanie własne na podstawie typologii orientacji życiowych⁶⁸².

⁶⁸¹ L. Festinger, cyt. za: P. Peret-Drażewska, *Współczesna młodzież...*, op. cit., s. 131.

⁶⁸² Zastosowanie typologii jedenastu orientacji życiowych jest konsekwencją przyjęcia tej typologii do badania orientacji życiowych młodzieży akademickiej. Ustosunkowanie się do

Odwołując się do typologii orientacji życiowych, badani studenci zostali poroszeni o ocenę współczesnej młodzieży poprzez ustosunkowanie się do twierdzeń będących opisem jedenastu orientacji życiowych.

Studenci postrzegają swoich rówieśników przede wszystkim jako osoby nastawione konsumpcyjnie. W opinii 90,2% badanych (skumulowany procent odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) współczesna młodzież jest zorientowana na gromadzenie dóbr i materialistyczne podejście do życia oraz maksymalizowanie przyjemności. Dziedzina studiowanej nauki oraz inne zmienne nie różnicują w sposób istotny poglądów i opinii na ten temat. Niemalże wszyscy studenci są przekonani, że młodzież wartościuje swoje życie przez to, co posiada, chociaż 63,4% badanej młodzieży odrzuciło twierdzenie będące charakterystyką orientacji konsumpcyjnej, nie utożsamiając się z przekonaniem, że najważniejsze w życiu jest dążyć do wysokiego statusu materialnego. W opinii znacznej większości studentów młodzież zorientowana jest na indywidualizm i możliwość zaspokajania własnych marzeń, pragnień oraz rozwijania własnych zainteresowań (94,2% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Młodzież akademicka dostrzega również wśród swoich równolatków nastawienie na satysfakcję osiąganą w wyniku porównywania się z innymi. Rywalizacja jest oczywistą cechą charakteryzującą współczesną młodzież aż dla 91,2% badanych. Częściej w ten sposób postrzegają swoich rówieśników kobiety (93,1%) niż mężczyźni (86,7%) ($x^2 = 11,551$, $df = 3$, $p = 0,009$). W mniejszym stopniu nastawienie na „bycie lepszym od innych” dostrzegają u studentów najstarsi badani (25-latkowie) (85% wskazań odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) ($x^2 = 18,836$, $df = 9$, $p = 0,027$). Inne zmienne nie różnicują w sposób istotny opinii badanej młodzieży na temat nastawienia rówieśników na rywalizację.

Ostatnią zdecydowanie charakterystyczną cechą współczesnej młodzieży jest dostrzegana przez 77,7% badanych orientacja na karierę. W opinii młodzieży akademickiej współczesne pokolenie młodych jest nastawione na sukces, szczególnie ten odniesiony w pracy zawodowej, która postrzegana jest jako miejsce zdobywania szczybli w karierze. Częściej niż inni ten pogląd wobec swoich równolatków prezentują studenci pedagogiki (79,8% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”).

Większość badanych (64,7%) dostrzega w swoich rówieśnikach nastawienie na zachowanie dobrej kondycji fizycznej oraz psychicznej połączone z zachowaniem aktywności i dbałością o zdrowie. Dziedzina studiowanej nauki nie różnicuje w sposób istotny opinii na temat orientacji na zdrowie

---

stwierzeń, co do których badana młodzież wypowiadała się na temat własnych poglądów, opinii i przekonań pozwoli na dokonanie porównań w postrzeganiu „Ja” - inni.

równolatków badanych studentów. Warto jednak podkreślić, że przyszli ekonomiści częściej niż inni postrzegają współczesną młodzież jako aktywną i dbającą o zdrowie (75,2% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Młodzież akademicka nie jest zgodna co do charakterystyki będącej orientacją na wycofanie. Jednak więcej niż połowa badanych (56,7% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) uważa, że nastawienie będące ucieczką w świat przeżyć wewnętrznych od zagrożeń świata zewnętrznego połączone z jego negatywną oceną charakteryzuje współczesną młodzież. Istotnie częściej pogląd ten podzielają najstarsi badani studenci (25-latkowie) ($x^2 = 29,226$, $df = 9$, $p = 0,001$) – 72,5% uważa, że ich rówieśnicy są wycofani z życia społecznego. W ten sposób częściej niż inni postrzegają młodzież osoby, które deklarują, że ich sytuacja finansowa jest bardzo dobra (68,3% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) ($x^2 = 17,484$, $df = 9$, $p = 0,042$). Inne zmienne w sposób istotny nie różnicują opinii studentów na temat ich pokolenia jako wycofanego z życia społecznego.

Zdecydowanie rzadziej studenci postrzegają swoich rówieśników jako osoby zaangażowane w życie rodzinne. Nastawienie na trwałość i więzi emocjonalne między członkami rodziny oraz zaspokajanie własnych potrzeb – akceptacji, miłości i bezpieczeństwa jest cechą charakterystyczną współczesnej młodzieży w opinii 38,8% badanych. Część badanych dostrzega także wśród współczesnej młodzieży nastawienie na doskonałość w działaniu i pełnieniu ról społecznych (37,8% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”).

Okazało się zatem, że orientacja na perfekcjonizm będąca modelem dominującym wśród badanych studentów (88,2% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) nie jest postrzegana jako znacząca charakterystyka pokolenia. Podobna tendencja dotyczy orientacji na uczestnictwo. Badana młodzież, która szczególnie jest przekonana, że razem z innymi można realizować interesujące i ciekawe projekty (92,3% odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) oraz wyraża pogląd, iż pomaganie innym sprawia im satysfakcję (93,7% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) nie postrzega współczesnego pokolenia młodych jako aktywnych i współuczestniczących w życiu społecznym podmiotów (34,8% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Jeszcze większy pesymizm w tej kwestii wyrażają najstarsi studenci – 25-latkowie (30%) ($x^2 = 25,696$, $df = 9$, $p = 0,002$), przyszli prawnicy (26,4% wskazań dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) oraz studenci sztuk plastycznych (22,9%). Niższy procent wskazań dla orientacji na uczestnictwo charakteryzuje także studentów, którzy osiągają bardzo dobre wyniki w nauce (28,3%)

($x^2 = 18,366$, $df = 9$, $p = 0,031$). Inne zmienne nie różnicują w sposób istotny postrzegania rówieśników przez badanych studentów.

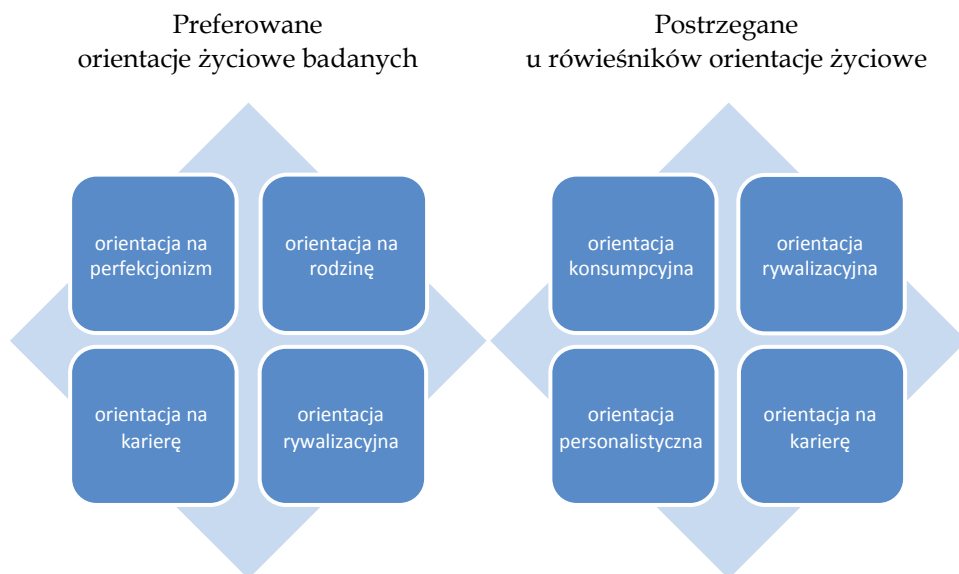
W najmniejszym stopniu badani studenci dostrzegają wśród młodzieży orientację transcendentálną. Tylko 11,6% badanych uważa, że współczesne pokolenie młodych za wartość naczelną w swoim życiu uważa wiarę w Boga, a nastawienie to stanowi kryterium wartościowania innych sfer życia. Zdecydowanie częściej młodzież w ten sposób postrzegają mężczyźni (18,2% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) ($x^2 = 17,684$, $df = 3$, $p = 0,001$) oraz studenci historii (16,9% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Natomiast studenci sztuk plastycznych w jeszcze mniejszym stopniu utożsamiają współczesną młodzież z transcendentálnością (8,3% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”).

Analiza postrzegania pokolenia rówieśników z perspektywy badanej młodzieży dokonana na podstawie typologii będącej wskaźnikami do badania orientacji życiowych pozwala na dokonanie zestawienia obrazu „Ja” – inne osoby w kontekście współczesnej młodzieży. Przede wszystkim można zauważyć różnice w dominujących orientacjach życiowych⁶⁸³. Badana młodzież akademicka charakteryzuje się orientacją na: perfekcjonizm (88,2%), rodzinę (75,9%), karierę (73,2%) oraz orientacją rywalizacyjną (72,2%). Te modele życia są aprobowane przez znaczną część badanej młodzieży. Natomiast postrzeganie pokolenia rówieśników przez pryzmat tych samych orientacji ujawniło, że badani myślą przede wszystkim o młodzieży jako osobach zorientowanych konsumpcyjnie (95,4%) i nastawionych na rywalizację (91,2%). Badani postrzegają swoich równolatków jako indywidualistów (94,2%), zorientowanych na karierę (77,7%). Z opinii studentów wyłania się zatem nieco inny obraz współczesnego pokolenia młodych. Młodzież postrzega swoich rówieśników szczególnie jako indywidualistów, nie dostrzegając zaangażowania w realizację celów czy koncentracji na życiu rodzinnym, które to cechy dominowały wśród badanych studentów. Można zatem wnioskować, że badani gorzej oceniają swoich rówieśników niż siebie samych. Szczególnie negatywnie studenci wartościują podejście młodzieży do rzetelnego i sumiennego wykonywania swojego zawodu – 70,1% badanych uważa, że nie jest to cecha współczesnego pokolenia młodych. Nastawienie na gromadzenie dóbr, które różnicuje badanych i nie jest ich cechą dominującą, w opinii studentów jest cechą charakteryzującą pokolenie młodych. Warto także zaakcentować, że badana młodzież nastawiona na karierę i rywalizację, które to orientacje ujawniły się jako modele dominujące, w ten

---

⁶⁸³ Przyjęto założenie, że dominujące orientacje zostały wskazane przez minimum 72% badanych, podobnie jak w analizie orientacji życiowych badanej młodzieży, co pozwala ze sobą zestawić dominujące orientacje.

sam sposób postrzega swoich rówieśników, nie dostrzegając jednak wśród młodzieży nastawienia na rodzinę, które było akcentowane przez młodzież w wielu wymiarach prowadzonych badań. Szczegółowe zestawienie różnic w modelach dominujących orientacji życiowych preferowanych przez młodzież i orientacjach życiowych postrzeganych przez badanych u swoich rówieśników przedstawia poniższy schemat.

Schemat 1. Porównanie „Ja” – inni rówieśnicy – dominujące orientacje życiowe. Źródło: wyniki badań własnych.

Badana młodzież akademicka będąca na etapie intensywnego kształtowania swoich orientacji życiowych oraz krystalizowania swojej tożsamości, jest „skazana” na szukanie swojego miejsca w ciągle zmieniającym się świecie. Permanentna zmiana implikuje nowe zjawiska, które nie pozostają bez znaczenia dla współczesnego pokolenia młodych. Odnosząc się do perspektywy zmian społeczno-kulturowych charakteryzujących współczesne społeczeństwa płynnonowoczesnej rzeczywistości, badana młodzież została poproszona o ocenę swojego pokolenia. Stwierdzenia, wobec których miała wyrazić swoją opinię młodzież akademicka, są charakterystyką syndromu społeczeństwa późnej nowoczesności zoperacjonalizowanego przez A. Cybal-Michalską. Na potrzeby procesu badawczego zostały one przypisane współczesnemu pokoleniu młodzieży⁶⁸⁴.

⁶⁸⁴ Wskaźniki są odzwierciedleniem syndromu społeczeństwa późnej nowoczesności, który scharakteryzowała A. Cybal-Michalska. Patrz: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzie-*

A. Cybal-Michalska zwraca uwagę, że współczesne społeczeństwo jest zorientowane na globalną zmianę, co przejawia się w świadomości globalnych oddziaływań na jednostkę. Jak podkreśla autorka, „aktywny stosunek społeczeństw do otaczającej rzeczywistości globalnej to droga prowadząca do innych społeczności i ich systemów kulturowych, w celu zrozumienia procesów unifikacji i dyferencjacji właściwych dla tendencji globalizacyjnych w świecie⁶⁸⁵”. Współczesne społeczeństwa nowoczesne charakteryzują się także orientacją na pewien rodzaj „cywilizacyjnego przypisania do ryzyka⁶⁸⁶”, który odzwierciedla się w niepokojach społecznych i niepewności. Atmosfera ryzyka sprawia, że jednostki nie czują się bezpiecznie i nie są w stanie kontrolować rzeczywistości. Towarzyszy im także przekonanie, że powiększająca się liczba wydarzeń determinuje poczucie niepewności, którego nie da się wyeliminować i przewidzieć. Do syndromu społeczeństwa późnej nowoczesności A. Cybal-Michalska zalicza także orientację na odpowiedzialność, rozumianą jako główną regułę kształtującą i organizującą, która przejawia się w pełnej odpowiedzialności za swoje decyzje i wybory⁶⁸⁷. Kształtowanie przyszłości i „siebie” w niej wymaga także od członków społeczeństwa nastawienia na antycypację – rozumianego jako orientacja na przewidywanie i kreowanie przyszłych stanów rzeczy⁶⁸⁸. Charakterystyka pożądaných cech w społeczeństwie ponowoczesnym determinuje, zdaniem A. Cybal-Michalskiej, potrzebę kształtowania orientacji do odpowiedzialnego współuczestnictwa i współdziałania oraz orientacji na wiedzę. Zaangażowanie jednostki ujawnia się w przekonaniu, że „wyzwania i problemy zarówno osobiste, jak i społeczne, pozwolą się rozwiązać pod warunkiem podjęcia w pojedynkę lub wspólnie odpowiednich działań⁶⁸⁹”. Współczesne społeczeństwo nastawione jest także na doświadczenia zapośredniczone z mediów oraz zorientowane na ideologię konsumpcji. Rzeczywistość przenika się ze światem medialnych oddziaływań. Życie społeczne w coraz większym stopniu toczy się w wirtualnej rzeczywistości, która wydaje się kreować nasze potrzeby i gusta, szczególnie w kierunku nastawienia na rozrywkę i przyjemności. Jednostki dążą do zwiększania swojego stanu posiadania, który zapewnia im „symboliczny prestiż⁶⁹⁰”.

ży..., op. cit., s. 67-85. Przybliżenie tej koncepcji teoretycznej znajduje się również w rozdziale pierwszym niniejszej pracy.

⁶⁸⁵ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 68.

⁶⁸⁶ Ibidem.

⁶⁸⁷ Ibidem, s. 70.

⁶⁸⁸ Ibidem, s. 71.

⁶⁸⁹ P. Sztompka, *Socjologia*, op. cit., s. 566, cyt. za: A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 74.

⁶⁹⁰ A. Cybal-Michalska, *Tożsamość młodzieży...*, op. cit., s. 79.

Ujęcie zaproponowane przez A. Cybal-Michalską syntetyzuje cechy społeczeństwa permanentnej zmiany, w którym przyszło żyć i funkcjonować badanej młodzieży akademickiej. Studenci odnosząc się do charakterystyk społeczeństwa ponowoczesnego, mieli określić, które z nich w największym stopniu opisują ich rówieśników⁶⁹¹.

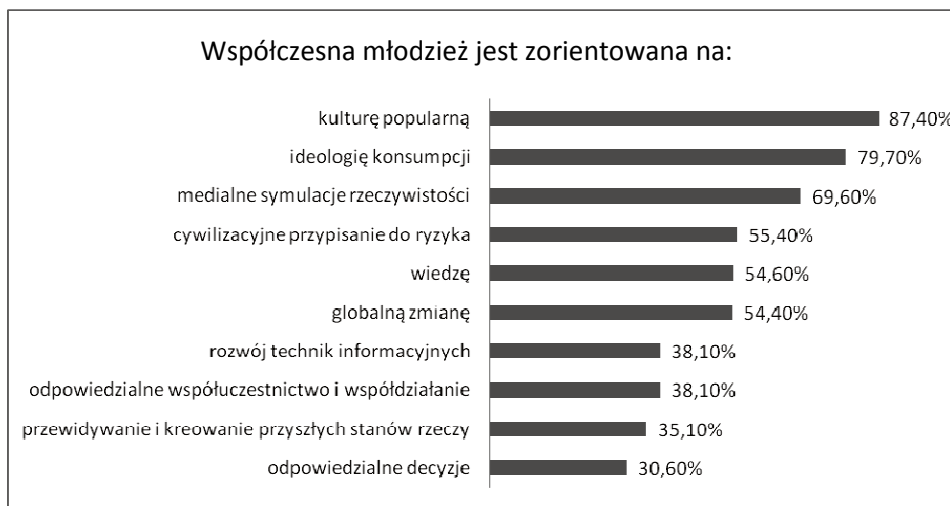
Znaczna większość badanych uważa, że współczesna młodzież nastawiona jest przede wszystkim na rozwój technik informacyjnych (93,1% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”) oraz na odbiór kultury popularnej (87,4%). Przeważające są też opinie na temat rówieśników jako osób nastawionych na ideologię konsumpcji (79,7%). Badana młodzież postrzega w większości swoich rówieśników jako zorientowanych na medialne symulacje rzeczywistości, które wypierają realne doświadczenia i doznania (69,6% wskazań dla odpowiedzi „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Studenci dostrzegają ogromny wpływ mediów na funkcjonowanie młodych ludzi. Wyobrażenia, jakie mają na temat współczesnego pokolenia, koncentrują się wokół rozwoju nowych technologii. Respondenci akcentują przeobrażenia w życiu społecznym, które w coraz większym stopniu przeniosło się do sieci. Młodzi ludzie aktywnie korzystają z portali społecznościowych i innych nowych form komunikowania się społecznego, a w opinii badanych studentów w znaczącym stopniu zjawiska te charakteryzują pokolenie młodych.

Okazuje się zatem, że współczesna młodzież w opinii studentów charakteryzuje się tylko nielicznymi cechami syndromu społeczeństwa permanentnej zmiany, który opisała A. Cybal-Michalska. Młodzież akademicka jest podzielona w opiniach co do twierdzeń będących charakterystyką nastawień, które powinny dominować w kształtowaniu i organizowaniu się ponowoczesnego społeczeństwa. Ponad połowa badanych uważa, że młodzież jest zorientowana na wiedzę (54,6%), na globalną zmianę (51,4%) oraz na cywilizacyjne przypisanie do ryzyka (55,4%). Natomiast już tylko co trzeci badany postrzega swoich rówieśników przez pryzmat cech szczególnie pożądanych w społeczeństwie ponowoczesnym. Studenci w najmniejszym stopniu oceniają swoich rówieśników jako osoby nastawione na odpowiedzialne decyzje (30,6%) oraz przewidywanie i kreowanie przyszłych stanów rzeczy (35,1%). Odpowiedzialne współuczestnictwo i współdziałanie to cecha współczesnej młodzieży, na którą zwróciło uwagę 38,1% badanych.

Zorientowanie na rozwój technik informacyjnych jako cecha dominująca współczesnej młodzieży częściej wskazywana była przez kobiety (95,2%) niż przez mężczyzn (87,7%) ($\chi^2 = 17,980$, $df = 3$, $p < 0,001$) oraz przez studentów

⁶⁹¹ Młodzież badana odnosząc się do dziesięciu stwierdzeń, mogła swoją opinię wyrazić za pomocą czterostopniowej skali „zdecydowanie tak”, „raczej tak”, „raczej nie”, „zdecydowanie nie”.

prawa (95,3%) i ekonomii (96,3%) ($x^2 = 31,548$, $df = 15$, $p = 0,007$). Inne zmienne niezależne nie różnicują w sposób istotny poglądów młodzieży na ten temat. Występuje natomiast związek pomiędzy utożsamianiem współczesnej młodzieży z orientacją na rozwój technik informacyjnych a dostrzeganiem u rówieśników nastawienia na wiedzę (P ; $r = 0,320$, $p < 0,001$).

Wykres 16. Syndrom młodzieży płynnonowoczesnej rzeczywistości postrzegany z perspektywy rówieśników. Źródło: wyniki badań własnych.

Dostrzeżenie u młodzieży nastawienia na kulturę popularną nie jest istotnie zróżnicowane ze względu na zmienne niezależne. Warto jednak podkreślić, że częściej niż inni cechą tę zauważają u swoich rówieśników studenci pedagogiki (94,4% odpowiedzi dla „zdecydowanie tak” i „raczej tak”). Pogląd ten sprzyja także przekonaniu, że młodzież nastawiona jest na medialne symulacje rzeczywistości (P ; $r = 0,320$, $p < 0,001$) oraz na ideologię konsumpcji (P ; $r = 0,586$, $p < 0,001$).

Odwołując się do orientacji na ideologię konsumpcji, która w opinii badanych w znacznym stopniu charakteryzuje współczesną młodzież, analiza wyników pozwala zauważyć, że częściej niż inni przyszli prawnicy (87,5%) oraz przyszli ekonomiści (84,3%) postrzegają w ten sposób swoich rówieśników ($x^2 = 27,305$, $df = 15$, $p = 0,026$). Przekonaniu, że współczesna młodzież nastawiona jest na ideologię konsumpcji, sprzyja pogląd, iż rówieśnicy są zorientowani na doświadczenia zapośredniczone z mediów (P ; $r = 0,518$, $p < 0,001$) oraz kulturę popularną (P , $r = 0,586$, $p < 0,001$).

Poglądy i opinie młodzieży tworzą zatem spójny obraz pokolenia rówieśników. Orientacje wzajemnie ze sobą współwystępują, wzmacniając

cechy współczesnej młodzieży partycypującej w płynnonowoczesnej rzeczywistości. Można jednak przypuszczać, że koncentrując się na nierzeczywistych często odrealnionych przekazach medialnych, uciekając w świat wirtualny, młody człowiek nie dostrzega potrzeby przewidywania i kreowania przyszłych decyzji czy wzięcia odpowiedzialności za swoje postępowanie, a współuczestnictwo i współdziałanie nie będąc atrakcyjne dla młodych ludzi, jest wypierane przez rywalizację i samorealizację, które mogą być źródłem sukcesu i zadowolenia podmiotu. W tym sensie wydaje się, że młodzież akademicka „nakreśliła” niezbyt optymistyczny obraz swoich rówieśników, nie mając znaczącego przekonania, iż młode pokolenie posiada ważne cechy kształtujące i kreujące społeczeństwo późnej nowoczesności.

Podsumowując zagadnienia dotyczące analizy postrzegania współczesnej młodzieży z perspektywy badanych studentów, warto podkreślić, że być może powyższa charakterystyka jest wynikiem procesu stereotypizacji, a zatem wnioskowania o obecności danych cech u poszczególnych osób na podstawie z góry założonego, uogólnionego obrazu grupy społecznej⁶⁹². Istnienie stereotypowych poglądów wynika z „lenistwa poznawczego”, czyli większej chęci kierowania się już istniejącymi poglądami społecznymi, jakimi są stereotypy aniżeli poddania ich osobistym analizom⁶⁹³. Ujawnione różnice pomiędzy orientacjami życiowymi badanej młodzieży akademickiej a charakterystyką młodego pokolenia, dokonaną przez badanych, potwierdzają stereotypowość myślenia o młodych. Preferowane wartości oraz całościowe podejście do rzeczywistości społecznej różnią się od opinii, jakie na temat młodzieży mają badani studenci.

---

⁶⁹² P. Peret-Drażewska, *Współczesna młodzież...*, op. cit., s. 140.

⁶⁹³ Ibidem.

Współczesny świat pełen sprzeczności i ambiwalencji coraz trudniej jest opisać czy zdiagnozować. Jak pisze Z. Bauman, „brak nam narzędzi pojęciowych (...) niezbędnych dla uczytelnienia mętnego i chaotycznego obrazu świata, odlania harmonijnego modelu z płynnej magmy zagmatwanych i niespójnych doświadczeń, nawleczenia zdarzeń na nic logiki dziejowej⁶⁹⁴”. Permanentna zmiana oraz związana z tym atmosfera ryzyka i niepewności, z jaką przychodzi nam się mierzyć każdego dnia, dodatkowo utrudniają proces postrzegania współczesnych społeczeństw, niejako zmuszonych do ciągłej reakcji na owe przeobrażenia.

Orientacje życiowe jako konstrukt teoretyczny odnoszący się do całościowego podejścia do rzeczywistości społecznej jednostki, wyrażający się w celach życiowych i sposobach ich realizacji, wydaje się skutecznym narzędziem pojęciowym, które pozwoliło na zebranie informacji o współczesnej młodzieży akademickiej jako części społeczeństwa płynnonowoczesnej rzeczywistości.

Analiza wyników badań własnych pozwala na charakterystykę pokolenia studentów będących w podwójnej tranzycji: z młodości do dorosłości oraz z edukacji na rynek pracy. Kształtowanie się tożsamości jako zadanie dla jednostki⁶⁹⁵ badana młodzież wydaje się realizować, przyjmując za punkt odniesienia pełnione role społeczne. „Ja” o charakterze pełnionej roli to przede wszystkim nawiązanie przez badanych do pełnionych zadań w rodzinie oraz ról zawodowych. Młodzież akademicka utożsamia się z zawodami, których wykonywanie związane jest z podejmowanym przez studentów kierunkiem studiów. Krystalizowanie się „Ja” przyszłościowego w odniesieniu do pełnionych ról społecznych również ujawnia nastawienie młodych ludzi na odgrywanie tradycyjnych ról rodzinnych, a także podejmowanie pracy ściśle związanej z dziedziną studiowanej nauki. (Auto)charakterystyka badanej młodzieży ujawniła także wśród studentów cechy

---

⁶⁹⁴ Z. Bauman, *Ponowoczesność jako źródło cierpień*, Sic, Warszawa 2013, s. 400.

⁶⁹⁵ A. Szczurek-Boruta, *Zadania rozwojowe młodzieży...*, op. cit., s. 11.

„umysłowości” nowoczesnej. Warto jednak podkreślić, że nastawienie na samorealizację i autokreację jako charakterystyki orientacji prorozwojowej wykluczają się z deklarowaniem przez młodzież współuczestnictwa i współdziałania na rzecz zmiany świata. Badana młodzież nie ma zaufania do instytucji życia publicznego i to wydaje się przeszkodą w pełnym wykorzystaniu jej zasobów dla rewitalizacji naszego społeczeństwa⁶⁹⁶.

Orientacje życiowe młodzieży akademickiej ujawniły się w modelu empirycznym, określającym współwystępowanie czterech modeli życiowych, które w znacznej większości preferowane są przez badanych studentów. Młodzież współczesna nastawiona jest przede wszystkim na perfekcjonizm, wyrażający się w dokładnym planowaniu i realizacji określonych zadań, które mogą być źródłem satysfakcji. Orientacja na perfekcjonizm związana jest z pozytywnym nastawieniem na rywalizację oraz postrzeganiem pracy zawodowej jako źródła satysfakcji i zadowolenia z życia. Dominujące orientacje życiowe współwystępują ze sobą, wzajemnie się wzmacniając i tworząc obraz współczesnej młodzieży jako pewnej siebie, skoncentrowanej na własnych celach, szczególnie tych związanych ze sferą rodzinną i zawodową. Kolejną bardzo ważną cechą charakteryzującą badaną młodzież akademicką jest nastawienie na indywidualizm wyrażający się w orientacji personalistycznej.

Analiza wyników badań własnych ukazała także współczesną młodzież akademicką jako jednostki nastawione na sukces urzeczywistniony w satysfakcjonującej pracy i udanym życiu rodzinnym jako dwóch dominujących celach życiowych. Plany życiowe wydają się jednak wyidealizowanym obrazem rzeczywistości, nie uwzględniającym przeszkód, jakie mogą się pojawić na drodze do realizacji zakładanych celów. Jak podkreśla H. Świda-Ziemba, w sferze rodzinnej statystyki są „bezwzględne” i wskazują na mniejszą liczbę zawieranych małżeństw, częstsze rozwody, mniejszą liczbę urodzeń dzieci. Wizja szczęśliwej rodziny jest, w opinii autorki, reakcją psychiczną na poczucie samotności, „noszonym w sercu” ideałem, który jednak trudny jest do realizacji⁶⁹⁷. Podobne „zakłócenia” wydają się występować w sferze zawodowej. Młodzież akademicka będąc w okresie pomiędzy edukacją a rynkiem pracy, optymistycznie nastawiona jest do swojej kariery. Sytuacja młodych na rynku pracy nie odzwierciedla tej tendencji. Najwyższe bezrobocie wśród młodzieży, niskie zarobki oraz wyższy odsetek osób wśród absolwentów niż wśród studiujących, deklarujący chęć wyjazdu za granicę potwierdzają niepewną i trudną sytuację na rynku pracy. Wśród

⁶⁹⁶ Potencjał do zaczerpnięcia wszystkiego od nowa oraz zasoby do rewitalizacji społeczeństwa przypisał młodzieży K. Mannheim, patrz: K. Mannheim, *Problem młodzieży w nowoczesnym społeczeństwie*, [w:] *Młodzież jako problem i jako wyzwanie ponowoczesności*, op. cit., s. 25.

⁶⁹⁷ H. Świda-Ziemba, *Młodzi w nowym świecie*, op. cit., s. 285.

przyszłych absolwentów ciągle zmieniająca się sytuacja na rynku pracy może być źródłem ich rozczarowań i frustracji. Wydaje się jednak, że badana młodzież nie ujawnia tych obaw, deklarując znaczną poprawę swojej sytuacji życiowej w perspektywie temporalnej. Można zatem zadać sobie pytanie: Czy badana młodzież jest gotowa do zmierzenia się z rzeczywistością permanentnej zmiany, czy może jej entuzjazm wynika z nieświadomości i nieznajomości współczesnej rzeczywistości? Obawy wzbudza fakt, że młodzież nastawiona na indywidualny rozwój może nie dostrzegać istotnych problemów współczesności i stąd zdiagnozować można badanych jako niepoprawnych optymistów.

Refleksję wzbudza również duże zróżnicowanie studentów w poglądach prezentowanych wobec orientacji, które uznawane są za ważne nastawienia przyczyniające się do rozwoju współczesnych społeczeństw. Pomaganie innym jest dla badanych źródłem satysfakcji, ale tylko co trzeci student deklaruje, że angażuje się w prace społeczne. Tylko część studentów dostrzega u swoich rówieśników nastawienie na współuczestnictwo i współdziałanie oraz odpowiedzialne decyzje, które stanowią istotne cechy syndromu społeczeństwa ponowoczesnego.

Przeprowadzone badania wśród młodzieży akademickiej ujawniły zależność pomiędzy dominującymi orientacjami życiowymi a innymi modelami życia. Orientacja na perfekcjonizm współwystępuje z orientacją na zdrowie. Nastawieniu na rodzinę sprzyja orientacja transcendentálna. Istnieje zależność pomiędzy orientacją na karierę a orientacją konsumpcyjną, która współwystępuje także z orientacją rywalizacyjną. Analiza statystyczna wskazuje także na odwrotnie proporcjonalną zależność pomiędzy orientacją na rodzinę a orientacją personalistyczną oraz orientacją personalistyczną a orientacją transcendentálną. Badana młodzież akademicka zorientowana na uczestnictwo rzadziej akceptuje charakterystyki będące określeniem orientacji na wycofanie. Orientacje życiowe badanej młodzieży wyrażone są także za pomocą hierarchii wartości. Najważniejsze w życiu wartości dla badanych studentów to miłość i rodzina.

Uwzględniając kontekst prowadzonych badań nad młodzieżą akademicką, warto podjąć refleksję będącą odpowiedzią na pytanie: Jaka jest współczesna młodzież reprezentująca poszczególne dziedziny nauki?

Studenci pedagogiki będący przedstawicielami nauk społecznych to osoby charakteryzujące się perfekcjonizmem w działaniu oraz cechami „umysłowości prorozwojowej”, szczególnie ufnością wobec świata i innych. Przedstawiciele nauk społecznych to osoby nastawione na uczestnictwo oraz preferujące orientację „ku ludziom”. W opinii studentów pedagogiki najważniejsze jest udane życie rodzinne. Swoją przyszłość widzą przede wszystkim w zawodzie pedagoga, wychowawcy oraz nauczyciela. Pasję re-

alizują poprzez wolontariat i społeczne prace na rzecz innych. Wśród studentów pedagogiki nie ujawniła się orientacja na karierę jako orientacja dominująca, która charakteryzowała ogół studentów.

Badani będący przedstawicielami sztuk plastycznych to przede wszystkim indywidualiści, skoncentrowani na sobie i swoich pasjach. Ich „Ja” przyszłościowe wyrażało się w pasji tworzenia. Studenci Uniwersytetu Artystycznego nie są w znaczący sposób zaangażowani w spełnianie się w rolach rodzinnych. Częściej niż inni myślą o wyjeździe za granicę, dostrzegając trudności w realizacji swoich pasji i zainteresowań w naszym kraju.

Przeciwny pogląd wyrażają natomiast studenci prawa, którzy rzadziej niż inni wyrażają chęć wyjazdu za granicę. W największym stopniu charakteryzuje ich orientacja na perfekcjonizm, która współwystępuje z nastawieniem na rywalizację i karierę. Podobnie jak inni studenci przyszli prawnicy identyfikują swój przyszły sukces z osiągnięciem stabilizacji rodzinnej oraz satysfakcjonującą i dobrze płatną pracą. W przyszłości badani studenci nauk prawnych chcieliby wykonywać zawód prawnika lub naukowca.

Studenci Politechniki Poznańskiej to osoby, które prezentują ten sam model empiryczny, co młodzież będąca przedstawicielami nauk prawnych. Warto jednak podkreślić, że przyszli inżynierowie częściej niż przyszli prawnicy preferują twierdzenia charakterystyczne dla orientacji na uczestnictwo. Studenci Politechniki Poznańskiej wskazywali na „tożsamość ról”, odwołując się do zawodów: inżyniera, pilota oraz architekta.

Przyszli ekonomiści to osoby, u których nie ujawniło się nastawienie na rywalizację jako orientacja dominująca. W mniejszym stopniu niż ogół badanych przedstawiciele Uniwersytetu Ekonomicznego preferują orientację na perfekcjonizm. W modelu empirycznym ujawnia się jednak podejście indywidualistyczne przyszłych ekonomistów, szczególnie w realizacji zaplanowanych i określonych celów dotyczących sfery zawodowej.

Przyszli historycy to osoby najbardziej zróżnicowane pod względem udzielanych odpowiedzi. W modelu empirycznym ujawniły się trzy orientacje dominujące: orientacja rywalizacyjna, orientacja na karierę oraz orientacja na perfekcjonizm. Szczególnie ważna jest dla historyków satysfakcjonująca i dobrze płatna praca. Orientacja na rodzinę nie jest dominującym nastawieniem w ich życiu.

Badana młodzież akademicka jest zatem szczególnie zróżnicowana ze względu na dziedzinę studiowanej nauki. Wydaje się, że kierunek studiów oraz socjalizacja w społeczności akademickiej mają związek z kształtowaniem się całościowego podejścia do rzeczywistości społecznej młodych ludzi. W tym kontekście orientacje życiowe studentów, które w badaniach pedagogicznych są stosowane jako wskaźnik procesu edukacyjnego⁶⁹⁸, wyzna-

---

⁶⁹⁸ T. Hejnicka-Bezwińska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 5.

czają liczne cele dla nauczania na studiach wyższych. Celem procesu kształcenia akademickiego jest nie tylko poznawanie i poszerzanie wiedzy o rzeczywistości, lecz przede wszystkim, jak pisze E. Piotrowski, „poszerzanie horyzontów umysłowych studentów, opanowanie umiejętności wychodzenia poza dostarczane przez różne źródła informacje oraz umiejętność dokonywania zmian w poznawanych dziedzinach rzeczywistości⁶⁹⁹”. Ważnym elementem pracy szkoły wyższej jest autoedukacja, którą W. Kojs ujmuje jako dynamiczny, aksjologiczno-operacyjny i emocjonalny podsystem personalny lub społeczny, ukierunkowany na wywołanie zmian w obrębie całego systemu osobowego lub społecznego⁷⁰⁰. Jak konstatuje E. Piotrowski, „proces dydaktyczny w szkole wyższej powinien być jednocześnie procesem wychowawczym⁷⁰¹”. Ważne jest, aby nauczyciele akademicy tworzyli sytuacje dydaktyczno-wychowawcze, które umożliwiłyby studentom podejmowanie działań o charakterze prospołecznym oraz udział w społecznych formach zdobywania i przetwarzania wiedzy.

Przywołane powyżej funkcje Uniwersytetu są szansą dla współczesnej młodzieży akademickiej na kształtowanie się tych cech „umysłowości” prorozwojowej, które mogłyby przyczynić się do rozwoju społeczeństw. Proces kształcenia akademickiego jest szczególnym momentem w życiu jednostki, która pozostaje w nieustannym procesie autokreacji i „stawania się”. Współcześnie jednak model edukacji uniwersyteckiej, który za cel kształcenia uznawał opanowanie wiedzy i dążenie do poznania prawdy, został zastąpiony modelem hybrydowym, który osadzony jest na racjonalności rynkowej, gdzie koegzystują tradycyjne idee kształcenia uniwersyteckiego oraz oczekiwania, by kształcić specjalistów przygotowanych do podjęcia pracy w warunkach gospodarki wolnorynkowej⁷⁰². Badana młodzież wydaje się dostrzegać te przemiany i na nie reagować. Skupienie się na sobie, realizacja celów, rozwój indywidualny mają ułatwić proces przystosowania się do nowej rzeczywistości.

Jednak, jak konstatuje A. Cudowska, kształcenie w szkole wyższej powinno w szerszym zakresie wspomagać świadome wybory określonych orientacji życiowych. Autorka proponuje kilka interesujących rozwiązań, które mogłyby okazać się praktyczną implementacją w różny sposób opera-

---

⁶⁹⁹ E. Piotrowski, *Proces kształcenia w szkole wyższej między marzeniem a rzeczywistością*, [w:] *Edukacja akademicka. Między oczekiwaniami a rzeczywistością*, A. Ćwikliński (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014, s. 33.

⁷⁰⁰ W. Kojs, *Autoedukacja jako wyznacznik osobowego i społecznego rozwoju*, cyt. za: E. Piotrowski, *Proces kształcenia w szkole wyższej między marzeniem a rzeczywistością*, [w:] *Edukacja akademicka...*, op. cit., s. 34.

⁷⁰¹ E. Piotrowski, *Proces kształcenia w szkole wyższej...*, op. cit., s. 34.

⁷⁰² A. Ćwikliński, *Wokół problemów edukacji akademickiej*, [w:] *Edukacja akademicka...*, op. cit., s. 143.

cyjonalizowanych celów procesu kształcenia akademickiego. Dostrzega ona potrzebę ukazywania wielu różnych możliwości realizowania się w świecie, dróg kształtowania własnego życia i interpretacji otaczającej rzeczywistości⁷⁰³.

Współczesny dyskurs szczególnie wartościujący nauki ścisłe, nie wpływa pozytywnie na kształtowanie różnorodności w świecie kształcenia. Nauki społeczne kojarzone są z „bezrobotnymi” absolwentami, niskimi zarobkami czy brakiem perspektyw. W dyskusjach pomijane jest znaczenie tych nauk w rozwoju społeczeństwa. Podjęcie studiów humanistycznych, artystycznych czy społecznych powinno mieć dla jednostki szczególną wartość, a nie kojarzyć się z „nietrafionym” wyborem czy ograniczoną edukacją, która nie pozwoliła podmiotowi dostać się na studia uważane za prestiżowe, takie jak medycyna czy nauki techniczne. Warto także podkreślić, że naciski społeczne na studiowanie kierunków technicznych są, być może, „drogą” do znalezienia dobrze płatnej pracy, jednak może okazać się, że praca ta nie będzie satysfakcjonująca, gdyż nie będzie odzwierciedleniem pasji i zainteresowań jednostki.

Rozwijanie osobowości studentów jako jeden z celów edukacji akademickiej, mogłoby odzwierciedlać się w działaniach, które nie tylko przygotowują młodzież do wykonywania określonego zawodu, ale także pozwolą na elastyczność i twórczość studentów⁷⁰⁴. Umiejętności te mogą okazać się niezwykle przydatne w ciągle zmieniającej się rzeczywistości społecznej, w której na naszych oczach zanikają jedne zawody i pojawiają się kolejne. Nastawienie na autoedukację pozwoliłoby jednostce podążać za tempem tych zmian.

Poczynione powyżej rozważania wskazują, że udało się zrealizować metodologiczne założenia procesu badawczego. Orientacje życiowe badanej młodzieży akademickiej nie są jednak charakterystyką całego pokolenia młodych ani też nie wyczerpują tematyki funkcjonowania młodzieży w świecie permanentnej zmiany. Szczególnie interesującym zagadnieniem wydaje się zdiagnozowany problem w różnicach pomiędzy preferencjami młodzieży (orientacja uogólniona) a ich rzeczywistymi wyborami (orientacja sytuacyjna). Podjęcie tego zagadnienia byłoby dopełnieniem obrazu współczesnej młodzieży akademickiej, bowiem społeczne uwarunkowania funkcjonowania jednostek, nie tylko kształtują cele życiowe i sposób ich realizacji, ale mogą także weryfikować podejście jednostki do rzeczywistości społecznej, wpływając na jej decyzje i wybory, a zatem różnicować orientację uogólnioną od orientacji sytuacyjnej.

---

⁷⁰³ A. Cudowska, *Orientacje życiowe...*, op. cit., s. 133.

⁷⁰⁴ Ibidem, s. 134.

Bibliografia

- Adamski F., *Socjologia małżeństwa i rodziny. Wprowadzenie*, PWN, Warszawa 1984.
- Albrow M., *Globalizacja. Teoretyczne aspekty zmian*, [w:] *Socjologia. Lektury*, P. Sztompka, M. Kuć (red.), Wydawnictwo Znak, Kraków 2007.
- Archer M., *Jak porządek społeczny wpływa na ludzkie sprawstwo? Refleksyjność jako mechanizm między strukturą a sprawstwem*, [w:] *Sprawstwo. Teorie. Metody. Badania empiryczne w naukach społecznych*, A. Mrozowicki, O. Nowaczyk, I. Szlachcicowa (red.), Wydawnictwo Nomos, Kraków 2013.
- Aronson E., *Człowiek istota społeczna*, PWN, Warszawa 2009.
- Babbie E., *Podstawy badań społecznych*, PWN, Warszawa 2008.
- Balicki M., *Globalizacja – szansą czy zagrożeniem dla kultur narodowych?*, [w:] *Kultury tradycyjne a kultura globalna*, J. Nikitorowicz, M. Sobeci, D. Misiejuk (red.), Trans Humana, Białystok 2001.
- Bauman Z., *Etyka ponowoczesna*, PWN, Warszawa 1996.
- Bauman Z., *Globalizacja, I co z tego dla ludzi wynika?*, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 2000.
- Bauman Z., *Kultura i społeczeństwo*, PWN, Warszawa 1966.
- Bauman Z., *Kultura w płynnej nowoczesności*, Agora, Warszawa 2011.
- Bauman Z., *Płynna nowoczesność*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2006.
- Bauman Z., *Płynne życie*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2007.
- Bauman Z., *Ponowoczesne wzory osobowe*, *Studia Socjologiczne* 1993, nr 2.
- Bauman Z., *Prawodawcy i tłumacze*, Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 1998.
- Bauman Z., *Sztuka życia*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2009.
- Bauman Z., *Tożsamość. Rozmowy z Benedetto Vecchim*, GWP, Gdańsk 2007.
- Bauman Z., *Wolność*, Wydawnictwo Znak, Kraków 1995.
- Beck U., *Spółczesność ryzyka. W drodze do innej nowoczesności*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2002.
- Beck U., *Spółczesność światowego ryzyka. W poszukiwaniu utraconego bezpieczeństwa*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2012.
- Bielecka E., *Dziecko w grupie rówieśniczej – interakcje między dziećmi*, [w:] *Dziecko w rodzinie i środowisku rówieśniczym*, J. Izdebska (red.), Trans Humana, Białystok 2003.
- Bielecka-Prus J., *Transmisja kultury w rodzinie i szkole. Teoria Basila Bernsteina*, PWN, Warszawa 2010.
- Blok Z., *Globalizacja – prawidłowość czy wynaturzenie*, [w:] *Spółeczne problemy globalizacji*, Z. Blok (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2001.

- Boksański Z., *Tożsamości zbiorowe*, PWN, Warszawa 2007.
- Boni M., Szafranec K., *Raport Młodzi 2011*, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, Warszawa 2011.
- Bonna B., *Uczestnictwo młodzieży akademickiej w kulturze na podstawie badań*, [w:] *Studia nad muzyką i poezją*, E. Szubertowska (red.), Bydgoskie Towarzystwo Naukowe, Bydgoszcz 2011.
- Borowicz R., *Współczesna młodzież – pola przedsiębiorczości oraz bezradności i bierności*, [w:] *Edukacja i młodzież wobec społeczeństwa obywatelskiego*, K. Przyszczykowski, A. Zandecki (red.), Wydawnictwo Edytor, Poznań – Toruń 1996.
- Brzezińska A., *Spółeczna psychologia rozwoju*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2004.
- Brzeziński J., *Metodologia badań psychologicznych*, PWN, Warszawa 1997.
- Brzeziński J., *Metodologia badań psychologicznych*, PWN, Warszawa 2003.
- Castells M., *Spółeczeństwo sieci*, PWN, Warszawa 2007.
- Cichocki R., *Podmiotowość w społeczeństwie*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2003.
- Cudowska A., *Kształtowanie twórczych orientacji życiowych w procesie edukacji*, Trans Humana, Białystok 2004.
- Cudowska A., *Metodologiczne konteksty orientacji życiowych współczesnych studentów*, Trans Humana, Białystok 1999.
- Cudowska A., *Orientacje życiowe współczesnych studentów*, Trans Humana, Białystok 1997.
- Cybal-Michalska A., *Dylematy tożsamościowe młodzieży w rzeczywistości popkulturowej*, [w:] *Kultura popularna. Konteksty teoretyczne i społeczno-kulturowe*, A. Gromkowska-Melosik, Z. Melosik (red.), Impuls, Kraków 2010.
- Cybal-Michalska A., *Konsumpcjonizm jako główna oś narracji współczesnego społeczeństwa*, [w:] *Tożsamość w kontekście edukacyjnym i społeczno-kulturowym. Między partykularyzmem a uniwersalizmem*, A. Cybal-Michalska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2011, s. 82.
- Cybal-Michalska A., *Młodzież akademicka a kariera zawodowa*, Impuls, Kraków 2013.
- Cybal-Michalska A., *Orientacje proeuropejskie młodzieży. Stan i potrzeby edukacyjne*, Wydawnictwo Wolumin, Poznań 2001.
- Cybal-Michalska A., *Podmiot i struktura społeczna w teorii A. Giddensa – rekonstrukcja i krytyka*, [w:] *Poznać. Zrozumieć. Doświadczyć. Konstruowanie wiedzy nauczyciela wczesnej edukacji*, J. Bonar, A. Buła (red.), Impuls, Kraków 2013.
- Cybal-Michalska A., *Rozwój autentycznego „Ja” – elastyczne i otwarte formy jednostkowej identyfikacji*, [w:] *Jednostka, społeczeństwo i edukacja w globalnym świecie*, A. Cybal-Michalska (red.), WSH w Lesznie, Poznań – Leszno 2006.
- Cybal-Michalska A., *Tożsamość młodzieży w perspektywie globalnego świata. Studium socjopedagogiczne*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2006.
- Ćwikliński A., *Wokół problemów edukacji akademickiej*, [w:] *Edukacja akademicka. Między oczekiwaniami a rzeczywistością*, A. Ćwikliński (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014.
- Daab W., *Indywidualizm i kolektywizm jako orientacje społeczno-polityczne*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności. Analizy teoretyczne*, J. Reykowski, K. Skarżyńska, M. Ziółkowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.

- Dudzikowa M., *O trudnej sztuce tworzenia samego siebie*, Nasza Księgarnia, Warszawa 1985.
- Dylus A., *Globalizacja. Refleksje etyczne*, Ossolineum, Wrocław 2005.
- Dyskursy kultury popularnej w społeczeństwie współczesnym*, A. Cybał-Michalska, P. Wierzba (red.), Impuls, Kraków 2012.
- Dziecko w rodzinie i środowisku rówieśniczym*, J. Izdebska (red.), Trans Humana, Białystok 2003.
- Dzisiejsze czasy – edukacja wobec przemian w kulturze współczesnej*, W. Jakubowski (red.), Impuls, Kraków 2006.
- Edukacja akademicka. Między oczekiwaniami a rzeczywistością*, A. Ćwikliński (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014.
- Edukacja i młodzież wobec społeczeństwa obywatelskiego*, K. Przyszczykowski, A. Zandeki (red.), Wydawnictwo Edytor, Poznań – Toruń 1996.
- Elliott A., *Współczesna teoria społeczna*, PWN, Warszawa 2011.
- Encyklopedia pedagogiczna*, W. Pomykało (red.), Fundacja Innowacyjna, Warszawa 1993.
- Encyklopedia pedagogiczna XXI wieku*, tom V, T. Pilch (red.), Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2006.
- Encyklopedia socjologiczna*, tom IV, Z. Bokszański, K. Gorlach, T. Krauze (red.), Oficyna Naukowa, Warszawa 2002.
- Encyklopedia socjologii*, tom I, W. Kwaśniewicz, Z. Bokszański, K. Gorlach (red.), Oficyna Naukowa, Warszawa 1998.
- Fromm E., *Mieć czy być?*, Rebis, Poznań 1995.
- Fukuyama F., *Zaufanie. Kapitał społeczny a droga do dobrobytu*, PWN, Warszawa 1997.
- Funkcjonowanie współczesnych młodych ludzi w zmieniającym się świecie*, H. Liberska, A. Malina, D. Suwalska-Barancewicz (red.), Difin, Warszawa 2012.
- Gańczarczyk A., *Orientacje życiowe młodzieży w warunkach transformacji ustroju*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 1994.
- Gębuś D., *Rodzina. Tak, ale jaka?*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2006.
- Giddens A., *Elementy teorii strukturacji*, [w:] *Współczesne teorie socjologiczne*, tom II, E. Staśkiewicz, B. Baran, M. Michalska, E. Otto (red.), Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2006.
- Giddens A., *Nowoczesność i tożsamość. „Ja” i społeczeństwo w epoce późnej nowoczesności*, PWN, Warszawa 2001.
- Giddens A., *Przemiany intymności. Seksualność, miłość i erotyzm we współczesnych społeczeństwach*, PWN, Warszawa 2007.
- Giddens A., *Socjologia*, PWN, Warszawa 2007.
- Giddens A., *Stanowienie społeczeństwa*, Wydawnictwo Zysk i S-ka, Poznań 2003.
- Gilarek K., *Państwo narodowe a globalizacja – dynamika powstawania nowego ładu*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2002.
- Globalizacja. I co dalej?*, S. Amsterdamski (red.), Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2004.
- Globalizacja – mechanizmy i wyzwania*, B. Liberska (red.), PWE, Warszawa 2002.
- Globalizacja – nieznośne podobieństwo? Świat i jego instytucje w procesie unifikacji*, B. Krauz-Mozer, P. Borowiec (red.), Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008.

- Gładysiak J., *Poznań odzyskuje swój blask*, Wydawnictwo Miejskie Poznań, Poznań 2012.
- Głuszynski J., *Młodzież w ujęciu socjologii wychowania*, [w:] *Teoretyczno-metodologiczne problemy badań nad młodzieżą*, J.M. Kurowski (red.), Centrum Badań Problemów Młodzieży, Warszawa 1985.
- Gnitecki J., *Wprowadzenie do metod badań w naukach pedagogicznych*, WSPiA, Poznań 2006.
- Goćkowski J., *Uniwersytet i tradycja w nauce*, Wydawnictwo Secesja, Kraków 1999.
- Golka M., *Cywilizacja współczesna i globalne problemy*, Oficyna Naukowa, Warszawa 2012.
- Goodman N., *Wstęp do socjologii*, Wydawnictwo Zys i S-ka, Poznań 1997.
- Gorlach K., Seręga Z., *Socjologiczna teoria podmiotowości – zarys problemów badawczych*, [w:] *Podmiotowość: możliwość – rzeczywistość – konieczność*, P. Buczkowski, R. Cichocki (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1989.
- Grenda M., *Konsumpcja spektaklem nabywania towarów*, [w:] *Dyskursy kultury popularnej w społeczeństwie współczesnym*, A. Cybał-Michalska, P. Wierzba (red.), Impuls, Kraków 2012.
- Griese H.M., *Socjologiczne teorie młodzieży*, Impuls, Kraków 1996.
- Harwas-Napierała B., *Tożsamość jednostki w epoce współczesnych przemian*, [w:] *Tożsamość a współczesność*, B. Harwas-Napierała, H. Liberska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007.
- Hejnicka-Bezwińska T., *Orientacje życiowe młodzieży*, WSP, Bydgoszcz 1991.
- Hejwosz D., *Edukacja uniwersytecka i kreowanie elit społecznych*, Impuls, Kraków 2010.
- Hessen S., *Podstawy pedagogiki*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1997.
- Hładkiewicz W., *Młodzież jako podmiot procesu dziejowego*, [w:] *Teoretyczno-metodologiczne problemy badań nad młodzieżą*, J.M. Kurowski (red.), Centrum Badań Problemów Młodzieży, Warszawa 1985.
- Idzikowski B., *Orientacje życiowe młodzieży szkolnej miasta przygranicznego. Badania panelowe*, Lubuskie Towarzystwo Naukowe, Zielona Góra 1998.
- Imponderabilia wielkiej zmiany. Mentalność, wartości i więzi społeczne czasów transformacji*, P. Sztompka (red.), Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa – Kraków 1999.
- Jakubaszek W., *Orientacje życiowe młodzieży. Na przykładzie badań w Ośrodku Szkolenia i Wychowania OHP w Krakowie*, Impuls, Kraków 2010.
- Jakubowska-Baranek J., *Adaptacja młodzieży rozpoczynającej studia uniwersyteckie do środowiska akademickiego*, Oficyna Wydawnicza Garmond, Poznań 2004.
- Jakubowski W., *Media, tożsamość i edukacja*, [w:] *Kultura mediów, ciało i tożsamość konteksty socjalizacyjne i edukacyjne*, W. Jakubowski, S. Jaskulska (red.), Impuls, Kraków 2011.
- Jawłowska A., *Globalizacja i świadomość globalna*, [w:] *Globalizacja. I co dalej?*, S. Amsterdamski (red.), Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2004.
- Karmolińska E., *Młodzież ze środowisk zagrożonych marginalizacją wobec własnej przyszłości*, Wyższa Szkoła Humanistyczna w Lesznie, Poznań – Leszno 2009.
- Kawula S., *Studia z pedagogiki społecznej*, Wyższa Szkoła Pedagogiczna, Olsztyn 1996.

- Kielar-Turska M., *Rozwój człowieka w pełnym cyklu życia*, [w:] *Psychologia. Podręcznik akademicki*, tom I, J. Strelau (red.), GWP, Gdańsk 2000.
- Kondycja moralna społeczeństwa polskiego*, J. Mariański (red.), Wydawnictwo WAM i Komitetu Socjologii PAN, Kraków 2003.
- Kotarbiński T., *Kurs logiki*, PWN, Warszawa 1960.
- Kotlarska-Michalska A., *Czynniki utrudniające proces tworzenia się tożsamości*, [w:] *Tożsamość a współczesność*, B. Harwas-Napierała, H. Liberska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007.
- Kowalowa A., Łukow W., *Socjologia młodzieży*, „Pedagogium” Wydawnictwo OR TWP, Szczecin 2003.
- Kozielecki J., *Człowiek wielowymiarowy*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1996.
- Krasnodębska A., *Orientacje aksjologiczne młodzieży akademickiej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, Opole 1997.
- Krasnowolski A., *Zawody zaufania publicznego, zawody regulowane oraz wolne zawody. Geneza, funkcjonowanie i aktualne problemy*, Kancelaria Senatu, Warszawa 2013.
- Krauze-Sikorska H., Kilichowski M., *Świat Digital Natives. Młodzież w poszukiwaniu siebie i innych*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2013.
- Krauz-Mozer B., Borowiec P., *Teorie globalizacji jako przykład braku jednoznaczności współczesnych procesów zmiany*, [w:] *Globalizacja – nieznośne podobieństwo? Świat i jego instytucje w procesie uniformizacji*, B. Krauz-Mozer, P. Borowiec (red.), Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008.
- Kultura mediów, ciało i tożsamość konteksty socjalizacyjne i edukacyjne*, W. Jakubowski, S. Jaskulska (red.), Impuls, Kraków 2011.
- Kultura popularna. Konteksty teoretyczne i społeczno-kulturowe*, A. Gromkowska-Melosik, Z. Melosik (red.), Impuls, Kraków 2010.
- Kultura w czasach globalizacji*, M. Jacyno, A. Jawłowska, M. Kempny (red.), Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2004.
- Kultury tradycyjne a kultura globalna*, J. Nikitorowicz, M. Sobeci, D. Misiejuk (red.), Trans Humana, Białystok 2001.
- Kwak A., *W poszukiwaniu znaczenia rodzin w czasach ponowoczesnych*, [w:] *Współczesne środowiska wychowawcze. Stan obecny i kierunki przemian*, M. Cichosz, R. Leppert (red.), Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej, Bydgoszcz 2011.
- Leder A., *Globalizacja a nadmiar. Rozdęta bańka teraźniejszości*, [w:] *Kultura w czasach globalizacji*, M. Jacyno, A. Jawłowska, M. Kempny (red.), Wydawnictwo IFiS PAN, Warszawa 2004.
- Leksykon* PWN, A. Karwowski (red.), PWN, Warszawa 1972.
- Leppert R., *Młodzież – świat przeżywany i tożsamość*, Impuls, Kraków 2010.
- Leppert R., *O potrzebie i niemożności kształtowania tożsamości młodzieży w epoce proteuszowej*, [w:] *Współczesne środowiska wychowawcze. Stan obecny i kierunki przemian*, M. Cichosz, R. Leppert (red.), Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy, Bydgoszcz 2011.
- Lewicki A., *Procesy poznawcze i orientacja w otoczeniu*, PWN, Warszawa 1960.
- Liberska B., *Globalizacja – siły sprawcze i mechanizmy*, [w:] *Globalizacja – mechanizmy i wyzwania*, B. Liberska (red.), PWE, Warszawa 2002.

- Liberska H., *Perspektywy temporalne młodzieży. Wybrane uwarunkowania*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2004.
- Łobocki M., *Metody i techniki badań pedagogicznych*, Impuls, Kraków 2003.
- Łobocki M., *Wprowadzenie do metodologii badań pedagogicznych*, Impuls, Kraków 2009.
- Mac-Czarnik L., *Procesy poznawcze w planowaniu własnego życia u młodzieży*, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Pedagogicznej, Rzeszów 2000.
- Malicki K., *Pamięć przeszłości pokolenia transformacji*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2012.
- Mamzer H., *Tożsamość w podróży. Wielokulturowość a kształtowanie tożsamości jednostki*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2002.
- Mannheim K., *Problem młodzieży w nowoczesnym społeczeństwie*, [w:] *Młodzież jako problem i jako wyzwanie ponowoczesności. Z prac Sekcji Socjologii Edukacji i Młodzieży PTS 2011 – tom II*, K. Szafranec (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2011.
- Marciniak M., *Orientacje konsumpcyjne młodzieży akademickiej. Perspektywa Baumanowska*, Impuls, Kraków 2011.
- Maszke A.W., *Tok przygotowania badań*, [w:] *Podstawy metodologii badań w pedagogice*, S. Palka (red.), GWP, Gdańsk 2010.
- Matysek M., *Ponowoczesność – porzucony projekt, czyli o upłynianiu świata nowoczesnego. Spojrzenie Zygmunta Baumana*, [w:] *Nowoczesność po ponowoczesności*, G. Dziamski, E. Rewers (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007.
- Mead M., *Kultura i tożsamość. Studium dystansu międzypokoleniowego*, PWN, Warszawa 1978.
- Media i edukacja w dobie integracji*, W. Strykowski, W. Skrzydlewski (red.), Wydawnictwo EMPI2, Poznań 2002.
- Media. Kultura popularna. Edukacja*, W. Jakubowski (red.), Impuls, Kraków, 2005.
- Melosik Z., *Kultura popularna i tożsamość młodzieży. W niewoli władzy i wolności*, Impuls, Kraków 2013.
- Melosik Z., *Młodzież w kulturze współczesnej. Paradoxy pop-tożsamości*, [w:] *Pedagogika i edukacja wobec nowych wspólnot i różnic w jednoczącej się Europie*, E. Małewska, B. Śliwerski (red.), Impuls, Kraków 2002.
- Melosik Z., *Młodzież a przemiany kultury współczesnej*, [w:] *Młodzież wobec (nie)gościny przyszłości*, R. Leppert, Z. Melosik, B. Wojnar (red.), WN Dolnośląskiej Szkoły Wyższej Edukacji TWP, Wrocław 2005.
- Melosik Z., *Uniwersytet i społeczeństwo. Dyskursy wolności, wiedzy i władzy*, Wydawnictwo Wolumin, Poznań 2002.
- Melosik Z., Szukdlarek T., *Kultura, tożsamość i edukacja. Migotanie znaczeń*, Impuls, Kraków 2009.
- Mielicka H., *Proces socjalizacji i enkulturacji*, [w:] *Socjologia wychowania*, H. Mielicka (red.), Wydawnictwo Stachurski, Kielce 2000.
- Misiak W., *Globalizacja więcej niż podręcznik*, Difin, Warszawa 2009.
- Miształ B., *Teoria socjologiczna a praktyka społeczna*, Universitas, Kraków 2000.
- Miształ B., *Tożsamość jako pojęcie i zjawisko społeczne w zderzeniu z procesami globalizacji*, [w:] *Tożsamość bez granic. Współczesne wyzwania*, E. Budakowska (red.), Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 2005.

- Młodość i oświata. Za burtą przemian*, K. Szafraniec (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2008.
- Młodzi dorośli. Paradoksy socjalizacji i rozwoju*, R. Borowicz (red.), G. Krzyminiewska, K. Szafraniec, PAN, Warszawa 1991.
- Młodzież – dorośli. Zjawiska społeczne. Wybrane problemy*, T. Sołtysiak, E. Kubiak-Szymborska (red.), Wydawnictwo UKW, Bydgoszcz 2010.
- Młodzież jako problem i jako wyzwanie ponowoczesności. Z prac Sekcji Socjologii Edukacji i Młodzieży PTS 2011 – tom II*, K. Szafraniec (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2011.
- Młodzież styl życia i zdrowie. Konteksty i kontrowersje*, Z. Melosik (red.), Wydawnictwo Wolumin, Poznań 2001.
- Młodzież wobec (nie)gościnnnej przyszłości*, Z. Melosik, R. Leppert (red.), B. Wojtasik, Wydawnictwo TWP, Wrocław 2005.
- Młodzież w świecie współczesnym. Z badań orientacji biograficznych młodych okresu transformacji*, M. Piorunek (red.), Wydawnictwo „Rys”, Poznań 2004.
- Modrzewski J., *Socjalizacja i uczestnictwo społeczne. Studium socjopedagogiczne*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007.
- Modrzewski J., Sipińska D., *Socjalizacja*, [w:] *Encyklopedia pedagogiczna XXI wieku*, tom V, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2006.
- Moshman D., *Adolescent rationality and development. Cognition, morality and identity*, London Psychology Press, New York 2011.
- New directions for child and adolescent development: Exploring cultural conceptions of the transition to adulthood*, J.J. Arnett, N.L. Galambos (red.), Jossey-Bass, San Francisco 2003.
- Nikitorowicz J., *Funkcja kulturowa współczesnej rodziny podstawą i szansą kreowania tożsamości międzykulturowej jako wyzwanie XXI wieku*, [w:] *Pedagogika rodziny na progu XXI wieku*, A.W. Janke (red.), Akapit, Toruń 2004.
- Nowak S., *Metodologia badań socjologicznych*, PWN, Warszawa 1970.
- Nowak S., *Metodologia badań społecznych*, PWN, Warszawa 2010.
- Nowak S., *Metody badań socjologicznych*, PWN, Warszawa 1965.
- Nowak S., *Postawy, wartości i aspiracje społeczeństwa polskiego. Przesłanki do prognozy na tle przemian dotychczasowych*, [w:] S. Nowak, *Spółczesność polskie czasu kryzysu. Przeobrażenia świadomości i warianty zachowań*, Instytut Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1984.
- Nowak S., *Spółczesność polskie czasu kryzysu. Przeobrażenia świadomości i warianty zachowań*, Instytut Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1984.
- Nowoczesność po ponowoczesności*, G. Dziamski, E. Rewers (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007.
- Oblicza procesów globalizacji*, M. Pietraś (red.), Wydawnictwo UMCS, Lublin 2002.
- Obuchowski K., *Kody orientacji i struktura procesów emocjonalnych*, PWN, Warszawa 1982.
- Obuchowski K., *Kolektywizm – Indywidualizm – Ideologizm*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.
- Obuchowski K., *Psychologia dążeń ludzkich*, PWN, Warszawa 1965.

- Okoń W., *Nowy słownik pedagogiczny*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1984.
- Ołubiński A., *Uczelnia wyższa w procesie kształtowania postaw młodzieży*, [w:] *Wymiary społecznego uczestnictwa w życiu. Między dzieciństwem a dorosłością*, H. Krauze-Sikorska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2011.
- Olszak-Krzyżanowska B., *Młodzież wobec nowych wyzwań. Wartości, orientacje i cele życiowe zielonogórskich maturzystów*, Wydawnictwo WSP, Zielona Góra 1992.
- Olszak-Krzyżanowska B., *Orientacje życiowe młodzieży*, Edukacja. Studia. Badania. Innowacje 1988, nr 4.
- Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.
- Pawliczuk W., *Definicje terminu „młodzież” – przegląd koncepcji*, Postępy Nauk Medycznych 2006, nr 6.
- Pedagogika rodziny na progu XXI wieku*, A.W. Janke (red.), Akapit, Toruń 2004.
- Peret-Drażewska P., *Współczesna młodzież postrzegana z perspektywy rówieśników. Studium teoretyczno-empiryczne*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014.
- Pilch T., *Zasady badań pedagogicznych*, Wydawnictwo im. Ossolińskich, Wrocław – Warszawa – Kraków – Gdańsk 1977.
- Pilch T., Bauman T., *Zasady badań pedagogicznych. Strategie ilościowe i jakościowe*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2010.
- Piorunek M., *Orientacje biograficzne młodzieży – dynamika okresu transformacji. Przyczynki empiryczne. Otwarte dyskursy*, [w:] *Młodzież w świecie współczesnym. Z badań orientacji biograficznych młodych okresu transformacji*, M. Piorunek (red.), Wydawnictwo „Rys”, Poznań 2004.
- Piorunek M., *Orientacje edukacyjne i zawodowe młodzieży współczesnej*, [w:] *Młodzież w świecie współczesnym. Z badań orientacji biograficznych młodych okresu transformacji*, M. Piorunek (red.), Wydawnictwo „Rys”, Poznań 2004.
- Piorunek M., *Transformacja modelu biografii – edukacja i praca w linii życia*, [w:] *Jednostka, społeczeństwo i edukacja w globalnym świecie*, A. Cybal-Michalska (red.), WSH w Lesznie, Poznań – Leszno 2006.
- Piotrowski E., *Proces kształcenia w szkole wyższej między marzeniem a rzeczywistością*, [w:] *Edukacja akademicka. Między oczekiwaniami a rzeczywistością*, A. Ćwikliński (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014.
- Podstawy metodologii badań w pedagogice*, S. Palka (red.), GWP, Gdańsk 2010.
- Przemiany wartości i stylów życia w ponowoczesności*, J. Daszykowska, M. Rewera (red.), Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2010.
- Radziejewicz J., *Środowisko społeczno-wychowawcze szkoły*, [w:] *Pedagogika społeczna*, T. Pilch, I. Lepalczyk (red.), Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2003.
- Radziejewicz-Winnicki A., *Pedagogika społeczna*, Wydawnictwo Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2008.
- Radziejewicz-Winnicki A., *Spółczesność w trakcie zmiany*, GWP, Gdańsk 2004.
- Rozwój psychiczny człowieka w ciągu życia*, M. Tyszkowa (red.), PWN, Warszawa 1988.
- Rowicki L., *Młodzi Polacy u progu nadchodzącego wieku*, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 1997.

- Segiet W., *Edukacja – stratyfikacja społeczna – tożsamość młodzieży*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2012.
- Sęk H., *Orientacja w sytuacjach społecznych*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 1980.
- Siek S., *Wybrane metody badania osobowości*, Akademia Teologii Katolickiej, Warszawa 1983.
- Skarżyńska K., *Orientacja egalitarna i nieegalitarna*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.
- Słownik Języka Polskiego*, M. Szymczak (red.), Wydawnictwo Nakom, Warszawa 1979.
- Socjologia. Lektury*, P. Sztompka, M. Kuć (red.), Wydawnictwo Znak, Kraków 2007.
- Socjologia wychowania*, H. Mielicka (red.), Wydawnictwo Stachurski, Kielce 2000.
- Spoleczne problemy globalizacji*, Z. Blok (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2001.
- Stiglitz J.E., *Globalizacja*, PWN, Warszawa 2004.
- Studia nad muzyką i poezją*, E. Szubertowska (red.), Bydgoskie Towarzystwo Naukowe, Bydgoszcz 2011.
- Suchodolski B., *Kształt życia*, Nasza Księgarnia, Warszawa 1979.
- Świda-Ziemba H., *Młodzi w nowym świecie*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2005.
- Świda-Ziemba H., *Obraz świata i bycia w świecie. Z badań młodzieży licealnej*, ISNS UW, Warszawa 2000.
- Świda-Ziemba H., *Wartości egzystencjalne młodzieży lat dziewięćdziesiątych*, ISNS UW, Warszawa 1995.
- Szacka B., *Wprowadzenie do socjologii*, Oficyna Naukowa, Warszawa 2003.
- Szafraniec K., *Dojrzewający obywatele dojrzewającej demokracji. O stylu politycznej obecności młodych*, Instytut Obywatelski, Warszawa 2012.
- Szafraniec K., *Anomia okresu transformacji a orientacje normatywne młodzieży. Perspektywa międzygeneracyjna*, [w:] *Kondycja moralna społeczeństwa polskiego*, J. Mariański (red.), Wydawnictwo WAM i Komitetu Socjologii PAN, Kraków 2003.
- Szafraniec K., *Raport Młodzi 2011*, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, IBE, Warszawa 2011.
- Szafraniec K., *Orientacje życiowe uczącej się młodzieży*, [w:] *Młodzież jako problem i jako wyzwanie ponowoczesności. Z prac Sekcji Socjologii Edukacji i Młodzieży PTS 2011 – tom II*, K. Szafraniec (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2011.
- Szczepański J., *Elementarne pojęcia socjologii*, PWN, Warszawa 1972.
- Szczurek-Boruta A., *Zadania rozwojowe młodzieży i edukacyjne warunki ich wypełniania w środowiskach zróżnicowanych kulturowo i gospodarczo. Studium pedagogiczne*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2007.
- Szkoły wyższe i ich finansowanie w 2013 roku*, P. Łysoń (red.), GUS, Warszawa 2014.
- Szlendak A., *Socjologia rodziny. Ewolucja, historia, zróżnicowanie*, PWN, Warszawa 2010.
- Sztompka P., *Socjologia. Analiza społeczeństwa*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2005.
- Sztompka P., *Socjologia zmian społecznych*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2010.
- Sztompka P., *Zaufanie. Fundament społeczeństwa*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2007.
- Sztumski J., *Wstęp do metod i technik badań społecznych*, PWN, Warszawa 1984.

- Szymański M.J., *Edukacyjne problemy współczesności*, Impuls, Kraków – Warszawa 2014.
- Teoretyczno-metodologiczne problemy badań nad młodzieżą*, M. Kurowski (red.), Centrum Badań Problemów Młodzieży, Warszawa 1985.
- Teusz G., *Młodzież studencka wobec krytycznych wydarzeń życiowych*, [w:] *Młodzież w świecie współczesnym*, M. Piorunek (red.), Wydawnictwo „Rys”, Poznań 2004.
- Toffler A., Toffler H., *Wojna i antywojna. Jak przetrwać na progu XXI wieku*, Wydawnictwo Muza, Warszawa 1997.
- Tożsamość i jej przemiany a kultura*, P.K. Oleś, A. Batory (red.), Wydawnictwo KUL, Lublin 2008.
- Tożsamość w kontekście edukacyjnym i społeczno-kulturowym. Między partykularyzmem a uniwersalizmem*, A. Cybal-Michalska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2011.
- Trubiłowicz E., *Studenci i ich świat – od stanu wojennego do Unii Europejskiej*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006.
- Turkowska E., *O globalizacji i tradycji, czyli przestrzeni i czasie*, [w:] *Imponderabilia wielkiej zmiany. Mentalność, wartości i więzi społeczne czasów transformacji*, P. Sztompka (red.), PWN, Warszawa – Kraków 1999.
- Turner J.H., *Struktura teorii socjologicznej*, PWN, Warszawa 2004.
- Tożsamość a współczesność*, B. Harwas-Napierała, H. Liberska (red.), Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2007.
- Tożsamość bez granic. Współczesne wyzwania*, E. Budakowska (red.), Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 2005.
- Tyszka A., *Uczestnictwo w kulturze. O różnorodności stylów życia*, PWN, Warszawa 1971.
- Tyszka Z., *Rodzina w świecie współczesnym – jej znaczenie dla jednostki i społeczeństwa*, [w:] *Pedagogika społeczna*, T. Pilch, I. Lepalczyk (red.), Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2003.
- Tyszkowa M., *Rozwój psychiczny jednostki jako proces strukturacji i restrukturacji doświadczenia*, [w:] *Rozwój psychiczny człowieka w ciągu życia*, M. Tyszkowa (red.), PWN, Warszawa 1988.
- Wawrzak-Chodaczek M., *Kulturowe konsekwencje rozwoju mass mediów*, [w:] *Media i edukacja w dobie integracji*, W. Strykowski, W. Skrzydlewski (red.), Wydawnictwo EMPI2, Poznań 2002.
- Węglińska M., *Jak pisać pracę magisterską. Poradnik dla studentów*, Impuls, Kraków 1997.
- Witkowski L., *Rozwój i tożsamość w cyklu życia. Studium koncepcji Erika H. Eriksona*, Wydawnictwo Wit-Graf, Toruń 2000.
- Wnuk-Lipiński E., *Świat międzyepoki, globalizacja, demokracja, państwo narodowe*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2004.
- Wojciszke B., *Człowiek wśród ludzi. Zarys psychologii społecznej*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2006.
- Wojciszke B., *Sprawczość i wspólnotowość. Podstawowe wymiary spostrzegania społecznego*, GWP, Gdańsk 2010.

- Wokół problemów tożsamości, A. Jawłowska (red.), Wydawnictwo LTW, Warszawa 2001.
- Wroczyński R., *Pedagogika społeczna*, PWN, Warszawa 1979.
- Współczesne teorie socjologiczne, A. Jasińska-Kania, J. Szacki, M. Ziółkowski (red.), Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2006.
- Współczesne środowiska wychowawcze. Stan obecny i kierunki przemian, M. Cichosz, R. Leppert (red.), Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy, Bydgoszcz 2011.
- Wysocka E., *Doświadczenie życia w młodości – problemy, kryzysy i strategie ich rozwiązywania. Próba opisu strukturalno-funkcjonalnego modelu życia preferowanego przez młodzież z perspektywy pedagogiki społecznej*, Wydawnictwo UŚ, Katowice 2009.
- Wysocka E., *Oblicza współczesnej młodzieży: cechy, dążenia, zagrożenia i problemy*, [w:] *Polska pedagogika społeczna w latach 1945–2003. Wybór tekstów źródłowych*, tom II, M. Cichosz (red.), Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2004.
- Wysocka E., *Szkola: przyjaciel czy wróg ucznia. Analiza środowiska wychowawczego szkoły – wymiary i czynniki wyznaczające autokreację młodego pokolenia*, [w:] *Współczesne środowiska wychowawcze. Stan obecny i kierunki przemian*, M. Cichosz, R. Leppert (red.), Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej, Bydgoszcz 2011.
- Zacher L.W., *Spór o globalizację. Eseje o przyszłości świata*, Elipsa, Warszawa 2003.
- Zaczyński W., *Praca badawcza nauczyciela*, WSiP, Warszawa 1995.
- Zandeki A., *Struktura społeczna w świadomości młodzieży akademickiej*, UAM, Poznań 1989.
- Zandeki A., *Wykształcenie a jakość życia*, Wydawnictwo Edytor, Toruń – Poznań 1999.
- Zamiara K., *Formalne cechy rozwoju w różnych ujęciach modelowych*, [w:] *Rozwój psychiczny człowieka w ciągu życia*, M. Tyszkowa (red.), PWN, Warszawa 1988.
- Zamojska E., *Tożsamość kulturowa młodzieży. Studium empiryczne. Z badań nad młodzieżą szkół średnich*, Wydawnictwo Edytor, Poznań – Toruń 1998.
- Zazzo B., *Oblicza młodości. Psychologia różnicowa wieku dorastania*, PWN, Warszawa 1972.
- Zimny Z.M., *Zarys metodologii badań społecznych. Z wykładów dla studentów pedagogiki*, Wydawnictwo WSP, Częstochowa 1999.
- Ziółkowski M., Koralewicz J., *Mentalność Polaków. Sposoby myślenia o polityce, gospodarce i życiu społecznym w końcu lat osiemdziesiątych*, Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.
- Ziółkowski M., *Orientacje indywidualne a system społeczny*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.
- Znaniecki F., *Socjologia wychowania*, PWN, Warszawa 2001.
- Zybała A., *Globalna korekta. Szanse Polski w zglobalizowanym świecie*, Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 2004.
- Zysk T., *Orientacja prorozwojowa*, [w:] *Orientacje społeczne jako element mentalności*, J. Reykowski, K. Skarżyńska, M. Ziółkowski (red.), Wydawnictwo Nakom, Poznań 1990.

Uczelnie wyższe, na których przeprowadzono badania

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

- **Wydział Historyczny**
kierunek: historia
- **Wydział Prawa i Administracji**
kierunek: prawo
- **Wydział Studiów Edukacyjnych**
kierunek: pedagogika

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

- **Wydział Malarstwa**
kierunek: malarstwo
- **Wydział Edukacji Artystycznej**
kierunek: edukacja artystyczna w zakresie sztuk plastycznych

Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

- **Wydział Ekonomii**
kierunki: ekonomia, finanse i rachunkowość
- **Wydział Zarządzania**
kierunek: zarządzanie

Politechnika Poznańska

- **Wydział Budowy Maszyn i Zarządzania**
kierunek: mechatronika
- **Wydział Architektury**
kierunek: architektura

Life orientations of students

Summary

The modern world, which is characterized by diversity, uncertainty and ambiguity affects the way the younger generation functions. Young people experience a variety of problems associated with entering adulthood. Being at a stage “between” youth and adulthood necessitates countless choices. Paradoxically, the process of globalization, carrying with it a new dimension of reality, is both the primary source of threats and also a development opportunity for the younger generation. Youth is still an interesting research topic for scientific investigation, and the book therefore seeks to answer the question: What is contemporary youth? *Life orientations of students* reflects the main objective of the research, which is to explore the life orientations of students and the factors that differentiate them. The category of life orientation is a generic class, which in the literature is defined as a holistic approach to a social reality unit, formed on the basis of the values, ideas, experiences, and knowledge that allows us to define goals in life and the way to achieve them.

The book consists of two parts. The first is theoretical in character and deals with issues in contemporary society and their role in determining life orientations. Considerations are presented on place of the individual in the postmodern world and his/her sense of identity. These theoretical considerations are combined with issues related to how functioning of youth in the modern world. Sociological aspects and a presentation of the most important developmental tasks assigned to young adults outline the problems of youth as a social group subject to prospective changes. The life orientation and most important typologies of this orientation are presented here.

The second part of the book comprises an empirical analysis. The paper formulates a global research problem: What are the life orientations of students? Facing such a global problem, three main issues were listed: 1: How do young people identify themselves? 2: What is the content and scope of the life orientation preferred by the young people analysed in this study? and 3: What is the image of contemporary youth as seen by the respondents? The present study involved 600 students in the penultimate and final year of their studies, and were students of legal sciences, social sciences, humanities, fine arts, technical sciences and economic sciences. The study was conducted at the Adam Mickiewicz University, the University of Arts, Poznań University of Economics and Poznań University of Technology.

Referring to the first main problem, the study shows that university students are willing to reflect on their own personalities. In describing themselves, the respondents most often referred to the characteristics of individualism (46.2%), then pointed to the features that relate to the roles performed – those related to the degree of kinship designated by family and social roles (45.1% of responses). To the lowest extent, the young people interviewed equated themselves with their physical characteristics (8.8% of responses).

The evolution of identity, particularly important activity in early adulthood, develops the subject further and enables subjects to realize not only who they are by using categories such as gender, professional roles or family, but most of all, who you are in relation to the world and the surrounding environment. The university students analysed here see themselves largely as development-oriented people.

Students are characterized to the greatest extent by self-esteem and have confidence in mutual respect for the social partners. Dignity and mutual respect as a feature of the modern mentality is manifested, to a greater extent, in those who perceive their financial situation as very good and those who actively participate in cultural events. Self-esteem supports the accomplishment of objectives and realization of dreams and in this context is an extremely valuable feature of the development-oriented personality. University students are also characterized by a high level of aspiration to acquire knowledge. Students are aware of the diversity of opinions and attitudes of other people. An important issue related to the identification of young people as subjects actively involved in processes of social change is the sense of authorship, defined by T. Zysk as the ability to influence the course of events, in the political, economic and family life spheres. The university students studied here perceive themselves as capable of planning future-oriented tasks and objectives of a general nature ready to transform them into more specific actions.

Referring to the second main problem, it can be concluded that young people's life orientations coexist together complementing each other. To the highest degree, university students identify themselves with the orientation towards perfectionism. For the students surveyed, their career and family life are equally important. The students were also to evaluate their peers. In their opinion, young people nowadays are focused on accumulating wealth, pursuing a materialistic approach to life and maximizing pleasure, and are therefore mainly focused on consumerism. The respondents also perceive their peers as oriented to popular culture.

Theoretical analysis and study allowed detailed research of problems to be diagnosed. This analysis presented a picture of contemporary university students participating in global change, which formed the basis for inferring their development opportunities.